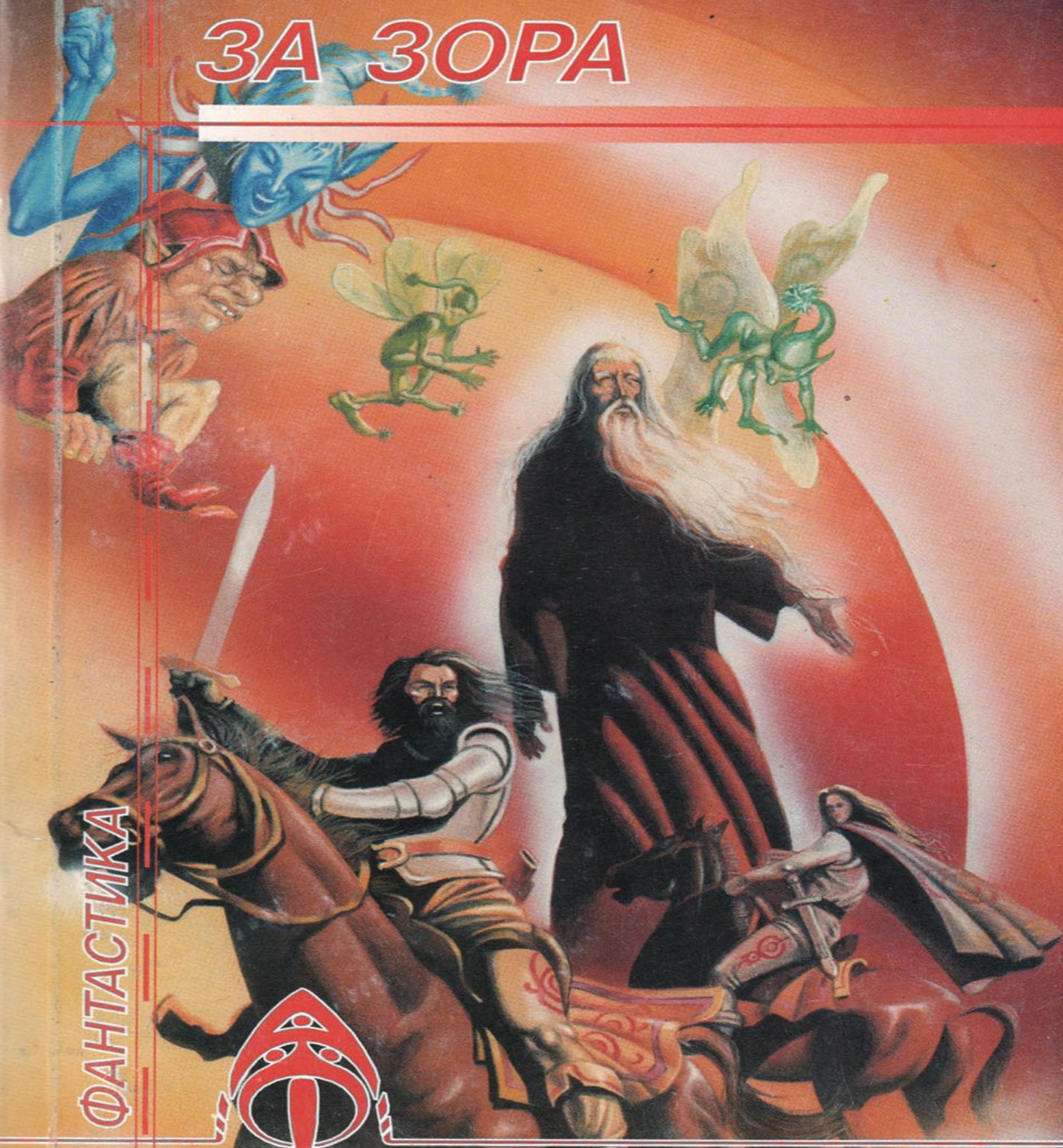

КАТРИН КЕР МАГИЯ ЗА ЗОРА

ФАНТАСТИКА

®

АРГУС

КАТРИН КЕР

МАГИЯ ЗА ЗОРА

Превод: Цветан Петков

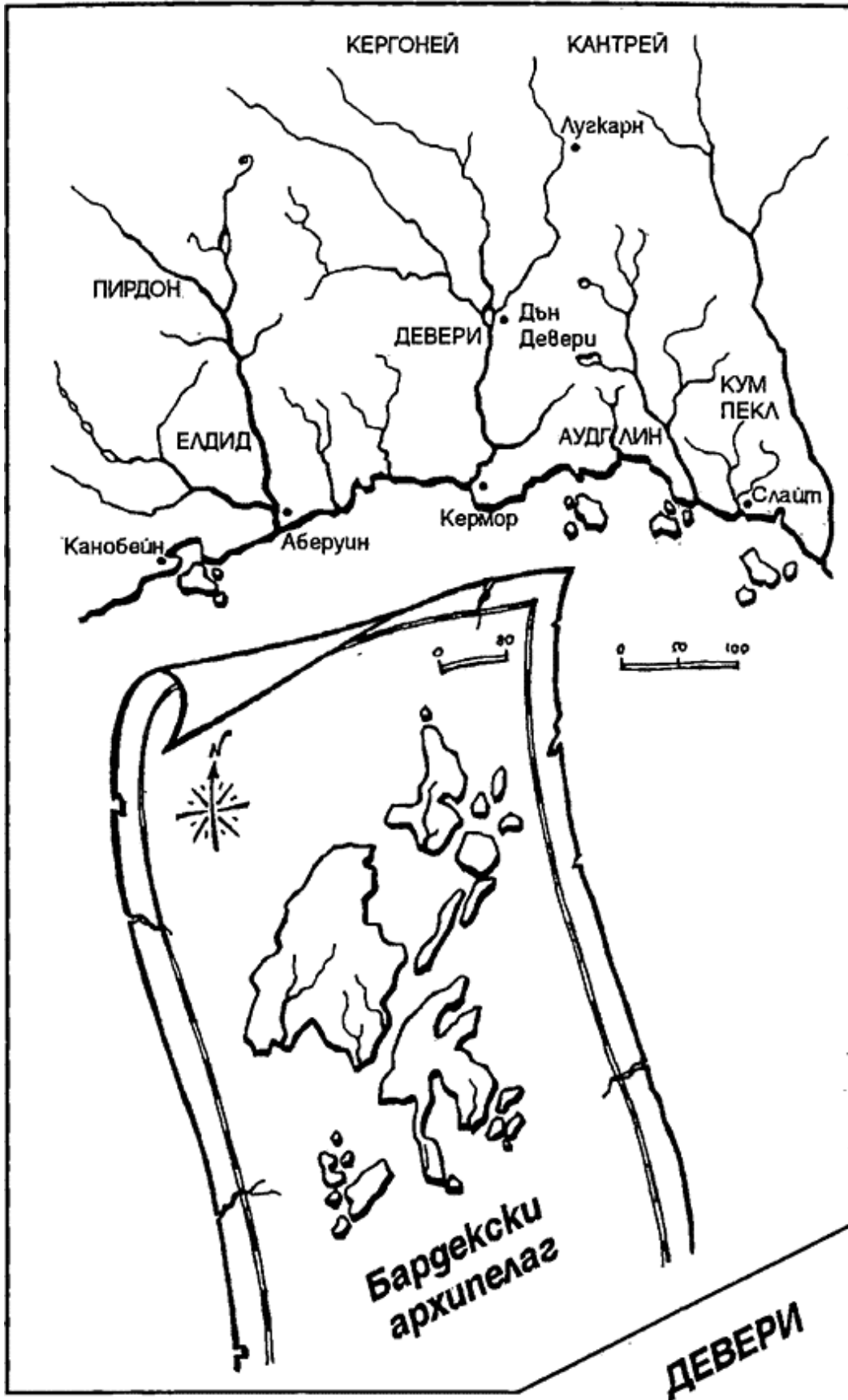
chitanka.info

Силите на черния деомер са оплели в мрежата на злото разкъсваното от войни кралство Елдид. Усилията на могъщия магьосник Невин да възстанови мира и да изкупи извършения някога от него грях са поставени на карта. Заговорът се разраства и заплашва живота на най-близките му хора — Родри и Джил, чиято съдба е свързана по загадъчен начин с бъдещето на цяло Девери. Когато насилието се развихря, ще може ли някой да го спре с магия за Зора?

Катрин Кер — запазената марка за фентъзи от най-висока проба!

„Чикаго Сън Таймс“

ГЛАВНИ ГЕРОИ И ТЕХНИТЕ ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯ

1064	840
Невин	Невин
Родри	Мадин
Джил	Браноик
Кълин	Оуейн
Блейн	Карадок
Гуин	Ейтан

За благо на крале нападаше
пълчищата
на страната, настръхналата
гора от копия,
страховития прилив на
враговете.

„Гододин
ът на
Анейрин“,
стих А84

ПРОЛОГ

ПРОЛЕТ, 1064

Онези, които изучават деомера, се оплакват, че говорел в загадки. За да говори в загадки, има причина. Каква е тя ли? Е, работата е там, че и тя, на свой ред, е загадка.

Из Тайната книга на
Кадуалон Друида

Из пасищата на запад от деверийското кралство представите за „ден“ и „месец“ губеха своето значение. Годишите течаха бавно, с прилива и отлива на сезоните: ледените дъждове през зимата, когато тревата ставаше синкавозелена и сивото небе надвисваше ниско над земята; пролетните разливи, когато потоците излизаха от бреговете си и водите им проблясваха около оцветените в светлозелено от първите листа върби и лещаци; знойното лято; първите дъждове на есента, когато полските цветя разцъфваха за кратко в лилаво и златисто. Народа подкарваше стадата от коне и овце и се отправяше в летния пек на север, а през зимния мраз — на юг. Докато яздеха в едната или другата посока, елфите забелязваха дребните неща: първия елен, изгубил рогата си, или последните диви ягоди. Тъй като боговете винаги бяха наоколо, защото пътуваха с народа си по време на непрестанното му скитане, те не изпитваха нужда от големи празници или специални тържества в своя чест. Когато се случеше да се съберат два-три алара, както наричаха нестройно организирани групи, които бродеха заедно, устройваха празник, за да отбележат срещата с приятели.

И все пак имаше един ден от годината, който се отличаваше от всички останали — пролетното равноденствие, което обикновено бележеше началото на разливите. Далече на север във високите

планини снеговете се топяха и изпращаха надолу през пасищата пълноводие, тъй както в далечното минало над Народа се бе разлял друг един прилив, но тогава от кръв. Индивидите от тяхната раса живееха средно по около петстотин години, но вече не беше останал жив свидетел на онези мрачни събития. И все пак Народа не забравяше. Той имаше грижата децата му винаги да си спомнят за това в деня на равноденствието, когато аларите се събираха по десет-дванайсет наведнъж за Възпоменателния ден.

Колкото и да бързаше да потегли на изток към Девери, на Ебани Саломондериел не би му и хрумвало да напусне земите на елфите, преди да е чествал този най-свещен и ужасяващ ден. Заедно с баща си, барда Девабериел, Сребърната ръка, той дойде от морския бряг тук, където се вливаха реките Корапан и Делондериел, близо до древната гора, която бележеше границата на пасищата. Както и очакваха, завариха алардан, сиреч среща на клан. Из високата трева бяха пръснати двеста шатри, боядисани в червено, лилаво и синьо, а недалеч от тях пасяха мирно стадата овце и коне. Малко настрана от останалите се издигаха десет небоядисани шатри, съшити грубо от недощавени кожи.

— В името на Тъмното слънце — възкликна Девабериел. — Както изглежда, някои от Горските хора са дошли при нас.

— Това е добре. Време е да преодолеят страха от своите.

Девабериел кимна в знак на съгласие. Беше изключително красив мъж, с бледа като лунна светлина коса, дълбоко разположени тъмносини очи с вертикално отварящи се като на котка ириси, грациозно издължени уши с остри върхове. Ебани беше наследил цвета на косата му, но във всичко останало приличаше на майчиния си човешки род; опушено сивите очи имаха кръгли ириси, а ушите му, макар и леко заострени, не биеха на очи в земите на хората. Продължиха напред, водейки осемте си коня; два от тях влачеха преплетени пръти, върху които бяха натоварили всичките си земни притежания. Тъй като Девабериел беше бард, а Ебани гертдин, т.е. разказвач или менестрел, те нямаха нужда от големи стада, за да се изхранват. Когато стигнаха до палатките, елфите изтичаха да ги посрещнат и да поздравят барда, като се надпреварваха за честта да нахранят него и сина му. Избраха да разпънат своята рубиненочервена шатра до тази на Танидарио, стара приятелка на Девабериел. Тя често

му бе давала съвети и помощ, за да отгледа сам своя син мелез, но Ебани се затрудняваше да я нарече майка. За разлика от собствената му майка отвъд, в Елдид, която си спомняше смътно като нежна, бледа и пухкава, Танидарио беше ловджийка, жена с корави мускули, висока шест стъпки и права като стрела, с катраненочерна коса, спускаща се до кръста ѝ, здраво сплетена на плитка. Когато го посрещна, тя го целуна по бузата, хвана го за раменете, отдалечи го от себе си и се усмихна, сякаш за да покаже, че много е пораснал.

— Готов съм да се обзаложа, че очакваш с нетърпение пролетния лов — рече той.

— Разбира се, малкия ми. Започнах да се сприятелявам с Горските хора и те предложиха да ми покажат как се ловува с копие в гъстата гора. С нетърпение очаквам това предизвикателство.

Ебани се усмихна.

— Знам те аз — рече Танидарио през смях. — Твоята представа за лов е да си намериш меко легло с хубаво момиче в него. Е, може би когато пораснеш, ще започнеш да виждаш нещата по-ясно.

— Че тази пролет ставам на седемдесет и четири.

— Дечко — рече тя и разроши косата му с мазолестата си ръка. — Хайде, да вървим. Съборът започна. Къде се запиля баща ти?

— Отиде при другите бардове. Ще пее веднага след Разказа.

Долу край реката елфите от Народа бяха сплели груба платформа от пръти. Девабериел стоеше там и се съвещаваше с още четирима бардове. Множеството се беше разположило наоколо, като големите седяха, кръстосали крака под себе си, а децата се щураха насам-натам. Ебани и Танидарио се настаниха на края, близо до малка група Горски хора. Те приличаха на останалите елфи, но бяха облечени в груби кожени дрехи и всеки от мъжете носеше малка резбована тояжка, на която имаше вързани пера и цветни конци, смятани за магични. Обикновено живееха в гъстите гори на север, но понякога слизаха на юг, за да търгуват с другите елфи от Народа. Така и не се бяха цивилизовали истински, затова им се бяха разминали събитията, които другите се бяха събрали да възпоменат.

Постепенно множеството утихна и децата седнаха при родителите си. Отзад на платформата се наредиха четирима бардове, застанали със скръстени на гърди ръце, с леко разтворени крака, тържествена почетна стража на разказвача. Най-старият от тях,

Манавер, синът на Контариел, излезе напред и вдигна високо ръце. Ебани се стресна, като разбра, че това ще е последната година, когато този бард ще разказва какво е станало. Възрастта му започваше да личи. Косата му беше станала бяла и рядка, лицето — сбръчкано, а под очите имаше торбички. Когато някой от Народа проявеше признаци на старост, това означаваше, че смъртта му приближава.

— Баща му е бил свидетел на Опожаряването — прошепна Танидарио.

В отговор Ебани само кимна, защото Манавер отпусна ръце. Изключително тренираният му глас прогърмя в топлата тишина:

— Тук сме, за да си спомним.

— Да си спомним — въздъхна в отговор тълпата. — Да си спомним Запада.

— Тук сме, за да си спомним градовете Ринбаладелан с красивите кули, Танбалапалим на широката река, Бравелмелим с Мостовете на дъгата. Да, дошли сме да си спомним за големите и малките градове, както и за всички чудеса на далечния, много далечния запад. Те ни бяха отнети, те са превърнати в руини, из които бродят бухали и лисици, а бурени и тръни пропукват постланите с плочи дворове в дворците на Седемте крале.

Множеството въздъхна в отговор и се намести да изслуша разказа, който някои от тях бяха чували по петстотин, че и повече пъти. Ебани беше наполовина девериец, но усети как в гърлото му се надигат сълзи за изгубеното великолепие и мирните години, когато Народа е живял в изпълнените с чудеса големи градове, разположени в планините, и из добре напояваните равнини на далечния запад. Там елфите упражнявали всички изкуства и занаяти изключително майсторски и толкова свършени били творбите им, че мнозина ги възприемали като създадени от деомер.

Преди повече от хиляда години, толкова отдавна, че дори се прокрадваха съмнения кога точно е започнало Опожаряването, няколко милиона души от Народа живеели в дълга епоха на мир, под властта на Седемте крале. Сетне се появили предзнаменованията. Пет зими наред падал дебел сняг; пет пролети наред реките преливали. На шестата зима селяните в северната провинция съобщили, че вълците сякаш са подлудели, ловували на големи глутници и нападали пътниците. Мъдреците стигнали до заключението, че вълците трябва да са

обезумели от глад, а това, съчетано с времето, означавало глад в планините, може би дори някаква болест по растенията или чума, която би могла да тръгне на юг. Седемте крале се събрали на съвет и изготвили планове; въведен бил справедлив начин за складиране на храна и разпределянето ѝ сред нуждаещите се, както и малък военен налог, за да се справят с вълчите глутници. Освен това събрали майсторите на деомера и мъдреците около тях да се преборят със заплахите и да помогнат на селяните с познанията си. На шестата пролет излезли ескадрони кралски стрелци, за да пазят на север, но те били обучени най-вече да гонят вълци. Затова когато истинските врагове връхлетели като лавина, те оставили след себе си само трупове. Всъщност никой не знаел кои са враговете; те не били нито хора, нито елфи, а нисички същества, подобни на огромни джуджета, облечени били в кожи и използвали само груби копия и топори. Колкото и зле да били въоръжени, бойците им се сражавали с някакво бясно ожесточение, сякаш не ги било еня дали ще живеят, или ще умрат. Освен това били хиляди и на коне. Когато мъдреците се втурнали на север с първите подкрепления, докладвали, че езикът на вражеските орди им е напълно непознат. Подивели от глад, отчаяно бягайки от някаква беда в собствените им земи, те опожарявали, опустошавали и грабели всичко по своя път. Народа не бил виждал преди това коне, което дало преимущество на нападателите, най-вече поради изненадата и по-голямата им подвижност. Накрая елфите свикнали с ужасните зверове, но докато разберат, че конете са по-уязвими за стрелите от хората, северът бил загубен, а от Танбалапалим останали само купища димящи греди и напукани камъни.

Кралете събрали Народа и го повели на война. Всеки мъж и всяка жена, които можели да стрелят с лък, тръгнали на север и за известно време силите се изравнили. Край пътищата денонощно пламтели огньовете, на които изгаряли труповете, но въпреки това нашествениците продължавали да нападат под прикритието на дима. Крал Еламандериел, Дал обет на слънцето, ги съжалил заради тяхното отчаяние и се опитал да преговаря с водачите им, като предложил да вземат за себе си източните пасища. В отговор те изклали почетната му стража, набучили главата му на дълго копие и така я разнасяли дни наред пред своите. След това повече нямало пощада. На север

тръгнали деца с лъкове, за да заемат мястото на загиналите си родители, а ордите продължавали да прииждат.

До есента средните провинции били залети от потоци кръв. Отстъпвайки, мнозина от Народа направили отчаян опит да удържат крайбрежния град Ринбаладелан, но повечето побягнали, като взели добитъка и събрали конете, дали на нашествениците голямо преимущество, натоварили каруците и се отправили на дълъг път на изток, към пасищата, които нашествениците не пожелали. Ринбаладелан се съпротивлявал цялата зима, но през пролетта паднал. На изток дошли нови бежанци и разказвали случки, които били нещо най-обикновено и заради това още по-страшни. Жените от всеки клан били изнасилени, децата им — убити и изядени, къщите им — изгорени заедно с онези, които били толкова немощни, че не могли да побегнат. Всеки от тях бил виждал осквернен храм, безсмислено съборен акведукт, ограбена, а сетне опожарена ферма, вместо да бъде придобита и оползотворена. През цялото лято продължавали да прииждат бежанци... и да гладуват. Уседнал народ, те били свикнали да ловуват само за развлечение. Опитали да хвърлят скътаното си за посев зърно в суровата почва, но тя дала немощна реколта. В известен смисъл малцина се интересували от това дали ще преживеят още една зима или няма, защото очаквали врагът скоро да ги последва на изток. Някои побягнали в горите да търсят подслон сред първобитните племена; малцина стигнали до мястото, което по-късно се превърнало в Елдид; повечето останали, очаквайки своя край.

Но ордите така и не се появили. Постепенно Народа се научил да оцелява благодарение на своите стада и заедно с това откривал какво можели да му дадат пасищата. Започнали да ядат разни неща — и все още продължават да ги ядат — които биха накарали принцовете от Розовата долина да повръщат: гущери и змии, червата, а не само хубавото месо на сърни и антилопи, корени и грудки, които вадели, когато ги намирали. Научили се да сушат конската тор, за да я добавят към малкото дърва за огрев; изоставили каруците, защото правели дълбоки коловози в пасищата, които сега ги хранели по свой собствен начин. Варели главите на рибите за лепило, използвали сухожилия за тетиви на лъковете си и непрекъснато се придвижвали от едно пасище на друго. И не само оцелели, но им се народили деца на мястото на загиналите при внезапни разливи и нещастни случаи по време на лов.

Най-накрая, трийсет и две години след Опожаряването, последният от седемте крале, Ранадир, Високата планина, открил отново поданиците си. През пролетта пристигнал на един алардан заедно с последните шестима стрелци от кралската гвардия и разказал как той и хората му живели в планините като разбойници, отмъщавайки колкото могат за погиналата си страна, и молели боговете да изпратят и други при тях. Сега боговете се вслушали в скръбните им вопли. Ордите можели да завладяват градове, но нямали представа как да ги построят отново. Живеели в струпани надве-натри колиби сред развалините и се опитвали да засеят отровените от самите тях земи. Всеки грозен техен представител носел задигнати скъпоценности, но оставили каналите да се напълнят с мръсотия и в същото време се биели за намаляващата плячка. Сред тях избухнала чума и най-различни други болести, все смъртоносни и скоротечни. Когато разказвал как Ордите измирили, Ранадир виел като луд от смях и Народа се смеел заедно с него.

Дълго време се говорело за връщане — как ще оставят болестите да си свършат работата, а сетне ще избият остатъците от ордите и ще си вземат обратно съсипаното кралство. В продължение на двеста години, до смъртта на Ранадир, мъжете се събирали около лагерните огньовете и кроели планове. От време на време луди млади глави се отправяли на запад, за да разузнават. Малцина се връщали, но които успявали, разказвали за всеобща разруха и за това как болестите продължавали да вилнеят. Може би, ако животът из пасищата не бил така суров, някаква армия щяла да потегли на запад, но всяка година измирили почти толкова, колкото и се раждали. И накрая, около четиристотин и петдесет години след Опожаряването, някои от помладите мъже организирали голям разузнавателен отряд, който да отиде в Ринбаладелан.

— И аз бях сред тях, все още млад мъж — рече Манавер и гласът му едва не секна от вълнение при спомена. — Заедно с двајсет приятели тръгнах на запад, защото много пъти бях слушал баща си да говори за Ринбаладелан с красивите му кули и копнеех да го видя, нищо че гледката можеше да стане причина за смъртта ми. Взехме много колчани със стрели, защото очаквахме кървави сблъсъци с остатъците от ордите. — Той спря за момент и се усмихна с крива самоирония. — Но тях вече ги нямаше. Отдавна бяха измрели, а

Ринбаладелан също го нямаше. Татко ми беше разказвал за високи храмове, покрити със сребро и черен кехлибар; видях затревени могили. Разказваше ми за кула, висока петстотин стъпки, изградена от многоцветни камъни; открих тук-там по някой счупен камък. Разказваше ми за огромни шествия по широки улици; проследих затревените им следи. Тук и там откривах по някоя каменна колиба, изградена от развалините. В тях открих скелети, останали непогребани на пода — последните остатъци от Ордите.

Множеството въздъхна и над пасището повя скръбен ветрец. Близо до платформата мъничко момиченце се измъкна от полата на майка си и се изправи.

— А защо, след като всички са измрели, не сме се върнали? — викна то звънко и високо.

Майка му го грабна, но останалите се разсмяха — тъжно веселие, предизвикано от нахаканото момиченце, малко облекчение след цялата тази трагедия. Манавер му се усмихна и рече:

— Къде да се върнем, сладка моя? Кралството беше мъртво, превърнало се в обрасли с растителност руини. Бяхме донесли боговете си на пасищата, а пасищата бяха станали наша майка. Освен това мъжете, които са знаели как да построят красиви градове, да топят желязо и да обработват камъка, вече ги нямаше. Ние, оцелелите, бяхме преди всичко селяни, пастири или дървари. Нищо не знаехме за това как се строят пътища и се обработват редки метали.

Момиченцето преплете глезени и устните му замърдаха безмълвно. Най-накрая то вдигна поглед към умирация бард.

— Значи никога повече няма да се върнем там?

— Е, „никога“ е силна дума, нея трябва да държиш затворена в устата си, но се съмнявам, сладка моя. Обаче ние помним красивите градове, рожденото си право, нашата родина.

Народа въздъхна с подобаващо уважение, като чу думата „помним“, но никой не се разрида, защото не бяха виждали Розовата долина, нито бяха вървели по Слънчевия път към храмовете. Манавер кимна и отстъпи, давайки път на Девабериел, който излезе напред, за да запее погребална песен за погубената родина. Песните щяха да продължат с часове, защото бардовете щяха да се изреждат да пеят за все по-весели и по-весели неща, докато накрая аларданът щеше да започне да пирува, да празнува и да танцува до зори. Ебани стана и се

измъкна. От погребалната песен му се повдигаше, тъй като месеци наред бе слушал баща си да я упражнява. А и деверийската му кръв го караше да се чувства виновен, както ставаше всяка година на Възпоменателния ден.

От разговорите си с деверийски учени Ебани беше сглобил нещо, което никой друг не знаеше за Опожаряването. Не го беше споделил дори с баща си, тъй като това би довело само до омраза между двете раси, от които произлизаше. Ордите били погнати на юг от голям прилив поклонници на Бел, както са се наричали деверийците по времето, когато — преди хиляда години — напуснали своята тайнствена родина. Народа не смяташе деверийците за кръвожадни, но едно време те били безмилостни нашественици, преследвали враговете си, за да им режат главите и с тях да украсяват храмовете на своите богове. Докато бродели, преди да основат Свещения град, преминали през далечния север, колели, грабели, дори взимали за роби някои представители на странната раса, а сетне се спуснали по долината на Авер Трой Матру и се заселили на сегашното си място. А Ордите бягали пред тях, бягали на юг.

— Не сте дигнали меч срещу нас, о, деверийски мъже — прошепна Ебани. — Но въпреки това сте изклали народа на баща ми.

Потръпна леко и се пъкна в палатката, където слънчевата светлина преминаваше през боядисаните кожи и правеше въздуха рубиненочервен. Тъй като бяха пристигнали късно за алардана, по кожения под все още бяха пръснати торби и такъми. Вдигна разсеяно няколко неща и ги окачи на куките, по рейките на шатрата, сетне седна сред бъркотията и започна да рови из една торба от онези, които деверийците носеха. На дъното намери малка кожена кесийка, отвори я и извади от нея прост сребърен пръстен. Представляваше плоска лента, широка половин инч, на която отвън бяха гравирани рози, а отвътре, с елфически букви, думи на непознат език. Розите отразиха червеникавата светлина и сякаш разцъфнаха, бяха представители на двойно култивиран хибриден сорт, какъвто сега можеше да се намери само в Девери.

— А ти да не си плячка от Ринбаладелан или Панбалапалим? — се обърна той с въпрос към него. — Сега моите хора познават единствено дивите рози, а техните цветове имат само по пет листенца.

Пръстенът лежеше безмълвен върху дланта му, един сияещ парадокс. Той нямаше свой деомер, но беше свързан с деомера. Тайнствен безименен скитник го бе дал преди много години на Девабериел като подарък за един от неговите все още неродени синове. Сега една майсторка на деомера беше разчела поличбите и бе станало ясно, че той принадлежи на Родри, най-младия от тримата и — подобно на Ебани — мелез. Но за разлика от неговата, майката на Родри не беше хубавичко селско момиче, а една от най-могъщите благороднички в кралството. Родри така и не биваше да научи истината за своя баща, който беше възложил на Ебани да му отнесе пръстена.

— А какво се очаква от мен да му кажа, когато го открия? — промърмори той на глас, защото да говори му беше по-лесно, отколкото да мисли. — О, да, онази странна особа е казала, че е твой, но не мога да ти обясня защо. Разбира се, не зная защо е твой и никой не знае, така че, мили ми братко, няма да те излъжа, като се извинявам неумело за това. Един майстор на деомера казва, че той въплъщава в себе си твоя Уирд, а друг — че твоят Уирд е този на Елдид. Така се озоваваме в страната на приумиците, нюансите и тайните. О, богове, как само елфическото ми любопитство копнее да узнае истината!

Изсмя се и пхна пръстена обратно в кесийката му, сетне ги прибра заедно в онази, която носеше около врата си. Скоро щеше да тръгне из земите на хората, където дебнат крадци, и трябваше да се намери по-сигурно място от отворената платнена торба, в която стоеше пръстенът дотогава. Мислейки за предстоящото пътешествие, излезе навън, тръгна бавно по брега, покрай който течеше Делондериел, опръскана в злато от залязващото слънце. Отдалеч чуваше гласа на баща си да нарежда един след друг куплетите, твърд и ясен в скръбта си. Саламандър се загледа в реката и я използва, за да съсредоточи съзнанието си, докато най-накрая неговият деомер сканира Родри. Отначало образът беше блед, но след това картината се проясни.

Стоеше на бойниците на груб каменен дън и гледаше към местността наоколо, където все още имаше петна от сняг под тъмните борове. Беше завит в наметало, а дъхът му се виждаше на студа. Сега, след като Ебани знаеше, че имат общ баща, забеляза онова, което беше пропуснал предишното лято, когато срещна случайно Родри и се беше запитал защо младият войн му се струва толкова познат. Имаше

гарвановочерна коса и очи с цвета на метличина, но двамата си приличаха като братя, каквито всъщност и бяха. Докато изучаваше приликата, Ебани се чу отново да мърмори.

— Значи от мен не се очаква да ти кажа истината, така ли, братко? Какво трябва да направя, да изпочупя всички огледала около теб ли? Родри трябва да се мисли за човек и потомък на мелуейдовци, ми казва моята учителка по деомер. О, да, чудесно! Тогава може би ще е най-добре да ти връча пръстена и да изчезна, преди да се вгледаш повнимателно в лицето ми!

Образът на Родри внезапно се обърна и погледна сякаш право към него, като че ли се вслушваше в думите на отстоящия на голямо разстояние роднина. Ебани му се усмихна, сетне разшири видението, като придвижваше гледната си точка по местността, която попадеше в рамките на сканирането, тоест в радиус на около три мили от неговия фокус. Видя остри, покрити с борове каменисти височини, а тук-там из тях бяха пръснати малки ферми. Най-вероятно Родри се намираше в провинция Кергоней на разстояние не по-малко от петстотин мили от мястото, на което стоеше гертдинът в момента.

— Значи ти предстои дълго пътуване през лятото, Ебани, момчето ми — си каза той. — От друга страна ще бъде наистина срамота да тръгна, преди да е свършило празненството.

На стените на дъна на лорд Гуогир беше студено, но Родри се забави още малко и продължи да оглежда възвишенията на Кергоней, без всъщност да ги вижда. За момент се почуди дали не откача, защото му се стори, че чува някой да му говори, макар на бойниците да нямаше друг освен него. Думите бяха неясни, но някой го беше нарекъл брат и казваше, че трябвало да му връчи подарък. Раздразнен отметна глава и реши, че всъщност това е игра на вятъра. Единственият брат, когото познаваше, го мразеше от дън сърце, та не му се виждаше вероятно да му дава подарък, ако не ставаше дума за кама в гърба. Докато онзи глас, стига да е бил глас, звучеше топло и дружелюбно.

Облегна се на влажния камък, извади сребърния кинжал от пояса си и се замисли за брат си Рийс, гуербрет Аберуин, който го беше пропъдил в изгнание преди години. Кинжалът беше прекрасен, остър

като стомана и лъцящ като сребро, но беше клеймо на позора, превръщаше го в безчестен наемен войн, който се бие само за пари и никога за чест. Време беше да потегли по дългия път, както сребърните кинжали наричаха своя живот. През миналата есен се сражава добре за лорд Гуогир, дори получи рана докато му служеше, но сребърните кинжали са добре дошли за кратко време и шамбеланът вече мърмореше, че трябва да храни не само него, но и жена му. Прибра кинжала в ножницата и погледна към студеното, но ясно небе. По всяка вероятност снегът отдавна се беше стопил.

— Утре потегляме — рече на глас той. — А ако си мислил за мен, братко, нека мисълта накара вътрешностите ти да пламнат.

Далеч на юг в малък елдидски градец настъпваше събитие, което наистина щеше да донесе на гуербрет Рийс такава болка, каквато му беше пожелал по-малкият му брат, макар Родри да нямаше как да го знае. Дън Брудлин — крепост, дарена едва неотдавна на нейния лорд Гаред — беше изпълнена с напрегната суетня. Самият лорд крачеше неспокойно из голямата си зала с чашка медовина в ръка, докато втората му съпруга Донила раждаше горе, в женската зала. Както е при първо дете, родилните мъки бяха продължителни и тиерин Ловиан, а и останалите присъстващи жени вече започваха да се тревожат. Донила клечеше на родилното столче и се държеше за дебелото въже, което висеше от носеща греда на тавана, лицето ѝ беше преbledняло, а дългата ѝ кестенява коса — сплъстена от пот. Прислужницата ѝ Гала стоеше на колене край нея и от време на време ѝ бършеше лицето с влажна кърпа.

— Дайте ѝ да смуче малко влага от чист парцал — рече знахарят, който присъстваше на раждането. — Но съвсем мъничко.

Друга прислужничка се втурна без миг колебание за чиста кърпа и прясна вода. Старият Невин беше известен като най-добрият знахар в кралството, но освен това всички говореха, че бил майстор на деомера. Ловиан се усмихна на страхопочитанието на момичето, но едва-едва, защото много добре знаеше, че слуховете са верни. Погледна към Невин, който прочете въпроса в очите ѝ, затова ѝ се усмихна окуражаващо, после каза нещо на Донила. Леденосините му очи сякаш се забиха в нейните меки кестеняви очи и уловиха самата ѝ

душа. Тя се усмихна и се отпусна, като че част от болката си беше отишла.

— Наближава, милейди. — Гласът му беше много мек и добър. — Сега дишайте дълбоко, но не бутайте бебето. То скоро ще излезе.

Донила кимна, изпъшка от контракция и въздъхна продължително. Ловиан беше раждала четирима синове, но не си спомняше така дълго да се е мъчила. Реши, че може просто да е забравила. Човек забравя болката, при това необикновено бързо. Стана и zakрачи неспокойно, застана до отворения прозорец и се загледа навън към яркия пролетен ден, разсъждавайки върху иронията на съдбата. Донила много искаше да има дете, ала сега сигурно ѝ се щеше да е била наистина ялова. Когато младата жена отново простена, Ловиан трепна съчувствено.

— Главичката се показва, милейди! — възликува победно Невин. — Скоро, много скоро ще стане. Сега се напънете.

Ловиан остана при прозореца, докато не чу тъничък плач, един добър, здрав плач. Обърна се и видя как Невин и слугинята слагат Донила на сламеника, приготвен край столчето и поставят бебето на гърдата ѝ, тъй както все още беше свързано с майка си чрез пълната връв. С треперещи пръсти тя погали мекия пух по главичката му и се усмихна с широко отворени, триумфиращи очи.

— Син, Ваше сиятелство! — рече с предрезгавял глас родилката. — Дала съм още един син на своя господар.

— При това чудесен и здрав — отвърна Ловиан. — Да отида ли да съобщя на господин лорда добрата вест?

Донила кимна, загледана в мъничкото лице; бебето вече сучеше от гърдата ѝ.

Докато слизаше, Ловиан усещаше в сърцето си мъка и изпитваше чувство за вина заради това. Разбира се, Донила заслужаваше да преживее този победен миг, своя миг на реабилитация. След десет години бездетен брак първият ѝ съпруг я беше прогонил като ялова, а това е горчиво унижение за всяка жена, дори по-лошо от мъчителната мисъл, че никога няма да има деца. Сега беше родила син и всеки в Елдид щеше да знае, че не е ялова. За беда обаче малката ѝ победа имаше важни политически последици, които вторият ѝ съпруг сякаш разбираше до болка добре. Гаред беше на средна възраст и имаше двама сина и дъщеря от първия си брак; беше човек солиден, чиято

руса коса и мустаци вече бяха прошарени с бяло. Той искрено се зарадва на донесената от Ловиан вест, разсмя се и изкрещя на бойците от отряда си, които седяха в другия край на залата, че има син. Сетне, почти веднага, изтри победното изражение от лицето си.

— Дълга извинения за злорадството, Ваша светлост — рече той.
— Но мъжете така реагират.

— Не е необходимо да се извинявате, братовчедо — отвърна Ловиан уморено. — Нито пък на Рийс, макар и да ви съветвам за известно време да стоите настрана от Аберуин.

— Така и смятах да направя, повярвайте ми.

Ето тук се криеше разковничето; гуербрет Рийс беше първият съпруг на Донила — онзи, който я бе опозорил като ялова, защото нямаше наследници на обширния си ран, един от най-важните в цялото кралство. Ако умреше бездетен, както сега изглеждаше най-вероятно, и при положение че различните кандидати щяха да се опитат да вземат гуербретството за собствения си клан, в Елдид спокойно можеше да избухне открита война. Ловиан беше привързана към братовчедата си и неговата съпруга, но тя присъстваше като свидетел на раждането поради политическите последици, които то носеше със себе си. Тиерин на Дън Гуербин, тя имаше големи имоти и много васали, затова не можеше да обикаля из владенията си и да бабува на жените им, тъй като времето ѝ беше скъпоценно. Но трябваше да се увери със собствените си очи, че Донила наистина ражда дете.

— Смятате ли, че Рийс ще осинови някое момче? — попита Гаред.

— Вече нямам представа какво ще направи или няма да направи Рийс, нищо че ми е първороден син. Във всеки случай осиновен наследник няма да има голям шанс в Съвета на избирателите. Разумното би било да повика Родри да се върне от изгнание.

Гаред вдигна въпросително едната си вежда.

— Все още не съм изгубила надежда — сопна се Ловиан. — Но истина ви казвам, милорд, разбирам вашия скептицизъм.

След още половин час в голямата зала влезе Невин. Висок мъж с гъста бяла коса и лице сбръчкано като старо зебло, той се движеше уверено, с широки крачки към почетната маса, където изискано се поклони на Гаред. Когато оповести, че милордът може да посети своята лейди, онзи излетя като подплашен заек, защото обичаше

младата си жена по един едва ли не непристоен начин. Невин прие половиница пиво от един паж и седна до Ловиан.

— Е — забеляза той, — като се има предвид възрастта ѝ, тя роди забележително добре за първо дете. Доколкото ви познавам, вие сте доволна въпреки всичко.

— Точно така. Винаги съм била привързана към нея. Ех, да можеше друг ужасен мъж да я е пропъдил.

Невин се усмихна със свити устни и отпи една съвсем заслужена глътка пиво.

— Утре заминавам — рече той. — Отивам в Дън Девери. Сега вече имам свой племенник в двора и мога да научавам клюките от кралските съвети.

— Племенник, няма що! Но въпреки това се радвам, че е там. Започвам да си мисля, че единствената ни надежда е Негово величество да отмени присъдата на Рийс. Случвало се е.

— Случвало се е и гуербрети да въстават срещу такава намеса. Смятате ли, че Рийс би го направил?

— Не зная. О, Богинята ми е свидетел, че сърцето ме боли, като си помисля как за Елдид се задава война, и то само заради двамата мои каращи се помежду си синове!

— Войната още не е започнала и проклет да съм, ако не направя всичко по силите си да не се стигне дотам.

Но той изглеждаше толкова уморен, че тя внезапно изпита страх. Наистина беше най-могъщият майстор на деомера в кралството, но все пак беше човек. Освен това се беше озовал в политическа интрига, с каквато неговото магично призвание не го беше подготвило да се справи, или поне на нея така ѝ се струваше.

— Както и да е — обади се най-сетне тя. — Поне детето се роди с добри предзнаменования. Винаги са казвали, че момчето, което се роди на първия ден от пролетта, ще има късмет.

— Така е, и да се надяваме тази пролет да е дошла с добри предзнаменования за всички нас.

Разсеяният начин, по който го каза, ѝ даде да разбере, че той много се съмнява дали ще е така. Тя се колебаеше дали да го попита, защото колкото и да ѝ се искаше да научи истината, изпитваше голям страх от това, което щеше да чуе. В този миг към нея се приближи един паж. Момчето изглеждаше съвсем объркано.

— Ваша светлост? Пред вратите стои благороден лорд. Дали да попитам вас какво да правя, или да отида да потърся лорд Гаред?

— Можеш да попиташ мен, защото съм с по-висок ранг от него. Ако имах ранга на Гаред, тогава трябваше да отидеш да го потърсиш. И така, кой е този благороден лорд?

— Талид от Белглейд, Ваша светлост. Той каза нещо наистина много странно. Попита дали е добре дошъл в дъна, който би трябвало да е негов?

Невин, който седеше до Ловиан, изруга под нос.

— О, богове — рече с отпаднал глас Ловиан. — Точно сега да ми се появи. Добре, момче, бягай и му кажи, че е добре дошъл в дъна, наречен Брудлин. Точно това му кажи и нищо повече.

Още щом пажът хукна, Невин се обърна към нея с въпросително вдигната вежда.

— Това води началото си от войната на Лодлейн — отвърна тя с натезжал от умора глас. — Съпругата на Корбин е сестра на Талид. Тя се върна при брат си още преди да е започнала войната, защото присъствието на Лодлейн в дъна я подлудяваше, и не бих казала, че я упреквам за това. Но сетне, след като убиха Корбин, ѝ отнех владението, защото беше напуснала съпруга си. Ако не го бях направила, всички верни мои хора биха замърморили. Предложих ѝ в замяна пари и коне, но Талид не ѝ позволи да вземе ни пара, ни кобилка дори.

Прекъсна думите си, защото предметът на обяснението крачеше през голямата зала, като едновременно с това сваляше от себе си наметката и ръкавиците за езда. Талид от Белглейд беше набит четирийсетгодишен мъж със сива коса, все още прошарена с руси кичури, и умни зелени очи. Той подхвърли наметката си на пажа, приближи се и се поклони дълбоко на тиеринката. Учтивата му усмивка не разкриваше нищо.

— Изненадана съм да ви видя тук, милорд — рече Ловиан.

— Дойдох да поздравя Гаред за раждането на детето му. Пажът ми каза, че било момче.

— Така е, при това здраво.

— В такъв случай Дън Брудлин има още един наследник, нали?

— Талид замълча, за да вземе половиница пиво от една прислужница.

— Е, нека боговете са свидетели, че е справедливо.

Ловиан се поколеба дали да не го предизвика на дуел веднага. Спокойно би могла да го направи, ако беше мъж, и — следователно — в състояние да се бие на собствените си дуели, но както стояха нещата, трябваше да призове някой да я замести. На призива положително щеше да се отзове капитанът на нейния отряд Кълин от Кермор, който без никакво съмнение въртеше меча най-добре от всички в Девери. Стори ѝ се доста несправедливо да осъди Талид на сигурна смърт заради някоя и друга гадна забележка.

— Предпочитам да отмина това, милорд — рече Ловиан, с ледена нотка в гласа си. — Ако се чувствате оцетен, имате възможност да поискате от гуербрета да разгледа вашата молба и аз ще дойда в двора му, когато ми заповяда.

— Гуербретът, Ваша светлост, е ваш син.

— Прав сте и аз внимателно го отгледах, така че да е справедлив.

При тези думи Талид сведе внезапно поглед към масата и беше дотолкова почтен, че се изчерви. В дуела на думи Ловиан беше нанесла първия удар.

— Изненадана съм, че сте дошли тук само за да посипете сол на стара рана — рече тя.

— Въпросът е много важен за гуербретството, нали? Вие забравяте, Ваша светлост, че имам място в Съвета на избирателите.

Ловиан наистина беше забравила и се прокле наум за този си пропуск. Талид отпи от чашата и погледна с любезната си, потайна усмивка към нея и Невин.

— Надявах се, че ще дойда навреме, за да съм свидетел на раждането — рече най-сетне той. — Доколкото разбирам, не е имало свидетел, който да не е от дома.

— Никой освен мен и знахаря тук.

— И никой, милейди, не би посмял да оспори думата ви, било то в открит съд или в частен разговор. — Усмивката вече не беше така мила. — Бихме могли да приемем за дадено, наистина, че лейди Донила не е ялова, независимо от това как са изглеждали нещата преди.

Ловиан го дари със сияйна усмивка, но го намрази от дън душа.

— Точно така, милорд. Приемам за дадено също, че ще съберете съвета, за да обсъдите вестта колкото е възможно по-скоро.

Талид си тръгна далеч преди вечеря, като подхвърли, че нейде наблизко ще го посрещнат по-добре. Придаваше си такъв мъченически и онеправдан вид, че Невин изпита желание да го зарита и да не спре, докато не го изхвърли от голямата зала. Заради Ловиан се въздържа. Вместо това се качи да нагледа Донила, която вече почиваше в собственото си легло с повитото бебе до себе си. След няколко минути Ловиан се присъедини към тях, за да каже няколко мили думи на младата жена, а изражението на лицето ѝ беше така спокойно, сякаш не беше чувала името Талид. Невин излезе след нея и я последва в помещението, където тя отиде. То представляваше част от апартамента, отреден за нея при това посещение. Макар и просто обзаведено, вероятно беше най-доброто, с което разполагаше Дън Брудлин; както братовчед ѝ, така и неговата лейди имаха основания да са ѝ благодарни, че им е дарила това владение, отбеляза тя.

— Но както излиза, този подарък е съпроводен с неприятности — рече Невин. — Не съм знаел, че Талид понася всичко толкова тежко.

— Не само той, но и половината лордове в тиеринството. Когато го дадох на Гаред, знаех, че ще последват неприятности, но каквото и да бях направила, пак щях да ги имам. Е, сигурно ако го бях дала на теб, никой не би мърморил, но ти не го щеше и това си е.

— Хайде стига, Лова! Карате ме едва ли не да се чувствам виновен.

— Харесва ми това „едва ли не“. Но винаги, когато някой повисоко стоящ лорд дарява земя, има засегнати. Ще ми се само Талид да нямаше място в съвета. И о, богове, в каква гадна каша се превръща цялата тази работа! Сега вече, дори и жената на Рийс да роди бебе, никой не би повярвал, че е негово.

— Точно така. Аз...

Вратата се тресна, отекна весел кикот и в стаята се втурна дете на около две години, преследвано от бавачка. Момиченцето беше слабичко за възрастта си, с гъста, къдрава, гарвановочерна коса и виолетови очи, почти толкова тъмно лилави, каквито са очите на елфите — въобще едно смайващо красиво същество. Гукайки, то се метна във високопоставения skut на Ловиан.

— Бабо, бабо, обичам те, бабо.

— И аз те обичам, Родлет, но ти си непослушна и ни прекъсна.

Рода се изви в скута ѝ, за да изгледа тържествуващо Невин. Семейната прилика беше голяма.

— Почти бях забравил за дъщерята на Родри. Тя определено не прилича на майка си, нали?

— Ни най-малко, защото кръвта на мелуейдовци е силна, а и Олуен, бедното момиче, беше от онези руси и безлични същества. Копелето на Родри би могло да играе важна роля в онова, което предстои, затова я държа при себе си непрекъснато — да следя как се възпитава, разбира се. — Докато изтъкваше политическите си съображения, тя целуна детето по темето с истинска привързаност, сетне направи знак на бавачката. — А сега позволи на госпожа Тевила да те отведе и да ти даде малко хляб и мляко. Почти е време за лягане.

Рода хленчи, моли се и накрая ревна, но Ловиан остана непреклонна и я вдигна, за да я подаде на бавачката, която се навърташе край вратата. Невин не ѝ беше обръщал внимание преди това, но сега забеляза, че беше внушителна жена на около трийсет години, тъмноока и с тъмна коса, и с едва ли не сурово правилни черти. Когато си отиде заедно с момиченцето, за което се грижеше, Невин попита за нея.

— Тева ли? — отговори Ловиан. — Очарователна жена с желязна воля, която ѝ е необходима, при положение че си има работа с Рода, уверявам те. Вдовица е, всъщност има свое момче, което е... О, богове, не си спомням на колко е години, но е достатъчно голямо, за да може Кълин да го готви за отряда. Мъжът ѝ беше ковач в града ми, но преди две зими умря внезапно от треска. Тъй като няма роднини, жреците я препоръчаха на моята благотворителност, а аз имах нужда от жена за Рода. — Тя въздъхна и тъй като бяха сами и можеше да е откровена, рече: — Предполагам, че това се дължи на елфическата кръв в жилите ѝ.

— Бих казал, че е така, макар и Рода да няма толкова много от нея.

— Цяла четвъртина, да не забравяме. Не се хващай на собствените си лъжи за следата от елфическа кръв в мелуейдовци.

— То не е лъжа, защото има такава, но в случая не е важно. Доколкото разбирам, имаш намерение да ожениш детето добре някой ден, а?

— С положителност ще се погрижа за влиятелен брак, а освен това имам намерение да я науча как да използва всеки брак за собствените си цели. Ако може да впряга всичкото това упорство, с нея ще трябва да се съобразяват в Елдид, независимо че е незаконородена.

Невин се съгласи с някакви мъгляви думи, защото не искаше да я обременява допълнително, но в себе си се почуди дали това дете би могло да бъде опитомено и натикано в тесния калъп на една благородница. Рано или късно дивата ѝ кръв щеше да се прояви.

Преди да потегли от Дън Брудлин, Невин се погрижи да сканира Родри и когато установи, че е добре, съобщи това на Ловиан. Докато яздеше, водейки зад себе си товарното муле, той изпита страх, който се дължеше колкото на логика, толкова и на деомерско предупреждение. Предишното лято той и хората, които следваха деомера на светлината, бяха спечелили поредица от победи над следовниците на деомера на мрака. Те не само бяха осуетили внимателно замислен заговор на тъмните майстори, но също така бяха съсипали един от важните им източници на приходи — вноса на опиум и различни отрови в кралството. Тъмните щяха да търсят отплата; те винаги постъпваха така и той си напомни, че трябва да внимава по време на пътешествията си. Наистина съществуваше голяма вероятност те да кроят планове си в продължение на години, да се опитват да подготвят нещо толкова хитро и засукано, че да не може да се долови. Много беше вероятно, но в същото време деомерските предупреждения се спускаха като студена тръпка по гърба му. След като тъмните майстори бяха застрашени, те без съмнение щяха да нанесат ответния си удар колкото се може по-скоро. Единственият въпрос беше как.

И все пак напиреха много по-светски въпроси, които също така изискваха вниманието му. Гуербретството беше прекалено богато, прекалено желано, за да остане мирно, ако линията на унаследяване бъде прекъсната. Колкото и да не обичаше да се намесва в кроежите и враждите на благородните кланове, Невин разбираше, че неговият дълг по отношение на повлияния от деомера Уирд на Родри му налагаше да се погрижи за рана му и за неговите невинни поданици, които — за разлика от благородници като Талид — предпочитаха мира пред войната. Той щеше да се бори с всички средства, с които разполагаше, за да запази Аберуин невредим. Колкото и скептично да гледаше

Ловиан на политическата му опитност (нещо, което много добре знаеше), той беше повече подготвен за такава битка от всеки друг в кралството, дори и от най-мъдрите съветници на върховния крал. О, за изминалото време съм научил едно-друго, помисли той, а нашият Родри, макар и скромнен боец, поставен извън закона човек, се намира тъкмо в средата на тази каша! Всичко това се бе случило преди повече от сто години, но той знаеше какво означава битка за трона, и то не на обикновен гуербрет, а на крал.

ДЕВЕРИ И ПИРДОН, 833–845

*Дили Слепецът отиде на
реката
да види каквото можеше да
види
и там намери краля на Кермор
да се пере сам-самичък...
Стара
елдидска
песен*

I

Година 833. Слумар II, крал в Дън Девери, получи тежка рана в бой. Вторият син на Глин II, крал в Кермор, беше мъртвороден. Приехме тези случки за лоши предзнаменования. Едва по-късно проумяхме, че в Своята Мъдрост Бел е подготвял мир за народа си...

Свещените хроники
на Лугкарн

Само да не бяха мухите. Да умираш никак не е хубаво, но пък мухите да са те накацали така е несправедливо унижение. Те се трупаха, бръмчаха около раната и се опитваха да пият от кръвта. Посегнеше ли да ги отпъди, изпитваше страшна болка, та не събираше сили да го направи. Раната беше от дясната страна, точно под мишницата. Дълбока. Мадин предполагаше, че би могъл и да оживее, стига да има кой да я зашие, но тъй като беше съвсем сам сред дивата планина, щеше да умре. Не виждаше защо трябва да се самозалъгва — кръвта му изтичаше. С лявата си ръка той стискаше рога на седлото, а дясната държеше вдигната, защото от докосването раната пламваше като огън. Кръвта все така се процеждаше през разкъсаната ризница, а големите, лъскави синьо-черни мухи неспирно прииждаха. От време на време някоя от тях хапеше коня, който беше прекалено изтощен, за да направи друго, освен да тропне с крак в знак на протест.

Мадин беше единственият останал жив от отряда. Със смъртта му вражеската победа ставаше пълна, та за него беше въпрос на чест да я отложи поне за малко, тъй че докато яздеше бавно в златистата есенна омара, му се струваше много важно да не им я даде поне още двайсет минути. Пред него, на около миля разстояние, имаше езеро — набраздената му повърхност искреше в златото на залеза. По брега се извисяваха бели брези и потръпваха от надигация се вятър. Искеше вода. Ако не се брояха мухите, от жаждата нямаше по-лошо, устата му

беше толкова суха, че едвам дишаше. Конят му вървеше полека, но неотклонно към езерото. Нямаше значение, че ще умре, стига да се напие хубаво преди това.

Езерото се приближаваше. Виждаше тръстиките като тъмни черти на фона на искрящата вода и една чапла, застанала на крак на брега. Сетне нещо се случи със слънцето. То вече не се спускаше право надолу, а се клатеше напред-назад, досущ фенер в ръцете на човек, който ходи. Небето стана тъмно като нощ, а слънцето все така се клатеше напред-назад — един фенер в нощта, напред-назад, на все по-широки амплитуди, нагоре, нагоре, нагоре... и пламтеше. Сетне дойде тъмнината, мирисът на смачкана трева, бръмченето на мухите и жаждата. Накрая остана само тъмнината.

В тъмното светеше фенер. Отначало Мадин го взе за слънцето, но светлината беше прекалено малка, прекалено неподвижна. Над него се надвеси лицето на старец. Имаше гъста бяла коса и хладни сини очи.

— Рикин! — Гласът беше нисък, но настойчив. — Рико, погледни ме.

Мадин не бе чувал това име преди, но някак знаеше, че е негово и се опита да се обади. Устните му бяха прекалено сухи и не искаха да се помръднат. Старецът поднесе към тях позлатена чаша с вода и му помогна да отпие. Водата беше сладка и студена. Все пак няма да умра жаден, помисли Мадин. После отново потъна в тъмнината.

Следващия път, когато се събуди, осъзна, че е жив. Дълго лежа напълно неподвижен и се дивеше на мисълта, че няма да умре. Бавно се огледа и за първи път се запита къде се намира. Тогава разбра, че лежи гол между меки вълнени одеяла върху купчина слама. Светлината на огъня танцуваше по стените на огромно каменно помещение. Раната продължаваше да боли, но беше спретнато превързана с ленени бинтове. Обърна глава и видя стареца да седи край груба дървена маса до каменното огнище и да чете подвързана в кожа книга. Той вдигна поглед и му се усмихна.

— Жаден ли си, момчето ми?

— Жаден съм, добри човече.

Старецът топна позлатената чаша в дървено буре, сетне коленичи и му помогна да пие.

— Конят ми? — попита Мадин.

— На сигурно място е и хапва сено — рече старецът и сложи ръка на челото му. — Треската премина. Това е добре.

Преди да заспи, Мадин успя да се усмихне. Този път сънува толкова ясно последната си битка, та сякаш усети миризмата на прах и конска пот. Отрядът му се изкачи на билото и видяха, че там ги очакват. Тиерин Девир и хората му препречваха пътя им — бяха повече от сто, а те само трийсет и седем, но въпреки това щяха да се впуснат в безнадеждна атака по надолницето. Мадин го разбра по смеха на лорд Бриноик — кискаше се като луд, отпуснат на седлото си. Друго, освен да измрат, не можеха да направят — бяха хванати в капан и нямаха за какво повече да живеят. Макар и да се чувстваше глупаво, Мадин си спомни за майка си. В съзнанието си я виждаше ясно, застанала на вратата на къщата им, протегнала ръце към него. Сетне отекна рогът, който даде сигнал за атаката, и можеше да мисли само за ездата си. Надолу по склона, все по-надолу и по-надолу, натам, където войскарите на Девир се обърнаха да ги пресрещнат — сблъсъкът беше огласен от крясъци и от двете страни. В съня си Мадин преживя всяко движение — как отбива, как мушка, отново се задави от надигналия се прахояк и се събуди с вик, когато мечът се заби дълбоко в страната му.

— Слушай, момчето ми — рече старецът, който седеше до него. — Вече всичко е наред.

— Може ли да пия вода?

— Колкото пожелаеш.

След като Мадин изгълта шест пълни чаши, старецът му донесе хляб и мляко в дървена купа. Ръцете му трепереха прекалено силно, та не можеше да държи лъжица, и старецът го нахрани като малко дете. Яденето беше по-вкусно и от най-хубавото пиршество в залата на гуербрета на Кантрей.

— Благодаря — рече Мадин. — Дължа ти най-смирена благодарност за това, че ми спаси живота.

— Спасяването на живот се е превърнало в нещо като навик за мен. Аз съм знахар.

— Тогава съм имал невероятен късмет!

— Късмет ли? — Старецът се усмихна хитро. — Е, да, наистина може да е било така. Между другото, казвам се Невин и съвсем не се

шегувам, това ми е истинското име. Живея като отшелник и тук е моят дом.

— Аз пък съм Мадин и бях в отряда на лорд Бриноик. Я чакай, разбираш ли, че съм човек извън закона? В името на всички подли дяволи от ада, трябвало е да оставиш да ми изтече кръвта там, където съм паднал.

— О, наистина чувах за прокуждането на Бриноик, но присъдите на тиерини и други като тях малко ме интересуват. Проклет да съм, ако след като мога да спася някой човек, го оставя да умре само защото неговият лорд се е изхвърлил пред някого.

Мадин въздъхна и обърна глава. Наблизо, облегат на стената, стоеше щитът му, а до него, подредени на купчина, бяха останалите неща, включително малката арфа, завита внимателно в кожената си торба. Като видя знака с лисицата, отпечатан върху всичко, което притежаваше, в очите на Мадин бликнаха сълзи. Целият му отряд, всички негови приятели, хората, с които воюваше вече осем години — всички бяха мъртви, защото лорд Бриноик беше пожелал земята на друг човек и се бе провалил в рискования си опит да я придобие.

— Тиеринът погребва ли нашите загинали? — прошепна той.

— Погребал ги е. Открих полесражението няколко дни след като те донесох тук. Като видях какво клане е било, се изненадах, че дори един човек е успял да избяга.

— Побягнах като страхливец. Участвах в атаката и ме раниха. Знаех, че ще умра и просто исках да умра сам, така — без много шум. И нека боговете са ми свидетели — не съм предполагал, че някой ще ме спаси!

— Без съмнение Уирдът ти иска да живееш.

— Тогава имам суров Уирд. Аз съм все така човек извън закона. Като не умрях с моя лорд и отряда си, затрих и последната останала ми частица чест.

Невин каза нещо успокоително, но Мадин почти не го чу. Защото, въпреки срама, който го гризеше, дълбоко в сърцето си знаеше, че се радва да е жив и самата тази радост е още една причина да се срамува.

Минаха два дни преди той да може да седне, при това само като се подпираше на стената и се бореше със замайването. Още щом се почувства малко по-силен, започна да се чуди в що за странно

помещение се намира. Ако съдеше по миризмата на влага във въздуха и липсата на прозорци, сякаш се намираше под земята, но огънят в огромното огнище гореше много хубаво, следователно то очевидно теглеше добре. Помещението съответстваше на големината на огнището — беше поне петдесет на петдесет стъпки, а таванът над него се губеше в сенки. По цялата стена, на около десет стъпки над пода, имаше изсечен барелеф, който навремето си сигурно бе обикалял стаята. Сега строго геометричната схема прекъсваше внезапно, сякаш са я изтрили. Накрая в деня, когато за първи път беше достатъчно здрав, за да се нахрани сам, му дойде наум да попита Невин къде се намират.

— В Брин Торейдик. Възвишението е прокопано с помещения и тунели.

Мадин едва не изпусна лъжицата в полите си. Тъй като дънът на лорд Бриноик се намираше само на около пет мили от там, беше виждал възвишението много пъти и беше чувал всевъзможни разкази за него — било обитавано от призраци, от демони и духове, затова нощем блестели сини светлини, а денем се чувал странен вой и свистене. Така както стърчеше направо от ливадата подобно на великан, който се е вкаменил и е обрасъл целият с трева, видът му беше достатъчно странен, за да е обитаван от призраци.

— Хайде, хайде — Невин му се усмихна, — аз съм от плът и кръв, не съм княз на демони или нещо от този род.

Мадин се опита да се усмихне на свой ред, но не успя.

— Обичам да ме оставят на мира, момчето ми — продължи Невин. — А при това положение мога ли да намеря по-добро място за живеене от туй, където никой не смее да идва?

— Сигурно е така. Но значи ли това, че всъщност тук няма духове?

— О, много духове има, но те си гледат работата, а аз — моята. Място колкото щещ, има за всички.

Когато Мадин осъзна, че старецът говори сериозно, ръцете му така се разтрепериха, че трябваше да остави купата и лъжицата.

— Не исках да те лъжа — рече Невин съвсем спокойно. — Ще трябва да прекараш тази зима с нас, защото няма да си в състояние да яздиш преди да завалят снеговете, но духовете тук не са злосторни.

Всички приказки за демони са доста преувеличени. Хората, които живеят наоколо, просто са гладни за нещо по-интересно в живота си.

— Така ли? Ами, добри човече, колко време съм всъщност тук?

— О, две седмици. Треската те държа ужасно дълго. Раната беше замърсена. Когато те намерих, цялата беше покрита с мухи.

Мадин взе лъжицата и упорито продължи да се храни. Колкото по-скоро събереше сили да напусне това населено с духове място, толкова по-добре.

Раната започна да зараства и Мадин вече ставаше от леглото за все по-дълги и по-дълги периоди. Невин беше изхвърлил напоените му с кръв дрехи, но в дисагите си той имаше резервна риза, а старецът му намери чифт бриги, които му ставаха доста добре. Едно от първите неща, които направи, беше да разопакова своята малка арфа и да провери дали не е повредена. Така както беше отслабнала, дясната му ръка не можеше да я настрои, но все пак прокара пръсти по отпуснатите струни, за да се увери, че продължават да издават звуци.

— Изненадвам се, че лорд Бриноик е рискувал живота на един бард в сражение — забеляза Невин.

— Не съм голям бард, може би съм по-скоро гертдин, който може да се бие. Зная доста песни и тем подобни, но не съм учил тризвучията и останалите наистина бардски познания.

— А защо не си ги учил?

— Ами баща ми беше войскар на нашия лорд. Бях тринайсетгодишен, когато го убиха, и лорд Бриноик ми предложи място в отряда. Приех, за да отмъстя за смъртта на баща си, а след това... то след това така и не ми се удаде шанс да уча, тъй като се бях заклеймил пред своя господар и въобще...

— А съжаляваш ли за това?

— Никога не си позволявам да съжалявам за нещо. Това носи само беди, добри ми човече.

Когато укрепна достатъчно, Мадин започна да изучава странното жилище на стареца, което представляваше малък комплекс от пещери и тунели. Извън главното имаше още едно каменно помещение, което знахарят беше превърнал в обор за своя кон, този на Мадин и едно чудесно кафяво муле. Едната страна на помещението се бе сринала и

водеше към естествена пещера, където бликаше малко изворче, а сетне се оттичаше по склона на възвишението. Точно пред вратата на обора беше дерето, дало името на Брин Торейдик — „Разсеченото възвишение“. Представляваше дълга, права цепнатина, която наистина разсичаше възвишението. Първия път, когато излезе навън, въздухът му се стори мразовит. Въпреки яркото слънце студът влезе в раната и го замъчи. Побърза да се прибере и реши да повярва на думите на Невин, че зимата се е задала.

Тъй като знахарят имаше достатъчно пари, както и това специално жилище, Мадин започна да си мисли дали той не е някой ексцентричен благородник, който просто е избягал от гражданската война, която бушуваше надлъж и шир наоколо. Дължеше му твърде много, за да си позволи да зададе такъв неудобен въпрос, но из кралството имаше колкото щещ благородници, които търсеха всякакви начини да се измъкнат от задълженията си към най-различните гуербрети, претендиращи да са крале на Девери. Невин имаше очевидно изискано държание, на моменти беше любезен, в други — рязък, сякаш беше свикнал да му се подчиняват, без да питат. Нещо повече — можеше да чете и пише, а това беше рядко постижение за прост знахар, какъвто претендираше, че е. Мадин започна да се чувства привлечен от стареца.

Веднъж на няколко дни Невин взимаше коня и мулето и слизаше в близкото село, откъдето купуваше прясна храна. Там натоварваше мулето с неща за зимата: сено и зърно за животните, сирена, наденица, сушени плодове и разни други работи за тях двамата. Когато го нямаше, Мадин се залавяше доколкото можеше с работата, която имаше да се върши в пещерите, а сетне отспиваше умората си. Една сива утрин, когато духаше остър вятър, Невин рече, че ще се забави повече от обикновено, защото една от селските жени имала нужда от лечебните му билки. Когато старецът потегли, Мадин измете боклука от обора в дерето, сетне се върна да почине, преди да го избута на склона на възвишението. Добави още малко дърва в огнището и приседна близо до огъня, за да прогони студа от раната си.

За първи път от сражението насам се почувства достатъчно силен, за да не спи, а изоставената му арфа с укор го зовеше. Когато я

взе от кожената торба, отпуснатите струни въздъгнаха. Беше малка — само с трийсет и шест струни, но както беше изнемощял, му се стори, че настройването им отне цяла вечност. Извлече основната нота с помощта на стоманения си камертон, а сетне се зае със струните, нагласявайки малките щипки от слонова кост, а през интервалите пееше и накрая челото му плувна в пот. Този признак на слабост го подтикна да продължи, докато най-сетне арфата беше относително добре настроена, но му се наложи да почине малко, преди да започне да свири. Изтръгна от нея няколко трели, после няколко акорда и отекващата из огромното помещение с каменни стени музика сякаш му върна мъничка частица от силата. Самата големина на помещението добавяше към всяка нота, която изсвирваше, по един призрачен обертон.

Внезапно усети до рамото си Бялата дама, неговата агуен — онази, която идва при всеки бард, който истински пее. Докато тя се оформяше, той почувства познатия хлад по гърба си, потрепването на космите по врата си. Макар че се наричаше гертдин, нейното присъствие и вдъхновението, което му даваше, говореха, че кралството е загубило истински бард, когато Мадин е дал обет като войн. Тази сутрин гласът му беше слаб и непохватен, но той запя за своята агуен дълга балада, отделни стихове, всяко нещо, за което се сетеше, а музиката успокояваше раната му не по-зле от лечебната лапа.

Изведнъж разбра, че не е сам. Вдигна очи, очаквайки да види на вратата Невин, но там нямаше никой. Огледа се наоколо и не видя нищо освен сенките от огъня. И въпреки това при всеки акорд долавяше, че го слуша публика. Спомни си какво каза Невин за духовете и космите на врата му настръхнаха като на котка. Откачаш, рече си той рязко, тук няма никой. Но беше свирил твърде често пред хора, за да си повярва. Познаваше недоловимата разлика между това да пееш на въздуха и пред внимателна публика. Изпя два стиха от една балада и усети, че те, които и да бяха, се приведоха напред, за да не изпуснат нито една дума. Когато спря и остави арфата, усети разочарованието им.

— Е, добре. Сигурно не сте толкова лоши, след като обичате хубавите песни.

Стори му се, че някой зад него се изкиска, но когато се обърна, там нямаше нищо освен стената. Изправи се и се разходи бавно и

внимателно из стаята, погледна във всяко ъгълче и пукнатина — и нищо не видя. Тъкмо когато седнаше отново, друг се изкиска — този път го чу съвсем ясно — като мъничко детенце, което е направило успешно лудория. Мадин грабна арфата си, воден единствено от неясното желание да я предпази, но когато усети невидимата публика да се струпва в очакване, бардът в него не устоя на изкушението да свири пред слушатели, пък които и да бяха те, дори и безплътни същества. Задърпа струните и беше сигурен, че чу въздишка на задоволство. Ей така, само защото това му дойде първо на ума, изпя петдесетте свързани куплета, в които се разказваше за пътуването на крал Бран по море до Девери и за магичната мъгла, която накрая отнесла него и флотата му. Когато омагьосаните кораби вече бяха на сигурно място в отдавна търсеното тайнствено пристанище далеч на север, Мадин се почувства изтощен.

— Ще ме извините, но трябва да спра.

Чу се въздишка на съжаление. Някой докосна косата му и нежно я погали, тъй както човек потупва с ръка куче; друг го дръпна за ръкава с пръсти, които изглеждаха много слаби. В огнището огънят пламтеше; около него се изви течение и въздухът стана неестествено студен. Мадин потръпна и се изправи, но за крачолите го хванаха мънички ръчички. Струните на арфата отекнаха безредно, сякаш някой се опитваше да свири на тях. И сенките оживяха, вдигаха се и се понасяха в кръг във всеки ъгъл. Пръсти докосваха лицето му, галеха ръцете му, щипеха дрехите му, дърпаха му косата, а струните на арфата звънтяха и дрънчаха по ужасен начин.

— Веднага да престанете, всички вие! — кресна Невин от вратата. — Това е ужасно нелюбезно държание към нашия гостенин.

Малките пръстчета изчезнаха. Огънят стихна, сякаш се почувства неудобно. Когато, понесъл чифт дисаги, знахарят влезе с широки крачки, Мадин изпита желание да се разплаче от облекчение.

— Наистина държанието ви е ужасно — продължи Невин да говори на привидно празния въздух. — Ако пак го направите, Мадин няма да ви свири повече с арфата.

Помещението се изпразни от безплътните същества. Невин хвърли дисагите на масата и му се ухили. Мадин остави с треперещи ръце арфата на земята и избърса с ръкав потта от лицето си.

— Трябваше да те предупредя, че обичат музиката. Извинявай, момчето ми.

Мадин се опита да каже нещо, не успя и седна тежко на пейката. Зад него струните на арфата издрънчаха. Невин се намръщи на въздуха до нея.

— Казах да престанете!

Като леко подухване нещо се отдалечи от тях.

— Няма ли да ми зададеш някакви въпроси, Мадин?

— Правичката да си кажа, страх ме е.

Старецът се засмя под мустак.

— Хубаво, дори и да не ги задаваш, ще отговоря. Това са онези същества, които хората наричат Дивите. Те са като невъзпитани деца или палета, изпълнени са с любопитство и никак не умеят да се държат прилично. За съжаление могат да навредят на нас, смъртните, без да го желаят.

— Това го проумях не на шега — Мадин погледна към благодетеля си и осъзна истината, която от дни насам отбягваше. — Сър, ти сигурно владееш деомера.

— Така е. И какво мислиш по въпроса?

— Зашеметен съм. Никога не съм смятал, че такива неща съществуват извън моите балади и разкази.

— Повечето хора биха ме взели за приумица на бард, но всъщност моето изкуство е съвсем реално.

Мадин го гледаше втренчено, чудейки се как Невин може да изглежда така дяволски обикновен, докато накрая старецът се обърна с добродушен смях и започна да рови из дисагите.

— Донесох ти малко печено месо за вечеря, момчето ми. Трябва да възстановиш изгубената кръв, а селянинът, когото посетих, имаше малко в излишък и плати с него билките ми.

— Благодаря. Ох, кога мислиш, че ще се възстановя достатъчно, за да си отида.

— Охо! Духчетата са те погнали, така ли?

— Ами, такова, не че съм неблагодарен или нещо подобно, добри ми човече. — Мадин усети, че се изчервява. — Но аз... ъ... е...

Невин отново се засмя.

— Няма защо да се срамуваш, момче. Що се отнася до раната, ще мине доста време, преди да се възстановиш. Ти стигна току до

портите на Отвъдните земи, а на човек му трябва доста време, за да се върне от там.

От този ден нататък Дивите станаха по-смели и се навъртаха около Мадин, тъй както хрътките се измъкват изпод масата, щом разберат, че гостенинът на господаря им обича кучетата. Всеки път, когато вземеше арфата, усещаше присъствието им. В стаята настъпваше оживление, сборичкване, едва доловим шум, леко докосване по ръката или косата му, повей на въздуха от това, че нещо прелита край теб. Когато го щипеха или се струпваха върху му, той направо ги заплашваше, че ще спре да пее, и това винаги ги караше да се държат прилично. Веднъж, докато се мъчеше да запали огъня с влажен прахан, ги усети да се събират наоколо. Щом извади искра от огнивото, Дивите я раздухаха и я превърнаха в истински пламък. Когато — без да се усети — им благодари, проумя, че започва да приема духовете за нещо естествено. Що се отнася до Невин, колкото и Мадин да наблюдаваше стареца, за да открие у него странни възможности и още по-странни познания, така и не успя да установи нищо, освен, разбира се, че духовете му се подчиняваха.

Мадин прекарваше доста време в мисли за бъдещето си. Тъй като принадлежеше към поставен извън закона боен отряд, ако тиерин Девир го спипаше, щеше да увисне обесен. При положение че успее да стигне до Кантрей, без тиеринът да го хване, и там се постави на милостта на гуербрета, можеха да го помилват просто защото беше нещо като бард и затова попадаше под специалната защита на закона. За съжаление трудно можеше да се очаква помилване, защото би зависело от прищявката на сюзерена, а гуербрет Тибрин от Глиганите беше суров човек. Неговият клан, Северните глигани, беше сроден с Южните глигани от Муир, които бяха измолили гуербретството от краля в Дън Девери преди около петдесет години. Взети заедно, глиганските кланове управляваха просторна територия в северното кралство и се говореше, че са действителната власт зад марионетен крал в Свещения град. Едва ли Тибрин би си дал зор да прояви милост към недобре подготвен бард, след като това би накарало един от верните му тиерини да роптае. Мадин реши, че след като с духовете бяха стигнали до някакво разбирателство, ще забрави за милостта на гуербрета и ще остане в Брин Торейдик до пролетта.

Следващия път, когато Невин отиде в селото, Мадин реши да поязди донякъде с него, за да се пораздвижи, а и коня си също. Денят беше ясен и студен, във въздуха се носеше мирис на сняг, а по кафявите стърнища имаше скреж. Сети се, че наближава Самейн, и се стресна при мисълта колко бързо протича времето извън възвишението — сякаш то се движеше с друго темпо. Накрая стигнаха до селото — шепа кръгли, покрити със слама къщи, пръснати сред белите брези, които растяха край брега на един поток.

— Ще е най-добре да те чакам край пътя — рече Мадин. — Може по някаква причина в селото да дойде някой от хората на тиерина.

— Не искам да седиш на този студ. Ще те заведа в една ферма наблизо. Тези хора са ми приятели и ще те подслонят без неудобни въпроси.

Тръгнаха по една алея през кафяво пасище, докато стигнаха до фермата — пръснати кръгли сгради, заобиколени от кръгла ограда от отъпкана пръст. Зад голямата къща имаше краварник, складови бараки и кошара със сиви и бели кози. Пред вратата на къщата, в калния двор кълвяха кокошки. Пълен човек с посивяваща коса излезе да ги посрещне и да разгони кокошките.

— Добро утро, господарю. Какво мога да направя за вас тази сутрин?

— Ами само да прибереш един мой приятел на топло, добри ми Баник. Беше много болен. Сигурно бледото му лице ти говори, че трябва да си почине, докато съм в селото.

— Можем да му отделим малко място до огнището. О, богове, та ти наистина си бял като скреж, момчето ми.

Баник въведе Мадин в голямата стая с формата на клин, която служеше едновременно за кухня и дневна. Пред голямото огнище, където цепениците пламтяха съвсем гостоприемно, имаше две маси и три пейки с високи облегалки, което по тези места говореше за добро състояние. По пода се виждаше пръснатата чиста слама, а стените бяха прясно варосани. От тавана висяха плитки с лук и чесън, мрежи, в които се сушаха ряпа и ябълки, както и два огромни бута. На камъка пред огнището, подвила крака под себе си, седеше млада жена и кърпеше чифт бриги.

— Кой е този, тате? — попита тя.

— Приятел на Невин.

Тя побърза да стане и направи кникс пред Мадин. Беше много красива, с гарвановочерна коса и тъмни, кротки очи. В отговор Мадин ѝ се поклони.

— Простете, че ви се натрапвам — рече Мадин. — Не бях добре и имам нужда от малко почивка.

— Всеки приятел на Невин е винаги добре дошъл тук — рече тя. — Седни и ще ти донеса бира.

Мадин си свали наметката и сетне седна на камъка пред огнището, толкова близо до пламъците, колкото можеше, без да си опърли ризата. Баник рече, че ще трябва да се върне при кравите и излезе с широка крачка навън. Жената подаде на Мадин половиница тъмно пиво, приседна близо до него и се залови отново с кърпене.

— Благодаря — Мадин вдигна за поздрав чашата с пиво. — Казвам се Мадин от... ъ, е, добре, Мадин стига.

— Аз се казвам Белиан. Отдавна ли познаваш Невин?

— О, съвсем не.

Усмивката, с която го погледна Белиан, беше странно изпълнена със страхопочитание, след което тя продължи да кърпи. Мадин отпиваше и гледаше как тънките ѝ пръсти работят сръчно и оправят грубата вълна на един чифт бриги, които, ако се съдеше по големината им, принадлежаха на Баник. Изненада се, като установи колко добре се чувства да седи на топло, жив, в присъствието на красива жена. От време на време Белиан поглеждаше колебливо към него, сякаш се опитваше да измисли нещо да каже.

— Е, милорд, — рече най-сетне тя. — Ще останете ли дълго при нашия Невин?

— Наистина не зная, но слушай, какво те кара да ме наричаш лорд? Та и аз съм обикновен човек като теб.

— Е да, но приятел на Невин.

В този миг на Мадин му стана ясно едно — тя прекрасно знаеше, че старецът владее деомера.

— Гледай, ти за какъв ме взимаш? — Мадин имаше неприятното чувство, че да се правиш, че владееш деомера, без да е така, е много опасно. — Аз съм само един войн без боен отряд. Невин ме намерил ранен и е бил достатъчно добър да ми спаси живота, нищо повече. Но

виж какво, нали няма да кажеш на никого за мен? Аз съм човек извън закона.

— Ще забравя името ти в мига, щом тръгнеш оттук.

— Най-смирено ти благодаря и се извинявам. Аз не заслужавам дори да пия пивото ти.

— Ей, я си дръж езика! Хич не ме интересуват тези скапани войни.

Погледна към нея и видя, че е ядосана и е свила устни в горчива усмивка.

— Не давам за тях дори пръдната на прасенце за два гроша — продължи тя. — На мен и хората като мен тя носи само беди. Взимат ни конете и вдигат налозите, препускат през нивите ни и все за слава, и в името на единствения истински крал, както те го наричат, след като всеки, който има поне мъничко мозък в главата си, знае, че сега има двама крале, а на мен ми е все едно, ама наистина ми е все едно, стига да не идват и двамата тук да ни пречат. Ако си човек, който не иска да загине в тази война, ще кажа: Толкова по-добре за теб!

— О, богове! Правичката да си кажа, преди не съм се сещал за това.

— Без съмнение, след като си бил войн.

— Чакай, та аз не съм дезертър.

Тя само сви рамене и продължи да кърпи. Мадин се почуди защо жена на нейната възраст, около двайсет и две годишна, живее в къщата на баща си. Дали не е загубила годеника си във войните? Въпросът му получи отговор само след миг, когато две малки момчета, на около шест и четири години, се втурнаха в стаята и се обърнаха към нея с „мамо“. Те се караха за медна монета, която намерили на пътя, и идваха тя да реши спора. Белиан целуна и двамата, каза им, че трябва да дадат монетата на дядо си, сетне ги изпрати отново навън.

— Значи си женена, така ли? — попита Мадин.

— Бях някога. Баща им се удави в реката преди две зими. Залагал мрежи за риба, но ледът се оказал прекалено тънък.

— Наистина дълбоко съжалявам. И се върна при баща си, така ли?

— Да. Татко имаше нужда от жена в къщата и е добър с момчетата ми. Друго не ме интересува.

— Радвам се, че си щастлива.

— Щастлива ли? — Тя се замисли за момент. — О, не ми идват много мисли за щастие, след като децата ми са добре.

Мадин долови самотата, която се криеше под леката ѝ подигравателна усмивка. Тялото му започна да проявява интерес към нея, слаб проблясък на полова топлина, още един признак, че животът се връща при него. Тя го гледаше, без да извърща очи — с търпелив, въздържан, почти неразгадаем поглед.

— А сега какво ще правиш? — попита тя. — Ще потеглиш ли, преди да е паднал сняг?

— Невин не смята, че ще съм достатъчно добре дотогава, но рано или късно ще трябва да вървя. Ако остана, това ще ми струва живота. Поставените извън закона мъже ги бесят.

— Така правят.

Белиан го гледа още миг, после стана енергично, сякаш бе стигнала до някакво решение, и излезе от помещението през покритата с одеяло врата в една от плетените стени. Върна се тъкмо когато свършваше пивото си, носейки една риза, която подхвърли в скута му, а сетне седна на мястото си.

— Беше на мъжа ми — рече тя. — За татко е прекалено тясна, а докато децата порастат достатъчно да я носят, ще изгние. Вземи я. Имаш нужда от риза, по която няма бродирани лисици.

— О, богове! Бях забравил за това. Нищо чудно, че си ме сметнала за дезертър. Смирено ти благодаря.

Той я оглади, вгледа се с възхищение в ръкавите, които стояха корави с фино извезани плетеници и спирали, а на платките имаше венци от цветя. Реши, че сигурно ще е била сватбената риза на мъжа ѝ, защото едва ли той е притежавал две толкова хубави дрехи, и все пак за него щеше да е далеч по-безопасно да носи нея, вместо своята собствена с герба на мъртвия си господар. Свали дрехата си и я подаде.

— Вземи я за плата. С него ще можеш да кърпиш престилките на момчетата си.

— Наистина ще мога. Благодаря.

Тя гледаше следата от раната, която представляваше възел от плът под мишницата му и по-тънък белег по ребрата. Той побърза да нахлузи новата риза през главата си и да я приглади.

— Добре ми стои. Ти си щедра към един човек без чест.

— Така е по-разумно, отколкото да я оставя да изгние. Доста съм си играла с нея.

— Продължава ли да ти липсва мъжът ти?

— Понякога — тя замълча и се замисли. — Всъщност ми липсва. Беше добър човек. Не ме биеше и винаги имахме достатъчно за ядене. Когато му останеше време, дялкахе малки кончета и каручки за децата и се грижеше всяка пролет да имам нова рокля.

За нея нещата се свеждат до това, помисли той, не я вълнуват величието на любовта и вихрите на страстта, които бардовете възпяват пред благородните си слушатели. Срещал бе много жени като Белиан, все така сърдечни, чийто истински живот протичаше независимо от мъжете им, защото бяха погълнати от земните грижи, работата и децата. Техните задължения бяха също така важни за изхранването и подслоняването на тях и на семействата им, колкото и тези на мъжете, и това им гарантираше сигурно място в общността, за разлика от жените на благородните господари, които съществуваха зависими от прищевките на съпрузите си. И въпреки това Белиан беше самотна; понякога чувстваше липсата на мъж. Мадин реагираше с тялото си, а то проявяваше все по-голям интерес към нея. Когато му се усмихна, той отвърна с усмивка.

Вратата се отвори шумно и с викове и смях двете хлапета въведоха Невин. Той се шегуваше весело с момчетата, но когато стигна до Мадин, старецът придоби сериозен вид.

— Прав беше да останеш тук, момчето ми. Харесва ми новата риза, която носиш.

Белиан неволно започна да навива другата, скривайки платките с извезани по тях лисичи гербове.

— Тиерин Девир е горе в дъна на Бриноик — продължи Невин. — Ще дава земите на сина си Ромил, ето защо му е оставил част от своя отряд — да ги бранят. Това означава хора, които знаят, че ще се движиш по тези пътища. Смятам да се прибираме от задната страна.

Няколко дни Мадин се колебаеше дали да поеме риска да излезе сам, но накрая отиде да види Белиан по обиколен път. Когато въведе коня си в стопанството, то приличаше на изоставено. Дървената каруца я нямаше, дори и куче не изтича да го залае. Докато стоеше и се чудеше, от обора се показа Белиан с дървено ведро в ръка. Мадин хареса енергичната ѝ, но гъвкава походка.

— Татко взе децата на пазар — рече тя. — Остана ни сирене за продан.

— Дълго ли няма да ги има?

— Най-вероятно до залез-слънце. Надявах се да наминеш днеска.

Мадин отведе коня си в обора и го върза до кравите, където нямаше да е на течение и, най-важното, нямаше да се вижда от пътя. Сетне влезе в къщата, където Белиан слагаше още дърва в огнището. Тя си избърса ръцете в полата, сетне го погледна с лека, потайна усмивка.

— В спалнята ми е студено, Мадо. Ела, седни до огъня.

Седнаха заедно на меката, чиста слама до огнището. Той я погали срамежливо по косата, но тя сложи нетърпеливо ръце на раменете му. Когато я целуна, пъкна длани зад врата му и го дръпна върху себе си с такова плавно движение, сякаш събираше житен сноп.

Тази година зимата се забави. Само веднъж изви снежна вихрушка, а след това настана сух студ под ясно небе, ден след ден хапещ мраз и вятър. Бледото слънце успя да стопи първия сняг, но по кафявите угари и в крайпътните канавки се задържа студен и искрящ скреж. Мадин прекарваше дните си скрит в Брин Торейдик, защото хората на лорд Ромил често бродеха по пътищата, яздеха до селото и обратно, за да раздвижат конете си и да се измъкнат от дъна. Мадин спеше до късно, след това с часове свиреше на арфата си, а Дивите му бяха публика. Понякога Невин също присядаше да слуша и дори правеше смислени бележки за пеенето или за самата песен, но повечето време старецът прекарваше в дълбините на разсеченото възвишение. Мадин така и не събра смелост да го попита какво прави там.

Един следобед, когато Невин беше излязъл, Мадин си спомни песента за Дили Слепеца, най-хитрия от Дивите. Тъй като беше детска, не я беше чувал от години, но я изпя няколко пъти, а когато не си спомняше старите стихове съчиняваше нови. Дивите се струпаха около него и слушаха очаровани. Щом най-сетне свърши, само за миг му се стори, че ги вижда, или наистина ги видя — малки личица, мънички очички, втренчени в него. После, внезапно, те изчезнаха. Когато Невин

се върна, Мадин каза на стареца какво е видял — ако наистина го е видял, — а той съвсем искрено се стресна.

— Ако започнеш да ги виждаш, момче, то в името на всички богове не казвай на хората за това. Ще те съсипят до смърт от подигравки.

— О, та аз го знам, просто съм озадачен. Никога преди не съм имал и намек за второ зрение.

— Наистина ли? Това е интересно, защото бардовете много често го имат. Но във всеки случай, момчето ми, ти без съмнение го придобиваш просто защото живееш тук с нас. Да предположим, че сложиш меча си близо до огъня в огнището. След време острието ще се загрее, макар и да не е в самия огън. Случват се такива неща, когато човек с чувствително съзнание се намира в център на деомерска сила.

Мадин леко потръпна и огледа високото каменно помещение. „Център на сила? — помисли си той. — Та ти наистина я усещаш понякога.“

— Е — рече той. — Странен шанс ме е довел тук.

— Може би. Но на човек, владеещ деомера, нищо случайно не се случва, особено в тези прокълнати и тревожни времена.

— Доколкото разбирам, войните те измъчват.

— Разбира се, че ме измъчват, глупчо. Ако имаше малко мозък, и теб щяха да измъчват.

— Е, добри човече. Та знаел ли съм друго, освен война. Понякога се питам дали дните на старото кралство не са като разказите в някои от песните ми — чудесно звучат, но не са верни.

— О, съвсем истина са били. Имало е време, когато човек е можел да язди по пътя си в мир, селяните са събирали спокойно реколтата си, а когато на някого му се е раждал син, той е бил уверен, че ще доживее да види момчето пораснало и оженено. Хубави дни са били и аз все се моля да се върнат.

Внезапно Мадин изпита копнеж да познава такъв живот. Преди копнееше за бойна слава и чест, смяташе за дадено, че винаги ще има войни, за да ги осигуряват, но изведнъж се попита дали славата е наистина такава голяма награда, за каквата винаги я бе смятал. Покъсно, когато излезе да се разходи на върха на възвишението, установи, че цяла сутрин е валил сняг. Светът на мили наоколо беше мек и бял под бисерно сивото небе, дърветата се очертаваха като

гравирани на хоризонта, в далечината селото се гушеше под дима на комините си. Сто пъти бе виждал подобни гледки и те нищо не му бяха говорили, но сега тази му се видя красива, толкова красива, че се запита дали наистина е виждал нещо, преди да стигне до портите на Отвъдните земи.

Нощем, когато времето позволяваше, Мадин слизаше до селото при Белиан. Отначало се боеше, че Баник ще негодува срещу този поставен извън закона мъж, който беше дошъл и взел дъщеря му, но възрастният мъж гледаше на него с някакво приятно безразличие. Синовете ѝ бяха нещо друго. По-малкият го смяташе за досаден, а поголемият направо го мразеше. Мадин започна да идва късно във фермата, за да е сигурен, че са заспали, защото Белиан даде ясно да се разбере, че момчетата стоят на първо място в сърцето ѝ — и съвсем правилно, смяташе той, след като и двамата знаеха, че напролет ще замине. Но когато я държеше в прегръдките си, пролетта изглеждаше твърде далеч.

Снегът наваля много и стана трудно да отива до леглото ѝ толкова често, колкото му се искаше. Една нощ, след мъчителна седмица, през която останаха сковани от снега във възвишението, той тръгна рано и насили коня си да мине през дебелия преспи. Прибра животното, сетне се качи през прозореца в стаята на Белиан, дръпна ругайки напоените с мазнина кожи настрана, а тя му се смееше. В стаята ѝ гореше глинена печка, но въпреки това беше страшно студено. Отхвърли наметката, изу ботушите и се пхна в леглото, за да съблече там останалото.

— В стаята ти е студено както по проклетите пътища!

— Тогава ела от моята страна на леглото. Тук е топло и приятно.

Когато я прегърна, тя се обърна жадно към него, с проста, откровена страст, която все още го изненадаваше. Тя не умееше да се държи свенливо и да флиртува като другите жени, които познаваше. Та кога ли е имала време да се научи, помисли той и това хич не го притесняваше. По-късно, докато лежеше и дремеше между съня и събуждането, установи, че си мисли дали да не остане напролет. Баник би се радвал да има още един мъж да помага на фермата; Бел щеше да е доволна да го има всяка нощ в леглото си; постепенно щеше да спечели момчетата. Мадин не я обичаше, но я харесваше и за всички щеше да е добре. Но не смееше да остане. За първи път видя ясно, че

трябва да бяга, за да си спаси живота. Всеки лорд в Кантрей, който го разпознае, щеше да го предаде на Демир, за да го обеси. Трябваше да тръгне на запад, да язди бързо и надалеч, да намери лорд, който не е чувал за него, или пък лорд Бриноик, и той да е достатъчно натясно, че да го вземе без много въпроси. Най-вероятно щеше да се присъедини към някоя от вражеските страни в дългите войни, към някой съюзник на Кермор или елдидски лорд. Събуди Белиан и отново се любиха, само и само да удави мислите за бъдещето, което го очакваше.

Тази нощ валя така силно, че Мадин рискува да остане до сутринта. Беше му приятно да спи с нея в прегръдките си, толкова приятно, че се изкушаваше да рискува да го прави често, но когато излезе от стаята ѝ на сутринта, установи, че — седнали край огнището — някои от съседите на Баник ядяха хляб и пиеха пиво. Те се държаха любезно с него, но Мадин изживя неприятното усещане да се намери във фокуса на четири чифта очи и — без съмнение — да предизвика доста бъдещи клюки. Ако някоя от тях стигнеше до човек, който не биваше да знае, той щеше да е в опасност. След това продължи да идва само нощем и да напуска къщата ѝ далеч преди зазоряване.

Но въпреки всички предпазни мерки една нощ налетя на част от хората на Ромил. Тъкмо в полунощ си търсеше пътя през нивите към Брин Торейдик. Студен вятър гонеше разкъсани и подтичващи облаци по небето, които ту закриваха, ту откриваха пълна луна. Виждаше наблизко възвишението като назъбена тъмнина, която се издига от поляната и стърчи на фона на небето, и в този момент чу в чистия нощен въздух да отеква дрънченето на такъми. Конете пръхтяха, по пътя бързо трополяха копита. Близката безлистна горичка представляваше недостатъчно прикритие, но по-добро нямаше. Докато водеше коня си сред дърветата, от клоните им попада сняг и покри качулката и наметалото му. Мадин седеше колкото се може по-неподвижен и чакаше. Не пожела да побегне към възвишението. Ако щяха да го хващат, не искаше заедно с него да обесят и Невин.

В плътна формация, в тръс по пътя се зададоха шестима бойци. Когато се изравниха с горичката, те спряха и докато спореха в коя посока да поемат, застанаха в кръг с конете си. Мадин ясно усети, че са доста пияни. Докато онези на пътя продължаваха да спорят, Дивите се струпаха около него в почти осезаема вихрушка от загриженост и объркване. Сетне конят на Мадин тропна с копито, разтрепери се

неудържимо на студа и такъмите му задрънчаха. Един от ездачите се обърна на седлото и го видя. Мадин подбутна бавно напред коня си; разбра, че е готов по-скоро да се предаде, отколкото да изложи Невин и Белиан на риск.

— Опасност — прошепна той на Дивите. — Кажете на Невин.

Със свито сърце Мадин разпозна Селин — един от хората на Девир, който добре го познаваше. Водени от Селин, бойците се приближиха в тръс, като се разпръснаха в полукръг, за да го заобиколят и заловят. Тъй като положението беше безнадеждно, Мадин тръгна напред да ги пресрещне. На светлината на луната видя страшната изненада, изписана върху лицето на Селин.

— Мадин! О, богове! — гласът му прозвуча като уплашено съскане. — Отдавна мина Самейн.

Един от другите изквича внезапно като ритнато куче. Групата рязко спря конете си тъкмо когато Мадин усети как Дивите се щурат около него, вдигат и тръскаат краищата на наметката и качулката му.

— Слушай, Мадо, моля те, не ни прави нищо. Нали ти бях приятел. Само заповедта на моя господар ни накара да вдигнем меч срещу теб. Нека имаш мир в Отвъдните земи!

Селин задърпа изнервения си кон назад и истината стигна до Мадин — онзи го смяташе за мъртъв, както и всички останали от бойния отряд на Бриноик, и за него единственото обяснение беше, че вижда призрака на загиналия. Мисълта го накара да се разсмее на глас. Точно това трябваше да направи; цялата група започна да отдръпва конете си назад, но войните така и не откъсваха ужасените си очи от лицето му. Нито един бард не би могъл да устои на такова пълно внимание. Мадин отметна глава назад и зави — отекна дълъг, неземеен звук, защото той накара подготвения си глас да се извиси колкото се може по-силно и високо. Един от войните изпищя и това сломи групата.

— Призраци! — изкрещя Селин. — Спасявайте се!

Очаровани, с неподправено зъл кикот Дивите се втурнаха напред сред конете. Мадин ги видя на лунната светлина — въздухът се сгъсти подобно кристали на скреж, мънички личица, мънички ръчички, които започнаха да щипят всеки кон и ездач, когото свареха да докопат. Конете заритаха и заподскачаха; ездачите крещяха, пляскаха с юзди животните под себе си и отчаяно се мъчеха да ги обърнат. Когато

Мадин зави втори път, конете се метнаха встрани и се втурнаха в галоп към пътя, а ездачите се бяха вкопчили във вратовете им. Мадин седеше на седлото и се давеше от смях, докато Дивите се върнаха. Прибра се в приятелската им компания на възвишението, легендата за което току-що бе придобила значителна нова сила. Докато въвеждаше коня си в конюшната, Невин изтича да го посрещне с въпроса:

— Каква беше цялата тази работа с опасността?

— Всичко свърши, добри човече, но си заслужава да се разкаже. Струва ми се, че ще съчиня песен за тази случка.

Но първо описа станалото на Невин, докато отпиваше от половиницата си с греяно пиво, а старецът се посмя със сухия си смях, който винаги звучеше сякаш е ръждясал от това, че не е бил употребяван.

— Бойното поле, на което загина твоят отряд, се намира само на пет мили от тук, а това наистина е достатъчно близо за призраци. Но има нещо друго. Ако се върнат на сутринта, ще видят следите от копитата на коня ти. — Невин погледна към едно място близо до дясното си коляно. — Ще ни направиш ли една услуга, а? Вземи неколцина от своите и отидете на нивата. Помните ли следите от коня на Мадин? Помните, така ли? Чудесно! Тогава ги загладете като добри момчета и оставете другите както са си. Ще си направим шега с онези неприятни мъже.

Мадин усети, че множеството изчезна и при тях остана само един мъничък син спрайт. Внезапно го видя съвсем ясно да си смуче пръста, кацнал на коляното му, вторачил тревожно в него безизразни зелени очи. Когато му се усмихна, разкри уста, пълна с остри като игли зъбки и яркосин език.

— Охо! — обади се Невин. — Виждаш го, нали?

— Наистина го виждам. Ще продължавам ли да виждам Дивите и след като си тръгна от тук?

— Предполагам, но всъщност не зная. Досега не съм попадал на загадка, каквато си ти, момче.

Мадин си помисли без капчица благодарност, че ако той самият е загадка, то тогава Невин е най-голямата гатанка на този свят.

На следващата сутрин старецът слезе в селото да чуе клюките и се върна с историята за срещата на Мадин с отряда в най-новия ѝ и без съмнение окончателен вариант. Хората на лорд Ромил постъпили

съвсем лекомислено, минавайки покрай Брин Торейдик на лунна светлина, след като и последният глупак знаел, че при пълнолуние трябва да бягаш от възвишението като от дявола. И там наистина видели призраците на целия боен отряд на лорд Бриноик, които се втурнали в атака през поляната, досущ както направили в последното си сражение. Но на сутринта, когато бойците се върнали да огледат, намерили само следи от копитата на собствените си коне.

— „И какво са смятали, че ще намерят там?“, ми вика кръчмарят — разказваше Невин с ироничен смях. — „Всеки знае, че призраците не оставят следи.“

— Значи наистина са се върнали, така ли? Дяволски се радвам, че помисли за това.

— О, едно е да те преследват духове на лунна светлина, съвсем друго да премислиш нещата на студената светлина на утрото. Но колкото и да са гледали, не са намерили нищо и сега нито един от бойците на лорд Ромил няма да мине покрай възвишението, дори и денем.

— Не е ли добре дошло това?

— Така е, но — о, богове — вие, бойците, сте суеверна паплач!

— Аха, значи сме такива? — Мадин се разсмя на проявеното от стареца възмущение. — Показваш ми един свят, пълен с духове, изпращаш ги да ми помогнат и в същото време имаш нахалството да ме наричаш суеверен!

Невин се смя дълго време на това.

— Прав си и се извинявам, Мадин, момчето ми, но наистина не можеш да отречеш едно — обикновеният боец вярва, че най-невероятни неща ще му донесат щастие или нещастие.

— Така е, но ти просто не си представяш какво е да тръгнеш на война. Всеки път, когато оседлаваш, си даваш дяволски добре сметка, че повече може да не се върнеш. Не е ясно как става така, че един загива, а друг оцелява в битка. Веднъж един великолепен боец — о, та той въртеше меч си не като смъртен, а като бог — влезе в бой с всички преимущества на своя страна и знаеш ли какво стана? Скъса се ремъкът на седлото му, той падна под копитата на конете и те го смазаха до смърт. Друг път гледаш как пълни идиоти, които не могат да си служат с меча колкото един ратай, налитат право на врага и излизат от сражението без драскотина. И след известно време

започваш да вярваш в късмета и знаменията, и всичко друго, което успееш да измислиш, само и само да облекчиш мъката от това, че не знаеш кога ще умреш.

— Разбирам те, наистина те разбирам.

Невин загуби доброто си настроение; изглеждаше натъжен до сълзи, като премисляше нещата. Виждайки го такъв, Мадин също се натъжи и замисли.

— Предполагам, че това ни кара да копнеем за водачи, които владеят деомера — продължи той, но много бавно. — Може да имаш най-добрия боен план на света, но когато полетят копията и започне боят с мечове, тогава, о, адове и пъкли, дори боговете не могат да мислят ясно. Така че наричай това колкото си щеш суеверие, но ни трябва водач, който има помощта на деомера, някой, който може да вижда по-добре от нас и има подходящия късмет.

— Ако да имаш късмет и да виждаш ясно прави човек майстор на деомера, момчето ми, тогава светът щеше да е пълен с хора като мен.

— Всъщност нямах предвид точно това, добри човече. Водачът с деомер в себе си ще е някак различен. Разбира се, такъв не съществува, но всички ние искаме да вярваме, че е възможно да го има. Тогава с удоволствие ще се сражаваш за човек като него, ще си казваш, че той има благосклонността на боговете, че можеш да му вярваш. Дори и да умреш за него, пак ще си струва.

Невин му хвърли такъв остър поглед, че Мадин се поколеба, но старецът му махна с ръка да продължава.

— Това, което казваш, е невероятно интересно.

— Така ли, тогава благодаря. Ето какво, Слумар от Дън Девери е велик и щедър мъж, но не е водач с деомер в себе си. Право да ти кажа, все ми е било трудно да повярвам, че е истинският крал, нищо че съм му давал обет като на крал, защото моят лорд го приемаше за такъв. От време на време минаваше сред бойците, разговаряше с нас, обръщаше се към нас на име и това беше чудесно от негова страна, но той си беше най-обикновен лорд, а не истински крал.

— Така ли? А в такъв случай как би трябвало да изглежда истинският крал?

— Ами около него трябва да усещаш по някакъв начин деомер. Би трябвало да можеш да познаеш, че е истинският крал. Не искам да

кажа, че трябва да е висок като бог, нито пък красив, но погледнеш ли го, трябва да усетиш в душата си, че е роден да властва. Ще има чудесен късмет и боговете ще изпращат поличби за нещата, които ще направи. О, адове и пъкли, бих следвал такъв човек до смърт и съм готов да се обзаложа, че повечето от хората в кралството ще го сторят заедно с мен.

С дивашка, почти откачена усмивка Невин стана и започна яростно да крачи назад-напред пред огнището.

— Нещо глупаво ли казах? — попита Мадин.

— Какво? Всъщност ти току-що каза най-хубавото нещо, което съм чувал от много години. Момче, не можеш да си представиш как се радвам, че те довлякох тук от портите на Отвъдните земи. Благодаря ти, че ме накара да видя нещо, което ми е било под носа през цялото време. Ще ти кажа една голяма слабост на деомера. Така свикваш да прибягваш до него и да търсиш на странни места още по-странни познания, че забравяш да използваш разума, който боговете по начало са ти дали!

Напълно объркан, Мадин го зяпаше как кряка и крачи напред-назад като луд. Накрая си легна, но когато се събуди посред нощ от неспокойния си сън, видя Невин да седи край огнището и да се усмихва на огъня.

През следващите няколко, сковани от снега, седмици Невин прекара много време да премисля идеята, която неволно му бе дал Мадин като великолепна отплата за излекуването си. Макар и сложен в подробностите си, планът беше в основата си изключително прост и затова изпълним. Както стояха в момента нещата, войните биха могли да бушуват безкрайно и да опустошават страната, докато не остане мъж, годен да се бие. След толкова много години гражданска война, след толкова много убити и погребани водачи и пометени верни последователи, на хората им се струваше, че всеки от претендентите има също толкова право на трона, както и другият. Когато работата опреше до разглеждане на кръвни връзки и родословия, дори жреците се затрудняваха да кажат кой е най-подходящ да стане крал на цяло Девери. Следователно лордовете даваха обет на човека, който като че ли им предлагаше най-голямо непосредствено преимущество, а синовете им сменяха лагера, когато обстоятелствата се променяха.

Но какво би станало, ако се появи мъж, който да внуши на последователите си, че е истинският крал, водач с деомер в себе си, както беше казал Мадин, когото цялото кралство би последвало към трона или гроба? Тогава, най-сетне, след една последна страховита кървава баня в кралството щеше да се възцари мир. Водач с деомер в себе си, така ли? Дайте ми един почтен човек и скоро ще го направя да има деомер в себе си, разсъждаваше Невин. Колкото повече мислеше, толкова по-отвратително лесно му се струваше да заобиколи един добре изглеждащ мъж с очарование, да манипулира знаменията около него, да направи няколко евтини номера, от рода на онзи, който Дивите бяха погодили на Селин и приятелите му. Щяха да накарат войската да коленичи, а заедно с нея и лордовете, и всички щяха да приветстват единствения истински крал. В тези нощи на размисъл той осъзна също така, че нямаше нищо странно в това Мадин да му даде идеята. В предишния си живот, като младия Рикин в Кермор, той беше капитан на боен отряд, дал обет на също така дарен с деомер водач, Гуенивер от Вълчия клан, чиято лудост и несъмнена набожна вяра в Тъмната Богиня се бяха съчетали и засияли около нея с пламъка на фалшиво очарование.

Като се сещаше за нея и мрачната ѝ съдба, Невин ставаше предпазлив. Имаше ли правото да подложи друг човек на силите, които бяха разкъсали крехкото ѝ съзнание на частици? Трябваше да е много предпазлив, да чака и да крои планове, докато намери кандидат, достатъчно силен да понесе този товар. Питаше се също дали ще му бъде разрешено да използва за такава цел деомера. Прекара дълги часове в медитация, оголи душата си и помоли за помощ Господарите на светлината. Постепенно отговорът се оформи в съзнанието му. Кралството имаше нужда преди всичко от мир и ако опитът ти се провали, то тогава ти ще си жертвата. Това той можеше да приеме, поставяйки себе си в услуга и жертвайки се за краля, когото щеше да създаде.

След като получи разрешение, дойде време да крои плановете си. Когато Мадин беше при Белиан или проспиваше скуката си, Невин разговаряше с помощта на огъня с другите майстори на деомера в кралството — и най-вече с Адерин на запад и жената, която носеше почетното име Ромерда на север. Всички бяха толкова уморени от

войната, че се изпълниха с желание да участват със свой залог в голямата игра на Невин.

— Но не можем да свършим тази работа сами — рече една нощ Ромерда. — Ще трябва да спечелим на своя страна жреците. Ще успеем ли?

— Имам намерение да разкопая почвата на точно тази градина напролет. В същото време можем да започваме да търсим около себе си подходящия принц.

Образът на Ромерда, който танцуваше на светлината на огъня, придоби скептичен израз. Носеше дългата си бяла коса сплетена на две плитки като момиче от Времето на зората, а лицето ѝ беше по-сбръчкано от неговото, толкова старо, толкова изтощено, че Невин разбра — тя нямаше да дочака края на делото, с което се залавяха. От всички майстори на деомера в кралството само той и Адерин имаха неестествено дълъг живот, всеки от тях по своя собствена причина. Скоро обаче щеше да се появи друга Ромерда, която да поеме предстоящата задача.

А тя щеше да е трудна — да се намери подходящ мъж, след това да се подготвят, с помощта на жреците, съответните знамения за идването му. След като веднъж кралството заживее в очакване на деня, в който предстоеше да се появи истинският крал, тогава щеше да дирижира ходовете му. Докато размисляше върху подробностите, Невин закопня пролетта да дойде по-скоро. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

II

Година 834. Това бе годината на първите знамения за идването на крал. В едно село близо до нашия храм се роди двуглаво козле. То умря скоро след това, защото кралство с двама крале не може да живее. На небето се появи видение на голям кон, който препускаше пред буря и идваше от запад. Знамението беше съответно отбелязано, но едва по-късно осъзнахме значението му...

Свещените хроники
на Лугкарн

Тази година пролетта дойде по-рано, отколкото на Мадин му се искаше. Всяка сутрин излизаше горе на възвишението и оглеждаше небето за знаци, които да покажат какво ще бъде времето. Щеше да остане, докато снеговете съвсем си отидат, но пък в същото време трябваше да потегли, преди да е настъпила истинската пролет, когато бойците щяха да изпълнят пътищата на Кантрей за летния сбор. Първо заваляха дъждовете, които стопиха и последния сняг и превърнаха света в кафява кал; сетне нощите станаха по-топли и на него започна да му се струва, че достатъчно корав човек ще може да спи край пътя, без да измръзне. И все така намираще оправдания да остане, докато бледата трева взе да се показва из по-закътаните поляни. Тази нощ той отиде рано да види Белиан.

Когато се покатери през прозореца, я намери все още да се върти около огъня в глинената печка. Тя разсеяно го целуна.

— Вземи да си изуеш ботушите, преди да седнеш на леглото, любов моя. Не искам кал по целите одеяла.

Мадин се наведе в извивката на стената и започна да ги изува.

— Пролетта дойде — рече той. — Ще скърбиш ли, когато потегля от тук?

— Ще скърбя, но не толкова, колкото ще ме заболи, ако те видя обесен.

— Така си е. Но, Бел, иска ми се да остана, и то заради теб. Искам да го знаеш.

— Би било чудесно да си тук, при нас във фермата, но не виждам как ще да те държим скрит. Неколцина наши приятели вече знаят, че си имам мъж, а след няколко месеца ще го знае цялото село.

Той вдигна очи и видя, че тя се усмихва. Тъмните ѝ очи бяха както винаги спокойни.

— О, адове и пъкли, какво съм сторил? Дете ли съм ти направил?

— А ти какво си мислеше, че ще стане след всичкото това търкаляне, дето го изтъркаляхме? Трудно може да се каже, че съм ялова, нали? Виж какво, недей да изглеждаш така разтревожен, любов моя. Аз много отдавна исках още едно дете. Просто съм щастлива, че имахме време да ми го направиш.

— Но аз трябва да те изоставя! Нямам дори проклетите пари за бабуването.

— Бабата ми е приятелка, така че не си мъчи душата. Мога да отглеждам сама едно дете, но без малко помощ не мога да го родя, нали? — Тя си сложи леко ръката на корема. — Надявам се да е дъщеря. Ако обаче е син, да му дам ли твоето име?

— Само ако наистина го желаеш. Бих предпочел да го наречеш на баща ми. Името му беше Даумир.

— Тогава, ако е момче, ще бъде Даумир. Но каквото и да се роди, надявам се да има твоята къдрава коса.

Мадин се поколеба, защото в съзнанието му започна да изплува смущаващо подозрение. Знаеше, че тя не го обича истински, но сега започваше да се пита дали не е бил използван просто като самец.

— Бел? Ще ти липсвам ли, когато замина?

Леко стъписана, тя премисли отговора си и накрая рече:

— Е, да. Мъничко.

Когато тази нощ си тръгна, въздухът беше топъл и изпълнен с наситения мирис на влажна земя. На върха на възвишението слезе от коня и остана там да огледа тъмната местност, искрящите на светлината потоци, далечните очертания на спящото село и още по-нататък блясъка на езерото, където портите на Отвъдните земи почти

се бяха отворили да го приемат. Тази зима бях щастлив, мислеше той; ах, проклети да са и двамата незаконни крале с топките си барабар!

На сутринта Мадин поведе за последен път коня си надолу по дерето. Над него белите облаци се носеха по небето, а сенките им препускаха по бледата трева из калното, пусто поле. Когато стигнаха в основата на възвишението, Невин му подаде износена кожена кесия, в която дрънкаха пари.

— Взимай, без да спориш, момче. Не съм ти спасил живота, за да гладуваш по пътя.

— Благодаря. Ще ми се да има как да ти се отплатя за всичко, което стори за мен.

— Обзалагам се, че ще имаш тази възможност. Твоят Уирд те доведе веднъж при мен и подозирам, че пак ще те доведе, но по някакъв необикновен начин, който нито един от двама ни не проумява.

Мадин искаше да тръгне право на запад и да остави колкото се може по-скоро Кантрей зад себе си, но трябваше да свърне на юг, защото по това време на годината възвишенията, които го отделяха от Гуйнтейр, бяха все още покрити със сняг. Придвижваше се предпазливо, като отбягваше главния път, който вървеше покрай Канавер до Дън Кантрей, и се придържаше към криволичещите селски пътища и необработените пространства, доколкото ги имаше. Допускаше да го виждат единствено селяни, защото те, подобно на Белиан, се интересуваха повече от медните монети, които даваше за храна, отколкото от бойната слава. След четири дни се озова на границата на Гуйнтейр, горе-долу на равнището на Дън Кантрей. Тук възвишенията бяха ниски и заоблени, осеяни с малки ферми и зимните кашли на конегледачите, които цяло лято бродеха със стадата си из пасищата. По това време на годината във всяка къща кипеше работа. Кобили раждаха; копита имаха нужда от подковаване; такъмите чакаха да бъдат поправени. Никой нямаше време да забележи, нито пък се интересуваше от самотен ездач със седло на боец, но с риза на селянин.

В един топъл ден, точно на смрачаване, Мадин стигна до каменния обелиск, който бележеше границата между гуербретствата. Минавайки с коня си покрай него, въздъхна дълбоко и с облекчение.

Все още оставаше извън закона, но сега вратът му беше в доста по-голяма безопасност. Някога, в мирното и вече почти митично минало, всеки гуербрет в кралството щеше да уважи решението на Тибрин за поставянето му извън закона, но сега в продължителните и изстребителни войни бойците бяха прекалено ценни за лордовете, за да ги пропъждат надалеч с неудобни въпроси. За първи път от седмица насам той се отпусна достатъчно, че да запее. Двама от Дивите дойдоха да слушат песента — синият спрайт кацна на рога на седлото и му показа острите си зъбки, а на пътя до коня му започна да танцува едно разкривено кафяво гномче, което виждаше за първи път. Мадин толкова се зарадва, като ги видя, че едва не се заплака. С него щеше да пътува поне частица от магичната му зима.

Оказа се, че скоро се сдоби и с човешка компания, при това по начин, който никога не би предположил. Същата сутрин, когато премина покрай граничния камък, стигна до последното възвишение и за момент спря коня си да погледне надолу към просторната зелена равнина на Гуйнтейр — дома на ветровете, където дърветата, които селяните засаждаха с много труд, растяха наведени, сякаш застанали свити в постоянен страх от непрестанното свистене на вятъра. Денят беше искрящо бистър и на мили разстояние се виждаше тази земя, меко обрасла с първата зелена козина на тревата и зимната пшеница, осяяна тук-там с малки езерца и с кръглите стопанства на отдалечените една от друга ферми. Виждаше се също добре очертаният път, който водеше право на запад, а по него, на не повече от миля отпред, яздеше самотен конник.

Нещо не беше наред с него. Мадин го забеляза дори от това разстояние, защото човекът седеше превит на две върху седлото, а конят му избираше пътя си сам, вървеше с бавен ход и току спираше да си зобне от някоя туфа трева. От време на време ездачът идваше на себе си и поемаше управлението, но няколко мига по-късно отново се отпускате. Първият порив на Мадин бе да поеме по някой страничен път и да не се обременява с чужди беди, но сетне си спомни за Невин, който бе рискувал собствения си живот, като излекува и подслони човек, поставен извън закона. Подвикна на коня си и потегли в бърз тръс. Ездачът пред него не го усети, че идва, или пък му беше все едно дали го преследват, защото така и не се обърна, нито погледна назад през цялото време докато Мадин го настигаше. Най-сетне когато се

приблужи достатъчно, забеляза, че целият гръб на ризата му е спечен от ръждивокафява засъхнала кръв. Човекът спря коня си и остана така отпуснат и уморен, сякаш канеше Мадин да се прицели добре и да свършва най-сетне с него.

— Ей! — подвикна Мадин. — Какво ти е?

При тези думи ездачът се обърна и той изруга на глас.

— Ейтан, боговете да са ми на помощ! Какво правиш по пътищата на Гуейнтейр?

— Мога да те попитам същото, Мадо. — Гласът му, който иначе беше дълбок и изпълнен с хумор, сега грачеше, задавен от болка. — Или си дошъл да ме прибереш в Отвъдните земи?

Мадин го зяпна за момент, сетне си спомни, че всички в Кантрей го смятаха за мъртъв.

— О, та аз съм също така жив, както и ти. Как те раниха?

— Не съм ранен. Бичуваха ме.

— Ах, конски фъшкии накуп! Можеш ли да пояздиш още?

Ейтан помисли дълго. Инак беше хубавец, с правилни черти, тъмна, леко прошарена на слепоочията коса и широко разположени сини очи, които сякаш непрекъснато се смееха на някаква шега. Сега лицето му бе сгърчено от болка, а очите — присвити и мрачни, като че повече нямаше да се разсмеят.

— Имам нужда от почивка — рече накрая той. — Да поседнем или искаш да продължиш напред и да ме оставиш?

— Какво? Да не си луд? Как така ще избягам от човек, с когото съм се запознал като петнайсетгодишно пале!

— Вече не зная какво могат да направят мъжете, а също и жените.

В близката ливада откриха приятна върбова горичка, засадена около езерцето за патици на някакъв фермер, но той никакъв не се виждаше. Мадин слезе от коня, сетне помогна на Ейтан да се смъкне и отиде да напои конете, докато приятелят му седеше замаян на сянка. Чудеше се какво ли означава всичко това. Ейтан беше последният мъж в цялото кралство, от когото Мадин можеше да очаква да се опозори, да бъде бичуван и пропъден от бойния си отряд. Ейтан беше любимец на своя капитан и втори след него в гвардията на гуербрет Тибрин. Беше от онези наистина почтени мъже, които са така ценни за всеки добър боен отряд — човекът, който сдобрява, приятел е с всички,

урежда всякакви дребни спорове, възникващи — както си му е редът — когато на едно място в казармата са струпани много мъже. Случвало се бе и сам гуербретът да му иска съвет по дребни, свързани с отряда въпроси, но ето ти го сега опозорен, а позорът — изписан с кръв върху гърба му.

След като напои конете, Мадин напълни прясна вода и седна до Ейтан, който пое мяха с крива усмивка.

— Може да сме поставени извън закона, но все така следваме правилото на войскарите, нали, Мадо? Първо конете, после хората.

— Сега повече от всеки друг път имаме нужда от тези коне, защото няма лорд, който да ни даде други.

Ейтан кимна и отпи дълго, сетне върна мяха.

— Е, сърцето ми се радва, че не си бил убит в последното сражение на лорд Девир. Сигурно си намерил някоя ферма или нещо подобно, където да се криеш цяла зима.

— Нещо подобно. Всъщност съм умирам от раната, която получих, когато ме е намерил един местен знахар.

— Богове! Та ти винаги си имал късмет, нали?

Мадин само сви рамене и затапи плътно мяха. Известно време седяха и гледаха как тлъстите сиви патици пасат по брега на езерцето, а между тях цареше наситена с неудобство тишина.

— За бард страшно добре умееш да си държиш езика зад зъбите — обади се внезапно Ейтан. — Няма ли да ме попиташ за моя позор?

— Казвай каквото искаш и нито дума повече.

Ейтан се замисли, загледан в далечния, равен хоризонт.

— О, фъшкии, в известен смисъл това е история, която подхожда да бъде разказана на един бард. Помниш ли сестрата на нашия гуербрет — лейди Мерода?

— О, че как би могъл мъж, в чиито жили тече червена кръв, да я забрави.

— Най-добре е да се опита да я забрави. — Тонът на Ейтан стана твърд и хладен. — Миналото лято убиха съпруга ѝ в сражение и тя се върна при брат си в Дън Кантрей. Капитанът ме определи за неин придружител, да яздя след нея винаги когато излиза. — Замълча, устните му се движеха безмълвно минути наред. — И тя ме хареса. Ах, в името на черния задник на Адовия властелин, трябваше да ѝ кажа не — та дори и тогава дяволски добре го знаех! — но, о богове, Мадо,

нали и аз съм направен от плът и кръв, а не от стомана, а тя знае как да получи от един мъж онова, което иска. Кълна ти се, че не бих изрекъл и дума пред нея, ако не ме заговореше първа.

— Вярвам ти. Ти никога не си бил глупак.

— Поне не преди тази зима. Чувствах се като омагьосан. Никога преди не съм обичал жена по този начин и проклет да съм, ако някога пак обикна така. Исках да избягаме заедно. Като някакъв смрадлив куп фъшкии смятах, че ме обича достатъчно, за да го направи. Но това не изнасяше на госпожата, далеч не. — И отново настана дълга, изпълнена с болка пауза. — Затова се погрижи брат й да разбере какво се случва между нас, но тя, разбира се, беше невинната, нали? А когато преди три дни Негова светлост ми съдра всичката кожа от гърба, тя беше там, на двора — да гледа.

Ейтан зарови лице в дланите си и заплака като дете. За миг Мадин остана вкаменен, после протегна срамежливо ръка и я сложи върху рамото на Ейтан, докато накрая той спря да плаче и избърса несръчно лицето си в ръкава.

— Сигурно не би трябвало да съм прекалено суров към нея — Ейтан говореше с монотонен, безжизнен шепот. — Тя не позволи на брат си да ме обеси. — Той се изправи и Мадин изпита болка, виждайки как лицето му се разкриви, докато ставаше на крака. — Достатъчно почивах. Да тръгваме, Мадо. Колкото по-далеч от Кантрей стигна, толкова по-щастлив ще се почувствам.

В продължение на четири дни Мадин и Ейтан яздиха на запад. На различните селяни и пътуващи търговци, които срещаха по пътя си, задаваха предпазливо въпроси за местните лордове и техните бойни отряди. Понякога чуваха за такъв, който би могъл да е достатъчно загазил, за да ги наеме, без да задава неудобни въпроси, но пък решаваха, че още се намират прекалено близо до Кантрей. Все пак съзнаваха, че ще трябва скоро да си намерят място, защото навсякъде наоколо благородниците започваха да събират хора за летните сражения. Когато войските тръгнаха да се придвижват по пътищата, щяха да изпаднат в опасно положение. Мадин нямаше намерение да свърши обесен като предполагаем разузнавач, отървал преди това въжето като поставен извън закона.

Гърбът на Ейтан далеч не беше заздравял, затова яздеха бавно, спираха често да почиват край пътя или в селските кръчми. Нямаха

причини да се безпокоят за пари, тъй като Мадин разполагаше с щедро дарената от Невин кесия, а в същото време капитанът на Ейтан беше успял да пхне в багажа му пари, преди да го изритат от Дън Кантрей. Очевидно и други освен Мадин смятаха присъдата на гуербрета за сурова. Докато се движеха бавно на запад, той имаше достатъчно време да наблюдава стария си приятел и да се безпокои за него. Мадин много се разтревожи, щом осъзна, че сега той зависи от него така, както детето има нужда от баща. Гуербретът му беше пощадил живота, но го бе пречупил, като беше наредил да го бичуват почти до смърт подобно хванат в конюшня плъх — него, човека, служил му вярно повече от двайсет години.

Преди това Ейтан беше онзи, който командваше с лекота, взимаше решения, даваше заповеди, и то по начин, който караше другарите му с радост да го следват. Сега правеше каквото Мадин каже, без дори да намекне, че биха могли да постъпят иначе. Преди беше разговорлив, винаги готов, ако няма нещо сериозно да съобщи, да разкаже някаква история или да пусне шега. Сега яздеше, обвит в черен хирейд; понякога не отговаряше и на преките му въпроси. Това много измъчваше Мадин, но не можеше да измисли нищо, за да подобри положението. Често му се щеше да има как да говори с Невин и да поиска съвета му, но старецът се намираще далеч от тях и Мадин се съмняваше дали някога ще го види отново, колкото и да му се искаше това да стане.

Накрая стигнаха до голямата река Камин Ирейн, която още тогава беше „железен път“, защото по нея спускаха с шлепове добитата богата руда от Кергоней, а град Гадмир по онова време представляваше само голямо село с дървена отбранителна ограда вместо стени. Току до портите намериха нещо като кръчма, всъщност къщата на кръчмаря, чийто приземен етаж беше преграден с плетена стена и там, в нейната чупка, стояха маси и бурета с пиво. За няколко медни монети кръчмарят им донесе парче сирене и самун хляб като мезе към бирата, а сетне ги остави съвсем сами. Мадин забеляза, че никой от селяните не си дава зор да влезе в кръчмата, след като те бяха там, и каза това на Ейтан.

— Откъде да знаят, че не сме бандити. Ах, пъклото да го вземе, Мадо, не можем все така да продължаваме да скитаме по пътищата,

докато накрая наистина не започнем да обираме пътниците. Какво ще правим?

— Проклет да съм, ако зная. Но съм мислил за това. Има и някакви свободни отряди, нали си чувал за тях? Може би ще е най-добре да се присъединим към някой от тях, вместо да се напъваме да намерим почтено място в боен отряд.

— Какво? — За миг частица от стария Ейтан проблесна в очите му. — Да не си се смахнал? Да се бием за пари, не за чест? О, богове, чувал съм, че стига да им платят по-добре някои от тези отряди сменяли страната, на която се бият, едва ли не наред сражението. Наемници! Те не са нищо друго освен безчестни боклуци.

Мадин спокойно го изгледа. С дълбока въздишка Ейтан потри лице с две ръце.

— И ние сме такива. Това искаш да кажеш, нали, Мадо? Е, добре, съвсем си прав. Боговете знаят, че капитанът на свободен отряд няма да има как да се подиграва на белезите по гърба ми.

— Точно така. Освен това трябва да намерим такъв, който да се бие на страната на Кермор или Елдид. Нито един от нас не може да рискува някой боец на Кантрей да ни види в лагера.

— О, фъшкии накуп, знаеш ли какво означава това? Докъде ще стигнем? Някой ден ще атакуваме гуербрета и стария ми отряд!

Преди Мадин не си беше позволявал да формулира тази мисъл — че някой ден животът му би могъл да зависи от това да убие човек, който преди е бил негов съюзник и приятел. Ейтан извади камата си и я заби със злоба в масата.

— Хей! — Кръчмарят дотича при тях. — Не е нужно да чупите мебелите, момчета.

Ейтан го погледна така страшно, че Мадин го хвана за ръката, преди да излее яростта си върху невинния селянин. Кръчмарят отстъпи и преглътна на сухо.

— Ще ти дам още една медна монета за нанесената повреда — рече Мадин. — Приятелят ми е в мрачно настроение днес.

— Тогава да иде да си го излива другаде, а не при мен.

— Много добре. И без това свършихме пикнята, която продаваш за пиво.

Тъкмо бяха стигнали до вратата, когато съдържателят викна след тях. Ейтан не му обърна внимание и излезе навън, но Мадин спря и

изчака селянина, който побърза да дойде при него.

— Зная къде има такъв отряд, за който говорехте двамата с приятеля ти.

Мадин извади няколко медни монети и ги раздрънка в дланта си. Кръчмарят му се усмихна, като показа липсващите си зъби и му дъхна на чесън.

— Зимуваха недалеч от тук, истина ти казвам. Идваха от време на време да купуват храна. Отначало направо умирахме от страх, защото мислехме, че ще откраднат всичко, от което имат нужда, но плащаха добри пари. Трябва да го призная, макар и да бяха нагла пасмина и да се перчеха като някакви лордове.

— Гледай ти, късмет!

— Ама, виж какво, те вече може да са тръгнали нанякъде. От няколко дни не съм ги виждал, дъщерята на ковача наду корема, а дори и да се върнат, тя няма да знае кое от момчетата е свършило тази работа. Малката никаквица си разтваряше краката за всеки от тях, който си поискаше!

— Така ли? А къде бяха настанени?

— Не биха казали на такива като нас, но се обзалагам, че мога да позная доста добре. Точно на север, може би на около десет мили от тук, има гора. Преди беше ловен резерват на тиерина, но сетне, преди двайсет години и нещо, старият тиерин и всичките му мъжки роднини бяха убити в кръвна вражда, а с тези войни всичко стана толкова лошо, че нямаше кой друг да заеме владенията. Затова гората цялата обрасна с храсталаци и стана такава една гъста, но се обзалагам, че ловната хижа на стария тиерин все още си стои там някъде.

Мадин му подаде монетите и извади още две.

— Сигурно някое от момчетата в селото знае къде се намира тази хижа. — Той вдигна нагоре монетите. — Най-вероятно някой от помладите си е пъхал носа там, просто от любопитство.

— Няма такова нещо и не ти го казвам, за да ти взема парите. Тази гора е опасно място. Говори се, че там бродели призраци, освен това най-вероятно е населена със зли духове, а в нея има и диваци.

— Какви?

— Ами, сигурно не е правилно да наричам бедните копелета диваци, защото всички богове са ми свидетели, че и аз бих направил същото, ако ми се наложи. — Той се приведе съвсем заговорнически

напред. — Не ми изглеждаш човек, който ще хукне при нашия лорд да му каже какво е чул, но хората, живеещи в гората, са крепостни. Или по-добре да кажа, че преди време бяха. Убиха лорда си и избягаха, за да живеят свободни, и съвсем не бих казал, че ги обвинявам за това.

— Нито пък аз. Твоите диваци няма защо да се боят от мен, но доколкото разбирам, те няма да се спрат пред това да оберат някой пътник, стига да могат.

— Според мен смятат, че са в правото си след всичкия черен труд, който са положили.

Мадин му даде допълнителните монети и излезе при Ейтан, който стоеше до пътя с юздите на конете в ръка.

— Поклюкарства малко, така ли?

— Слушай какво, Ейтан, кръчмарят имаше новини за нас и като че ли си струва да ги проверим. Може би в гората на север от нас има свободен отряд.

Ейтан се загледа към походите в ръката си и ги потри с уморени пръсти.

— Ах, фъшкии! — възкликна най-сетне той. — Да вземем да видим как стои тази работа, а?

Излязоха от селото и тръгнаха на север, следвайки реката. Ейтан вече доста се беше оправил, но гърбът все още го болеше и често почиваха. При така поддържаното темпо приближаваше залез, когато достигнаха гората, която се издигаше тъмна и сплетена в далечния край на дива поляна. Там все още стърчеше каменен стълб, който обявяваше, че дърветата са собственост на отдавна измрелия клан.

— Не искам да се мотая там вътре по тъмно — обади се Ейтан.

— Съвсем си прав. Ще лагеруваме тук. В реката има достатъчно вода.

Докато Ейтан се занимаваше с конете, Мадин отиде в края на гората да събере дърва за огъня. Заедно с него тръгна и дяла тълпа Диви, които тичаха насам-натам или подскачаха около него, сбрище от зелени, целите в брадавици гномове, три огромни жълти същества с подути корем и червени зъби и верният син спрайт, който беше кацнал на рамото му и ровеше с мъничките си ръчички из косата му.

— Ще трябва да изпея една песен тази вечер. Отдавна не ми се бе приисквало да свиря, но може би късметът ни се обръща.

Щом дойде време за свирня, Мадин усети, че сърцето му е все така натежало от грижа и нямаше настроение да захване някоя балада или рецитация. Настрои арфата, сетне свири откъси и парченца от различни песни или се упражняваше в рулади и акорди. Ейтан скоро заспа, легнал по корем с глава, подпряна на свитите си ръце, но Дивите останаха до последния акорд — огромна тълпа от духчета, която се простираше отвъд кръга светлина и през ливадата. Мадин се изпълни със страхопочитание, сякаш свиреше в кралския дворец, в голяма зала, препълнена с васали. Когато спря, по-скоро усети, отколкото чу да избухнат неземни аплодисменти, в следващия момент те вече си бяха отишли. Потръпна силно и прибра арфата.

След като ограда с пръст огъня, Мадин походи напред-назад по ливадата, не за друго, а защото беше неспокоен. Виждаше края на гората, която се мержелееше недалеч от тях, и дори нещо повече — долавяше присъствието ѝ като някакво диво излъчване. Беше убеден, че я обитават не само бегълци. Сети се, че докато продължителните войни носеха нещастие на човешките същества, те бяха благодат за Дивите, защото им връщаха земята, която хората някога им бяха отнели и опитомили. Тъй както стоеше на безмълвната ливада, му се стори, че чува далечна музика, ехо на неговата. И отново конвулсивно потръпна и побърза да се върне в сигурния си лагер.

На сутринта синият спрайт го събуди точно на зазоряване, като чисто и просто го оскуба така силно, че главата му пламна. Замахна да го цапне, а той му се засмя безмълвно и показа остриите си като игли зъбки. Наблизо Ейтан все така спеше, но неспокойно — обръщаше се и се протягаше като човек, който ще се събуди всеки миг.

— Слушай внимателно, мъничко съкровище — рече Мадин на спрайта. — Някъде в гората има много хора като мен и Ейтан, бойци с мечове. При тях ще има и много коне и те живеят в каменна къща. Можеш ли да ме заведеш там?

Той дълго мисли, сетне кимна в знак на съгласие и моментално изчезна. Мадин реши, че не са се разбрали или просто е забравил, но щом бяха готови да потеглят, той се появи отново, танцувайки и подскачайки на брега на реката и сочейки на север.

— Не вярвам оня смрадлив кръчмар да ти е казал как да намериш мястото — обади се Ейтан.

— Абе, имаше някаква смътна представа. Ще се опитам да те заведа, но не се изненадвай, ако пообикаляме.

Мадин направи добре, че предупреди, защото от представата на Дивите за това как трябва да заведеш някого някъде имаше много да се желае. Още щом мъжете потеглиха на север, се появиха две сиви гномчета, които се присъединиха към спрайта, но непрекъснато го щипеха или се щипеха един друг и по този начин много го разсейваха. След като бяха навлезли навътре в гората, Дивите изчезнаха, като оставиха мъжете да следват в продължение на няколко мили неясна сърнешка пътека. Тъкмо Мадин вече бе решил, че трябва да престане да разчита на тях, и се появиха отново, кацнаха на врата на коня му и на рога на седлото, сочейки на запад, надолу по една тясна и наистина неравна пътека. Ейтан мърмореше (а това беше радващ признак за връщане към живота), но Мадин настоя да я следват и всеки път, когато пътеката се разклоняваше, послушно тръгваше по пътя, посочен от спрайта. Към пладне вече безнадеждно се беше загубил и не му оставаше друго, освен да върви натам, накъдето го водеха Дивите. Подскачайки от дърво на дърво, те се хилеха, кискаха се и сочеха в най-различни посоки, но Мадин винаги следваше синия спрайт, който се зъбеше на сивите гномчета, когато му противоречаха.

— Мадо, нека всички богове заедно с конете си да са ми на помощ, но се надявам, че знаеш какво правиш.

— И аз се надявам. Имам неприятното чувство, че с моя помощ се загубихме.

Театралното стенание на Ейтан беше достойно за изкуството на бард. Тъкмо когато Мадин смяташе, че е изрекъл горчивата истина, спрайтът ги изведе на голяма поляна, заобиколена от дънерите на дървета. Насред нея имаше колиба, построена от стволоче, струпани цели, така че да образуват квадратна постройка — съвършено различна от всяка друга, която беше виждал. Покривът беше покрит грижливо с клони, а от дупката нагоре се виеше тънка струя пушек.

— В името на трите пъкъла, къде ни доведе ти? — Ейтан се задави. — Това нещо не е достатъчно голямо за отряд наемници.

— Не е. По-вероятно да е на някой от онези избягали крепостни, за които спомена кръчмарят.

Като чу гласовете им, навън излезе мъж. Беше един от най-ниските, които Мадин някога беше виждал — не повече от пет стъпки,

но имаше широки рамене и мощни ръце като на миниатюрен ковач, а краката му напълно съответстваха по големина на останалото му тяло. Дългата му черна брада висеше под кръглата яка на вълнената куртка, която носеше върху бригите си. Държеше дълга дърварска секира като оръжие. Заговори със силен гърлен акцент:

— И кои сте вие, момчета?

— Само двама изгубили се пътници — рече Мадин.

— По-скоро крадци. — Човечето завъртя брадвата. — А какво ви доведе в тази проклета гора, а?

— Търсим отряд наемници — намеси се Ейтан. — Един кръчмар в Гадмир каза, че тук са се настанили.

— Искаме само да разберем дали ще ни вземат — рече Мадин. — Кълна се, че не сме крадци и във всеки случай не мога да си представя какво ще има за крадене у отшелник като теб.

Мъжът се замисли с готова брадва. Мадин обърна внимание на острието и едва не изруга на глас от изненада. Металът лъщеше точно като сребро, но острието му изглеждаше като стоманено и по него нямаше и следа от нацърбване или счупване.

— Виж какво — обади се Ейтан. — Ще се радваме да те оставим тук сам, ако ни покажеш как да излезем от тази скапана гора.

— Като се върнете назад по пътя, по който сте дошли, разбира се.

— Добри човече, ние сме се изгубили — побърза да каже Мадин, защото не му хареса мрачното изражение на ейтановото лице.

— Така ли? А не ви беше трудно да ме намерите.

— Ами, аз следвах един от... — Мадин се прекъсна тъкмо навреме.

Сякаш разбрал, че говорят за него, синият спрайт се появи изведнъж, настани се на рамото му и го целуна по косата. Човечето насреща направо се опули, свали брадвата и се облегна на нея като на бастун. Хвърли бърз съзаклятнически поглед към Ейтан, който, разбира се, не беше видял нищо и се усмихна насила на Мадин.

— Е, в края на краищата може би ще мога да ви заведа при старата ловна хижа, но конете ви изглеждат изтощени от гадните дървета. Ей там, при онзи дънер, има поточе. Напойте ги първо. Между другото, казвам се Ото.

— Аз съм Мадин, а това е Ейтан. Благодаря ти за помощта. Познаваш ли отряда?

— Донякъде. Поработих за тях тази зима, като им оправях неща по такъмите и други такива работи. Аз съм ковач, разбирате ли. — Сега дойде ред на Мадин да зяпне. Какво търсеше ковач наред тази дивотия? Сетне му хрумна, че и Ото може по някакъв свой начин да се е опозорил.

— Виж, Карадок — така се казва водачът им — не е лош човек, като се има предвид какъв е — продължи Ото. — Искан да тръгна с тях на юг, когато потеглят. Обмислям го.

Докато Ейтан поеше конете, Ото влезе в колибата, а сетне отново се появи с кожен елек върху туниката си, като носеше различна брадва. Тя имаше дълга дръжка, пристегнатата с метал и очевидно направена за оръжие, което използваше сполучливо, за да почиства храсти и надвиснали клони. Пътеката беше толкова тясна и така се виеше, че мъжете трябваше да водят конете си. Към средата на следобед стигнаха до огромна поляна, която имаше около пет акра, и видяха високите каменни стени на онова, което някога е представлявало ловната хижа на благородник. Дървените порти отдавна бяха изгнили и това им даваше възможност да видят броха, който все още бе в относително добро състояние, както и няколко разрушени колиби.

Когато се приближиха, излезе да ги посрещне самият Карадок. Ото ги запозна с него. Беше висок, строен мъж с дългите възлести ръце на човек, роден да върти меч, с изразени скули и светла коса на южняк. Изглеждаше на възрастта на Ейтан — някъде между трийсет и четирийсетгодишен, и въпреки че беше човек без чест, в гордата му стойка имаше нещо внушително, а проницателните очи, с които ги изучаваше, бяха видели доста от живота.

— Тъй като търсиш да наемеш хора — рече Ото, — ти доведох двамина.

— Интересно — Карадок им се усмихна мило. — Ето ти, Ейтан, с кантрейски глиган на ризата си, и Мадин, който е облечен като селянин, но носи меч. И аз изглеждах като вас двамата някога. Оставих боен отряд в Кермор малко... е, да речем, някак внезапно. Така и не можах да си кажа както трябва сбогом с моя господар. Съдейки по ризата, Ейтан, се обзалагам, че по гърба ти има белези.

— Не един. Но да съм проклет, ако кажа защо.

— Няма да питам. А сега ето и условията, момчета. Ще взема всеки, който пожелае, за едно лято. Ако не умеете да се биете, ще загинете в сражение и ще се отървем от вас. Ако умеете да се биете, тогава получавате равен дял от парите. И помнете: аз съм водачът на тази глутница кучета. Само да ми създадете неприятности и ще ви съдере от бой. Изпишете това с големи букви върху гадните си сърца — ще се подчинявате или няма да бъдете с мен.

Очевидно Карадок знаеше какво говори и това стана ясно веднага след като влязоха в дъна. Вместо купчината боклуци, каквато Мадин се боеше, че ще завари, лагерът беше чист като казармата на голям лорд. В отряда имаше трийсет и шест души и нещата им бяха добре поддържани, конете им — хубави, здрави, а дисциплината беше фактически по-стегната отколкото в предишния отряд на Мадин. Докато Карадок представяше новите членове, останалите го слушаха с такова стриктно и изпълнено с уважение внимание, че Мадин започна да се пита, дали не е благородник. Ото дойде с тях, слушаше Карадок и си поглаждаше замислено брадата, но не каза нищо, докато всички не излязоха отново навън, за да могат Мадин и Ейтан да разседлят конете и да си свалят нещата.

— Е, Ото — попита Карадок. — Скоро ще потегляме. Ще дойдеш ли с нас в Елдид?

— Ще взема да дойда. Свикнах с малко компания, особено такава, която може да плаща на един ковач по-добре от вонящите крепостни в гората.

— Можем наистина и веднъж стигнем ли в Елдид, там ще ти хареса.

— Ха, в това се съмнявам. Винаги са казвали, че в Елдид има много елфическа кръв.

— Я не започвай пак! — Карадок си придаде скръбно изражение. — Колкото и да уважавам занаята ти, добри ми ковачо, трябва да ти кажа, че има някои неща, за които не ти сече пипето. Елфи, виж ти!

— Подигравай се колкото щещ, но когато в жилите на човека тече елфическа кръв, на него не може да се разчита.

— Така както говориш, същото може да се твърди за всеки човек, за чийто клан се разказва някакъв мит. — Карадок прокара пръст по сребристото острие на брадвата на Ото. — Но можеш да говориш колкото си щещ за елфи, стига да упражняваш своята магия върху

металите. Когато всички станем богати като лордове и най-славният свободен отряд в цяло Девери, ще ни направиш мечове от този твой магически метал.

— Ха! Трябва да си крал, за да можеш да си го позволиш, приятелю. Голям късмет ще имаш да станеш достатъчно богат, за да платиш и за един кинжал от него.

След като Мадин и Ейтан настаниха и нахраниха конете си в обора, един от бойците на име Стевик дойде да им помогне да си пренесат нещата в броха. Когато вдигна голямата кожена торба, в която се намираще арфата на Мадин, той широко се засмя.

— Кой от вас е бардът?

— Аз — отвърна Мадин. — Но не съм нищо особено, по-скоро съм може би гертдин, а дори и това е малко съмнително. Мога да пея, но нямам познанията на бард.

— Кой ли пък дава и свинска пръдня за това кой е бил пра-пра-пра нещо си на някой лорд? Това е наистина голям късмет — Стевик се обърна и подвикна на Карадок. — Ей, капитане, имаме наш си бард.

— Сега остава да започнем да ядем от сребърни съдове, както се полага на лордове като нас — Карадок бавно се приближи. — Но един бард ще е нещо полезно през зимата, когато всички вие създавате неприятности, защото нямате какво друго да правите. Е, добре, Мадин. Ако пееш достатъчно добре, ще те освободя от работа в кухнята и дежурство по конюшня, но от теб очаквам да съчиниш песни за нашите битки, тъй както би го направил за някой лорд.

— Ще се постарая да пея тъй, както заслужаваме, капитане.

— По-добре отколкото заслужаваме, Мадин, моето момче, защото иначе ще звучиш като разгонена котка.

След като се навечеряха с еленово месо и ряпа, Мадин получи възможност да попее, седнал на разклатената, наполовина изгнила маса в някогашната голяма зала на лорда. Още след като изпя една балада, разбра, че мястото му в отряда е осигурено. Бойците слушаха така, както могат да слушат заскучали до смърт хора — напълно очаровани, без да забелязват, нито пък да ги е еня, когато прозвучеше фалшиво или се поколебаеше за някой стих. След като бяха преживели цяла зима, без да имат с какво да се забавляват извън играта на зарове и дъщерята на ковача, те го аплодираха, сякаш бе най-добрият бард в

кралския двор. Тази нощ го накараха да пее, докато пресипна и дори тогава без желание се съгласиха да спре. Разбира се, само Мадин и Ото знаеха, че залата е пълна с Диви, които слушаха не по-малко съсредоточено от хората.

По-късно през нощта остана известно време буден и заслушан в познатия звук от хъркането на други мъже, които спят наблизо в тъмнината на казармата. Върнал се бе към миналото си като член на боен отряд и се питаше дали не е сънувал онези магични месеци в Брин Торейдик. Изминалата зима му се струваше като изгубен рай, когато е имал добра компания и своя жена, когато е могъл да зърне един по-широк, по-свободен свят на мир и деомер — само един много бегъл поглед; а сетне вратата се бе затръшна под носа му. И отново се беше върнал към войната, войн без чест, с едничка цел в живота да спечели уважението на други обезчестени мъже. Поне Белиан щеше да роди детето му в Кантрей — един мъничък живот, който щеше да живее и след него, и да е по-добре като селянин, отколкото баща му като войн. Мислейки си за бебето, накрая успя да заспи, усмихвайки се на себе си.

В деня, когато Мадин напусна Брин Торейдик, Невин прекара много часове да затваря пещерите за лятото и да нарежда билки и лекове в платнени торби, за да ги натовари на мулето. Предстоеше му да измине повече от деветстотин мили, а спирките по този път щяха да са ключови за осъществяването на дългосрочните му планове. За да успее да направи така, че един крал с деомер в себе си да донесе мир на страната, имаше нужда от подкрепата на могъщи приятели, особено сред жреческите общности. Освен това му трябваше човек с кралска кръв, който да е достоен за неговите планове. А това, както си казваше той, можеше да се окаже най-трудната част от делото.

Първата седмица от пътуването беше лесна. Пътищата на Кантрей гъмжаха от бойни отряди, които се събираха, за да се отправят към Дън Девери за летните сражения, но никой не го закачаше, понеже приличаше на опърпан стар билкар с бавно пристъпващо муле, с кърпено кафяво наметало и бяла коса, която местните войни уважаваха като признак на дълбоката му старост. Той проследи пътя на Канавер дотам, където се вля в реката Нер близо до

град Муир — място, изпълнено със спомени отпреди двеста години. Както правеше всеки път когато минаваше през Муир, отиде в последната останала дива гора, сега ловен резерват на Южния клон на Глиганския клан. Сред група стари дъбове имаше древна купчина камъни, които бележеха гроба на Брангуен от Клана на соколите — жената, която беше обичал, онеправдал и загубил преди толкова много години. Винаги когато отиваше на това поклонение, се чувстваше малко глупаво — тялото ѝ отдавна беше изгнило, а душата ѝ се беше преродила няколко пъти от онзи нещастен ден, когато изкопа гроба ѝ и помогна да се натрупа купчината камъни. Но все пак мястото продължаваше да означава нещо за него, ако не за друго, поне защото там бе дал прибързания обет, който стана причина за неестествено дългия му живот.

Пазачите на дивеча на Глиганите бяха запазили купчината камъни, без да я пипат от уважение към гроба. Невин остана доволен, виждайки, че дори има човек, който се грижи за нея, като връща на местата им падналите камъни и почиства бурените в основата ѝ. Това беше малка проява на зачитане в един свят, където почитеността беше заплашена с изчезване. Известно време остана да седи на земята и да гледа как шарената горска светлина се мести по купчината, питайки се кога ли ще намери отново душата на Брангуен. Медитацията му даде едно малко прозрение — беше се преродила, но все още беше дете. Не се съмняваше, че някой ден, по някакъв начин, при нея ще го заведе Мадин. В живот след живот Уирдът му бе свързан с нейния и, нещо повече, в последния си живот той я беше последвал в смъртта, затягайки здраво веригата на Уирда около двамата.

След като остави Муир зад себе си, Невин тръгна на запад към Дън Девери, за да види със собствените си очи мъжа, който претендираше, че е крал в Свещения град. В един горещ пролетен ден, когато слънцето безмилостно сипеше жар върху пътя, стигна до Гуерконид — огромното езеро, образувано от вливането на три реки. Остави коня и мулето да починат за малко край обраслия с тръстика бряг. Там към него се присъединиха двама млади жреци на Бел с обръснати глави и облечени в ленени туники, които също пътуваха към Свещения град. След приятен разговор решиха да пътуват заедно.

— А кой е върховният жрец тези дни? — попита Невин. — Живях в Кантрей, затова съвсем съм изгубил връзка.

— Негова святост Гуерговин — отвърна по-възрастният от двамата.

— Разбирам — сърцето на Невин се сви. Прекалено добре помнеше Гуерговин като духовен копой. — А я ми кажете нещо друго. Чувам, че Глиганите от Кантрей са хората, с които трябва човек да се съобразява в дворцовите кръгове.

Бяха сами на широкия път, но младият жрец сниши гласа си, за да отговори:

— Това е истина и мнозина недоволстват. Зная, че Негова святост има доста лошо мнение за мъжете от клана на Глиганите.

Накрая стигнаха до града, който се издигаше на четирите си хълма, опасан от масивни двойни каменни стени, с бойници и кули по тях. Дървените порти, с изрязан върху тях изправен крилат двукрак дракон, бяха обковани с желязо, а от двете им страни стояха пазачи, облечени в ситно извезани ризи. Но още щом влезе вътре, впечатлението за великолепието изчезна. Някога между тези стени беше пълно с къщи, говорещи за благоденстващ град. Сега срещаше една след друга изоставени сгради, с буренясали дворове и празни прозорци, а по улиците вятърът гонеше гнила слама от покривите. Голяма част от града представляваше направо развалини, купчини от камъни сред гниещи, обгорели греди. Толкова много пъти през последните сто години го бяха завладявали след обсада, а след това възвръщали със силата на меча, че очевидно никой повече нямаше силите, парите и надеждата да строи наново. Населението, останало след всички тези битки, едва ли наброяваше повече хора, отколкото са били по времето на крал Бран, и живееше в центъра, около и между двете главни възвишения. По улиците бойците блъскаха гражданите, които идваха срещу тях. Невин остана с впечатлението, че всеки срещнат мъж е войскар на някой лорд и всяка жена живееше в страх от тях или се бе предала пред неизбежното, превръщайки се в курва, за да им доставя удоволствие.

Първият хан, който намери, беше мъничък, мръсен и запуснат — просто голяма къща, разделена на кръчмарско помещение и няколко спални, но се настаня там, защото му хареса ханджията Драуд, строен възрастен мъж, с коса бяла като тази на Невин и усмивка, зад която се разкриваше едва ли не свръхчовешка способност да запазва чувството

си за хумор сред руини. Когато установи, че Невин е знахар, Драуд настоя да го настани в замяна на билките му.

— То в края на краищата аз съм стар като теб и сигурно ще трябва да платя същите пари за твоите билки. Защо ще ми даваш пари, само за да ти ги върна обратно.

— Вярно казваш. Ах, старост! Та аз цял живот изучавам човешкото тяло, но се кълна, че старостта води до такива болки в ставите, каквито не съм и знаел, че съществуват.

Невин прекара първия следобед в кръчмата, приготвяйки билки за най-различните заболявания на Драуд, и в замяна на това изслуша всички местни — а това на практика означаваше дворцови — клюки. Дори и най-бедният човек в Дън Девери знаеше всичко, което имаше да се знае за събитията в двора. Техен бард беше клюката, а кралското семейство — едничкият им източник на гордост. Драуд представляваше особено богат извор на клюки, защото най-малката му дъщеря, сега вече жена над четирийсетте, работеше в дворцовите кухни, където ѝ се удаваха богати възможности да слуша как благородниците, които обслужваха кралското семейство, като шамбелана и камерхера, си разменят клюки. От онова, което повтори Драуд в онзи ден, стана ясно, че Глиганите така отблизо контролираха краля, та беше почти скандално. Всички говореха, че Тибрин, Глиганът от Кантрей, едва ли не е действителният крал.

— А сега, след като бедният наш сюзерен, кралят, е много болен, а жена му така млада и Тибрин е вдовец, и прочее, и прочее... — Драуд направи театрална пауза. — Е, нали можеш да си представиш какво си мислим ние, обикновените хора.

— Разбира се, че мога. А ще позволят ли жреците на вдовицата на краля да се омъжи?

Драуд потри палец и показалец като търговец, който се радва на пари.

— Охо, пъклите да го вземат! — изръмжа Невин. — Толкова лошо ли е станало?

— Вече няма с какво друго да подкупят жреците освен с пари. Дотук са получили всички възможни земи и законови отстъпки, които са пожелали.

В този миг Невин реши, че ако въобще успее да стигне до него, срещата му с Гуерговин щеше да е просто загуба на време.

— Че от какво е болен кралят? Той е все още млад мъж.

— Миналата пролет го раниха тежко по време на сражение. Случи се така, че бях на кралската улица, когато го докараха у дома. Бях за яйца на пазара, когато чух шума и роговете, които се задаваха. И видях краля да лежи на носилка, блед като сняг ти казвам. Но оживя, макар всички да смятаха, че до зимата ще сложат на трона малкото му момче. Но така и не оздравя напълно. Дъщеря ми казва, че трябвало да му се готви специална храна. Все меки неща и без онези бардекски подправки. Затова сваряват месото, докато съвсем омекне, правят ябълките на пюре и тъй нататък.

Невин остана напълно озадачен: специалната диета въобще не бе подходяща за човек, който — както всички твърдяха — беше ранен в гърдите. Взе да се пита дали, за да спечели благосклонността на Тибрин от Глиганите, някой не прави съзнателно така, че кралят да остава немощен.

Разбира се, най-добрият начин да го разбере бе да разговаря с лекарите на краля. На другия ден поведе натовареното си муле към двореца, който беше разположен на северното възвишение. Нагоре по склона следваха кръг след кръг отбранителни стени, като едни от тях бяха от камък, други от пръст и разделяха възвишението на защитими резени. При всяка порта пазачите спираха Невин и го питаха по каква работа идва, но неизменно пропускаха човек, който продава лечебни билки. Накрая, на върха зад последната стена, се издигаше дворецът, заедно с всички пристройки и помещенията за слугите. В средата стърчеше, досущ като щъркел сред малките си, шестетажен брох, ограден от четири по-ниски кули. Ако външните защитни стени паднеха, нападателите трябваше да си пробият с бой път през лабиринт от коридори и стаи, за да стигнат до самия крал. През всичките години на война дворецът не беше падал със сила, а само с глад.

Последната стража повика едно момче от прислугата, което изтича в кралската болница да съобщи, че отвън чака билкар. След около пет минути то изтича обратно и поведе Невин към голяма кръгла каменна сграда зад броховия комплекс. Там ги посрещна снажен мъж с тъмни очи, които гледаха сърдите изпод рошави вежди, сякаш притежателят им непрекъснато се намираше в състояние на ярост, но

когато се представи като Гродин, главен хирург, говореше съвсем спокойно.

— Един билкар е винаги добре дошъл. Хайде, покажете стоката си, добри човече. На масата до прозореца ще е най-добре според мен, защото там има светлина и свеж въздух.

Докато Невин нареждаше пакетите със сушени билки, кори от дърво и нарязани изсушени корени, Гродин повика своя чирак Каудир, светлокос млад мъж с тесни сини очи и остра долна челюст, която изглеждаше така, сякаш с нея човек може да реже сирене. Освен това по рождение беше сакат с единия си крак, което го караше да се клати като моряк, докато ходеше. Двамата хирурзи разгледаха стоката му и най-напред отделиха всичкия му валериан и корени от зарасличе.

— Сигурно не слизаш до брега — попита Гродин, внимавайки тонът му да прозвучи небрежно.

— Ами това лято смятам да опитам да се промъкна през бойните линии. Обикновено армиите не се интересуват особено от един старец. Има ли нещо, което да ви трябва от морето?

— Кафяви водорасли, а — ако успееш да намериш — и малко морски мъх.

— Те правят чудеса, като успокояват разранен стомах или болни черва — Невин се поколеба за момент. — Но аз чух слухове за тази странна, така наречена рана на Негово величество краля.

— Така наречена ли? — Гродин не отделяше очи от пакета брезова кора в ръката си.

— Рана в гърдите, заради която трябва да яде само мека храна.

Гродин вдигна поглед и изкриви устните си в лека усмивка.

— Естествено, че беше отрова. Раната зарасна чудесно. Докато все още беше слаб, изглежда някой му сложи отрова в медовината. Спасихме го след продължителна битка, но както предположи ти, стомахът му е целият в язви, кърви и в изпращанията му има кръв. Стараем се това да не стигне до обикновените хора.

— О, та аз няма да тръгна да го разгласявам, уверявам ви. Имате ли някаква представа каква би могла да е отровата?

— Никаква. Виж какво, ти познаваш билките. Какво е могло да бъде според теб? Когато повръщаше, над легена се носеше сладникава миризма, която приличаше на рози, смесени с оцет. Истина ти казвам, звучи смешно да намериш отрова, която мирише на парфюм, но най-

странното беше, че пажът на краля е опитал медовината и нищичко не му е станало. И въпреки това зная, че е била в медовината, защото утайките на дъното на чашката имаха странен розов цвят.

Невин мисли доста, като прекара дългите вериги от познания, които пазеше в паметта си, и накрая рече:

— Е, добре, не мога да назова растенията, но съм готов да се обзаложа, че са донесени от Бардек. Чувал съм, че отровителите там често използват два различни зловредни извлека, всеки един безопасен сам по себе си. Когато пажът на масата е опитал медовината на краля, без съмнение е поел доза от първия, а пажът в стаята е погълнал от другия извлек. За съжаление кралят е погълнал и двете съставки и те са се съчетали, за да образуват отрова в стомаха му.

Гродин кимна с разбиране и изражението му беше до такава степен изкривено от почтена ярост, че Невин мислено го обяви за невинен — той не беше участвал по никакъв начин в престъплението. Каудир също изглеждаше силно разтревожен.

— Аз специално разучих старите справочници за билки, които имаме — обади се по-младият хирург. — Така и не открих тази отвратителна отрова. Ако е дошла от Бардек, това обяснява нещата.

— Точно така — рече Невин. — Е, добри ми хора, ще направя каквото мога, за да ви намеря кафяви водорасли и каквито други успокояващи възпалението на стомаха лекове успея да открия, но ще се върна чак наесен. Ще живее ли дотогава Негово величество?

— Ако някой не го отрови отново. — Гродин подхвърли пакета с брезова кора на масата. — О, богове, можете да си представите колко безпомощен се чувствам! Ето, аз се боря да премахна последиците от една отрова, докато в същото време без съмнение някой крои планове как да му пробута друга!

— Нямаше ли разследване на отравянето?

— Разбира се, че имаше — внезапно Гродин стана предпазлив. — Но нищо не се откри. Подозираме, че ще да е бил някой керморски шпионин.

„О, разбира се, обзалагам се, че е така! — помисли Невин. — При положение че в Кермор има Глигани.“

След като си свършиха работата, Невин разигра добре една сцена на клюкарски интерес, какъвто всеки посетител в двореца би проявил — да разгледа мястото, където живее кралят. Каудир, който

изглеждаше добро момче, го заведе да види градината в онази нейна част, където пускаха обикновени хора, както и външните сгради. Само една мъничка частица от Невиновия деомер беше достатъчна, за да долови, че дворецът е изпълнен с разложение. Знамението стигна до него като миризмата на разкапваща се плът и пълзящи между камъните личинки. Пропъди колкото се може по-бързо видението; разбрал беше много добре.

Докато отиваха към предната порта, видяха да се връщат благородници от лов — гуербрет Тибрин от рода на Глиганите със свита от слуги и ловци отзад и овдовялата си сестра до себе си. Отбивайки мулето настрана от пътя на благородниците, той забеляза как Каудир гледа с копнеж лейди Мерода. Дамата беше само на двайсет години, с дълга руса коса, привързана на меки гънки под черната кърпа на вдовица, с широки зелени очи и черти, които бяха безукорни, без да са студени. Беше наистина красива, ала докато я гледаше, Невин я ненавиждаше. Не можа да определи точно причините, но не беше виждал досега жена, която така да го отврати. Каудир очевидно споделяше обратното мнение. За голяма изненада на Невин, когато мина с коня си покрай тях, Мерода дари Каудир с прекрасна усмивка и махна с деликатната си ръчица, облечена в ръкавица. В отговор момъкът се поклони дълбоко.

— Виж какво, момчето ми — засмя се Невин. — Опъваш тетивата за много високопоставен дивеч.

— А нима не го разбирам? Та дори да бях също така високопоставен като нея, пак щях да съм сакат.

— Ох, извини ме! Нямах това предвид.

— Зная, добри ми човече, зная. Боя се, че годините, през които са се гаврили с мен, са ме направили прекалено чувствителен.

Каудир се поклони и се отдалечи, поклащайки се и влачейки крака си. Невин изпита голяма болка от своята нетактичност; тежко бе да си сакат в един свят, където както жените, така и мъжете обожаваха войните. По-късно същия ден обаче установи, че Каудир не му се сърди. Тъкмо след залез той дойде в хана на Невин, настоя да му поръча половиница и го покани да седнат в ъгъла, далеч от вратата.

— Питам се за запаса ти от билки, добри ми Невин. Дали не ти се намира кора от северен бряст?

— Я виж ти! Не търгувам с билки за помятане, момчето ми.

Каудир трепна и заби поглед в дъното на половиницата си.

— Добре де — рече момчето най-сетне. — Кората е доста безопасна от буниката.

— Без съмнение, но въпросът е защо се занимаваш въобще с аборти. Мислех, че в такива времена всяко дете е скъпоценно.

— Но не и ако не го е направил съпругът ти. Виж какво, не ме презирай. Има твърде много благородни дами, които прекарват по цяло лято в двореца, а съпрузите им са далеч от тях на война в продължение на месеци; ти знаеш как стават тези неща и ето ти ги, идват при мен да плачат и...

— И без съмнение те обсипват със сребро.

— О, въпросът не е в парите!

— Нима? А в какво е тогава? Че това е единственият повод при теб да идват жени и да те молят за нещо, така ли?

Когато видя как в очите на Каудир бликнаха сълзи, Невин съжали за точните си, но сурови думи. Погледна настрани, за да даде на младия хирург възможност да си изтрие лицето. Невин се тревожеше повече от липсата на вярност, отколкото от абортите. Мисълта, че има благородни дами, чийто ограничен начин на живот не им дава нищо друго, с което да се гордеят, освен честта им, а те се впускат в незаконни връзки и сетне тичат да ги прикриват, го накара да почувства, че кралството започва да се разлага от ядрото си навън. Колкото до абортите, деомерската наука казва, че душата идва да се настани в плода едва в четвъртия или петия месец след зачеването; преди това абортът отстранява само топка плът, а не живо дете. Невин предполагаше, че когато една благородна дама е стигнала в петия си месец, това вече щеше да ѝ личи, затова без съмнение Каудир решаваше дребните им проблеми далеч преди плодът да е обитаван от жива душа.

— Я чакай — рече осенен от внезапна мисъл Невин. — Да не би да използваш мораво рогче, а, глупаво малко момченце?

— Никога! — Гласът на Каудир се извиси до искрено възмутен писък. — Зная какви опасности носи това.

— Добре. Стига само една от благородните ти пациентки да умре или да полудее, ще си затънал до шия в конски фъшкии и няма да можеш да се отървеш.

— Зная го. Но ако не намеря необходимите билки за онези дами, те ще бъдат пропъдени от съпрузите си и в края на краищата ще удушат бебетата или ще отидат при някоя дърта вещица акушерка, а тогава наистина ще умрат.

— Така цепиш косъма на две, че е трябвало да станеш жрец.

Каудир се опита да се усмихне, но така и не успя и изглеждаше като дете, на което току-що са се скарали, без то наистина да разбира, че е направило нещо лошо. Внезапно Невин усети да го осенява деомерска мощ и да изпълва устата му с думи, които очертаваха с огнени букви бъдещето.

— Такова нещо в тайна не остава. Когато кралят умре, убийците му ще имат нужда от жертвен козел. Това ще бъдеш ти поради тъмните лекове, които раздаваш. Бъди готов да побегнеш при първия признак, че състоянието на краля се влошава. Може ли Тибрин от Глиганите да знае за гадните ти билки?

— Би могъл, лейди Мерода... искам да кажа... ах, богове! Кой си ти, старче?

— Не можеш ли да познаеш деомера, когато го чуеш? Глиганът ще използва свидетелските показания на сестра си и ще ги обърне против теб, а тогава ще ти изпочупят костите на колелото, за да отклонят подозренията от него. Ако съм на твое място, ще изчезна далеч преди да е настъпил краят, в противен случай ще те погнат като убиец на краля.

Каудир скочи на крака толкова бързо, че събори както своята, така и Невиновата половиница, сетне побягна през вратата на кръчмата. Старият Драуд хвърли изпълнен с въпрос поглед към Невин, но заедно с това сви рамене, показвайки, че случилото се хич не му влиза в работата. Невин вдигна чашите от пода, сетне се обърна на пейката, така че да гледа направо в огъня от торф, който тлееше в огнището на кръчмата. Още щом насочи мислите си към Адерин, образът на стария му чирак се появи с огромните си тъмни очи и сивата коса, срасана на две вълни над челото му, подобно рогата на сребрист бухал.

— И как вървят плановете? — попита мислено Адерин.

— Добре, предполагам. Научих нещо много важно. По-скоро ще умра, отколкото да сложа на трона крал от Кантрей.

— Толкова ли зле стоят нещата?

— Дворецът вони като най-голямото торище в най-горещия ден на най-дългото лято. Не виждам как там може да отрасне младо същество, без душата му да бъде опорочена още от раждането. Дори няма да си дам труда да разговарям с тукашните жреци. И те са корумпирани, и то без съмнение по нови и необикновени начини.

— От около сто години не съм те виждал толкова ядосан.

— От сто години не е имало нещо по-тревожно. Най-почтеният човек, когото срещнах тук, е един дете прави аборти. Това говори ли ти нещо?

Образът на Адерин, който се носеше над огъня, обърна отвратен очи към небето.

Скоро след като Мадин и Ейтан се присъединиха към отряда, Карадок и наемниците му напуснаха изоставената ловна хижа. Всеки се питаше къде ще отидат, но капитанът не каза на никого до сутринта на заминаването им. След като бойците яхнаха конете си и изпънаха стройни редици, които биха направили чест на кралската гвардия, Карадок ги провери внимателно, сетне обърна коня си така, че застана с лице към тях.

— Към Елдид, момчета. Тук има прекалено много бойци, които не бива да се показват около Дън Девери, за да търсим някой да ни наеме на страната на Слумар, а аз не смея да се мяркам в Кермор. Тъй като квартирата ни беше безплатна, така да се каже, съм запазил малко пари от лятото, затова можем да потеглим направо за там.

Никой не приветства перспективата да напуснат родината и да тръгнат към чужда страна, но и не изяви никакво несъгласие. Карадок изчака да види дали има недоволни, после сви рамене и вдигна ръка.

— Ковачът Ото ще ни срещне на пътя с каруца. Ходом... марш!

Отрядът се обърна безукорно и започна да излиза в колона по двама през портата на дъна, придружен от дрънчене на такъми. Като признак на уважение към един бард Мадин яздеше до Карадок в челото на колоната. През следващите няколко дни, докато отиваха колкото се може по-бързо на югозапад, той имаше богата възможност да изучава новия си водач. Най-голямата загадка, която дразнеше бардското му любопитство, беше дали Карадок е благородник, или не е. Понякога, когато капитанът обсъждаше някой аспект на кралския

закон или даваше заповеди с властна категоричност, Мадин беше убеден, че сигурно е по-млад син на лорд. Но ставаше ли дума за пари, той притежаваше всичката алчна хитрост на стара селянка — отношение, което никога не би придобил сред благородниците. Случваше се в разговор Мадин да направи намек или почти да формулира въпроси за миналото, но Карадок не се хващаше на въдицата. Когато се настаняваха на лагер за през нощта, Карадок се хранеше сам, като лорд, а Мадин споделяше огъня с Ейтан и малка тълпа Диви. След като яздиха около седмица, отрядът пресече Авер Требик на място, което се намираше на около сто мили западно от Дън Девери. Карадок нареди бойците да бъдат в доспехи и готови за неприятности. Той изпрати пред основната група предни постове и разузнавачи, защото приближаваха границата между територията, държана от Кермор, и тази от Кантрей. Предпазните мерки дадоха доста странен резултат. На втория ден, когато най-накрая приближаваха до границата с Елдид, отрядът спря за обедна почивка на ливада, която не беше виждала рало или стадо. Когато смениха предните постове, те доведоха със себе си пътник, богато облечен невъоръжен мъж, с красив кон и елегантно товарно муле, очевидно отгледано от най-добри специалисти. Мадин се изненада, че бедният глупак е оцелял толкова дълго време, без да бъде обран. Младежът със светла като пясък коса изглеждаше така ужасен, че според Мадин през главата му минаваха същите мисли.

— Казва, че идвал от Дън Девери — обясни боецът от предния пост. — Затова го доведохме — може да носи интересни вести.

— Добре — рече Карадок. — Виж какво, млади човече, няма да ти прережем гърлото, нито пък ще те ограбим. Ела да хапнеш с мен и Мадин.

С възможно най-нелюбезно възклицание странникът огледа добре въоръжения отряд, сетне въздъхна примирено.

— Така и ще направя. Името ми е... ъ... Клейд.

Карадок и Мадин потиснаха усмивките си при тази очевидно нескопосна лъжа. Когато непознатият слезе от коня, Мадин забеляза, че кракът му е деформиран по рождение и, както изглежда, го болеше след толкова много дни езда. Докато се хранеха заедно с питки и сирене, така нареченият Клейд им каза, че не знае много за придвижването на войски около Свещения град. В момента слуховете

били, че северните сили имали намерение да нанесат силен удар по източните граници на керморското кралство.

— Ако това е вярно — рече замислено Карадок, — няма да ни е трудно да намерим някой да ни наеме в Елдид. Вероятно елдидският крал ще иска да използва случая да нападне Пирдон.

— Охо! — възкликна Клейд. — Значи сте наемен отряд. Е, добре, това ми носи облекчение.

— Така ли? Повечето хора биха помислили обратното. — Карадок поклати глава, сякаш напълно смаян от наивността на това момче. — Добре де, кой те гони? Спокойно можеш да ми кажеш. Паднал съм много ниско, момче, но не и дотам да предам човек заради наградата, която дават за главата му.

Клейд започна с голямо внимание да рони питката си на дребни трошици.

— Не е необходимо да ми казваш, ако не искаш — рече малко след това Карадок. — Но помисли дали не искаш да пътуваш с нас. Ще си в много по-голяма безопасност. Да ти се е щяло някога да видиш Елдид?

— Там се опитвах да стигна и си напълно прав за това, че ще е много по-безопасно. В живота си не съм въртял меч. Аз съм... ъ... учен.

— Чудесно. Може да ми се наложи да пиша писмо някой ден.

Клейд успя да се усмихне едва-едва на шегата, но лицето му остана мъртвешки бледо. Когато обаче отрядът потегли, той тръгна с тях, яздейки сам зад каруцата на Ото. Когато се разположиха на лагер за през нощта, Мадин се съжали над него и му предложи да сподели огъня им. Клейд донесе храна от натоварените на мулето торби, но почти не хапна, а само седеше и гледаше как Ейтан лъска меча си. Сетне, след вечеря, Карадок дойде при тях да поприказват, но Клейд не рече почти нищо, докато капитанът и бардът разговаряха небрежно за онова, което смятаха да правят в Елдид. Но накрая при една пауза той проговори.

— Мислих върху предложението ти, капитане. Имате ли нужда от хирург? Завърших чирачеството си само преди година, но имам страшно много практика с рани.

— Всички ледове на пъклите да ме вземат! — възкликна Мадин. — Та ти си направо безценен.

— Дяволски вярно. — Карадок наведе глава настрани и огледа младия хирург. — Виж какво, обикновено не съм любопитен и предпочитам да оставя момчетата си с личните им проблеми, но в случая трябва да попитам. За какво човек с твоята подготовка пътува така по самотните пътища?

— По-добре е да научиш истината. Преди всичко името ми е Каудир и бях в двора в Дън Девери. От време на време забърквах по някоя отвара и други подобни неща, за да може някоя благородна дама да се освободи от... ами как да кажа... от мъничко... ъ, е, добре... неприятности. Това се разчу по един доста неудобен начин.

Карадок и Ейтан размениха озадачени погледи.

— Иска да каже аборти — обади се ухилен Мадин. — Не че това трябва да ни тревожи, нали?

— Може и да потрябва с глутницата кучета, които командвам — рече Карадок. — Е, добре, Каудир, когато ми докажеш, че можеш да лекуваш, ще получаващ пълен дял от спечеленото както всеки боец. Установил съм, че хирурзите на лордовете се грижат първо за хората на лорда, а за наемниците — ако им остане време. Случвало се е бойци, които спокойно са можели да оживеят, ако някой се беше погрижил както трябва за тях, да умират от загуба на кръв.

Неволно Мадин вдигна очи към Ейтан и установи, че той гледа Каудир с мрачно подозрение.

— Бил си в Дън Девери, така ли? — Ейтан проговори със сух, суров шепот. — Беше ли една от твоите благородни дами Мерода от Глиганите?

Каудир трепна, а сетне се изчерви и това беше по-красноречиво признание, отколкото ако го беше изрекъл с думи. Ейтан стана на крака, поколеба се, сетне хукна в тъмното.

— Какво има, по дяволите? — сопна се Карадок.

Без да губи време в обяснения, Мадин стана, и хукна подир Ейтан през изненадания лагер, тичайки слепешката след него по осветения в лунната нощ речен бряг. Накрая Ейтан спря и се остави приятелят му да го стигне. Стояха така дълго време, задъхани и загледани как покрай тях тече посребрената от луната река.

— След като имаш работа с такава кучка — рече накрая Мадин, — как би могъл да знаеш, че бебето е било твое?

— Следих я като сокол цяла зима. Само да беше погледнала друг мъж, щях да го убия и тя го знаеше.

С въздишка Мадин седна и след миг Ейтан го последва.

— Ако имаме собствен хирург, това ще е дяволски хубаво — рече Мадин. — Ще можеш ли да понасяш Каудир?

— Та мога ли да го обвиня в каквото и да е? Ще ми се да можех да я убия. Понякога мечтая за това — как я пипвам за хубавото бяло гърло и я удушavam.

Внезапно се обърна и се хвърли в обятията на Мадин. Той го притисна към себе си и го остави да плаче, а Ейтан се давеше грозно и хлипаше като мъж, който се срамува от сълзите си.

Два дни по-късно отрядът пресече границата и навлезе в Елдид. По онова време северната част на провинцията беше почти дива и представляваше гори и девствени ливади, като от време на време картината нарушаваха по някой дън на дребен лорд или село на свободни селяни. Много лордове биха желали да наемат отряда, защото непрекъснато ги заплашваше опасност от набези от кралството Пирдон на север или от Девери — на изток. Никой обаче не можеше да плати онова, което според Карадок струваше той. С трийсет и седем бойци, собствен ковач, хирург и бард, той превъзхождаше бойните отряди на повечето лордове в Северен Елдид. Тъкмо когато Карадок вече започваше да проклина решението си да тръгне в тази посока, стигнаха новия град Каминуейн, разположен на брега на реката с необикновеното име Ел на мястото, където в нея се вливаше друга течаща от северозапад река с още по-странното име Авер Кантариел.

На това място от векове съществуваше село, но само двайсет години преди това гуербретът на Елдид беше решил, че кралството има нужда от истински град точно тук, където се вливат двете реки. Тъй като войната с Пирдон можеше да избухне всеки момент, той искаше да разполага с опорен пункт за войските си, заобиколен от наистина годни за отбрана стени. Не представляваше проблем да намери заселници, защото имаше колкото щещ по-млади синове на благородни лордове, готови да се преселят, за да придобият собствена земя, и колкото щещ крепостни селяни, готови да тръгнат с тях, защото ставаха свободни, щом напуснеха земята, към която бяха закрепостени.

Когато отрядът на Карадок влезе в Каминуейн, видяха, че това беше един свестен град с хиляда кръгли къщи зад високите каменни стени, по които стърчаха наблюдателни кули.

На около миля се намираще каменният дън на тиерин Мейноик и там намериха човека, когото търсеха да ги наеме. Мейноик получаваше издръжка от гуербрета на юг, но в просторните му владения липсваха достатъчно бойци, а той трябваше да води и своя частна война. От години вече човекът, който му причинявал най-големи неприятности, бил някой си лорд Пагуил.

— И е събрал много копелета, подобни на него самия — рече Мейноик. — Твърдят, че щели да поискат от гуербрета да им даде техен си тиерин и нямало да ми се подчиняват. Това не мога да приема.

И наистина не можеше, защото в противен случай щеше не само да загуби половината от земята си, но и да стане за смях на цял Елдид. Набит, мускулест мъж с много сиво в гарвановочерната си коса, Мейноик кипеше от ярост, крачеше напред-назад и оглеждаше отряда, който стоеше възседнал конете си пред портите на дъна му. Карадок и Мадин го следваха на почетно разстояние, докато лордът преценяваше със зорък поглед ездачите и въоръжението.

— Много добре, капитане. По един сребърник на седмица за всеки боец, вашата издръжка и, разбира се, ще възстановя всеки загубен от вас кон.

— Много сте щедър, милорд — рече Карадок. — За мирно време.

Мейноик се обърна намръщен към него.

— Още по един сребърник за всеки боец за всяка битка, която водим — продължи Карадок. — И това включва всеки загинал боец.

— Прекалено много.

— Както желае негово благородие. Аз и хората ми можем да продължим нататък.

И нищо чудно да отидем при вашите врагове — тази мисъл остана да виси между тях дълго време. Накрая Мейноик изруга под нос.

— Съгласен. По още един сребърник на боец за всяко сражение.

Карадок му се поклонил с открита и невинна усмивка.

Новопостроеният дън на Мейноик беше достатъчно голям, за да има до стената две казарми и два обора, а това беше добре дошло,

защото по този начин наемниците щяха да бъдат отделени от изпълнения с презрение към тях боен отряд. Но се хранеха на едни и същи маси и бойците от местния отряд подхвърляха едва поносими забележки за мъжете, които се бият за пари, и свършено непоносими определения за родителите на мъжете, способни да го направят. За двата дни, преди войската да бъде най-после готова да потегли, Карадок и Мейноик трябваше на няколко пъти да прекратяват сбивания.

След като свика всички верни свои съюзници, Мейноик събра и поведе на запад срещу бунтовниците повече от двеста и петдесет души. В походната колона отрядът на Карадок вървеше най-отзад, дори след каруците с провизии, и по цял ден гълташе прах. Нощем устройваха собствен лагер недалеч от бойните отряди на благородниците. Но когато лордовете се събраха на военен съвет, повикаха Карадок. Той се върна при отряда със сигурни вести и събра около себе си бойците да ги чуят.

— Утре влизаме в първото си сражение. Ето как стоят нещата, момчета. Стигаме до една река, на която има мост. Мейноик претендира за мостовината, но Пагуил не му я дава. Според разузнавачите Пагуил ще го отбранява, за да не може тиеринът да мине по него, защото веднъж мине ли против волята на Пагуил, ще бъде отново негов в очите на всички. И — както можеше да се очаква — ние ще поведем атаката.

Всички закимаха, признавайки, че в края на краищата са наемници, които могат да бъдат жертвани. Мадин установи, че го е налегнало странно чувство, студенина, тежест. Дълго време му трябваше, за да си признае, но накрая установи, че чисто и просто го е страх. Тази нощ сънува последната атака в Кантрей и се събуди облят в студена пот. Страхливец такъв, си каза той; грозно страховито човече. Укорът пламтеше в душата му, но истината беше, че едва не загина при последното нападение и сега вече знаеше какво означава да умираш. Страхът го задавяше съвсем осезаемо, като да беше глътнал чепка овча вълна. А най-лошото от всичко бе, че такава нещо не можеше да сподели с Ейтан и го знаеше.

Цялата нощ и през следваща сутрин страхът така го измъчваше, че когато войската стигна моста, Мадин се изпълни с истерично щастие, защото битката се задаваше и скоро всичко щеше да свърши.

Войската изкачи нисък склон и всички видяха, както и предполагаша, че лорд Пагуил и съюзниците му са се подредили на брега на реката да ги пресрещнат. Но ги очакваше и изненада, като видяха колко хора бяха застанали срещу тях — едва стотина войскари на коне, допълнени от две карета обикновени копиеносци, подредени така, че да блокират всеки възможен подход към моста.

— Я виж ти — обади се Мадин с пресилен смях, — ако това са всичките войскари, които може да събере, Пагуил е постъпил глупаво, като се е разбунтувал.

— Фъшкии! — сопна се Карадок. — Милордът знае какво прави. Виждал съм и преди такова нещо — какво става, когато копиеносци бранят определена позиция. Предстои ни да галопираме през третия ад, момчето ми.

Докато войската на Мейноик се въртеше безредно насам-натам, Карадок изведе спокойно войскарите си пред редицата. Врагът беше избрал идеалното място за отбрана: дълга зелена ливада преди моста, като от едната страна до реката беше техният строй, а от другата — сринатата на места и все още рушаща се ограда от пръст, зад която някой отдавна отишъл си селянин беше държал говедата си. Копиеносците стояха в три реда, опрели щит до щит, а остриетата на копията лъщяха из намазаните с тебешир плоскости. От едната страна на стената от щитове конниците бяха яхнали неспокойните си животни, готови да нападнат отстрани и да притиснат войскарите на Мейноик към реката.

— Фъшкии накуп — промърмори Карадок. — Не можем да заобиколим копелетата, без да паднем в скапаната река.

Мадин само кимна, защото не му стигаше въздух, за да отговори. Спомняше си как металът се забива дълбоко в страната му. Под него конят му отметна глава и заудря с копита, сякаш и той си спомняше последната атака. Когато Карадок отиде в тръс да се посъветва с Мейноик, Ейтан дойде до Мадин; вече беше наместил щита на лявата си ръка и изтеглил метателно копие. Мадин последва примера му, но трябваше да полага големи усилия да удържа коня си на място и внезапно осъзна, че бедното животно наистина помни последната атака. Под себе си имаше кон, който се страхуваше от сражението, а нямаше време да го смени.

Копиеносците започнаха да подхвърлят подигравки и да дразнят врага, наричайки го боклук на кон, крещяха на яркото слънце, а вятърът донасяше задевките като разкъсани, неразбираеми частици от думи. Някои от хората на Мейноик крещяха в отговор, но отрядът на Карадок просто стоеше яхнал конете си и чакаше, докато най-накрая техният капитан остави лорда и приближи спокойно отпуснат на седлото, с метателно копие в ръка.

— Хайде, момчета. Атакуваме.

Бойците се разсмяха и подбутнаха конете да се присъединят към него. Войскарите на Мейноик се наредиха отзад, но останалата част от тях се обърнаха, готови да атакуват вражеските конници, разположени отстрани. Войската се строяваше за атака и това беше придружено от едно странно стържене и дрънчене, сякаш товар желяза подскачаха в каруца. Карадок се обърна на седлото си, видя Мадин застанал до него и му кресна да надвие шума:

— Връщай се назад! Искам тази вечер да слушам как пее нашият бард. Върни се в последната редица!

Никога в живота си Мадин не бе желал така силно да изпълни заповед, но само за миг се пребори със себе си, преди да кресне в отговор:

— Не мога. Ако не участвам в тази атака, никога няма да имам куража да участвам в друга.

Карадок наклони глава настрана и го изгледа.

— Е, добре, момчето ми. То и без това може би всички ние ще пеем и ще слушахме песни в Отвъдните земи.

Карадок обърна коня си, вдигна копието, сетне се спусна в галоп право към редиците на врага. Надавайки бойни викове, отрядът се втурна след него — една надпревара на крещящи мъже, които яздеха през поляната. Мадин видя как пехотата, която ги чакаше, потръпна — през нея премина лека вълна от страх — но остана на мястото си.

— Прави като мен! — изкрещя Ейтан. — Хвърли копието и се извърти!

Все по-близо... прах, вдигнати във въздуха от копитата парчета пръст и топки от трева... пехотата се сбутваше плътно в ред варосани щитове — сетне напред полетя дъжд от метал, когато Карадок и хората му метнаха копията си срещу копиеносците. Щитове се вдигнаха нагоре, пресрещнаха някои от остриетата, докато конниците

продължаваха да се приближават, да хвърлят, да обръщат встрани, образувайки дълъг неправилен кръг. Мадин чу как зад тях отекнаха бойни викове — резервните войскари атакуваха кавалерията на Пагуил. Конят му пръхтеше, хапеше юздечката и едва не отнесе и двамата в реката. Мадин извади меч си, плесна го с плоското на острието, обърна главата му, заби шпорите и го върна към отряда.

Първата редица от бойците на Мейноик се въртяха неориентирано, размахваха мечове и викаха пред стената от щитове. Карадок препускаше сред отряда си, крещейки заповеди да се престрои и да се опита да атакува във фланг. Мадин видя, че съюзниците на Мейноик бяха избутали кавалерията на Пагуил назад и бяха оголили най-слабото място на стената от щитове. Сред облак прах и мяркащи се в него и вдигащи се на задните си крака коне, отрядът се отдръпна настрани и отново се хвърли напред. Мадин изгуби от погледа си Ейтан, който беше избутан към фланга, когато войскарите на Мейноик, отдръпвайки се назад за да нападнат, отново се смесиха с атакуващите наемници. Един или два коня паднаха, ездачите им бяха хвърлени на земята и прегазени, преди Карадок да оправи бъркотията и да въведе що-годе някакъв ред. Мадин се озова в отряда на Мейноик. За един кратък миг видя как Карадок се втурва към фланга на стената от щитове, последван от една тълпа. Сетне неговата част също се втурна в атака.

Напред и все напред — стената от щитове трепереше, обръщайки се към застрашения си фланг, но се държеше здраво точно пред Мадин. От хората зад него полетяха копия. Конят му се опита да го хвърли, после да ухапе юздечката; Мадин го плесна, накара го да застане на четирите си крака и го срита напред. Битка за частица от секундата — на нерви, не на стомана: видя изплашеното лице на младо момче, ръцете му се тресяха върху опряното на земята копие, очите му внезапно срещнаха тези на ездача, докато той препускаше в галоп право срещу него. С писък момчето пусна копието си и се метна встрани. Мъжът до него падна, като псуваше и махаше с ръце и крака. Мадин се вряза. Смътно му се мерна още един конник от дясно. Стената от щитове се разкъсваше. Като сечеше и виеше, с неземен смях бутна коня си сред подплашените копиеносци. Самият той се подмяташе нагоре и надолу на седлото като патица по вълните и сечеше, почти без да се интересува кого или какво съсича. Към него

проблесна острието на копие. Едва свари да го пресрещне и чу как щитът му се пропука, сетне го бутна настрана и се обърна на седлото да пресрещне друг искрящ метал откъм дясното си рамо. И все така се смееше. В него кипеше студената ярост на берсеркер, която никога не успяваше да овладее по време на битка.

Внезапно конят му се вдигна на задните си крака, цвилейки в агония. Когато стъпи отново, той се олюля, коленете му се подвиха, но не падна. Притискаха ги отвсякъде наоколо — пехота в паника, хваната в капан кавалерия, цвилещи коне и мъже, които крещяха и слепешката се блъскаха. В отчаянието си Мадин замахна, съсече през лицето един копиеносец, докато умиращият му кон направи още няколко крачки напред. И изведнъж редицата се разкъса, последва паническо блъскане на изпаднали в ужас мъже, които хвърляха копията си, пицяха, разбутваха другарите си настрана и се опитваха да избягат от сечащите конници. Конят на Мадин падна. Той едва успя да извади краката си от стремената, преди да се стоварят тежко на земята — животно и ездач накуп. Щитът покри лицето му; не виждаше нищо, нито пък можеше да диша, а само се мъчеше да се изправи на крака, преди някой отстъпващ копиеносец да се опита да го набодне като прасе. Озовал се най-сетне на колене, той вдигна нагоре щита си, за да пресрещне насочено напосоки копие. Силният удар проби щита и отметна Мадин назад на пети. Видя как копиеносецът се засмя, вдигна отново оръжието си, стиснал здраво с две ръце дръжката, за да го заби в него; после долетя метателно копие и се заби дълбоко в гърба на човека. Той изпищя, килна се напред и хората около него побягнаха. Мадин се изправи на крака, като се олюляваше и се давеше от праха и собствения си призрачен смях. Около него бойното поле се разчистваше, а ездачите гонеха бягащата пехота и я газеха под себе си, сечаха със сляпа ярост хора, които вече не можеха да се бранят. Мадин чу някой да вика името му и като се обърна, видя Ейтан бавно да се приближава.

— Ти ли хвърли онова копие? — подвикна Мадин.

— Аз, та кой друг? Чувал съм те да се смееш и преди и по котешкия писък разбрах, че си в беда. Качвай се зад мен. Спечелихме това сражение.

Изведнъж треската на боя го напусна. Испита болка, силна болка, защото спуканите му ребра горяха като огън. Опитвайки се да си поеме

дъх, се хвана за стремето на Ейтан, за да се задържи на крака, но от движението болката го прободеше и той простена. С гнусна псувня Ейтан скочи от коня и го хвана за раменете — добронамерен жест, който накара Мадин отново да изпищи.

— Лошо паднах — едва успя да каже той.

Някак се покатери на коня с помощта на Ейтан, който го буташе отзад. Все си казваше, че да язди е по-добре отколкото да ходи, но трябваше да се държи с две ръце за рога на седлото, за да неутрализира движението на коня, докато Ейтан го извеждаше от покритото с трупове полесражение. Видя как някои от хората на Карадок грабят мъртвите, независимо дали бяха врагове или приятели.

Нагоре по брега хирурзите и чираците им чакаха ранените. Ейтан отведе Мадин при Каудир, сетне се върна на бойното поле, за да изведе още ранени сред мъртвите и умиращите. Когато се опита да отиде до каруцата на хирурга, Мадин падна и остана на земята още час, докато Каудир бясно работеше върху хора, които се намираха в далеч по-тежко състояние. На моменти се унасяше, но се стряскаше и ругаеше горящите си ребра; слънцето беше силно и той се потеше обилно под ризницата, която не можеше да свали сам. Мъчеше го жажда, но никой нямаше време да му донесе вода, докато не се върна Ейтан. Той му даде да пие, откачи ризницата и му помогна да се измъкне от нея, сетне приседна до него.

— Спечелихме по всички правила, но на висока цена. Мейноик има в краката си тялото на Пагуил, а съюзниците на лорда го молят за мир.

— Карадок жив ли е?

— Жив е, но не и мнозина от забравените от бога наши хора. Мадо, останали сме само дванайсет души.

— Ах! Може ли да пия още вода?

Ейтан му държи мяха да пие. Едва тогава той проумя какво е казал приятелят му.

— Богове! Само дванайсет ли?

— Точно толкова.

След още час дойде Каудир. Ризата му беше напоена с кръв отпред и до лактите. Единственото, което можа да направи за спуканите му ребра, беше да ги пристегне с влажен ленен бинт. Когато изсъхнаше на слънцето, превръзката щеше да се стегне достатъчно, за

да може да седне. Лявото му рамо също представляваше маса от кървящи, кръгли по форма наранявания — собствената му ризница се беше отпечатала през дрехите, когато беше паднал. Каудир ги проми с медовина от дървена чаша. Мадин изпищя веднъж, сетне прехапа устни, за да не го направи отново. Хирургът му подаде чашата с думите:

— Изпий останалото. Вътре съм сложил и обезболяващи билки. Това ще помогне да не те боли толкова.

Сместа беше горчива и вонеше, но Мадин я изпи на няколко малки глътки. Тъкмо свършваше, когато Карадок дойде и почти се строполи, опитвайки се да седне до него. Запотеното му лице беше опръскано с чужда кръв, а очите му бяха мрачни и изтощени. Въздъхна дълбоко и прокара мръсни пръсти през косата си.

— Това беше най-тежката битка, която някога съм водил — гласът на капитана беше нещо средно между ръмжене и шепот. — Та можех ли да очаквам друго? Нали сме затова, ние — обезчестена глутница кучета, хвърлена пред всички останали. Това ще се случва отново, момчета. Отново и отново.

Билките в медовината завъртяха главата на Мадин и той трябваше да впрегне цялата си воля да разбере какво казва Карадок. Ейтан го прегърна с една ръка и му помогна да седне.

— Ще имаме един чудесен кратък живот — продължи капитанът. — О, фъшкии накуп! А сега слушай какво, Мадо. Зная, че влезе в тази битка пълен със страх и затова заслужи моята почит. Достатъчно. Доказа, че не си страхливец и отсега нататък стой настрана. Един бард е прекалено скъпоценен, за да го загубим.

— Не мога. Каква чест ще ми остане тогава?

— Чест ли? — Карадок отметна глава и се засмя с изтънял глас. — Чест ли? Я се чуи какво говориш! Ти нямаш никаква чест, проклето от бога копеленце! Никой от нас няма. Не чу ли и една дума от онова, което казах? Нито един благороден лорд няма да изпрати мъже с чест в самоубийствена атака, но нас ни изпратиха и аз приех, защото трябваше. Имамے също толкова чест, колкото и банда проститутки — единствено важно е колко добре се чукаме. Така че в бъдеще стой настрана — засмя се отново, но сега това повече приличаше на нормалния му смях. — Слушай, когато Уирдът ми ме отнесе, искам да зная, че все още има жив човек, който може да поеме онова, което е

останало от отряда. Вие, курвенски копелета, сте единственото нещо, което имам на този свят. Да пукна, ако зная защо, но искам да съм сигурен, че този скапан отряд ще съществува и след мен. От днес нататък, барде, ти си моят наследник.

Карадок стана и се отдалечи с широка крачка. Мадин се отпусна назад и усети как светът се завъртя около него.

— Прави каквото ти казва — изръмжа Ейтан.

Мадин се опита да отговори, но вместо това загуби съзнание.

Докато се приберат в дъна на Мейноик, умря още един човек от отряда на Карадок. Оставаха единайсет, плюс самия капитан, Ото и Каудир, и те се свряха унило в ъгъла на казармата, където преди бяха настанени близо четирийсет души. Войната свърши и Мейноик стана щедър — каза, че може спокойно да останат при него, докато оживелите ранени (Мадин и Стевик) се оправят достатъчно, за да могат да яздят. Освен това той плати уговорените надници и дори добави два сребърника като награда.

— Копеле — рече Карадок. — Ако не ме беше наел да го заместя, трябваше той да поведе атаката и попиканият му лорд го знае.

— И щеше да е мъртъв — обади се Мадин. — Той не е и наполовина колкото тебе опитен в боя.

— Не ласкай капитана, паленце бардско такова, но като хладна, справедлива оценка, ти си съвсем прав.

След като прекара още ден-два на легло, Мадин се почувства достатъчно добре да слиза за вечеря в голямата зала. Карадок и бойците му седяха заедно колкото се може по-далеч от бойния отряд и пиеха много, без да кажат нещичко дори помежду си. От време на време Карадок се опитваше да се пошегува с деморализираната си глутница, но беше трудно да му се усмихне човек в отговор. Когато Мадин се почувства прекалено уморен да седи, капитанът му помогна да се прибере в казармата. Ото беше вече там и на светлината на един фенер заплиташе пръстените на скъсана ризница.

— Доста мислих, ковачо — обърна се към него Карадок. — Помниш ли нашата шега за сребърните кинжали? Имаме доста допълнителни пари. Ще ни стигнат ли да ни направиш?

— Може би, но как мога да работя с метала на път?

— Ще останем тук поне седмица, а ако Мадин и Стевик станат и пъшкат като умиращи, можем да измъкнем още една. В дъна има

работилница и ковачът казва, че била добра.

Ото помисли, като разчесваше брадата си с разкривени пръсти.

— Трябва ти нещо, за да ободриш мъничко момчетата — рече накрая джуджето.

— Трябва ми, а ако става въпрос за това, и моят собствен дух има нужда от малко подкрепа. Сребърен кинжал е хубаво украшение за един мъж. — Карадок замълча и дълго гледа в огъня. — Идва ми нещо на ума. Знаеш ли, че този отряд ще оцелее? Ще оцелее, когато стане най-гадната глутница от копелета с черни души, каквито са виждали в Елдид, и когато стане въпрос на чест да си сребърен кинжал, е, искам да кажа чест за определен тип човек. Човек като нашия Ейтан. Той е най-коравият и най-отдаденият на смъртта боец, когото съм виждал. Не бих се скарал с него. Никога не ми се е щяло да свърша с прерязано гърло при сбиване.

Мадин се стресна до дъното на душата си. Осъзна, че Карадок е прав за Ейтан; старият му приятел вече нямаше да е човекът, който се смее и шегува, който решава всички дребни проблеми на бойния отряд на Кантрей. Като мислеше за това, го болеше повече отколкото от спуканите му ребра.

— Когато пречупиш човека, така че нищо да не остане от него, той се превръща в животно — продължи капитанът замислено. — Ако му дадеш нещо, за което да живее, отново се превръща в мъж, и то корав като острието на меч. Такива момчета искам и те ще живеят за сребърния кинжал. — Изведнъж се усмихна и хирейдът му се разсея. — Охо, и как ще ни молят някой хубав ден да го придобият, но — в името на всеки корав завит косъм на задника на Адовия властелин — ще трябва да го спечелят. От какъв метал имаш нужда, Ото? Утре слизам в града да видя дали мога да ти купя.

— Няма такива работи! Ще ми дадеш парите и ще видим дали мога да намеря онова, от което имам нужда. Никой няма да научи формулата за тази сплав — и да пукна, ако стане друго.

— Е, нека бъде твоето, но искам по един кинжал за всеки от хората и, да речем, още пет за нови попълнения — ако намеря достойни за тях, разбира се.

— Тогава веднага ще се заема — изведнъж Ото се ухили и това беше първата усмивка, която Мадин виждаше на лицето му. — Ах, как добре ще се почувствам да топя и да смесвам отново.

Ото удържа на думата си. Първата му работа на сутринта беше да подкупи ковача на лорд Мейноик да му позволи да използва ковачницата на дъна, сетне слезе в града с каруцата си. Върна се късно същия ден с най-различни тайнствени и тежки пакети и не позволи на никого да му помогне, дори и да разтовари. Същата нощ се затвори в ковачницата и остана там цяла седмица, и ако въобще спеше, то спеше до работата си. Веднъж посред нощ, когато Мадин слезе на двора, за да иде до нужника, чу ударите на чук откъм ковачницата, а през прозореца видя да свети червена светлина.

На сутринта, когато кинжалите бяха готови, Карадок реши, че е време да напусне дъна на Мейноик. От една страна, Мадин и Стевик бяха оздравели, а от друга — той искаше Ото да покаже своето дело някъде, където няма да задават неудобни въпроси. След едно последно прощаване с лорда отрядът оседла и потегли, но бяха изминали едва половин миля надолу по пътя и вече свърнаха, за да излязат на бавен ход на една ливада, където образуваха неправилен кръг около ковача и каруцата му.

— Извади ги, Ото — нареди Карадок. — Слезте от конете, за да виждате добре.

Бойците се струпаха наоколо, а Ото разопакова — горд, но донякъде уморен — голяма кожена торба. Наредени в слама, там лежаха кинжалите — по един за всеки от тях, красиви оръжия с острие, което блестеше като сребро, но беше по-твърдо и от най-добрата стомана. Мадин не беше боравил с оръжие или сечиво, което да е толкова остро.

— Няма да трябва да лъскате тези неща — обади се Ото. — Те не потъмняват, дори и от кръв. А ако някой от вас иска да му се гравира някакъв знак или девиз, ще го направя, но ще ми платите по един сребърник за работата.

— Става да срежеш гърло с него, а? — подхвърли Ейтан на Мадин.

— Дяволски прав си. Досега не съм харесвал толкова друг нож.

Тържествено, тъй както жреци изпълняват обред, бойците извадиха старите си ками и ги замениха с новите. Карадок сякаш не следеше внимателно какво става, гледаше небрежно и с полузатворени очи, но Мадин добре знаеше, че преценява въздействието на жеста.

Бойците се усмихваха, удряха се един друг по гърбовете и стояха изправени, а духът им беше по-висок отколкото от много дни насам.

— Е, добре, значи. Сега всички сме сребърни кинжали, момчета. Едва ли означава твърде много, освен че се бием като кучи синове и печелим парите, с които ни наемат.

Отрядът го приветства, нищо че беше само жалък остатък от предишния. Когато възседнаха отново, бойците се строиха по своя инициатива в стегнат военен ред и потеглиха в тръс към Каминуейн, където Карадок им беше обещал един свободен ден, преди да започнат да търсят кой ще ги наеме отново. Близо до западната порта откриха хан, който беше достатъчно голям, за да ги подслони всичките, но мършавият, треперещ ханджия съобщи, че нямал място.

— Както гледам, конюшната е празна — каза Карадок. — Ще ти платим съответната цена.

— Ами ако ми съсипете хана? Тогава скапаните пари няма да ми свършат голяма работа, нали?

— Какво ще речеш, ако го съсипем без преди това да сме ти платили?

Ханджията закърши ръце и застана, но бързо отстъпи. Наистина се оказа, че има посетители, при това немалко, та се наложи Ейтан и Мадин да споделят тясна стаичка, свряна под покрива. Докато обядваха в кръчмата, всички бойци говореха само за жени. Карадок раздаде онова, което беше останало от надниците им, и го придружи със заповеди.

— Намираме се в град, който може някой ден отново да посетим, затова дръжте лапите си настрана от момичета, които не ви щат, а юмруците си — настрана от лицата на почтените граждани. Освен това не искам да чувам, че някой от вас е повръщал в градината на гражданин. Повръщайте в канавките и оставете дъщерите им на мира.

След като набързо пийнаха по чашка медовина, Мадин и Ейтан излязоха да се поразходят. Беше късен следобед и улиците бяха пълни с жители на града, които бързаха да си свършат работата. Те до един хвърляха по някой кос поглед към двойката наемници, сетне пресичаха улицата или свърваха по страничните улички, за да ги избегнат. Обиколиха без да бързат града, намериха малка кръчма до фурната и влязоха. Вътре нямаше почти никой, ако не се броеше момичето, което сервираше — русо, рошаво, с меко, кръгло лице и натежали гърди.

Когато им донесе половиници с тъмна бира, тя се позавъртя с неопределена усмивка, отправена и към двамата. Не е зле, помисли си Мадин, а доколкото можеше да съди по хищническия поглед на Ейтан, той беше съгласен с него.

— Казвам се Друфа, а вие?

— Ейтан, а това е Мадин. Нямах ли някоя приятелка хубава като теб, а? Бихме могли да седнем да поговорим.

— Да бе, да поговорим. И предполагам, че вие, момчета, се интересувате от една хубава игра на карноик или гуидбукл.

— Да нямаш някаква по-хубава игра предвид?

— Може и да имам. Зависи колко щедри ще бъдете.

Ейтан вдигна въпросително веждата си по посока на Мадин.

— А какво става с приятелката? — поиска да знае Мадин.

— Ами повечето от тях ще бъдат заети по това време на деня. Жалко, че не дойдохте вечерно време.

— Пъклото да го вземе, какво се маем? — рече Ейтан и сви рамене. — Защо просто не дойдеш с нас в хана? Имаме истинско легло, по-добро от плевня, и ще купим мях с медовина.

Разкъсван между пиянството и деликатността, Мадин му хвърли злобен поглед, но Ейтан беше отдал вниманието си изключително на момичето. Друфа се изкиска, изпълнена с изненада и доволство.

— Може да е доста забавно — оповести тя. — Тичам да взема медовината и да кажа на татко къде отивам.

Момичето се отдалечи с кръшна походка, а Ейтан се обърна към Мадин и сви рамене:

— Какво значение има дали козината е влажна или суха? — Гласът му пресекна. — И без това всички до една са кучки.

Мадин допи бирата си на две големи глътки. Въртеше му се смътно някаква мисъл да се измъкне на улицата и да остави момичето на Ейтан, а той да си намери друго, но беше прекалено пиан да се оправи сам по пътя в този непознат град. Когато стигнаха до задния вход на хана, Ейтан се поспря, колкото да притисне Друфа към стената и да я целуне. На Мадин гледката се стори някак тревожно възбуждаща. Той не възрази, когато момичето предложи всички да се качват горе.

Но когато стигнаха в тихата стая, срамежливостта се върна с пълна сила. Той запря вратата зад тях и започна да рови в една от

дисагите за дървена чаша, докато Ейтан развързваше мяха с медовина. Друфа се закиска и го взе от ръцете му.

— Да оставим пиенето за после. Обеща ми да се позабавляваме, Ейтан.

— Това е вярно. Съблечи роклята тогава.

Кискайки се високо, Друфа започна да развързва съвършено неподходящата си девическа рокля. Стиснал чашата в дланта си, Мадин гледаше как тя се съблича — бавно, усмихвайки се на двамината през цялото време. Когато се измъкна от ризата си и разкри мека, бледа кожа и тъмни зърна на гърдите, той почувства половото напрежение в стаята като удар през чатала. Тя целуна Ейтан, обърна се към Мадин, взе чашата от ръката му, целуна и него, а сетне дръпна и двамата да седнат с нея на леглото.

Едва няколко часа след залез-слънце я пуснаха да се измъкне, докато между две кикотения тя твърдеше, че била изморена. С пиянско, удовлетворено кавалерско чувство Мадин метна част от дрехите си на гърба и я изпрати до долу, където ѝ напъха шепа медни монети в ръката. Може и да плащаше повече, отколкото ѝ се полагаше, но смяташе, че си го е заслужила. Когато се върна олюлявайки се в стаята, установи, че свещта догаря във фенера, а Ейтан спи дълбоко и хърка от своята страна на леглото. Мадин си свали бригите, хвърли едно одеяло върху Ейтан, духна свещта и си легна. Стаята се завъртя бавно и царствено около него в изпъстрената със златисти капчици тъмнина. През ума му мина мисълта: „А какво ли би казал старият Невин за мен сега? Е, слава на боговете, той няма да знае докъде съм изпаднал.“ Сетне заспа така внезапно, сякаш духна свещ.

Когато потегли от Дън Девери, Невин се насочи право на юг, следвайки открития път по течението на Белавер. Не беше минал повече от пет мили и срещна конен патрул от петима кралски войскари, които се насочиха право към него. Автоматично, без много да му мисли, той се дръпна настрани, за да ги пропусне, но водачът им го повика и приближи до него в тръс, препречвайки пътя.

— Чудесно муле имаш, билкарю. То ще види и царска служба.

— Така ли? — Невин впи поглед в очите на мъжа и изпрати поток успокоителна магнетична сила от аурата си. — Това муле не ви

трябва. То прекалено често окуцява и няма да ви върши работа.

— Да не смяташ, че ще се хвана на такава нескопосна хитрост? — той понечи да се разсмее, сетне само поклати глава, а клепачите му се отпуснаха. — Нескопосна измислица. Не го ща това муле.

— Наистина не ви трябва.

Боецът се прозя, отърси се и обърна коня си.

— Хайде момчета, това муле не ни трябва. Окуцява прекалено често и няма да ни върши работа. — Другите изглеждаха озадачени, но му се подчиниха, без да задават въпроси, и когато той препусна обратно към Дън Девери, поеха в тръс след него.

Ядосан, Невин продължи по пътя си, но вече внимаваше отдалеч за ездачи. Случилото се го накара да преразгледа маршрута си. Имаше намерение да стигне на кон до Елдид, но не му беше приятна мисълта, че по целия този път ще трябва да омагьосва безброй конфискуващи патрули. Заради войната нямаше как да се качи направо на кораб от Кермор, но съществуваше някаква възможност да има недотам легални кораби, които пресичат границата в открито море, където трудно можеха да ги заловят. Беше доста встрани от прекия му път, но реши да наmine покрай Дън Мананан и да види дали не би могъл да намери нещо такова.

По онова време Дън Мананан беше приятно на вид градче от около две хиляди жители, чиито кръгли къщи се катереха от залива нагоре в спретнати полукръгове. Въпреки войната всяка къща изглеждаше странно благоденстваща, с прясна слама на покрива, хубаво варосани стени, а във всеки двор се виждаха по някоя и друга чудесна крава и куп кокошки. Градският хан беше също така чист и спретнат, с истински обор отзад. Затова съвсем се изненада, когато — влизайки в кръчмата — завари ханджията да готви яхния на огнището, а шишът над огъня, самото менче и дългата лъжица бяха направени от бронз, а не от желязо. Щом спомена за това, ханджията изръмжа под нос:

— Покрай брега на Кермор няма да намериш парченце желязо, добри ми човече. Нищо не минава на юг през бойните линии на Кантрей, а на нашия чудесен крал и още по-чудесните му бойни отряди им трябва подкови за скапаните коне, а също мечове и други подобни. Затова смъкват всяко парченце желязо, което намерят, дори и скапаната катарам на колана ти, а ако поискаш да ти ги платят,

получаваш синини за отплата. — Спря, колкото да плюе в огъня. — Дори и палешниците на ралата са с бронз на върха и не орат така дълбоко, тъй да знаеш. Така че всяка година има все по-малко добиви, а скапаният крал събира все същите данъци.

— Разбирам. О, богове! Не съм си представял, че нещата са стигнали дотам.

— Само се питам колко по-далеч ще стигнат. Скоро ще трябва да си сложим златни панти на вратите на нужниците — ще бъде по-евтино от желязото — смехът му не беше никак весел.

Вечерта в хана надойдоха доста посетители. Щом се разчу, че Невин е билкар, той се сдобил с клиенти и устроил нещо като кабинет на масата в нишата на стената, настрана от ханджията. Когато свърши, до него се настани млад моряк на име Сакир, който си бе купил билки да облекчи тежкия си махмурлук. Настоя да поръча пиво, за да започне отново да развива същите симптоми.

— Ще останете ли за дълго в Дън Мананан, господине?

— Не, няма. Надявам се да намеря кораб, който отива в Морлин, на границата с Елдид, нали знаеш — достатъчно голям, за да вземе коня и мулето ми. Има билки, които растат само в тази част на кралството.

Сакир кимна, приемайки лъжата с доверието на невежата, и премисли въпроса.

— Хубаво, познавам човек, който плава с доста голям кораб на запад. Може би ще спре в Морлин.

— Ще спира там, така ли? А колко по-далеч на запад стигате по това време?

Сакир се сепна и съсредоточи вниманието си върху половиницата с пиво.

— Я, слушай какво — Невин сниши гласа си и започна да шепне. — Всъщност искам да стигна в Елдид и ще си платя за това. Възможно ли е такова нещо?

— Би могло и да стане. Почакай малко тук.

След около час се появи пълен мъж със сивееща коса, обут в карираните бриги на търговец, и се задържа на вратата на кръчмата,

оглеждайки се, преди да пристъпи вътре. Когато Сакир му се обади, той се приближи бавно до масата, но внимателно наблюдаваше Невин.

— Сядай, Кабид — му каза Сакир. — В тази работа има пари.

Търговецът леко се усмихна и седна. Сакир се приведе през масата и зашепна.

— Този билкар има голямо желание да стигне до Елдид. Трябва му кораб, който може да кара добитък. Ти едва ли знаеш за някой такъв.

— Така — Кабид замълча, за да прецени Невин. — Пътуването е опасно, добри ми човече. Не мога да гарантирам нищо, ако ни хванат елдидски бойни галери.

— Аха, разбирам! — Невин беше убеден, че той самият може да гарантира, но естествено не би помислил да го каже на Кабид. — Да се промъкне човек през границата по суша обаче няма да е много безопасно, а пътуването трае дяволски по-дълго.

— Съвсем си прав. Какво ще кажеш, ако стигнеш направо на запад, току до Канобейн?

— Идеално! Точно там искам да отида.

— Е, добре тогава. Колко глави добитък имаш?

— Само един кон и едно муле.

— Хубаво, работата е лесна. Видиш ли, аз имам кораб за добитък, който спокойно побира сто глави, но на запад ще пътуваме празни.

— Като че ли започвам да разбирам. Намерил си един не съвсем патриотично настроен елдидец, който ти продава коне за керморската войска.

— Не е елдидец — Кабид се приведе по-близо и зашепна. — От Западняците. Да си чувал за тях? Те са странна пасмина. Подрязват ушите на бебетата си като на телета и говорят такова нещо, че да си счупиш езика, но отглеждат чудесни коне. А най-хубаво от всичко е, че страстно мразят елдидците, затова продават на добри цени и снабдяват с коне враговете на Елдид.

Невин се стресна. Знаеше, че елфите не забравят лошите си чувства, но се изненада, щом разбра докъде са стигнали.

Следващата нощ, някъде по средата на третата смяна на стражата, когато започва отливът, Невин слезе към тъмното, безмълвно пристанище. В края на дълъг дървен пристан, до тумбестите очертания

на кораба за добитък, се виждаха премигващите светлини на фенери — омотани така, че да издават само тесен сноп светлина. Примами някак животните да минат по дъската, прехвърлена от кораба към кея, настани ги в трюма, а сетне се върна на палубата. Кабид му показва ниската кабина, която трябваше да споделят. Тя се издигаше подобно колиба на палубата, а в нея имаше две тесни легла, прикрепени за стената, мъничка маса и пейка, също така закрепени към пода.

— Момчетата спят на палубата, но ако вали, опъваме една стара палатка — рече Кабид. — Корабът трябва да изглежда неугледен, а аз — беден, нали разбираш. — За миг потрепери. — Да се молим на Мананан ап лиер да държи елдидските галери настрана! Като минем покрай Кермор, ще имаме ескорт — ще видиш — но нямам желание да се озова наред морска битка.

Вятърът беше силен, но с бавно плаващия, тромав кораб им трябваша цели два дни, за да стигнат до Кермор. Въобще не влязоха в пристанището, защото една стройна керморска бойна галера вече ги чакаше. Кабид нареди да спуснат платната и остави кораба да се носи, докато в същото време галерата маневрираше, за да застане до него и да се закачи. Гребците, до един свободни мъже и военни моряци, отпуснаха веслата, а капитанът им направи опасен скок и се озова горе, на палубата на кораба.

— Ще следваме обикновения план — рече той на Кабид. — Ще се движиш на около петнайсет мили навътре в морето. Ние ще следваме успореден на вашия курс, на разстояние колкото да можем да ви виждаме. Ще се срещнем както обикновено в залива, близо до лагера на Западняците.

— Разбрано, но от време на време се доближавайте на достатъчно разстояние, за да зная, че не съм ви изгубил.

В деверийски води двата кораба се движеха близо един до друг, но към обяд на следващия ден Кабид и екипажът му обърнаха тромавия нос на кораба към открито море и се поклащаха срещу прилива, докато капитанът на галерата не им викна, че са стигнали достатъчно навътре. Кабид отново обърна, но галерата продължи да навлиза в морето. От този момент нататък Кабид прекарваше повечето време на кърмата, за да следи лично за всичко, защото не се доверяваше на никого от хората си.

Прекараха четири дълги и тревожни денонощия в открито море, докато стигнаха достатъчно на запад, за да се обърнат към сушата. Скоро към тях се присъедини керморската галера и те влязоха заедно в неголям залив, където морето беше отхапало само мъничко от варовиковите скали, а там имаше един къс, нестабилен пристан. Корабът се приближи бавно до него, а галерата се насочи право към пясъчния бряг. Когато извитият високо нос изскърца върху пясъка, моряците скочиха отстрани, хванаха я за борда и заедно, с добре отработени движения, я изтеглиха навътре.

— Невин — попита Кабид, — ще спиш ли на борда нощес?

— Благодаря, но е едва час след пладне. Ще потегля.

Още щом Невин изведе коня и мулето си на палубата, те подушиха земята и се втурнаха към нея. Поведе ги по мекия пясък до опосканото пасище отвъд плажа, сетне се върна да вземе седлата и товарните дисаги на мулето. Двама моряци му помогнаха да пренесе нещата си до животните.

— Гледайте! — посочи едно от момчетата. — Западници.

Яхнали златисти коне, към тях се приближаваха двама мъже и една жена. Седяха без каквото и да е напрежение на пищно украсени и накичени с пискюли кожени седла, а светлите им коси блестяха досущ луни над грейналите слънца, които язدهа. Моряците стовариха багажа на Невин до животните му, а сетне хукнаха обратно към кораба си, сякаш очакваха елфите да ги изядат или най-малкото да им сторят нещо лошо. Когато Невин подвикна приятелски поздрав на техния език, жената обърна коня си и дойде в тръс до него, докато двамата мъже продължиха напред, за да се срещнат с военните моряци.

— Поздрави, уважаеми старче — обърна се тя към него на същия език. — Говориш прекалено добре за търговец.

— Не съм търговец. Приятел съм на Адерин Сребърните крила. Познаваш ли го?

— Чувала съм за него, но никога не съм имала честта да го срещна. И ти ли изучаваш лунните познания?

— Да. Ще тръгна на изток, защото отивам в Елдид. Ще бъда ли в безопасност по пътя?

— Такъв като тебе винаги е в безопасност сред Народа, но се пази от елдидските свине. Човек никога не знае какво може да очаква от тях.

— Така е — съгласи се от любезност Невин. — Изненадан съм, че изобщо търгувате с моите хора.

— Колкото по-дълго трае войната, толкова повече елдидски мъже гинат. Освен това докато се сражават на изток, няма да се опитват да ни отнемат земите. — Тя вдигна ръка за подигравателен поздрав. — Нека в Кермор има крал още сто години.

Невин имаше намерение в последна сметка да отиде в Елдид, но истинската му цел се намираше непосредствено на запад от границата, където от морето се издигаха двата потопени върха, които образуваха островите Умглейд. До вечерта и през целия следващ ден той се движеше покрай крайбрежните скали, през поляни с висока, полегнала от вятъра трева, докато накрая стигна до ниски възвишения, които не се обитаваха нито от хора, нито от елфи. На третия ден се озова пред тесен проход, който водеше до широк, осеян със скали плаж. Там бавните вълни се разбиваха с печален шепот в крайбрежния камънак. На по-малко от две мили навътре, на фона на сребристото сияние на Южното море, видя тъмните очертания на главния остров.

Приливът беше стигнал до най-високата си точка и на Невин му се наложи да изчака, докато стане възможно да стигне до него. Заведе животните до двете колони, отбелязващи входа към каменния път, който в момента все още се намираше под водата, и се загледа как вълните се плискат мързеливо в изсечените в камъка белези. Наистина отливът започваше и всяка вълна стигаше мъничко по-ниско от предишната. С крясъци и грак морските птици се снишаваха, сякаш за да го огледат — грациозни чайки, по някой орел-рибар и тромавите пеликани, които бяха свещените птици на бога Ум. Невин гледаше птиците, за да си запълва с нещо времето и обмисляше предстоящата си задача — да убеди жреците от Водния храм да помогнат на деомера да излекува разкъсаното кралство. Потискаха го съмнения; когато преценяваше с хладен разум сложния си план, той му се струваше налудничав.

Вълните отстъпваха и от дълбините изплаваше дългият път, по който се оттичаше вода като от сребърна морска змия. Невин изчака, докато слънцето и вятърът го изсушиха, а сетне поведе дърпащите се животни по него. Те пръхтяха и вдигаха високо копита по

необикновения път под краката си. Пред него се издигаше островът, дълъг десет и широк седем мили, с ниски възвишения, стърчащи сред поляни с корава морска трева. Денят беше слънчев (нещо рядко за Умглейд), така че докато отиваше натам, можеше да различи и самите постройки на храма. В края на пътя се издигаше каменна арка, по която бяха изсечени плетеници и медальони с пеликани в тях и надпис: „Водата покрива и разкрива всички неща.“

Тъкмо Невин напусна пътя и стъпи на здрава земя, през поляната се втурна да го посрещне млад жрец. Беше русо момче на около шестнайсет години, облечено в тъмни бриги и ленена горна риза с обикновена кройка, но на платките ѝ, на мястото на герба на лорда, имаше извезани оранжеви пеликани.

— Добре дошъл, добри пътнико. Какво те води към водния храм на Ум?

— Искам божеството да ми помогне със знамения. Името ми е Невин.

— А аз се казвам Кинрей. Боговете дават знамения на всеки, който пожелае.

Храмовият комплекс се намираше на повече от миля разстояние, от другата страна на брулената от вятъра ливада. Докато вървяха натам, Кинрей не продума повече, а Невин се чудеше кой ли е той и какви причини са го накарали да избере съвсем млад този самотен живот. Беше хубаво момче, независимо че слабото му лице беше напукано и зачервено от постоянния вятър, който духаше откъм морето, но сините му очи оставаха странно резервирани, малко печални, сякаш разбираше, че обикновеният живот не може да му предложи нищо. Под възвишението се беше приютил висок каменен брех, а около него се издигаха складови бараки, две малки кръгли къщи и конюшни. Няколко разкривени от вятъра дървета хвърляха хилави сенки; няколко цветя се мъчеха да цъфтят на завет край стените. Вятърът въздишаше около сградите и вдигаше песъчливия прах. Отвъд комплекса Невин видя зеленчукова градина, нива с ечемик и няколко пасящи крави. Набожните правеха дарения на Ум, когато искаха съвета му, но парите в никакъв случай не стигаха, за да осигурят храна за храма. Кинрей посочи към малка кръгла хижа с прясна слама на покрива, разположена току до кладенеца за конюшните.

— Това е къщата за гости, добри човече. След като настаня коня и мулето ти, ще занеса багажа ти в нея. Виждаш ли голямата сграда ей там? Тя принадлежи на върховния жрец и ти можеш да му изразиш уважението си веднага.

— Благодаря, ще го направя. Още ли глава на тукашната общност е Адоник?

— Та той умря! Толкова отдавна! Педрадин бе призван да го замести.

Както много често се случваше, Невин се изненада как бързо лети времето — за другите хора. Помнеше Педрадин като запален послушник, не много по-стар от Кинрей, но мъжът, който го посрещна на вратата на резиденцията на върховния жрец, беше много посивял и вървеше бавно и тежко като човек, сигурен в годините и положението си.

— В името на краката и перата на свещените птици! Нима наистина виждам Невин?

— Точно него виждаш. Помниш ли ме? Че сигурно са минали двайсет години откак за последен път бях тук.

— Така е, но ти ми направи много силно впечатление. Истинско чудо е, че те виждам толкова здрав. Ти си определено най-доброто доказателство за действието на билките ти, за което може да се сети човек, или пък деомерът е онзи, който те поддържа в такова добро състояние?

— Всъщност деомерът, по свой собствен начин. И аз се радвам да те видя.

Педрадин го въведе в оскъдно обзаведена каменна стая, в която имаше маса, стол, тясно ложе и множество рафтове, натоварени с кодекси и пергаменти в кожени кутии. В огнището от розов пясъчник тлееше торф, за да компенсира студа, който идваше от морето. Когато върховният жрец плесна с ръце, от задната врата се показа слуга. Беше човек над трийсет години с тъмна коса. Лицето му беше разкривено от най-страшния белег, който Невин бе виждал дотогава — плътни възли и шевове от лъскава съединителна тъкан, които минаваха през лявата буза и се събираха на възел в ъгъла на устата му, като я изкривяваха във вечна пародия на усмивка.

— Давин, донеси на гостенина и на мен мляко с подправки. След това можеш да правиш каквото искаш до вечеря.

Той кимна безмълвно и излезе през същата врата.

— Не може да говори ясно — обясни Педрадин на Невин. — Някога е бил елдидски моряк. Намерихме го изхвърлен на плажа, почти умрял от тези рани. Ще станат вече шест години оттогава. Помоли да остане тук и не бих казал, че не разбирам желанието му да не воюва повече. За един жрец е добре, когато има за слуга човек, който не говори.

След като Давин донесе млякото, жрецът и магьосникът седнаха край огъня. Невин отпи мъничко от сладкото мляко и му се допря на жреците на Ум да не им бе забранено да пият пиво и медовина.

— Като зная как владееш деомера, се изненадвам, че си дошъл при нас за знамение.

— Знамението, от което имам нужда, засяга цялата територия на Девери и Елдид, а не само моите дела, Твоя святост. Дошъл съм също така да моля за съдействие по един необикновен въпрос. Кажете, не ти ли се свива сърцето, като гледаш как войните бушуват и краят им не се вижда?

— Трябва ли наистина да ме питаш? То на всеки човек с ума си ще му се свива сърцето.

— Точно така. Ние, които служим на деомера на светлината, сме се обединили и имаме план как да сложим край на войните, но не можем да го осъществим без помощта на онези, които служат на боговете. Дошъл съм да те помоля да ми помогнеш да поставим единствения истински крал на престола му.

Очите на Педрадин се разтвориха като на дете.

— Кой е той? — прошепна върховният жрец.

— Все още не зная, но в архивите си вие имате сведения за всяко родословие и кръвните връзки на благородните кланове. Когато Великият Ум ни даде знамение, ще можем да го изтълкуваме с помощта на архивите.

— Разбирам. А след като узнаеш името му?

— Тогава деомерът ще го постави на трона му. Позволи ми да ти разкажа плана си.

Отначало Педрадин слушаше мълчаливо, след това скочи от стола си и започна да крачи напред-назад, обхванат от голяма възбуда.

— Това би могло да стане! — не успя да се сдържи жрецът. — С помощта на боговете и на деомера бихме могли да успеем. Но цената

— в името на моя най-свещен господар, в такава война ще загинат твърде много хора.

— Та повече ли ще загинат, отколкото мрат сега? А тази война ще сложи край на сегашното положение или поне така се надяваме. А инак каква надежда имаме?

— Наистина никаква. На сутринта ще попитаме Бога.

Вечерята поднесоха в броха, в огромно кръгло, опушено от факлите и торфа в огнището помещение, което служеше едновременно за трапезария и кухня. Петимата жреци, тримата им слуги и гостите, когато ги имаше, сядаха заедно на две дълги маси, без да спазват някакъв ранг. Дори и върховният жрец ставаше да си вземе мляко или яхния, ако искаше още. Тихият разговор, който се водеше, засягаше книги и градинарство, религиозните упражнения на жреците и бавното съществуване на острова. Невин им завидя. Животът му скоро щеше да започне да се върти около крале и военни действия, политика и смърт — точно нещата, които бе пожелал да остави зад себе си, когато избра пътя на деомера, както каза на Педрадин.

— Който бяга от своя Уирд, намира го да чака на пътя, или поне така гласи поговорката — рече жрецът. — Но твоят изглежда необикновено бърз бегач.

След като прекара приятна нощ в чистата, удобна къща за гости, Невин се събуди в свят, обвит от сива мъгла. Тя се стелеше толкова гъста над острова и морето, че сякаш суша и вода се бяха слели. В безветрената влага всяка дума увисваше във въздуха като кичур вълна, закачен на трънака. Кинрей дойде да го вземе. Момчето носеше оранжева наметка с вдигната качулка, за да се предпази от влагата.

— Надявам се, че мъглата не те притеснява, старче.

— Не ме притеснява, моето момче, но благодаря за загрижеността. Аз си имам хубаво дебело наметало.

— Добре. Обичам мъглите. Карат човек да се чувства някак в безопасност.

Кинрей го поведе през обвития в сивота комплекс, навън към градината, където го чакаше Педрадин. Покривът на броха се намираще само на стотина ярда от тях, но от мъглата не се виждаше. Безмълвно се качиха по затревеното възвишение до малкия кръгъл храм на върха. Той представляваше едно-единствено голо помещение от обработен камък, с осем изправени поотделно колони в средата и

осем малки маслени лампи на олтара. Педрадин и Невин коленичиха пред него, докато Кинрей се залови да пали лампите, които хвърлиха неземна бледа светлина в тежкия въздух. Сякаш мъглата ги бе последвала вътре и надвиснала над олтара и нишата зад него, където стоеше статуя на Ум, или Огмиос, както е бил известен по времето на Зората. Божеството седеше, подвило крака под себе си на ниско столче, беше вдигнало за благослов дясната си ръка, а в лявата държеше писалка от тръстика. Светлината лумна нагоре и спокойното му лице сякаш се усмихна на поклонниците. Кинрей коленичи до Невин и впери взор на искрено обожание в него.

Педрадин започна да моли на глас божеството да задоволи молбата на Невин, а също да ги дари двамата с мъдрост, и продължи доста дълго време все така. Гласът му отекуваше в помещението. Обикновените поклонници биха слушали жреца и толкова, но Невин имаше способността да установява пряка връзка със силата — или онази част от Вътрешните земи, ако така предпочитате — които Ум представяше. В съзнанието си той изгради мислен образ на божеството зад неговата статуя, оформи го от синята светлина, работеше и го усъвършенстваше, докато той започна да живее независимо от волята му. После използва един трик на мисълта да накара представата да напусне очите му и го видя застанал зад олтара. Постепенно божествената сила, която Педрадин призоваваше, дойде и се всели в него. Невин разбра, че това е станало, когато Кинрей извика, изхлипа радостно и вдигна ръка да поздрави онова, което взе за божествено явление. Невин се почувства донякъде непочтен, сякаш беше измамил момчето, но, от друга страна, образът представяше една истина.

В края на молитвата тримата останаха дълго в мълчание. Малко по малко Невин отдръпна силата, която беше вложил в действителния образ, и благодари на божеството, че им се е явило. Преданото обожание на Кинрей го задържа още малко жив, но скоро нестабилното етерно вещество си отиде, завъртайки се като вихрушка, вдигайки се нагоре и разтваряйки се, след като божествената сила напусна временното си обиталище. Кинрей изхлипа под нос като дете, което вижда как майка му отива на работа на нивата, но знае, че не може да я повика да се върне. Педрадин се изправи и приключи церемонията с къс напев, сетне плесна с ръце осем пъти бавно, на тържествени интервали и обяви:

— Благословени сме — обяви той. — Той ни се яви.

И отново Невин изпита чувство за вина. Съжаляваше жреците, особено младия Кинрей, който така и нямаше да научи истината за обекта на своето обожание, никога нямаше да разбере, че може да се научи да призовава божеството когато пожелае. Но като помисли, реши, че най-вероятно така е по-добре. Та как, в последна сметка, човек ще е способен да обича една обективно съществуваща естествена сила, която може да призовава по своя воля да одушеви изкуствен образ? В известен смисъл в деомера нямаше много място за любов и затова човечеството се нуждаеше от жреци като Кинрей.

Безмълвни се източиха един след друг от храма и се спуснаха по отвъдната страна на възвишението. Мъглата продължаваше да пада гъста, но през лепкавата влага до тях достигаше далечният грохот и ехото му, когато вълната се блъскаше в скала. Проправяха си път през просторната ливада с жилава морска трева и вълните отекваха все по-силно, докато накрая стигнаха до канарите в другия край на острова. Долу, под тях, от каменистия бряг се издигаха грамадни нащърбени скали, обвити в бяла пяна. Океанът се разбиваше върху им и изпращаше струи от пръски, подобно птичи крила, сетне се оттичаше побелял и разпенен по тесните канали.

— Чуйте гласовете на Бога! — нададе вик Педрадин.

Ревът на океана му отвърна на сто езика. Заслизаха бавно по влажните, коварни стълби, изсечени в канарата и ревят и грохотът на разбиващите се вълни ставаше така оглушителен, че започна да отеква направо в съзнанието на Невин. На линията на прилива тримата коленичиха върху лепкавия мокър камънак и вдигнаха ръце с дланите навън към оракула. Всяка голяма вълна се втурваше като знамение, изпращаше пръски над скалите и се превръщаше във водовъртежи от бяла пяна, която стигаше почти до коленете им.

— Могъщи Ум — викна Невин. — Молим те да ни посочиш кой е едничкият истински крал на цяло Девери. О, могъщи Ум, постави на трона само истинския крал. О, могъщи Ум, дай ни своята способност да различаваме истината от лъжата.

Една след друга от сивия, мъглив океан към тях се втурваха вълни, които спокойно можеха да се разбиват в Елдид или в Отвъдните земи. Гласовете ревяха и трещяха неразбираеми отговори на въпроса на Невин. Изведнъж Кинрей изхлипа и бавно се изправи на крака,

очите му гледаха втренчено, без нищо да виждат — беше изпаднал в дълбок транс. Когато заговори, тънкият му момчешки тенор се бе превърнал в глас също така дълбок и глух като този на вълна, която се разбива в скала.

— Погледни на север и на запад. Момчето, което ще бъде крал, е родено на север и на запад. Кралят на цяло Девери и на цял Елдид е роден в езеро, сред рибите и водните тръстики. Онзи, който ще даде мир, се готви за война.

Кинрей извика рязко и изгуби сваят, падайки по очи, след като божеството го бе напуснало. Невин и Педрадин го вдигнаха, сетне го отнесоха от линията на прилива в несигурното прикритие при основата на канарата. Педрадин свали собственото си наметало и зави с него момчето.

— Невин, такъв жрец се появява веднъж на сто години, а и на толкова не идва. Той ще ме наследи и ще ме надмине хилядократно. Благодаря на Бога, че го доведе тук.

— И трябва да благодариш, а също и от негово име. Не зная какво можеше да му се случи, ако не бе намерил пътя към Бога.

— Точно така, семейството му го смяташе за малко глуповат. Беше мъничко момче, когато го доведоха да искат съвет от Бога, и той повече не се върна с тях. Понякога се питам дали в нашия Кинрей няма малко западняшка кръв, но, разбира се, не мога да питам роднините му за нещо толкова срамно. — Той сложи бащински ръка върху бузата на момчето. — Студен е като лед. Ще ми се да можем да го махна от тази влага.

— Нищо по-лесно от това. Дай ми го само.

Невин повика духовете на стихииите, една съвършено лесна задача в тази буря и водовъртеж на стихийна мощ, и поиска от тях да подкрепят тежестта на момчето. С тяхна помощ вдигна Кинрей като чувал със зърно и го изнесе нагоре по стъпалата, без дори да се задъха. Отнесе го доста настрани от ръба и там го положи внимателно на тревната постеля, а в това време Педрадин зяпаше, изпълнен с удивление. След няколко минути Кинрей замята насам-натам глава и отвори очи.

— Скоро ще мога да ходя, Ваша святост — прошепна той.

— Когато си готов, момчето ми, и в никакъв случай преди това — Педрадин коленичи до него. — А някой ден ще се научиш да

управляваш силата на божеството.

Невин се отдалечи на няколко стъпки от тях, обърна се и се загледа към вихрушката от мъгла и океан. В далечината гласовете на Бога ехтяха тихо. Север и запад, мислеше си той; щях да си изгубя времето, ако бях отишъл в Кермор. Не се съмняваше, че знаменieto е истинско; подсилена от ритуала и драматичната сцена на оракула, първичната психична дарба на Кинрей се бе добрала до самата сърцевина на деверийската душа. Роден сред тръстики и риби — тази конкретна фраза го смущаваше, но беше убеден, че с времето всичко ще стане ясно. Общо взето, остана много доволен. Едва по-късно се сети за онази застрашителна фраза — крал на цяло Девери и на цял Елдид, и се запита какви ли точно могъщи сили е задвижил.

Следобед, докато Кинрей спеше, Невин и Педрадин отидоха в Стаята с архивите, която заемаше целия втори етаж на броха. Седнаха на една маса до прозорец и с помощта на друг послушник се заровиха в прашните кодекси с родословия. Докато съставяха списъци с наследници, както преки по мъжка линия, така и косвени, чрез синовете на кралици, едно име се повтори три пъти — Марин, белязаният принц на малкото кралство Пирдон, свързан смътно с трона на Елдид, здраво с претендента от Кантрей чрез майка си и свършено пряко наистина с керморската линия чрез принц Кобрин, сина на Данин. Осъзнавайки, че имаше вероятност един потомък на Данин да седне на трона на Девери, Невин потрепери от деомерски хлад. Точно такава ирония на съдбата сякаш обичаха Властелините на Уирда.

— Това момче ме интересува. — Невин почука върху името с костена писалка. — Знаеш ли нещо за него?

— Не зная. Пирдон е много далеч от тук. Понякога срещам трудности с получаването на вярна информация за архивите си.

— Може ли детето да е умряло или нещо подобно?

— Съмнявам се. Обикновено все се намира някой, който да положи усилия да ми съобщи за такова важно нещо като смъртта на белязан принц. Само искам да кажа, че не съм виждал момчето или майка му. Видях баща му веднъж, когато Касил беше... О, бих казал дванайсетгодишен. Направи ми впечатление на добро дете, но пък, от друга страна, знае ли човек какво се е случило оттогава?

Тъй като, за да успее планът им, те щяха да имат нужда от поне един могъщ жрец на Бел, вместо да бие стотици мили встрани от пътя си, за да ходи в Пирдон, Невин се насочи направо назад към Девери. Той повери на Адерин, който бродеше с алара си близо до границата с кралството, задачата да огледа младия принц Марин. Невин току-що беше преминал в същинския Девери, когато Адерин се свърза с него чрез лагерния огън.

— Смятам, че сме намерили нашия претендент — образът на Адерин се усмихваше, но някак замислено. — Пирдон е сурово място, но точно от този тип суровост, която кара хората да съзнават, че зависят от други хора, за да оцеляват. Силно впечатление ми направи крал Касил; той има чест, която е рядка дори и в най-добри времена. Младият принц изглежда умен за годините си, но е само на пет, така че е рано да се каже какво ще излезе от него. Но изглежда здрав. Би било жалко, ако умре като дете.

— Вярно казваш, но Касил може да има още един или двама сина. Не ми се ще да слагам всичките си яйца в една кошница.

— Нито пък аз, но ще трябва. Цялата работа е там, че имаме ужасно много бъдещи крале.

— Точно така. Ами как стоят нещата със знаменията.

— По-точни не биха могли и да са. Дън Диулок е основната резиденция на Касил и принцът е роден там. Представлява укрепен остров точно по средата на езерото.

— Чудесно! Благодаря ти за помощта. Аз съм на път към Лугкарн. Помня, че върховният жрец на Бел там е почтен, честен мъж — разбира се, ако още не е умрял.

Лугкарн се беше разминал с най-тежките поражения от войната; тъй като се намираще достатъчно далеч от границата с Кермор, продължаваше да преуспява и оставаше най-големият оцелял деверийски град. Център на добива на желязо, той беше непрекъснато покрит със ситна тъмна пепел от топилните, ковачниците и от големите, подобни на пчелни кошери пещи, където дървото се превръщаше в дървени въглища. Летният въздух стоеше неподвижен, а омарата висеше над града и правеше небето да изглежда жълто. Невин отиде до центъра, където сред покрити с прах и пепел древни дъбове се издигаше храмът на Бел. Там добре го познаваха и още щом влезе в

свещената горичка, навън се втурнаха послушници да поемат коня и мулето му. За голямо негово облекчение върховният жрец Олейд си беше съвсем жив, макар да страдаше много от болки в ставите. Един послушник въведе Невин в неговата стая, обзаведена само с тесен, твърд тюфлек на пода и един стол.

— Извини ме, че няма да стана, Невин. Болката в гърба ми е много лоша днес.

— Трябва да си вземеш истинско легло. Не е необходимо да е меко или нещо греховно от този род; просто ще трябва да не лежиш на течение.

— В такъв случай ще помисля.

Послушникът донесе на Невин ниско столче, сетне си отиде. Невин веднага започна да излага плановете си. Жреците на Бел бяха в идеалното положение да тълкуват знамения и оракули по „правилния“ начин, просто защото при тях идваха много хора, сънували странни сънища или станали свидетели на необикновени събития. А когато дойдеше подходящият момент, тъкмо те щяха да обявят новия крал и да го направят суверен на кралството.

— И без съмнение, веднъж седнал на трона, той ще се отплати на храмовете — завърши Невин.

— Без съмнение, без съмнение, но защо идваш при мен, вместо при върховния жрец в Свещения град?

— Наскоро бях там. Научих, че новият върховен жрец е Гуерговин.

— Хм. Разбира се, той стои над мен, независимо от онова, което може да мисля за него.

За момент двамата се преценяваха взаимно, всеки от тях се питаше колко може да каже на глас. Тъй като носеше по-малък риск, Невин заговори първи.

— Съзнавам, че по традиция жречеството в Девери е претендирало за върховенство, но доколкото си спомням, те заемат такова положение само по традиция, а не по закон.

— Това е вярно — Олейд премига веднъж с тъмните си очи. — Наистина е така.

— Тази традиция може да бъде силно разклатена, ако тамошните жреци поддържат не онзи претендент за трона, когото трябва.

— Докато Лугкарн поддържа онзи, когото трябва, така ли? — Олейд допря върховете на пръстите си и за момент се загледа в свода, образуван от дланите. — Точно след осем дни тук, в Лугкарн, ще има конклав на северните храмове.

— Жреците от Девери няма ли да изпратят свой представител?

— Разбира се, ще изпратят, но винаги има начин няколко доверени хора да разговарят насаме. Върни се, когато конклавът свърши. Отново ще обсъдим въпроса.

Невин отиде в селце на около десет мили северно от града, където се настани в плевнята на един фермер под претекст, че събира билки в околността. Скоро беше добре познат, защото не само въпросният селянин, но и цялото село се радваше да има наблизко знахар. През втората седмица малката дъщеря на мелничаря дотича да му каже, че е станало чудо — една от козите им родила двуглаво козле. Той отиде да го види, ако не за друго, защото тя очакваше от него да го направи, и намери там повечето жители на селото, струпани около кошарата. Под тежестта на своето уродство козлето дори не можеше да се изправи, колкото и майка му да блееше жалостиво, докато го облизваше.

— Едва ли ще доживее до вечерта — каза Невин на мелничаря.

— Напълно съм съгласен с теб. Смяташ ли, че някой е омагьосал козите ми?

— Не. — Невин се готвеше да се впусне в дълги обяснения за взаимната връзка между четирите течности в животните, но му хрумна по-добра идея. — Обзалагам се, че боговете са ни изпратили знамение. Та може ли животно с две глави да живее!? Разбира се, че не може. А по-добре ли ще е кралство с двама крале?

Тълпата закима мъдро при тази проява на ерудиция.

— Готов съм да се обзаложа, че си прав — обади се мелничарят. — Ще изпратя най-голямото си момче при местния жрец да му каже.

— Точно така. Ще му бъде интересно, сигурен съм.

Когато се върна в Лугкарн, Невин установи, че вестта за двуглавото козле е стигнала там преди него. Още щом останаха насаме, Олейд спомена за това.

— Виж какво, наистина ти си бил човекът, който е изтъкувал знамението пред селяните, но съм убеден, че Великият Бел наистина го е изпратил. Освен всичко друго твоето тълкувание съвпада с моето.

Ако гражданските войни продължават, още дълго няма да има кралство, за което да се бият, а само разни дребни лордове, които ще се карат за границите на владенията си. Обсъдихме това надълго и нашироко на конклава. В края на краищата, ако няма крал, кой ще покровителства храмовете?

— Точно така.

Олейд се загледа разсеяно в една точка и дори когато заговори, не погледна пряко към Невин.

— Поговорихме си и за Гуерговин. Излиза, че има хора, които съвсем не са очаровани от начина, по който председателства в Свещения град.

— Аха. И аз си мислех, че ще е така.

— Има добри основания за това недоволство, поне ако са верни определени слухове. — И отново настана продължителна пауза. — Не смятам, че трябва да те занимавам с тях. Ще кажа само, че за мен те са страшно тревожни.

— Имам пълно доверие в преценката на Твоя святост.

— Благодаря. Във всеки случай можеш да разчиташ на северните храмове за помощта, която бихме могли да ти окажем. Ах, колко уморен се чувствам понякога! Говорим за план, който ще отнеме много години, но кой друг освен старите хора, притежаващи мъдростта да избират младите, дето ще довършат делото, може да започне да изпълнява такъв замисъл.

— Точно така. Доколкото разбирам, никой от жреците в Свещения град няма да участва в това.

Олейд се усмихна, като отговори на въпроса по единствения начин, по който може да се отвърне на такива неща — с мълчание.

* * *

Късно наесен, когато дърветата стърчаха голи край пътя и въпреки утринното слънце въздухът миришеше на сняг, Невин се върна в Брин Торейдик. Пещерите бяха влажни и плесенявали, тъй като бяха стояли дълго затворени, затова той запали огньовете и изпрати първичните духове на въздуха да прочистят помещенията от зловонията, сетне си взе мулето и слезе долу в селото да купи храна.

Когато влезе в него, всеки се спускаше да го поздрави. Всички знаеха каква е истинската му работа и се гордееха с нещо, което друго село нямаше, или поне те не знаеха някое да има — свой собствен местен магьосник. Докато натовари сирене, един бут и овес за каша, Невин чу всички слухове от лятото, повечето от които засягаха Белиан, която беше надула корем с копеле и не казваше на никого кой е бащата. Когато Невин заведе животните си да им смени подковите, Игрейна, жената на ковача, го покани да пийне малко пиво.

— Видял ли си Белиан? — рече съвсем небрежно тя.

— Знаех за детето още преди да тръгна. Ще отида във фермата да си купя сушени ябълки и ще видя как се чувства.

— Не се съмнявам, че лесно ще роди. Трябва да призная, че винаги съм ѝ завиждала за начина, по който ги ражда — като котка. — Тя се поколеба, гледайки го не по-малко проникателно, отколкото го беше гледал Олейд. — Чувай, добри ми Невин, казват, че я е заплодил един от духовете ти.

Той се засмя така силно, че се задави с пивото си и върху лицето на Игрейна се изписа горчиво разочарование — толкова хубава история и да гръмне тъй, отведнъж.

— Мога да те уверя, че момчето беше от плът и кръв, при това кръвта му беше достатъчно гореща, ако мога да съдя по онова, което стана с Бел. Е, щом не казва нищо за това, какво да правим... Тя винаги си е била такава — не говори много.

Белиан роди бебето точно четири дни по-късно. Невин тъкмо метеше пещерите, когато по-голямото момче дотича да му каже, че майка му започва да ражда новото бебе. Докато вземе малко билки и стигне до долу, предвиждането на Игрейна се оказа вярно — новият син на Бел беше вече роден, при това много леко. Акушерката се зае да къпе бебето и да оправя, а Белиан, Невин и Баник седнаха до огъня.

— Как приемаш новото дете в семейството? — попита Невин.

— То да ти кажа, щом е искала толкова много да има дете, бих желал да се беше оженила за някое момче, но Бел винаги е била прекалено упорита и не съм могъл да се справям с нея. Момчето било здраво, както казва акушерката, така че е добре дошло. На село винаги има нужда от още един чифт ръце.

Баник изпусна дълбока въздишка и излезе да се погрижи за козите си. Невин протегна крака към топлината на огъня и помисли за

Мадин. И наистина много скоро в огъня се оформи образът му, отначало като дребна фигурка, сетне нарасна, така че Невин можеше спокойно да разгледа цялата сцена около него. Мадин седеше в мръсна кръчма с около дузина други мъже, които пиеха и се смееха. На пояса си всеки от тях имаше кинжал. Кинжалите имаха еднакви дръжки, украсени с по три сребърни топчета. Когато единият от мъжете извади небрежно своя, за да махне една зачекната треска от масата, Невин видя, че е направен от някакъв странен метал, нещо като сребро, помисли си той, но видението не беше достатъчно ясно и подробно, та да е сигурен. Но предположи, че Мадин си е намерил място в наемнически отряд. Първата му мисъл беше да го съжали, но сетне му хрумна, че такъв отряд, който не е свързан с клетва за вярност с определен лорд, може да е много полезен за работата, която му предстоеше. Отбеляза си наум, че ще направи добре да следи какво става с Мадин и в бъдеще.

По-късно Невин влезе да види Белиан, която седеше на леглото и кърмеше детето. Даумир беше голямо бебе, преспокойно тежеше поне осем фунта, имаше мека тънка руса коса и бозаеше настървено, като от време на време издаваше звуци на удоволствие, които напомняха цвърченето на птица.

— Тъй както суче това гладно мъничко зверче, същинското ми мляко скоро ще тръгне — рече Белиан.

— Без съмнение. Липсва ли ти баща му?

Белиан помисли, докато преместваше бебето на другата си гърда.

— Малко — рече накрая тя. — С всичката работа, която имах да върша из фермата цяло лято, почти не съм се сецала за него, но сега, когато зимата почти е дошла, установих, че го помня. Надявам се да е добре и в безопасност, където и да се намира. По-добре е да се чудя къде ли е, отколкото да му ходя на гроба.

— Всъщност си съвсем права.

Белиан се усмихна и нежно поглади косата на бебето.

— Той изглежда по-различно от другите момчета, когато се родиха, то нали Мадин има къдрава коса, но след време ще заприлича на нас. Да гледаш бебе е малко като да вземеш. Разполагаш с плата и с цветните конци, но от теб зависи какво ще се получи.

Невин внезапно се усмихна. Току-що тя му беше поднесла липсващата част от плана. Та имаше ли по-добър начин да получиш

истински и благороден крал от това да отгледаш принца? Марин беше все още млад и можеше да бъде оформен; имаше нужда от наставници и щеше да реагира на подходящо влияние. Някой от нас може да стигне в двора, помисли си Невин; ще се погрижим момчето да израсне добре, докато в същото време ще продължаваме да полагаме основите.

Тази вечер Невин се качи на възвишението точно когато пълната луна беше достигнала зенита си. От север се задаваха облаци и хвърляха препускащи сенки върху спящата местност. Вече прекалено дълго време по-тъмни сенки бяха погубвали всичката радост в Девери. Невин се усмихна. Дълбоко в душата си видя да се задават мирът и победата на светлината.

III

Година 837. Върховният жрец Олейд умря през пролетта. Северният конклав избра за върховен жрец Ретик от Хендир. През лятото в храма доведоха дете, което имаше припадъци. То получи пристъп в краката на Ретик и извика, че кралят идва от запад. Когато дойде на себе си, повтори, че кралят е на запад, но не може да обясни защо го казва. Ретик обяви думите му за истина...

Свещените хроники
на Лугкарн

Огреторик, крал на цял Елдид и на онази част от Девери, която успяваше да удържи с армията си, седеше горе, на подиума в голямата зала, на своя украсен с резба стол с висока облегалка. Зад него висеше изящно изработен гоблен, изобразяващ Епона, която язди в Отвъдните земи, придружена от свитата си от по-дребни богини. От двете страни на гоблена се спускаха дълги знамена от син и сребрист плат с дракона на Елдид, апликиран върху тях в зелено. В краката на краля беше проснат килим в синьо и зелено, който покриваше пода от инкрустиран цепен камък. Наблизо седеше неговият бард; зад него стояха избраните му гвардейци; двамина пажове стояха готови с позлатена чашка и кана медовина. Кралят обаче спеше отпуснат на една страна и хъркаше, а от беззъбата му уста, по сбръчканата му отпусната брадичка, се стичаше лига. Долу, в просторната кръгла зала, продължаваха да пируват благородните лордове, бойните им отряди и войскарите на краля, стараяйки се да не обръщат внимание на своя върховен господар.

Като наемници сребърните кинжали седяха встрани отзад, където имаше течение и дим от огъня, но когато се наведеше назад, както си седеше на пейката, Мадин виждаше какво става на подиума и със спящия крал. Само минути по-късно там се качи наследникът на

трона принц Кадлеу и колебливо се приближи към баща си. След дългите години прекарани на седлото той беше слаб, с корави мускули, а лицето му — направо мършаво. Гарвановочерната му коса беше силно прошарена, дълбоки бръчки ограждаха очи с цвета на метличина, но той все още умееше да върти меча наравно с най-добрите. Кадлеу хвана ръката на краля и я разтърси, за да го събуди. Заобиколен от гвардейци, след които вървяха неуверено пажовете, принцът отведе баща си. Цялата зала въздъхна с облекчение. Карадок се наведе и прошепна на Мадин:

— Готов съм да се обзаложа, че много хора биха предпочели на онзи хубав стол да седи нашият принц.

— Няма да изгубиш, в това съм сигурен. Виж, ще се пръсна от любопитство. Какво ти каза принцът, когато те повика при себе си този следобед.

— Предложи да ни вземе в отряда си. Отказах му.

— Какво?!

— Отказах му. — Карадок замълча и спокойно отпи медовина. — Благодарих му за честа, разбира се, но му казах, че предпочитам да преговаряме за надниците си лято за лято, вместо да се кълнем във вярност.

— Ах, да си проклет и да идеш в деветото пъкло!

— Слушай, Мадо. Зная, звучи чудесно да си мислиш, че си станал отново човек с чест и прочее, но ако не иска да увисне на въжето след поражение, един сребърен кинжал трябва да е свободен да избира на коя страна ще се бие.

— Е, прав си. Сменяли сме страната, на която сме се били прекалено често вече, за да се отнасят с нас като с хора с чест, каквото и да говори принцът за нас.

— Точно така. Но внимавай да не изпуснеш нито дума пред останалите.

— Не бих се тревожил за това. Би трябвало да знаеш, че всички ще те следваме до смърт.

Карадок извърна поглед встрани, в очите му имаше сълзи. Мадин беше прекалено смутен и го остави да помълчи.

Той отпиваше от медовината си и оглеждаше отряда, който вече наброяваше седемдесет и пет души и всеки от тях се опияняваше от кръвта и се биеше като демон от ада. На Карадок му бяха необходими

три години, през които се стискаше, просеше и се пазареше, докато отрядът му стана толкова ценен, че принцът да реши да го включи в собствената си гвардия. Освен това всеки от хората му носеше на пояса си по един от тайнствените кинжали на Ото. Някои от най-добрите ковачи в двора на краля се бяха молили на колене пред джуджето да им разкрие тайната на сплавта, но Ото не би отстъпил, дори да му предлагаша чувал с жълтици и скъпоценни камъни. Веднъж каза на Мадин, че някой ден, когато намери момче, което заслужава това, ще му предаде тайната, но досега не се беше появил такъв образец на ковашка добродетел.

След тежките летни боеве бойците на Елдид, платени или дали обет, се бяха прибрали в зимните си помещения в кралския дворец в Абернауд. Биха се до късно това лято, водейки откъслечни сражения в планините с войските на Кермор или правейки набези по границите с Пирдон, която елдидци продължаваха да наричат бунтовна провинция. Носеха се слухове, че през пролетта ще настъпят както трябва срещу Пирдон, но такива се разпространяваха всяка зима. Истината беше, че след като на източната си граница имаше двама по-големи противници, Елдид не можеше да си позволи да отдели войска и провизии, за да завладее Пирдон. Честно казано, Мадин не го беше еня срещу кого щяха да се сражават през пролетта. За него имаше значение само, че през зимата ще са добре нахранени и на топло.

Карадок отведе сребърните кинжали обратно в казармата им, преди голямото пиршество да е приключило, за да избегне пиянски сбивания между своите хора и войскарите на краля. Докато пресичаха двора, Мадин изостана да повърви с Каудир, чийто деформиран крак не му позволяваше да ходи достатъчно бързо. През портите, съпроводен от тропот на копита и дрънчене на такъмите, влезе отряд от личната гвардия на краля. След като бяха прекарали на студа, патрулирайки дълго време, войскарите бяха гладни и копнееха да стигнат до топлината и пиршеството в залата. Имаше предостатъчно място да минат, но започнаха да крещят и да ругаят по Мадин и Каудир да се отдръпнат. И двамата бяха готови да го сторят, но Каудир се придвижваше прекалено бавно и мъчително. Един от конниците се наведе от седлото.

— Махни си скапания задник, зайко! Хром дребосък като теб е трябвало да го удавят още щом се е родил.

По-голямата част от патрула се разсмя, а Мадин се извъртя и посегна към меча си, но Каудир го хвана за ръката.

— Не си струва. Свикнал съм да бъда обект на подигравки.

Продължиха и Каудир се опита да побърза.

— Виж го как подскача! — викна друг гвардеец. — Прав беше за зайците.

Тогава водачът на патрула, който беше отишъл напред, обърна коня си и се приближи в тръс.

— Дръжте си езиците, копелета такива! — младият Оуейн беше побеснял. — Кой сте вие да се подигравате на човек, който страда от нещо, дадено му от боговете?

— Охо, я се чуй, момко!

Като стрела Оуейн скочи от седлото, изтича до гвардееца, сграбчи го, смъкна го и го стовари на калдъръма, преди изненаданият мъж да реагира. Войскарят изпсува, скочи и замахна, но Оуейн го повали с един удар. Смехът и подвикванията внезапно секнаха.

— Да не съм чул някой да се подиграва на човек с неизличим недъг!

В двора настана мъртва тишина, ако не се броеше неспокойното потропване с копита на изнервените коне. Озадачен, но и доволен, Мадин не отделяше поглед от Оуейн, който беше едва седемнайсетгодишен, но се сражаваше вече от три години. Обикновено се държеше по най-арогантния възможен начин. Не му стигаха елдидските дракони по ризата, та на нея стоеше извезан спускащ се сокол, а същия знак го имаше на кинжала, седлото и, както изглежда, на всяко негово притежание. Освен това най-добре въртеше меч в гвардията, ако не и в цялото кралство, и другите гвардейци го знаеха. Войскарите от патрула слязоха от конете си да вдигнат намиращия се в безсъзнание мъж и да го прехвърлят върху седлото му, за да го отнесат. Оуейн кимна леко, приятелски, по посока на Каудир и ги последва.

— Ето ти загадка, и то каква — обади се Каудир. — Оуейн беше последният човек, когото съм смятал способен на такова нещо.

— И аз. Зная, че Карадок има много високо мнение за това момче. Може в края на краищата и да е прав.

В казармата двама от бойците палеха огън в каменното огнище. Други седяха по леглата и говореха за игра на зарове. Бледият, с вид на мишка Аргин, който беше един от най-хладнокръвните главорези в

отряда, вече спеше и хъркаше като лятна буря, но никой не го разбутваше, за да го накара да млъкне. В продълговатата стая миришеше на пот, дим от дърва и коне, особено на коне, тъй като животните бяха настанени точно под покрития с цепени плочи под. След всичките години, през които беше воювал в един или друг боен отряд, тази миризма носеше комфорт на Мадин, защото му говореше, че си е у дома. Той седна на леглото си и извади арфата от подплатената ѝ кожена торба.

— Слушай, Мадо! — подвикна Ейтан. — В името на всички богове в Отвъдните земи, не ни пей онази проклета песен за набега, който крал Бран предприел, за да задигне говеда.

— О, я вземи да млъкнеш. Опитвам се да я науча.

— Та ние всички вече я научихме — намеси се Карадок. — До гуша ми е дошло да пропускаш куплети по средата и да се връщаш от началото.

— Както заповяда капитанът. Но да не вземеш да ми отрежеш главата за това, че не зная нова песен. — Силно раздразнен, той прибра арфата и излезе навън, последван от малка тълпа разочаровани Диви, които го дърпаха за ръкавите и крачолите на бригите, опитвайки се да го накарат да се върне и да пее. След като не им обърна внимание, започнаха да изчезват, по няколко наведнъж, но всички имаха изпълнени с укор изражения на мъничките си личица. Отиде направо в кухненската колиба, защото едно от момичетата, които миеха съдовете, на име Клуна го харесваше достатъчно, за да се измъква от време на време и да ляга в яслата с него. По всичките му сметки трябваше вече да си е свършила работата. Вратата на кухненската барака зееше отворена и навън, върху калдъръма се разливаше весела светлина, около която се бяха струпали ловните кучета на краля в очакване на остатъци от храна. Мадин ги разрита и застана на прага. Момичетата домиваха последните котли, а готвачката, сивокоса жена с огромни мускулести ръце, беше кацнала на висок стол и хапваше вечерята си от дървена паница.

— Зная какво търсиш, сребърен кинжал. Клуна вече тръгна, и то без съмнение с някое от вашите момчета.

— Без съмнение. С благосклонното разрешение на госпожата ще изчакам малко да видя дали няма да се върне.

Готвачката изсумтя и отметна с малкия си пръст кичур посивяла коса от челото си.

— Вие, сребърните кинжали, сте странни хора. Повечето мъже биха вили от ярост, ако момичето им се измъкне с другиго.

— Делим онова, което получаваме и когато го получаваме. Просто се радвам, че Клуна е разумно момиче.

— Разумна, тя! А разумно ли е да станеш известна като едно от момичетата на сребърните кинжали. Почвам да си мисля, че трябва да набия малко здрав разум в главата на това момиче, ама наистина.

— О, чакай, чакай! Как можеш да си така жестока, че да ни откажеш мъничко удоволствие, след като се бием за честта на Елдид?

— Чуйте го само! — готвачката обърна очи към небето, за да призове боговете. — Вън от кухнята ми, барде! Будиш лоши мисли в главите на момичетата, които мият съдовете.

Мадин ѝ се поклони подигравателно и излезе, пробивайки си път през кучетата. Докато пресичаше двора, се сети, че когато тръгна от казармата, там бяха всички от отряда. Беше готов да споделя Клуна с други сребърни кинжали, но мисълта да я дели с външен човек го стисна за гърлото. Вмъкна се през задната врата на голямата зала и задигна една факла от халката, на която стоеше, сетне претърси двора с нарастващо чувство на справедливо раздражение. След пиршеството из него щъкаха много хора — слуги носеха дърва за горене и бурета с пиво, преситени войскари отиваха бавно към казармата или към нужниците, слугини търсеха да пофлиртуват или изпълняваха подобни задачи за благородните си господарки. На половината път от конюшните видя онази, която търсеше — Клуна вървеше под ръка с един от кралските гвардейци. От безредието в полите ѝ и сламките в косите Мадин разбра, че подозренията му са напълно оправдани. Тя сама премахна и последните остатъци от колебание, като изпищя, щом го зърна.

— Така! — Мадин вдигна факлата като човек, който залавя крадец. — И какво означава всичко това, момиче?

Клуна нададе злощастен писък и ухапа юмрука си. С ръка върху дръжката на меча си Оуейн се изстъпи на светлото. Мадин осъзна, че положението може лесно да се превърне от дразнещо в опасно.

— Теб какво ти влиза в работата, кученце такова? — сопна се Оуейн. — Излиза, че дамата предпочита истински мъж, а не крепостен

с меч.

На Мадин му трябваше цялата воля, за да се възпре да не удари Оуейн през лицето с пламтящата факла. Изпълнен с ярост той съвсем смътно осъзнаваше, че наоколо се е събрала тълпа, но чуваше как Клуна продължава ли, продължава да дърдори на някакъв съчувстващ ѝ слушател. Оуейн стоеше и му се усмихваше, устата му бе извита в изключително злорада усмивка.

— Е, хайде, старче — рече накрая той. — Нямах ли какво да ми кажеш?

— Охо, ще имам много да ти кажа, момченце. Забравяш, че говориш на бард. Много, много отдавна не съм съчинявал хубава закачлива песен.

— Няма да посмееш! — Гласът прозвуча като плача на възмутено дете. — Това не е честно!

Тогава наобиколилите ги зрители избухнаха в смях; въпреки цялото си умение да върти меча той изглеждаше като сърдито хлапе и Мадин се засмя тихо, мислейки си, че всъщност няма особено значение кой се е търкалял в сеното с Клуна. Тъкмо се готвеше да каже нещо примирително на момчето, когато Оуейн, с пламнало лице, разкопча колана на меча си и го хвърли на калдъръма.

— Е, добре тогава, барде! — озъби се той. — Ако извадя меч, ще наруша законите, но подай факлата на някого и ще ти размажа лицето на камъните.

— О, в името на всички богове на небето, Оуейн — рече уморено Мадин. — Та тя едва ли си струва...

Оуейн замахна да го зашлеви и той едвам свари да избегне шамара. При това се чуха викове и неколцина мъже от тълпата зрители изскочиха и сграбчиха младежа. Той виеше и псуваше, опитвайки се да се освободи, но те го дръпнаха назад и продължиха да го държат. Съдейки по гербовете на ризите им, Мадин разбра, че и те са гвардейци. Причината за неочакваната любезност си проби път през зрителите.

— И каква става тук? — попита Уеврил, капитанът на кралската гвардия. — Оуейн, в името на черния космат задник на Адовия властелин! Кълна се, че имаш за майка Неприятност, а за баба Двойна неприятност! Какво ти правеше, барде?

— Нищо, наистина нищо, само дето стана за смях.

— Извинявам се! — намеси се Клуна, ридаяйки. — Не съм искала да създавам неприятности, Мадо — направи пауза, за да издаде два влажни хлипа. — Наистина не съм.

— Охо, за момиче, така ли? — капитанът изглеждаше силно разгневен. — Същите стари, досадни фъшкии, така ли? О, богове, а е само есен! Какво ще правите вие, момчета, когато настъпи зимата, а? Е, добре, барде. Бъди така добър да отведеш това момиче. Оуейн, колкото до теб, утре сутрин ще изядеш два удара с бич на двора. Не искам да си имам неприятности заради някаква кухненска пачавра.

Лицето на Оуейн стана мъртвешки сиво. Неколцина мъже в тълпата се подсмяха.

— О, капитане — рече Мадин. — Ако ще го бичувате заради мен, не е необходимо.

— Няма да е заради теб, а заради мира в дъна. Можеш да предадеш това и на отряда, в който си. Няма да търпя такива сбивания. Запазете си кръвожадността за пролетта и враговете.

На сутринта Мадин не пожела да отиде да гледа, когато довлякоха Оуейн в двора, за да го бичуват, макар повечето от останалите сребърни кинжали и половината от дъна да го направиха. Все пак беше някакъв вид забавление. В компанията на синия спрайт и няколко гномчета той отиде зад конюшните да се припича на слънце, облегнат на една бала сено. Накрая Карадок го намери там.

— Свърши ли се? — попита Мадин.

— Свърши се. Уеврил ми каза, че още след първата битка Оуейн е причинявал само неприятности, перчел се и се фукал, затова решил, че е време да сложи момчето на мястото му. Виж какво, те са прибрали тази гореща млада глава в кралската гвардия, защото не са виждали друг да върти меча по-добре от него, а какво прави той през голямата част от годината — седи и гледа как старият крал спи. Нищо чудно, че тлее като прахан през лято. За него ще е по-добре да е със сребърните кинжали.

— Все това говориш. Е, ако продължава да е така адски нагъл, може много скоро да получиш шанса да го вземеш.

Винаги се е говорило, че бардовете са донякъде и пророци. Близо седмица Мадин не видя никъде Оуейн, дори и на ядене в голямата зала. Очевидно се държеше съвсем настрана и чакаше да му заздравеят раните, а Мадин предполагаше, че колкото и да са болезнени двете

кървави ивици, много повече щеше да го боли от срама. Тъй като всеки сребърен кинжал знае какъв е вкусът на срама, когато Оуейн се появи отново, те положиха изключителни усилия да се държат така, сякаш нищо не се бе случило. Младите, внимателно подбирани войскари в кралската гвардия не изпитваха такова трудно спечелено съчувствие. Когато Оуейн за първи път зае мястото си на масата, внимавайки да не си движи гърба, го приветстваха с хор от подвиквания и две наистина злобни забележки за битите кучета и кучкарниците. Тъй като Уеврил никакъв не се виждаше, Карадок влезе в ролята си на капитан, отиде и ги накара да престанат. С ярко червено лице Оуейн преглъщаше пиво от половиницата си и гледаше надолу към масата.

Карадок се върна и седна до Мадин.

— Цирейчета скапани — забеляза капитанът. — Наистина е глупаво да се отнасяш по този начин с човека, от когото някой ден може да ти зависи животът в сражение.

— Още по-глупаво е, когато става дума за човек, който може да те накълца на парчета, без да се затрудни.

— И туй, дето го каза, е за жалост много вярно.

По-късно същата сутрин, докато Мадин тимареше коня си пред конюшната, до него плахо се приближи Клуна, която се усмихваше нервно и мятеше странични погледи. Ако не беше толкова слаба и бледа, щеше да е хубаво момиче, но всъщност русата ѝ коса винаги миришеше на печено месо, а под ноктите си все имаше мазнина.

— Прости ли ми вече, Мадо?

— О, съвсем спокойно. Ще се срещнеш ли с мен в плевника довечера?

Тя се изкиска и си сложи ръката на устата като придворна дама — жест, който донякъде предизвикваше съжаление.

— Да знаеш, че днес ще ходя в града — рече Мадин. — Ще ти купя малко панделки от шивача. Какви цветове искаш?

— Ами сини и зелени и ти благодаря. Толкова си сладък, Мадо. Най-много тебе те харесвам.

— Я, така ли било! А на колко от момчетата казваш това?

— Само на тебе. И може би на Ейтан, но от време на време. Понякога ме плаши — тя несъзнателно сложи ръка на гърлото си. — Случва се да ме гледа така, сякаш ще ме удари, после казва нещо злобно и си отива.

— Когато прави така, мисли за друга жена, момичето ми, не за тебе. Ако е в такова настроение, стой настрана от него.

— Така и ще правя — погледна през рамото му и внезапно се скова. — О, боговете да са ми на помощ!

Мадин се обърна и видя група гвардейци, които се приближаваха бавно, а сред тях беше и Оуейн. Като видяха Клуна, те започнаха да се сбутват и подсмиват.

— Ето го хубавото девойче, Оуейн. О, та тя не изглежда и наполовина толкова привлекателна на дневна светлина. Струваше ли си заради нея, Оуейн? Струваше ли си? Сигурно е люта като бардекски подправки.

Оуейн бързо се отдалечи, с вдигната високо глава и със стиснати челюсти. Клуна избухна в плач и побягна. Мадин помисли за момент дали да я последва, сетне реши, че и тя трябва да си получи урока.

Същата нощ откъм Южното море се зададе първият от продължителните, бръснеци зимни ветрове. Затворени вътре, без да имат каквото и да е друго забавление освен заровете и пивото, кралските гвардейци продължиха безпощадно да дразнят Оуейн. Мадин имаше чувството, че когато и да го видеха, другите гвардейци се гавреха с момчето. Задяваха го за Клуна, за битите и вече послушни кучета, за човек, който е бил толкова глупав, че да предизвика бард — и така нататък, и така нататък, и всяка глума все по-измъчена и немоцна от предишната. Мадин допускаше, че арогантността на Оуейн от години е дразнила другите гвардейци; без съмнение те също му завиждаха. Освен това забеляза, че Карадок следи внимателно положението. Често, когато гаврите ставаха зловни, капитанът се намесваше и ги прекратяваше.

Накрая, на четвъртия ден, през който непрекъснато валеше, нещата стигнаха до своята развързка. След вечеря, когато останалите сребърни кинжали отидоха в казармата, Карадок остана в голямата зала и задържа Мадин при себе си. Докопаха две половиници тъмно пиво от минаваща покрай тях слугиня и седнаха на отдалечено място в една чупка на стената, където почти не се забелязваха в сенките, но виждаха много ясно Оуейн, седнал накрая на една маса с гвардейци.

— Утре дяволската буря ще отmine — забеляза Карадок. — Надявам се някой друг да направи глупост, и то скоро. Така ще имат нов обект за подигравките си.

Стояха там около половин час, докато бардът на принца пееше и мъжествено се опитваше да надвиха смеха и приказките. Беше много шумно и Мадин така и не чу какво стана причина за сбиването. Изведнъж Оуейн и друго едно момче скочиха на крака и започнаха да крещят и от ярост не произнасяха думи. Карадок скочи и изтича, но беше твърдо късно. Другият посегна към меч си и го изтегли. Мадин едва успя да види движението на Оуейн. На светлината на факлите проблесна стомана; противникът му се олюля назад и от лицето му бликна кръв. Карадок го хвана за раменете и го положи на сламата тъкмо когато Мадин стигна до тях. Залата се разтресе от писъци и викове. Оуейн хвърли окървавения си меч на масата, гледаше втренчено, а устата му остана отворена от шока. Когато отзад го сграбчиха, той се отпусна в ръцете им. Мадин коленичи до Карадок и жертвата, от която струеше кръв.

— Лоша ли е раната?

— Рана ли? Той е мъртъв.

Мадин не можа да повярва на очите си, гледайки трупа на пода. С мигновени движения Оуейн беше нанесъл два удара и разсякъл наполовина лицето на момчето, а с обратното движение му беше срязал гърлото. С викове и псувни мъжете се струпяха наоколо; Карадок и Мадин им оставиха трупа и се измъкнаха от тълпата тъкмо навреме, за да видят как стражата извежда Оуейн от залата. Момчето плачеше.

— Ах, фъшкии! — изръмжа Карадок. — Прекалено добре върти това острие. Да беше друг, щях да го спра навреме. Ах, фъшкии!

— И то цял воняц куп. Готов съм да се обзаложа, че дори не съзнаваше, че е убил човека, преди да те чуе да го казваш.

Карадок промърмори някаква недоловима ругатня под нос, сетне отиде да търси половиниците им.

Мина един много дълъг час, през който Мадин и Карадок чакаха сред изнервената тълпа да чуят каква е била присъдата на принц Кадлеу. Най-сетне двама пажове дотичаха със светнали очи да съобщят, че принцът е наредил Оуейн да бъде обесен на сутринта. Никой не смяташе присъдата за справедлива, тъй като другото момче беше изтеглило първо меч, но и никой не можеше да спори с принца. Същите хора, които бяха докарали Оуейн до неговото гневно избухване, сега говореха с чувство за вина и го защитаваха от всички

останали, а слугините плачеха и казваха, че бил много красив, за да умре толкова млад. Карадок пиеше непрекъснато, докато внезапно не тресна половиницата си на масата.

— Не мога да го понеса! Какво мислиш, Мадо? Да измъкна ли врата на момчето от примката?

— Непременно, стига да можеш!

— Само гледай. Намери ми някой скапан паж.

След съответен подкуп пажът беше повече от готов да отиде при принца с молба за аудиенция. След няколко минути момчето се върна и ги отведе в една от приемните зали на краля, богато обзаведена стая с резбована дъбова мебелировка, дебели бардекски килими в синьо и зелено, и истинско стъкло на прозорците. Кадлеу стоеше до огнището с позлатена чашка медовина в ръка. Когато Мадин и Карадок коленичиха в краката му, той им кимна любезно.

— Изправете се. Имате нашето разрешение да говорите.

— Смирено благодаря, Ваше височество — рече Карадок. — Отдавна, в средата на лятото, ми обещахте дар — тогава, когато го поискам.

— Това е точно така. Спомням си съвсем добре атаката, която поведе. Имам много чудесни коне за награда или може би украсена със скъпоценни камъни ножница за кинжала, който носиш. Или ето, мога да ти предложа тези нови мечове от Бардек. Те са от особено хубава стомана.

— Да, Ваше височество, но искам нещо с много по-малка стойност от това и, проклет да съм, ако не се смятам за глупак, че използвам обещаното ми заради него.

— Така ли? — принцът леко се усмихна. — Виждам, че и сребърните кинжали имат своите прищевки. Хайде, искай!

— Тогава, Ваше височество, дайте ми живота на младия Оуейн. Не обесвайте момчето.

Искрено стреснат, принцът вдигна чашката си и отпи малка глътка, после сви изящно и с безразличие рамене.

— Готово, но при едно условие — взимаш го от моя в твоя отряд. Не искам повече такива неприятности.

— Смирено благодаря, Ваше височество. Не безпокойте царственото си сърце. С бой рано или късно ще направя от момчето каквото трябва.

— Не се съмнявам, капитане, че можеш да вкараш в пътя с бой и самия Адов властелин, при това по-скоро рано, отколкото късно. Ще повикам гвардеец. Нямам представа къде са сложили момчето.

Гвардейци с факли отведоха Мадин и Карадок обратно на двора, където до външната стена имаше струпани кръгли каменни складови бараки. Друг гвардеец се беше подпрял на мъничка постройка без прозорец, с железни решетки на вратата. Като чу вестта, той отстъпи с удоволствие.

— Наистина не ми се стори съвсем справедливо. Благодаря ви, че променихте решението на Негово височество.

Карадок сви рамене, вдигна резето и отвори вратата. Оуейн седеше вътре на купчина мръсна слама, прегърнал коленете си и с обляно в сълзи лице.

— Идвате вече да ме бесите ли? — гласът му беше съвършено равен. — Радвам се, че ще се свърши и въпросът ще бъде приключен.

— Ти въобще няма да бъдеш обесен, малки глупако — рече Карадок. — Купих помилването ти. А сега излизай оттук!

Оуейн направи няколко бавни, колебливи стъпки към вратата, сякаш се боеше да не се събуди от този чудесен сън. Карадок го хвана за лакътя с едната си ръка, а с другата го зашлеви през лицето.

— Това ти е задето забрави, че се намираш в кралската зала. — И отново го зашлеви, този път по-силно. — А това — задето нанесе втори удар. Още веднъж подхлъзнеш ли се по този начин, ще ти прережа гърлото, няма да ти чупя врата. Разбра ли ме?

— Разбрах. — Оуейн едва можеше да шепти; без съмнение устата му беше изтръпнала от шамарите. — Но защо ме е помилвал?

— Защото те искам в моя отряд. И без това няма дълго да живееш като сребърен кинжал.

Оуейн кимна разтреперан и впери поглед в двора, сякаш беше най-красивата гледка на света. Той стигна много близо до портите на Отвъдните земи, помисли си Мадин, а и начинът, по който щеше да умре, нямаше да е от най-приятните.

— А сега слушай! — продължи Карадок. — Заради тебе загубих възможността да получа един бардекски меч, така че дяволите ще те вземат, ако не се биеш като кучи син и не си отработиш заплатата. Тръгвай с мен! Ще изпратя някой друг да ти прибере нещата от

казармата на гвардейците. Не те ща наблизо до когото и да е от предишните ти другари.

Оуейн кимна отново, но продължаваше да трепери; очевидно не беше в състояние да каже каквото и да е. Мадин сложи ръка на рамото му.

— В отряда няма човек, който да не се е опозорил така лошо като теб — рече му той. — А мнозина от нас и дяволски по-лошо. Хайде, тръгвай, момчето ми. Ще се почувстваш по-добре сред себеподобни.

Оуейн започна да се смее, смехът беше нисък, истеричен и той не спря през целия път през двора до казармата.

Небето беше надвиснало и с цвета на цепен камък, а студеният вятър шумеше в клоните на голите дървета, застанали като часови на брега на широкото изкуствено езеро. Дълъг около половин миля, каменният път се издигаше над сивата, набраздена вода и водеше до мястото, където се издигаше дънът — дворец на Касил, крал на Пирдон. Невин се изправи на стремената и едва зърна високия брох, скрит зад каменните стени. Спря коня си и товарното муле до него, за да разгледа мястото, което щеше да бъде негов дом през следващите няколко години, ако всичко минеше добре. Друлок наистина отговаряше на описанието на оракула на Ум. Навсякъде около острова се виждаха струпани папури, а заради задаващата се буря на пясъчния пристан бяха изтеглени малки кожени лодки.

Продължи до края на пътя, където двама гвардейци се бяха подпрели на портите. Щом го видяха, изправиха се и застанаха мирно. Колкото и да не му се харесваше, Невин беше облечен съответно на ролята си на важна личност в чисто нови дрехи: чифт хубави сиви бриги, риза от най-белия ленен плат, тъмно синьо наметало с великолепна, украсена с камъни закопчалка във формата на пръстен. Вече не беше знахар, а скитащ учен мъж, с препоръчителни писма от неколцина много важни жреци на няколко от най-важните богове.

— Добро утро, сър — каза единият от гвардейците и се поклони. — Мога ли да ви попитам по каква работа идвате в двореца?

— Казвам се Невин и ме изпраща Ретик, върховният жрец на Бел в Лугкарн, да попитам дали мога да стана наставник на младия принц.

Като чува това, двамата гвардейци се поклониха.

— Разбира се, сър. Казаха ни, че кралят ви очаква. Продължете навътре, но, моля ви, внимавайте къде минавате. На места е много плъзгаво — има мъх и прочее.

За по-сигурно Невин слезе от коня и поведе животните си по пътя. Той беше широк колкото по него да минат четири коня в редица и представляваше великолепно защитно съоръжение; стига да се наложеше, десет добри бойци можеха да го удържат от сутрин до вечер срещу цяла армия, но пък от друга страна Пирдон беше извоювал и опазваше своята свобода благодарение на военния си гений и на почти нищо друго. Пътят свършваше на мъничко пространство гола земя пред обкованите в желязо двойни порти на самия дън. Други гвардейци посрещнаха Невин и го въведоха в покрития с калдъръм двор, който беше претъпкан със складови бараки, конюшни и казарми. Очевидно дънът беше организиран така, че да издържи на продължителна обсада. Дойдоха пажове да вземат коня и мулето му, а друго момче го придружи до високия брех.

Кралският герб — вдигнал се на задните си крака жребец — беше отпечатан или изсечен навсякъде: на столовете, на огнището, на червено-сребристите знамена по стените. Обзавеждането беше оскъдно и направено от грубо изсечено тъмно дърво. Самият крал седеше на почетната маса на нисък, полукръгъл стол и пиеше пиво от обикновена половиница от пютер^[1]. Касил беше трийсет и една годишен — висок, строен мъж с оредяваща светлоруса коса и дълбоко поставени сини очи. Тежките му длани бяха обсипани с дребни белези от сражения. Когато Невин понечи да коленичи пред него, кралят го спря, като махна с ръка и добродушно се усмихна.

— На вашата възраст, добри човече, можете да не проявявате обикновеното раболепие. Седнете. Паж, донеси на учения мъж пиво.

Невин седна отдясно на краля, сетне извади препоръчителните писма от ризата си, където ги носеше, за да са на сигурно място. Кралят погледна восъчните печати на кръглите кутии за съобщения и кимна, като ги разпозна, после ги хвърли на масата.

— По-късно ще накарам писарят да ми ги прочете. За съжаление баща ми беше старомоден и като момче не научих и една буквичка. Сега не ми остава време да си позволя този лукс, но нямам намерение да повтарям грешката с моя син.

— Така ми казаха жреците от Ум, Ваше величество. Възхищавам се от хората, които проявяват уважение към знанието.

— Не се и съмнявам, като имам предвид с какво се занимаваш. Виж какво, писарят започна да учи момчето как да чете и пише, но искам някой да му разкаже за историята, законите и такива неща. В последното си писмо Педрадин от Умглейд казва, че ще донесеш книги със себе си.

— Натоварени са на мулето ми, Ваше величество. В случай че нямате нужда от моите услуги, ще ги оставя за следващия кандидат.

— О, можеш да си сигурен, че ще останеш. Всичко беше много странно. Когато за първи път писах на храмовете да ми предложат наставник, очаквах да ми изпратят жрец. Те обикновено изпращат жреци в кралския дън. Но ми отговориха, че нямали на разположение подходящ човек. Където и да питах, все същото ми отговаряха.

— Така ли? Колко странно наистина, Ваше величество.

— Затова дяволски се зарадвах, когато Педрадин ми писа, че си се появил. Това без съмнение е Уирд и кой би го оспорил.

Невин се усмихна любезно и не каза нищо в отговор. И все пак, въпреки убедеността си в значението на Уирда, Касил продължи почти час да му задава пронизателни въпроси за образованието, което смяташе да даде на принца. Като повечето неграмотни хора кралят притежаваше невероятна памет и той измъкна от нея всички книги или автори, споменати пред него през изминалите години, за да види дали и Невин знае за тях. Тъкмо започваха да обсъждат условията, при които ще бъде настанен, и заплащането, когато зад вратата се чу суматоха и бъркотия. Слугини пищяха, гвардейци псуваха и викаха. В голямата зала се втурна огромна сиво-черна хрътка за глигани с едно съвсем мъртво пиле между зъбите си. Непосредствено след нея тичаше малко момче, русо и бледо като Касил. Крецейки колкото му глас държи, детето гонеше паникьосаното куче, а то се скри направо под царствения стол толкова внезапно, че едва не събори краля на пода. Касил изруга и отскочи, а момчето се хвърли долу и сграбчи хрътката за каишката.

— Пусни го, Спайдър! Лошо куче!

— Марин, в името на дебелия задник на коня, който язди Епона! Не виждаш ли, че разговарям с важен гостенин?

— Извинявайте, татко — принцът продължаваше да дърпа кучето изпод стола. — Но той го открадна и аз казах на готвачката, че ще ѝ го върна, защото е мое куче.

С театрална въздишка кралят отстъпи назад и остави принцът да измъкне вече много пострадалото и без съмнение негодно за ядене пиле от челюстите на хрътката. Невин гледаше смаян и очарован — значи това беше бъдещият крал на цяло Девери и Елдид. Както беше необходимо за плана, момчето беше красиво с големи, сериозни сиви очи, овално лице с розови бузи и добре подстригана руса коса.

— Ще бъдеш ли така добър да махнеш тази кървяща птица от голямата зала, а? — изръмжа Касил. — Чакай, ще извикам някой паж.

— Моля ви се, татко, по-добре е да я върна аз, защото обещах на готвачката да го направя.

— Добре тогава. Върни се, когато си готов. — Кралят подритна небрежно кучето. — Да те няма, хрътко!

Хрътката и белязаният принц се измъкнаха бързо-бързо от кралското присъствие. Касил въздъхна, седна на стола си и взе половиницата от масата.

— Момчето е буйно, учени господине, а нашият двор не е много изискан, както без съмнение вече си забелязал.

— Е, Ваше величество, в простия начин на живот при далеч не леки условия има много достойнства.

— Добре го каза. Виждам, че ще си в състояние да научиш принца ако не на нещо друго, то поне на такт. Не виждам причини да имитирам великолепието, когато не мога да си го позволя. Величието на моето кралство винаги е зависило от войскарите му, а не от изящните маниери.

— И е добре младият Марин да научи това, Ваше величество, ако иска да има кралство, което да управлява, когато му дойде редът.

Минаха няколко дни, докато Невин свикне с живота в двореца. Сутрин преподаваше на Марин, но след обяд принцът отиваше при капитана на бойния отряд да се упражнява в езда и бой с меч. Отначало Невин прекарваше много време сам в своята голяма стая във формата на клин на самия връх на броча. Беше хубаво обзаведена с легло, писалище и скрин за дрехите му, целият украсен с резба, но най-голямото ѝ достойнство представляваше гледката — широка панорама на езерото под него и на хълмистата обработваема земя отвъд.

Хранеше се с другите високопоставени служители и техните семейства — барда, шамбелана, завеждащия кралските конюшни, кралския хирург. Отначало се отнасяха предпазливо с него, с оглед на това да запазят за себе си специалната благосклонност на краля, но тъй като той не се интересуваше от привилегии и не обръщаше внимание на дребните признаци на положение, скоро го приеха.

Невин беше донесъл редица важни книги, сред които един общ кратък преглед на законите за начинаещи и няколко тома история, започващи с Времето на Зората и продължаващи с анализите на различните крале на Девери и Елдид. След време щеше да поиска да му донесат от Аберуин преписи от книгите на принц Мейл, особено трактата за благородството, но те щяха да са много тежки за начинаещ. Всяка сутрин оставяше момчето известно време да чете на глас — то често се запъваше, но винаги продължаваше, след това той взимаше книгата и довършваше пасажа. Обсъждаха прочетеното. Щом Марин осъзна, че половината история представлява битки, а другата половина — скандали, интересът му към науките невероятно нарасна.

Веднъж станал добре позната фигура в двореца, Невин започна да прекарва известно време с кралицата, която се радваше да види нов, при това добре образован човек в дъна. Сериан произлизаше от кантрейската линия на претендентите за трона и беше далечна братовчедка на сегашния крал, Слумар Втори. Деветнайсетгодишна я бяха омъжили за Касил — до голяма степен против волята ѝ, защото кралят беше не само пет години по-млад от нея, но и кралството му беше сурово, диво място в сравнение с нейния дом в Лугкарн. Сега, около седемнайсет години по-късно, тя се беше примирила с живота си. Имаше две по-големи дъщери и малък син, с които да се занимава, и както призна един ден на Невин, с течение на времето се беше привързала към Касил.

— Ако позволите на един старец да говори откровено — рече Невин, — той е далеч по-свестен мъж от оная банда порове, които се въртят около трона в Кантрей.

— О, сега вече съм съгласна с теб, но какво ти разбира момиче на деветнайсет години? Мислех само, че е много млад и че никога повече няма да мога да присъствам на великолепните пиршества на майка ми.

С въздишка кралицата смени темата и от личните проблеми мина на една конкретна песен, която бардът беше изпял в залата предишната вечер.

Скоро след пристигането на Невин започнаха и първите снегове. Езерото замръзна, стана лъскаво и кораво, а обработваемите земи се простираха под снежна пелена, като само далечни струйки дим бележеха местата на къщите. Животът в дъна вече имаше за свой център огромните огнища в голямата зала, където благородниците седяха близо до огъня, а слугите лежаха на топлата слама с кучетата. Докато сънливите седмици се точеха, Невин започна истински да се привързва към Марин. Трудно бе да не обикнеш това дете — то беше винаги весело, любезно, невероятно самоуверено поради положението си на белязан принц и в същото време искрено загрижено за доброто на останалите. Невин разбра, че ако успее в своите планове и Марин наистина седне на деверийския трон, всеки щеше да се обръща към детството му и да казва, че очевидно е бил роден за крал. Без съмнение щяха да се появят малки легенди за смелост, която е надминавала годините му, а обикновените събития от това време щяха да се разглеждат като впечатляващи знамения. При такъв начин на мислене никой нямаше да се сети, че майка му е била високо образована жена, а баща му — необикновено благороден мъж. Невин беше готов да остави нещата така. Та нали в края на краищата той беше там да създаде един мит, а не да пише история.

А митът сякаш наистина напираше да бъде създаден. Малко преди Празника на Слънцето, на който щеше да бъде отбелязан и десетият рожден ден на Марин, принцът дойде за урока в стаята на наставника си с необикновено загрижен вид. Тъй като умът на момчето не можеше да се съсредоточи по време на четенето, накрая Невин го попита какво е станало.

— О, всъщност нищо. Но, сър, вие сте мъдър мъж. Знаете ли какво означават сънищата?

— Понякога да, но някои сънища означават единствено, че сте хапнали повечко, преди да си легнете.

Марин се изкиска, сетне наклони замислено глава.

— Според мен не беше от тези сънища. Докато го сънувах, изглеждаше съвсем действителен, но когато се събудих, ми се стори

глупав. — Размърда се на стола си и погледна смутено настрани. — Татко казва, че един истински принц никога не се надува.

— Баща ви е прав, но никой не може да ви обвини за онова, което правите насън. Ако искате, кажете ми какво сте сънували.

— Сънувах, че съм крал на цяло Девери. Беше толкова истинско! Водих войската си, нали разбирате, и можех да помириша конете и всичко останало. Намирахме се в Кантрей и побеждавахме. И вие бяхте там, сър. Бяхте моят кралски съветник. Целият бях облян в пот и мръсен, но бойците ме приветстваха и ме наричаха крал.

За миг Невин затаи дъх. Възможно беше принцът да е приел по онзи невероятен начин, по който децата могат понякога да четат мислите на възрастните, за да им направят удоволствие, образи от съзнанието на наставника си, но подробностите от рода на мириса на коне бяха толкова точни, че се съмняваше да е така.

— Смятате това за глупост, нали? — попита принцът.

— Не смятам. Можете ли да пазите тайна?

— Мога много добре, а ако искате — ще ви се закълна.

Невин заби поглед в очите на момчето — там, където се намираще душата му като приготвени за огъня дърва в огнището, които чакаха за искрата в праханта.

— Закълнете ми се, че няма да повторите казаното от мен нито пред баща си, нито пред майка си, пред жрец или пътуващ търговец, пред никого.

— Кълна се в честта на своя клан, в кралския си произход и боговете на моя народ.

— Добре тогава. Един ден вие наистина ще бъдете крал на цяло Девери. Великият бог Ум ви е белязал в свой оракул и ме е изпратил тук да помагам на Ваше височество.

Марин погледна встрани, лицето му беше бледо, меките му момчешки устни полуотворени, но очите му бяха на бъдещ крал.

— Вие сте деомер, нали сър, от онези, за които се разказва в приказките? Но, татко казва, че вече няма такова нещо като деомер, че всичко това го е имало по Времето на Зората.

— Така ли, Ваше височество? Гледайте в огнището.

Невин призова Дивите и щом щракна с пръсти, те отначало послушно изгасиха огъня, сетне го запалиха отново така, че лумна висок пламък.

— О, великолепно! В такъв случай сънят ми е бил наистина, ама наистина истински?

— Така е, но нито дума на жива душа, докато не ви кажа, че времето е дошло.

— Няма. И да умра, няма да кажа.

Говореше така тържествено, че не приличаше на дете, а по-скоро на мъж, изпаднал в един от онези редки моменти, когато равнищата на душата се сливат и позволяват нещичко от собствения й Уирд да се промъкне в съзнанието. Сетне мигът отмина.

— Е, добре, предполагам, че щом ще ставам крал, добре е да зная всички проклети закони, но, о, майчице мила, колко са скучни! Не можем ли за известно време да почетем за битки и такива неща.

— Много добре, Ваше височество. Както желае принцът.

Тази нощ Невин трябваше да признае пред себе си, че е доволен от начина, по който се развиваха нещата. Можеше единствено да се надява, че ще има достатъчно време да подготви както трябва момчето — поне още пет години. Той щеше неизменно да стои до Марин, докато дългата война приключи и в страната настъпи мир, но искаше да сложи на трона не кукла, а крал.

---

[1] Сплав от калай и олово. — Б.пр. ↑

IV

Година 842. Върховният жрец Ретик видял това знамение, докато се разхождал край брега на реката. Ято врабци кълвели из тревата. Изведнъж оттам прелетял гарван. Всички врабчета литнали и последвали гарвана, сякаш и той бил врабче. Негова святост каза, че един ден мъж от друг народ ще дойде да поведе мъжете на Девери на война...

Свещените хроники
на Лугкарн

Късно в един топъл есенен ден сребърните кинжали стигнаха до тревистите брегове на Требиткавер. Настана организирана бъркотия, докато деветдесет мъже устройваха лагер за сто и петдесет коня и петнайсет жени, които го следваха; разпъваха палатки и взимаха провизии от две каруци. Шепа незаконни деца тичаха насам-натам и крещяха, най-сетне свободни, след като бяха прекарали един дълъг ден седнали зад някое седло. Докато останалите работеха, Мадин и Карадок се разхождаха, подвикваха по някоя заповед или пък шега. До купчина седла уморената Клуна кърмеше неспокойната си нова дъщеря Помиан. Изглеждаше толкова бледа и едва се държеше, че Мадин приклепна до нея.

— Как се чувстваш, момичето ми? Не биваше да тръгваш толкова скоро след раждането на детето.

— О, та на мен не ми трябва да съм по-добре. Така е по-хубаво, отколкото да не успея да те настигна.

— Бихме могли да почакаме няколко дни.

— Ъ, той капитанът сигурно щеше да чака за такава като мен.

Тя премести бебето на другата си гърда; малкото момиченце вдигна глава и погледна с незрящи очи Мадин. Той ѝ се усмихна и се запита кой ли ѝ беше баща — въпрос, уместен за всяко дете, родено от

жените, тръгнали след отряда, но като че ли той беше единственият мъж, който се интересуваше. Когато Карадок го извика да тръгват, той спомена на капитана, че според него Клуна изглежда болна.

— Е, сега ще може де си почине няколко дни — отвърна Карадок. — Смятам да оставим тук тази пиклива сбирщина, която се представя за отряд, докато двамата с теб отидем при този така наречен крал Касил.

— Много добре. Признавам, че не изглеждаме твърде представителни напоследък.

— Никога не сме изглеждали, а тези скапани жени и казармените копелета не ни помагат да имаме вид на бойна част.

— Трябваше да ни заповядаш да ги оставим, когато потеглихме от Елдид.

— Фъшкии. Ако щеш вярвай, но в сърцето на стария капитан има останала мъничко чест, момчето ми. Те са куп пачаври, но моите хора им издуха коремите, нали? Освен това така или иначе ми беше достатъчно недоволството, задето напускаме Елдид. Не исках да се стигне до открит бунт. — Карадок въздъхна дълбоко опечален. — Там се размекнахме. Това е бедата, когато остане човек твърде дълго на едно място. Трябваше отдавна да сме си тръгнали от Елдид.

— Аз все така не разбирам защо трябваше да си тръгнем.

Карадок му хвърли вкиснат поглед и го поведе извън лагера към брега на реката. На косите лъчи на слънцето водата течеше набраздена и златиста покрай обраслите с дива трева брегове.

— Няма да казваш това на никого или ще ти смачкам мутрата — рече Карадок. — Работата е там, че тръгнахме заради един сън, който сънувах.

Мадин се вторачи в него, без да може думичка да произнесе.

— В съня някой ми рече, че вече станало време. Не ми каза защо и за какво време, но чух гласа му и ми звучеше като крал, нахакан и заповеднически. Било време да потеглим на север. Ако умрем от глад в Пирдон, ще знам, че сънят е бил пратен от демони, но боговете са ми свидетели, че преди не съм имал такъв сън. Опитах се да не му обръщам внимание цяла скапана седмица. Но все ми се връщаше. Ако искаш, можеш да ме наречеш глупак.

— Нищо подобно. Но трябва да призная, че съм изненадан от дън душа.

— Не си изненадан и наполовина в сравнение с мен. Остарявам. Оглупявам. Скоро ще ми тече слюнка до някой кръчмарски огън. — Карадок отново въздъхна и поклати глава в привидна тъга. — Намираме се на около десет мили от дъна на крал Касил. Утре отиваме там, за да видим точно колко съм оглупял. Сега да се връщаме в лагера. Ще оставя командването на Оуейн и искам да му дам своите заповеди.

На сутринта Мадин и Карадок тръгнаха рано от лагера и следваха реката до Друлок. След великолепието на Абернауд той не беше нещо особено за кралски град — около две хиляди къщи, натъпкани в обточена с греди каменна стена. Докато водеха конете си по улици, постлани със заровени наполовина трупи поради липса на калдъръм, Мадин започна да се пита дали Карадок наистина не започва да оглупява. Ако това беше перлата в короната на кралството, то изглеждаше, че кралят едва ли ще има как да си позволи сребърните кинжали. Намериха една кръчма до северната порта, поръчаха си пиво, сетне зададоха небрежно въпроси за краля и собствеността му. Когато кръчмарят се впусна да говори за честта, храбростта и далновидността на Негово величество, Карадок направо посърна. Накрая капитанът попита:

— Каж ми нещо. Поддържа ли Негово височество голяма постоянна войска?

— Толкова голяма, колкото може да изхрани. Човек не знае какво ще направят онези елдидски кучета.

Наученото малко го поразвесели. Взеха си пивото навън, за да поседят на малка дървена пейка пред кръчмата. В този топъл, изпълнен с омара ден гражданите бързаха покрай тях да вършат най-различни работи; от време на време минаваше по някой стар селянин, повел муле натоварено със зеле, млад търговец в многократно кърпени кариани бриги, хубаво момиче, което не им обърна внимание по един многозначителен начин.

— Трябваше да тръгнем на север по-рано — рече Карадок. — Негово величество няма да иска да храни допълнителни хора цяла зима, след като летните сражения са свършили. О, проклет да е онзи сън! Дано демонът, който ми го е изпратил, да се удави в корито с конска пикня.

— Хубаво де, няма нищо страшно, ако отидем да попитаме.

Карадок кимна печално и отпи от пивото си. Надолу по виещата се улица отежна сребърен рог; появи се отряд конници, които вървяха ходом с тържествена крачка. Начело яздеха двама войскари, на чиито ризи имаше бродирани изправени на задните си крака жребци, а други четирима души охрана следваха отзад. В средата, на чудесен кестеняв кон яздеше красиво русо момче на около четиринайсет години. Отхвърлено на гърба му падаше наметалото на бели, червени и златисти карета, прикрепено на едното рамо с огромна златна брошка във формата на пръстен, украсена с рубини. До него на също такъв кестеняв кон яздеше старец с гъста бяла коса и пронизващи сини очи. Мадин му хвърли един поглед, сетне скочи и възкликна:

— Невин! Да славим всички богове!

Старецът се усмихна широко, обърна коня да излезе от редицата, махна, спря да каже нещо на момчето, сетне дойде при тях и слезе от коня си, а Мадин изтича да го посрещне. Той сграбчи протегнатата му ръка и силно я разтърси.

— О, пъклите да ме вземат, сърцето ми ликува да те види, сър.

— И моето също, че си тук — рече Невин с хитричка усмивка. — Виждаш ли, нали ти казах, че пътищата ни ще се пресекат отново.

— И беше прав. Какво правиш в Пирдон?

— Наставник съм на белязания принц. А останалите сребърни кинжали с вас ли са?

— Не са далеч от тук, лагеруват надолу по реката. Я чакай — откъде знаеш за тях?

— Ти как смяташ? Да е имал твоят капитан някакви необикновени сънища напоследък?

Мадин се смръзна от страхопочитание, което премина по гърба му като топящ се сняг. С половиницата в ръка озадаченият Карадок се приближи бавно към тях, а в това време младият принц слезе от коня и го поведе, за да се присъедини към наставника си. Когато Мадин и Карадок коленичиха пред него, принцът им кимна любезно, но жестът беше великолепен и твърд за толкова млад човек. На Мадин веднага му направи впечатление благородството на младия принц, внушителната му стойка, небрежно сложената му на дръжката на меча ръка — така, сякаш е участвал в толкова битки, колкото не отговаряха на годините му. Истински принц, мислеше си той, роден да бъде крал. При тази

мисъл смразяващото страхопочитание се засили и той се попита какво ли търси в това забутано кралство магьосникът Невин.

— Ваше височество — рече старецът. — Позволете ми да представя сребърния кинжал Мадин и капитана на отряда — Карадок от Кермор. Мъже, вие коленичите пред Марин, белязания принц на Пирдон.

Карадок погледна гневно към Невин, който беше споменал съвсем небрежно името му, без да го познава, но Невин не му обърна внимание и се усмихна любезно.

— Вие сте сребърните кинжали, така ли? — заговори Марин с привлекателна момчешка усмивка. — Може Пирдон да е на края на света, но съм чувал за вашия отряд. Колко души наброявате?

— Деветдесет, Ваше височество — отвърна Карадок. — Имаме си собствен ковач, хирург и бард.

Марин погледна към Невин за съвет.

— Струва си да ги огледаме, Ваше височество, но, разбира се, ще трябва първо да разговаряте с баща си, краля.

— Добре тогава. Бойци, можете да станете и да стоите прави в наше присъствие. — Принцът отново погледна към Невин. — Сигурно не можем да отидем да ги огледаме още сега.

— Няма как, след като кралят ви очаква. Накарайте капитана да ви ги доведе на сутринта.

— Аха, много добре. Капитан Карадок, стройте утре сутринта отряда си пред портите на кралския дворец. Съобщете ми чрез гвардейците на пътя.

С възбуден смях младият принц се върна при хората си с широка крачка. Невин намигна на Мадин, сетне се присъедини към своя господар. Карадок остана с отворена уста, докато царствената група се отдалечи и изчезна от погледа. Взе си пивото от улицата и се върна първи на пейката, където седна с пресилено тежка въздишка.

— Казвай, Мадо. Кой е всъщност старецът?

— Знахарят, който ми спаси живота в Кантрей. Помниш ли, че ти разказвах за Брин Торейдик! И същият той е подсказал на Каудир да избяга от Дън Девери.

— Знахар наставник на принц ли? Фъшкии.

— О, боговете да са ми на помощ, та то е под носа ти и ти не го виждаш! Старецът е деомерец.

Карадок се задави с пивото си.

— Е, той е онзи, който ти е изпратил съня — продължи Мадин след като капитанът се беше оправил. — Та той сам ми каза.

— Добре, ако ни наемат, работата ни няма да е скучна, нали? Майстори на деомера, внушителни млади принцове — всичко изглежда като в твоите песни.

— О, това е по-странно от всяка известна ми песен. Готов съм да се обзаложа, че щом Невин е дошъл да живее в Пирдон, значи се е заловил със сериозни неща и единствено боговете знаят какви са те.

— Я виж! — сопна се Касил. — Когато казах да си наемеш лична гвардия, мислех за двайсет, а не деветдесет войскари.

— Но, татко, следващото лято ще има сражения. Ще бъде чудесно, ако мога да поведе близо сто души.

— Да поведеш ли? Слушай, пале такава, хиляди пъти съм ти казвал, че в първата кампания ще стоиш отзад.

— Добре, щом наистина се тревожите за мен, колкото повече хора имам, в толкова по-голяма безопасност ще се чувствам.

Касил изръмжа под нос, но това беше от обич.

— Ваше величество, кралю — обади се Невин. — Мога ли да вмъкна една дума?

— Разбира се.

— Смятам мотивите на принца за съмнителни, но той говори истината. Колкото по-голяма е гвардията, толкова по-добре. Спокойно може да дойде време да му трябват много бойци наоколо.

Касил се обърна и го изгледа с присвити очи. Седяха в бедно обзаведената съвещателна зала край кръгла маса, на която имаше само двойка нестабилни бронзови свещници.

— Татко — Марин се наведе през масата, — вие знаете, че знаменията на Невин винаги се сбъдват.

— Не става въпрос за предвижданията му, а за парите. Как ще плащаш и ще храниш деветдесет наемници?

— Получавам данъците от онова парче земя, което е на мое име. Те ще помогнат да се купят провизии за отряда. Като за начало тази есен ще получа цели две крави.

— И за колко време гладни мъже ще оправят месото им?

— Но, татко! Чували сте разказите за сребърните кинжали. Та дори само половината да са верни, те се бият като демони от ада!

Касил се облегна на стола си и докато премисляше, бавно разтриваше брадичка с опакото на дланта си. Невин чакаше мълчаливо, убеден, че в последна сметка Марин няма как да не постигне своето.

— Добре — рече накрая Касил. — Дори и не съм ги виждал още. Ще ги проверя, когато пристигнат утре, и тогава ще решим заедно.

— Благодаря, татко. Знаете, че принцът винаги е готов да се постави на заповедите на краля.

— Марш оттук, малък лицемер такъв! Върви при майка си. Тя ми каза, че би искала да поговори с теб.

Марин му се поклони официално, кимна на Невин, сетне побягна от залата, като затръшна вратата зад себе си и шумно засвири с уста, тичайки по коридора.

— О, богове, следващото лято синът ми тръгва на война! Тази вечер, Невин, се чувствам стар като теб.

— Без съмнение, Ваше величество, но когато слушам за бойна слава, все още чувам момчето, а не мъжа.

— Разбира се, но ще се научи. Само се моля следващата ни кампания да е лека. Чакай, имал ли си някакво знамение?

— Нещо такова. Ваше височество, кралят в Кермор е осъден скоро да умре, според мен, преди да свърши зимата.

Касил се вцепени, стиснал дръжките на стола си.

— Единственият му син е мъртъв — продължи Невин. — Трите му дъщери са твърде млади, за да имат синове. Кажете ми, Ваше величество, представял ли сте си, че някога може да сте крал в Девери? Когато Глин умре, вие сте неговият наследник.

— Ах, пъклото да го вземе, не може да бъде! Та той е още млад човек.

— Треската и разните му там работи спохождат не само старите, но и младите. Ваше величество ще направи добре внимателно да обмисли всичко, защото с жена от Кантрей той няма да е особено любим на новите си васали.

Касил седеше съвършено неподвижно, с притворени клепачи и приличаше на заспал. Невин го остави да помисли няколко минути, преди да продължи.

— И за сребърните кинжали, Ваше величество. На вас ще ви трябват такива мъже, за да имате шанс да претендирате за трона в Кермор.

— Шанс ли? Не ставай глупав, човече! Дори да имах два пъти повече войскари от тези, с които разполагам, шансът ми няма да е по-голям отколкото на бълха в сапунена баня, и смятам, че го знаеш.

— Ако керморските лордове ви приемат, тогава ще имате много голям шанс, Ваше величество.

Касил стана и отиде до отворения прозорец, където студеният нощен въздух влизаше и носеше дъх на влага.

— Ако оголя кралството си от войскари, за да тръгна към Кермор, Елдид ще потегли на север. Излиза, че ще заменя едно кралство с друго, не е ли така? Да зарежа земята, която имам, за да тръгна да придобивам земя, която така и не съм виждал. В Кермор има мъже със също така добри претенции като моите. Някъде назад в родословното ми дърво има незаконен син и другите фракции лесно могат да използват това срещу мен. А докато ние се караме за Кермор, кантрейци ще завладеят останалата част от кралството. Това дали ти се струва добра сделка?

— Не ми се струва, Ваше величество, особено след като познавам човек, който има по-справедливи претенции за трона на цяло Девери от всеки друг.

— Така ли? — Касил се обърна, облегна се на черчевето на прозореца и се усмихна леко, проявявайки чисто абстрактен интерес. — И кой би могъл да е този човек?

— А нима Негово величество няма представа?

Касил се вцепени, само устните му се мърдаха болезнено.

— Според мен Негово величество има представа. — Невин беше неумолим. — Вашият син, Ваше величество. Докато съпруга от рода Кантрей ще бъде аргумент срещу вас, майка от Кантрей засилва стократно положението на принц Марин. Той има връзки с всяка от кралските династии, дори и с елдидската, при това силни връзки.

— Това е така. — Касил шепнеше. — Но, о вие, богове! Не ми е хрумвало това преди, истина ти казвам. Никога не съм си представял, че керморската династия ще се срине по този начин. Смяташ ли, че Марин има шанс да бъде приет, или ще трябва да се сражава за трона си?

— Мисля си, че Кермор ще го приветства. Та нали няма да желаят крал от Кантрей?

— Разбира се, че няма. — Касил започна да ходи напред-назад. — Пътят до трона ще е труден и опасен, но как бих могъл да откажа претенциите на собствения си син към неговия Уирд.

— Залогът е по-голям от Уирда на принц Марин. Това е въпрос от голяма важност за цялото кралство. Зная, че говоря за странни знамения и неща от този род без никакви доказателства, но когато получите вестта за смъртта на Глин, ще разберете, че съм говорил истината. Междувременно ще бъде разумно да наемете на Марин колкото е възможно по-голяма гвардия.

— Разумно, разбира се, след като е наследник на два трона. В такъв случай готово! Утре ще огледам онези сребърни кинжали.

На следващата сутрин Марин беше неспокоен — повече, отколкото би било оправдано от предполагаемата възбуда пред перспективата да се сдобие с лична гвардия. Когато Невин му предложи да поговорят, принцът настоя да излязат от дъна и да слязат на тесния пясъчен бряг на острова, където можеха да бъдат съвсем насаме. Беше все още топло за сезона, по небето пъстрееха перести облаци, а листата на брезите бяха болезнено пожълтели.

— Е, добре, Ваше височество — започна билкарят, след като се настаниха на една стърчаща скала. — Какъв сериозен въпрос ви тревожи?

— Може и да е глупост. Може да откачам или нещо подобно.

— Така ли? Я да чуем.

— Ами когато срещнах сребърните кинжали вчера, ме обхвана едно много странно чувство. Това е началото, казваше то. Чувал съм за това как Уирдът говори на разни хора, но никога преди не съм го разбирал. Сега вече го разбирам, защото чух как моят Уирд ми говори. Или съм започнал да откачам?

— Въобще не сте започнали да откачате, повярвайте. Вашият Уирд набира сили, това е то.

Притеснен, принцът се загледа към езерото. Внезапен порив на вятъра набразди водите му.

— Страхувате ли се, Ваше височество?

— Не за себе си. Току-що ми дойде нещо наум. Невин, ако съм предназначен да ставам крал, тогава много хора ще загинат заради мен.

Ще трябва да има война, преди да седна на трона.

— Това е вярно.

Той остана безмълвен дълго време още и изглеждаше толкова млад, с абсурдно гладко лице и широко разтворени очи, че сякаш не беше възможно там да седи истинският крал на цяло Девери. Марин беше получил добра подготовка, но на четиринайсет години съвсем не бе готов за предстоящото дело, а Невин се съмняваше, че съществува мъж, независимо колко възрастен и мъдър, който да беше готов.

— Не искам всички тези загинали да ми тежат на съвестта — заговори внезапно, а гласът му звучеше заповеднически.

— Ваше височество няма избор. Ако откажете да приемете своя Уирд, тогава ще загинат повече хора, за да поставят някой лъжлив крал на вашия трон.

В очите на Марин бликнаха сълзи; той ги избърса раздражен с ръкава си, преди да отговори.

— Тогава ще следвам своя Уирд — изправи се и внезапно стана сякаш по-възрастен. — Нека никой не ми пречи да заема полагаемото ми се по право място.

Точно по пладне дойдоха да им съобщят, че сребърните кинжали са пристигнали. Невин излезе заедно с Марин и краля, за да изпробва по някакъв начин онова, което имаше намерение да прави. На поляната в края на пътя бяха строени бойците, яхнали коне в стройни редици, а Карадок, Мадин и един млад мъж, когото не познаваше, стояха в средата пред тях. Отзад чакаха без ред товарни коне, каруци, жени и дори няколко деца.

— Я виж, изненада — рече Марин. — Не съм смятал, че хора като тях ще имат съпруги.

— Не бих ги нарекъл точно съпруги — отвърна Касил. — Имаш още да учиш, момчето ми.

Невин и Марин язدهа зад краля, когато той препусна в тръс към Карадок. На пръв поглед отрядът не направи силно впечатление на Невин. Бойците бяха относително чисти, а оръжията им — добре поддържани, но бяха изпечена, одърпана пасмина, седяха отпуснати на седлата си и гледаха към краля и принца с едва скрита наглост. На пояса на всеки от тях като предупреждение висеше кинжал в сребърна ножница. Но когато кралят се приближи, Карадок се поклони ниско на седлото.

— Поздрави, Ваше величество. Доведох хората си, както нареди младият принц. Най-смирено се надявам, че Негово височество ще ги намери за подходящи.

— Ще видим, но и да ви предложи да се настаните, ще сте под командването на принца, не под моето.

Карадок погледна към Марин с лека, скептична усмивка, сякаш преценяваше възрастта на момчето. Невин мислено призова Върховните властелини на Въздуха и Огъня, които незабавно откликнаха на предварително уговорения сигнал и се струпаха около момчето. Силата им го обви, придаде му леко сияние, една аура на власт. Появи се лек вятър, който разроши косата му и наду карираното наметало, а сякаш и слънчевата светлина, която падаше върху него, стана по-ярка. Карадок понечи да каже нещо, но отново се поклони, привеждайки се колкото може по-дълбоко.

— Смятам, че за нас ще бъде голяма чест да ви служим, принце мой. Бихте ли желали да направите преглед на бойците ми?

— Ще направя, но искам да ви предупредя, капитане. Ако приемете тази служба, ще трябва да изминете много дълъг път под мое командване. Разбира се, единствено трудните пътища водят към истинската слава.

Карадок отново се поклони, видимо разтърсен от факта, че чува младо момче да говори като герой от балада на бард. Сребърните кинжали внезапно изправиха гърбове и се изпънаха, изпълнени с уважение, а младият лейтенант до Мадин пое рязко дъх от изненада. Когато Невин погледна към него, едва не изруга на глас — Герейнт, а знакът на сокола стоеше на ризата и дръжката на меча тъй, сякаш винаги са си били там.

— Това е Оуейн, съветнико. — Карадок беше забелязал интереса на Невин. — Мой заместник в битка. Мадин е нашият бард, а също и втори след мен в мирните дела.

— Изглежда държиш добре нещата в ръцете си, капитане — обади се Марин.

— Правя каквото мога, принце.

Оуейн разглеждаше Невин с повече любопитство, отколкото беше проявил по отношение на принца и краля. В суровите сини очи той прочете едва доловима реакция на разпознаване, искра от старата им, взаимна омраза, която трая свършено кратко и беше заменена от

объркване. Без съмнение Оуейн се питаше как може да изпитва такава силна ненавист към един невъоръжен старец, когото току-що среща. Невин му се усмихна леко и погледна в друга посока. Имаше лични причини да кипи от възбуда; тук бяха Герейнт и Блейн, които сега се казваха Оуейн и Мадин, тук беше и Карадок, който в предишен свой живот сам беше крал в Кермор под името Глин Първи. Глин беше толкова добър крал, че Невин беше потресен да го види като прокуден мъж и сребърен кинжал, и трябваше да си напомни, че за благо на кралството сега беше необходим тъкмо такъв човек. Наемник като Карадок се биеше само за едно нещо — победа. За него не важаха тънкостите и капаните на честта; той би се принизил да използва всякаква хитрост или мръсен номер, само и само да спечели. Членовете от неговия омагьосан кръг се събираха за работа, а това означаваше, че скоро към тях ще се присъедини и душата на Брангуен. Скоро щеше да получи нова възможност да разплете объркания възел на своя Уирд.

Изведнъж си спомни за жените, които следваха наемниците и се навъртаха на необходимото разстояние зад мъжете си. Призля му, като си помисли, че тя може да е сред тях. Дали е изпаднала толкова ниско в живота? За момент се страхуваше да погледне, а сетне си го наложи. Когато Касил и Карадок започнаха да обсъждат условията, Невин остави принца на грижите на господарите на стихиите и подбутна коня си да мине покрай редиците така, сякаш съветникът на принца искаше да хвърли един последен поглед към бойците, които неговият господар искаше да вземе за своя гвардия. Мадин се отдели от строя и дойде при него.

— Хайде да оставим пазарлъка на Каро и твоя крал. Пъклото да ме вземе, Невин, страшно се радвам, че ще прекараме зимата заедно в един дън. Зная, че Каудир също ще пожелае да говори с теб.

— Каудир ли? — трябваше му миг, за да си спомни за младия хирург в Дън Девери. — Аха, това ли е хирургът, за когото говореше Карадок? Доколкото разбирам, се е вслушал в съвета, който му дадох преди толкова много години.

— Вслушал се е и съм готов да се обзаложа, че по този начин си е спасил живота, когато Слумар е умрял.

— Добре. И ако може да се съди по тълпата деца, които виждам там, се е вслушал и в съвета ми за абортите. Колко момичета си

намерил по пътя, Мадо? Доколкото си спомням, винаги си имал късмет с жените.

— О, тези трудно могат да бъдат наречени само мои. Ние делим онова, което намираме, когато го намираме, нали разбираш.

Невин разбираше, при това съвсем добре. Мисълта за Брангуен, която живее предавана от мъж на мъж, горчеше като отрова в устата му. Повечето от жените язدهа като мъже, с вдигнати нагоре поли, с по едно малко дете отзад, но до една — майки или не — бяха със същия суров и подозрителен поглед както и мъжете им. В самия край, в каруца теглена от муле, седеше бледа руса млада жена и кърмеше бебе.

— Това е Клуна — обади се Мадин и посочи към нея. — Много ще съм ти благодарен, ако веднъж след като се настаним в дъна ти или някой друг знахар я погледне. Тя не се чувства никак добре откак роди, а Каудир като че ли не е в състояние да я оправи. Тя е също толкова моя жена, колкото и всички останали.

— О, да отидем да поговорим с нея още сега. — Стомахът на Невин се сви от страх. — Кралят и твоят капитан без съмнение няма скоро да свършат.

Когато се приближиха, Клуна вдигна изпълнен с безразличие поглед. Под очите си имаше тъмни кръгове като синини от удари, а кожата ѝ беше прекалено бледа. Невин едва не се задави от облекчение, когато разбра, че в края на краищата тя не е Брангуен.

— Това е Невин, най-добрият знахар в кралството — каза Мадин пресилено весело. — Веднага ще те оправи напълно, скъпа моя.

Клуна само се усмихна, сякаш се съмняваше в това.

— Диагнозата е съвсем проста, повярвайте ми — рече Невин. — Една акушерка би я сложила тозчас, но единствените жени, с които си е имал работа Каудир, са били богати и добре нахранени. Виж какво, момиче, кръвта ти е слаба, защото току-що си родила дете, а се обзалагам, че не си се хранила достатъчно. Вземи една ябълка, забий железен пирон в нея и я остави така цяла нощ. Сетне го извади и изяж ябълката. Ще видиш червената следа на жизнерадостната течност, от каквата имаш нужда. Прави това всяка вечер в продължение на две седмици, а след това ще видим.

— Благодаря ви — от изненада Клуна запелтечи. — Колко хубаво, че изискан човек като вас дава съвет на момиче на сребърните кинжали.

— О, аз не съм толкова изискан, колкото изглеждам. Бебето ти е наистина много сладко. Кой е бащата?

— А как бих могла да зная, милорд? — Тя сви рамене с искрено безразличие. — Най-вероятно Мадин или Ейтан, но може и да е на капитана.

В замяна на зимната издръжка и по сребърник на човек, ако водят бой, Карадок се закле във вярност на принц Марин до края на пролетта, когато условията щяха да бъдат преразгледани на Белтейн. Настаняването на такъв голям отряд на тесния островен дън представляваше известен проблем. Шамбеланът и капитанът на Касиловия боен отряд се съвещаваха един час, сетне погнаха слугите из целия двор, докато най-сетне наемниците получиха своя казарма, конюшня за конете си и барака за каруците и допълнителния им багаж. Шамбеланът беше възрастен човек със смайваща памет за най-дребните подробности, както и безукорно чувство за приличие. Той каза на Невин как е бил изключително възмутен, че сребърните кинжали не намират нищо нередно да държат жените в казармата при себе си.

— Е, та защо да намират? — рече Невин. — Така войскарите на краля няма да закачат момичетата. Или пък искаш цяла зима да се бият?

— Ами невинните дечица?

— Да се изпълним с предълбока надежда, че спят дълбоко.

След вечеря Невин излезе навън да посети Мадин в казармата. Когато влезе в дългото помещение, осветено смътно от огъня, трябваше да спре за момент, за да свикне със смесената воня на коне, човешка пот и дим. Повечето бойци играеха на зарове; жените се бяха сгушили в другия край да клюкарстват помежду си, а бебетата спяха близо до тях. При огнището Мадин, Карадок и Каудир седяха на пода и разговаряха, докато Оуейн лежеше наблизко по корем, с подпряна на ръце глава. Изглеждаше заспал, но когато Мадин го представи на Невин, вдигна за миг очи, сетне отново започна да гледа в огъня.

— Ела да поседнеш — рече Каудир и се дръпна малко да направи място. — Радвам се да те видя отново. Смятах, че магьосник като теб ще има по-важна работа от това да продава билки.

— О, билките са важни, момчето ми. Каж ми как стана така, че сега си тук със сребърен кинжал на пояса.

Дълго време Карадок слушаше внимателно, докато Каудир, Мадин и Невин говореха за минали времена, а Оуейн заспа. В края разговорът се насочи неизбежно към странната работа, за която Невин беше нает в кралския дворец. Знахарят се измъкваше с неопределени отговори, но Карадок не издържа и се включи в разговора им.

— Виж какво, добри магьоснико, за какво му е на деомера да наема попикана сган като нас? Смятам, че имаме право да знаем, тъй като най-вероятно искаш да умрем за принца.

— Ето какво, капитане, нищо не искам от вас. Принцът е онзи, който ви дава месо и медовина.

— Фъшкии. Принцът върши каквото ти му кажеш — поне тогава, когато става дума за нещо важно. — Той размени погледи с Мадин. — Момчето ми направи силно впечатление, бих могъл да кажа, наистина много силно впечатление.

— Така ли?

Карадок се поколеба, но Мадин се приведе напред.

— Намерил си истинския крал, нали? Признай си, Невин. Този момък е истинският крал, само той и никой друг.

На Невин му се щеше да скача, да вика и играе като победител, но се въздържа и само се усмихна леко и загадъчно.

— Кажи ми, капитане — попита небрежно той. — Какво мислиш за това, да поведеш момчетата си от тук, та до Дън Девери?

Карадок изтегли сребърния си кинжал и го вдигна с острието нагоре, така че да улови мигащата и проблясваща светлина от огъня.

— Това е едничката чест, която ни е останала, и в нея ще ти се закълна. Ще видя краля на неговия трон или трупът ми ще падне върху този на принца.

— И си готов да умреш за човек, когото си видял за първи път днес?

— А защо не? По-добре, отколкото да умра за някой дребен нагъл лорд, някой гнусен цирей. — Той се засмя и прибра камата в ножницата ѝ. — А кога започва войната?

— Скоро, капитане. Много скоро.

Усмихвайки се на себе си, Карадок кимна. Невин изпита желание да се разплаче. В обезумелия поглед на капитана той видя кървавата цена, която всички те щяха да платят за победата.

Тъй като всеки в Елдид знаеше за сребърните кинжали, вестта, че са тръгнали за Пирдон, бързо се разнесе. Браноик реши, че такъв му е бил късметът — да се преместят, когато има нужда от тях. Самотният ездач пътува по-бързо отколкото отряд с обоз, но те имаха аванс от десет денонощия и той не успя да ги настигне по пътя. След като прекара една последна нощ навън, защото нямаше пари за хан, той навлезе в Друлок към пладне и намери евтина кръчма, където похарчи последните си две медни монети за половиница пиво и комат хляб. Яде прав, опрял гръб на стената, държейки под око останалите посетители, които — по неговите представи — не бяха надеждни. Още щом работата понамаля, момичето, което разнасяше поръчките, се приближи с кръшна походка и многозначителна усмивчица. Немита и мършава, тя го привличаше толкова, колкото пълните с бълхи хрътки до огнището, но реши, че все пак може да получи някаква информация от нея.

— Колко път има до дъна на крал Касил, моме?

— Около две мили по пътя, който води на запад. Сигурно си много отдалеч, след като не знаеш това.

— Така си е. А сега ми кажи, мина ли оттук един отряд наемници? Момчетата, които ми трябва, идат от Елдид и носят кинжали със сребърни дръжки.

— Минаха, наистина минаха и изглеждаха опасни хора. Не зная защо кралят ги нае.

— Защото са без никакво съмнение най-добрите бойци в трите кралства.

Излезе бързо, преди тя да продължи да флиртува с него. Навън го чакаше кафявият му кон, натоварен с всичко, което притежаваше на този свят: завивки, чифт почти празни дисаги и щита, надран и очукан под мърлявата вар, с която беше намазан. Надяваше се Карадок да не го отхвърли заради това, че няма доспехи, но поне имаше добър меч и знаеше как да си служи с него.

Когато Браноик стигна пътя, водещ до дъна на Касил, часовете не го пуснаха да мине, а също и не пожелаха да предадат съобщение от мръсен непознат с опасен вид. Тъй като нямаше пари за подкуп, опита първо с учтивост, сетне с убедителност, но нищо не свърши работа. Часовете само му се присмяха и му казаха, че ако иска да се срещне с

Карадок, ще трябва да лагерува там, докато капитанът излезе навън. По това време Браноик вече беше така вбесен, че се изкуши да извади меч си и да постигне със сила искането си, но здравият разум надделя. Не беше дошъл чак от Елдид само за да бъде обесен от някакъв дребен крал.

— Добре тогава — рече той. — Ще седя пред портите и ще гладувам, пък може би най-накрая ще се засрамите достатъчно и ще ме пуснете да влезна.

Докато се отдалечаваше, водейки коня си, той хвърли поглед назад и видя как часовите придобиха загрижен вид, сякаш го смятаха способен на такова нещо. Всъщност тъй като беше без пари и храна, той нямаше голям избор. На поляната от другата страна на пътя разхлаби юздечката на коня и го пусна да пасе, сетне седна на място, откъдето да може да гледа гневно към часовите и те да го виждат. Утринта се точеше и те непрекъснато му хвърляха нервни погледи, които можеха да се дължат на чувство за вина, но, разбира се, съществувахе вероятност и да се боят от гнева му. Браноик беше само на двайсет години, но беше висок шест стъпки и четири инча, с широки рамене, дълги ръце на човек, роден да върти меч, със стойка на боец. На лявата му буза имаше дебел, набръчкан белег — спомен от дуела до смърт, заради който го бяха пропъдили от дъна на баща му в Белглейд. И по-храбри мъже от часовите на Касил бяха губили нервите си заради него.

Беше стоял край пътя около два часа, когато чу звука на сребърни рогове. Вътрешните врати се отвориха, а часовите се изпънаха мирно като лъкове. Сребърните кинжали минаха, отпуснати на седлата с небрежната арогантност, с която ги беше запомнил. Начело яздеше момче на около четиринайсет години с карирана наметка в червено, златисто и бяло през рамото. Когато Браноик пристъпи напред, един от часовите му кресна.

— Ей, ти! Връщай се! Това е белязаният принц Марин и да не безпокоиш капитана, когато язди с него.

Сърцето го заболя, но той отстъпи, без да спори. Делата на един принц трябваше да имат предимство пред тези на обикновения човек. Тъкмо се готвеше да си седне на мястото, когато чу да го викат, този път беше сам принцът. Той побърза да се върне и сграбчи стремето на момчето в знак на смирение.

— Всеки, който поиска, има достъп до мен. — Марин хвърли многозначителен поглед към часовете. — Принцът е пастир на своя народ, а не един от вълците. Отсега нататък помнете това. — Той се обърна към Браноик с безразлична, но любезна усмивка. — Така! Какъв е въпросът, който искаше да ми поставиш?

— Смирено благодаря, Ваше височество — Браноик направо пелтечеше от изумление. — Но всъщност исках да приказвам с Карадок.

— Е, това е милост, която много лесно мога да даря. Вземи си коня и повърви с нас донякъде.

Браноик изтича да изпълни заповедта. Когато се изравни с Карадок, капитанът му се усмихна с необикновено хитричка усмивка.

— Браноик от Белглейд, нали? Какво търсиш по дългия път на север?

— Тебе търся. Помниш ли кога се срещнахме за последен път? Ти ми каза, че би ме взел, ако искам да тръгна с вас. Това просто шега ли беше?

— Шега беше само защото не вярвах, че ще пожелаеш да напуснеш дъна на благородния си баща, а не защото не бих се радвал да те имам в отряда си.

— В такъв случай благодаря на боговете. Ако не си знае мястото, незаконният син го търпят по-малко и от сребърен кинжал. Прогониха ме. Заради един дуел на честта.

Веждите на Карадок отскочиха нагоре.

— Чух за това. Убил си най-малкия син на гуербрета на Елрид, нали? Но защо ще те пъди баща ти за това? Чух, че боят бил честен.

— Честен беше, а на него присъстваше и жрец на Бел. — За миг Браноик загуби дар слово; имаше чувството, че едва ли не физически се задави от несправедливостта. — Но така баща ми се сдобиваше с мощен враг и за да укроти скапания гуербрет ме изрита. През цялото време, докато пътувах на север, се боях за живота си, смятайки, че Елрид ще изпрати да ме убият по пътя, но може да не съм имал право да мисля така или пък съм се измъкнал от неговите хора.

— Според мен второто, доколкото си спомням Негова светлост. Е, добре, момчето ми, взимам те, ала трябва да спечелиш кинжала. Ако се бием, ще получиш пълен дял от заплащането, но ще трябва да се

докажеш, преди да накарам ковача Ото да ти направи кинжал. Съгласен?

— Съгласен. И благодаря — никой на този свят освен теб не би ме взел.

Няколко минути се движиха в мълчание. Браноик изучаваше младия принц, който яздеше само на няколко ярда пред тях и се питаше какво точно го прави толкова необикновен. Беше хубаво момче, но хубави мъже колкото щеш в кралството, а никой от тях нямаше неговото чаровно и властно излъчване. Имаше и други принцове, които ходеха така изправени и имаха същите изискани маниери, но никой от тях не изглеждаше като Марин — сякаш излязъл от стар епос. На моменти му се струваше, че самият въздух около него пукаше и пращеше, наситен с някаква невидима мощ.

— А какво мислиш за нашия господар? — попита тихо Карадок.

— Ами той ме кара да си спомням за някаква странна клюка, която чух в Елдид.

— Клюка ли?

— Ами... знамения и други от този род.

— Знамения за какво?

В пристъп на смущение Браноик само сви рамене.

— Говори, момче!

— Ами за единствения истински крал на Девери.

Карадок тихичко се засмя.

— Ако останеш в отряда, момчето ми, ще оставиш Елдид и Пирдон далеч зад себе си. Би ли могъл да го понесеш?

— С лекота. Но чакай — какво ми казваш? Ще стигнем ли един хубав ден до Дън Девери?

— Абе, това ще стане, но мога да ти обещаая дълъг кървав път до Свещения град — Карадок се обърна на седлото. — Мадин, я ела тук. Имаме си нов боец.

По някакъв начин беше станало така, че Браноик не беше срещат барда при предишните му взимания-давания със сребърните кинжали. Беше около трийсет и три годишен, слаб, но корав мъж, с гъста къдрава руса коса, посивяла на слепоочията и с много препатили сини очи. Браноик го хареса в мига, когато го видя. По някакъв странен начин той имаше чувството, че се познават отпреди, макар и да не помнеше откъде и откога. Цял следобед Мадин го запознаваше с

хората, обясняваше му правилата на отряда, а когато се върнаха в дъна, му намери място за коня и легло и, общо взето, положи неимоверни усилия да го накара да се отпусне. На вечеря седнаха заедно и Браноик спокойно остави барда да говори повече от него.

Другият лейтенант в отряда, Оуейн, беше нещо съвършено различно. Едва бяха свършили да се хранят, когато той се приближи с половиница в ръка и Браноик усети, че го мрази. Той реши, че има нещо в стойката на наглия кучи син, позата с отнетната назад глава, лекотата, с която ръката му стоеше на дръжката на сребърния му кинжал.

— Ей, ти! — сопна се Оуейн. — От герба ти разбирам, че си бил с клана на Орлите от Белглейд.

— Така е. И теб какво ти влиза в работата?

— Нищо, ако не се смята една дреболия. — Оуейн направи пауза и отпи нагло от пивото си. — Имаш знака на клана по цялото си снаряжение. Искам да го махнеш.

— Какво?!

— Чу ме какво ти казах. — Оуейн докосна платката на ризата си, на която беше бродиран сокол. — Орлите приличат прекалено много на моя знак. Искам да ги няма.

— Охо, искаш значи? — Бавно и внимателно Браноик се измъкна от пейката и се изправи пред него. Смътно осъзна, че в залата беше настанала тишина. — Аз съм се родил в този клан, попикано, нафукано помярче такова! Стига да искам, имам пълното право да нося този знак, а аз искам!

Като по магия Карадок се появи помежду им и хвана ръката на Браноик, която стоеше върху дръжката на меча му.

— Слушай, Оуейн — рече капитанът. — Нещата на момчето скоро ще се изпогубят или изпочупят и орлите ще полетят по собствено желание.

— Не желая да чакам.

— Не разрешавам да се биете в залата на нашия принц.

— Тогава да излезем на двора — намеси се Браноик. — Нека решим въпроса с юмручен бой между двама ни и който победи, получава право да носи знака си.

— За новак си доста нагло копеленце. — В този момент Оуейн забеляза мрачния израз върху лицето на Карадок. — Е, добре тогава.

Да бъде както ти желаш.

Когато излязоха навън, след тях се изсипаха да гледат почти всички присъстващи в голямата зала. Докато двамина пажове изтичаха за факли, противниците си свалиха коланите с мечовете и ги подадоха на Мадин. Между зрителите се размениха облози. Когато факлите пристигнаха, Браноик и Оуейн застанаха един срещу друг и започнаха да кръжат, преценявайки се взаимно. Тъй като Браноик беше печелил всички боеве с юмруци, които някога бе водил, беше самоуверен — прекалено самоуверен. Той се приведе право напред, замахна и усети как Оуейн парира удара му, като в същото време един юмрук се заби в корема му. Той изпусна въздуха си и отскочи назад, но Оуейн вече беше там, подпирайки го с удар по брадичката от страни. От удара не го заболя особено, но Браноик изпадна в яростта на берсеркер; замахваше, нанасяше прави удари, без да усеща нищо освен все по-голямо замайване, тъй като Оуейн парираше, танцуваше и удряше в отговор.

— Стига! — гласът на Карадок разкъса червената мъгла, в която бе потънал Браноик. — Казах да спрете и да застанете мирно, в името на топките на Адовия властелин.

Ръце се протегнаха и го дръпнаха назад. Браноик отметна глава, за да поеме рязко въздух, и видя от спуканата му лява вежда да пръска кръв. Оуейн стоеше пред него и носът му кървеше. Той се усмихна, когато Браноик отстъпи, усещайки коленете му да се подгъват. Мъжете, които го държаха, го отпуснаха внимателно на калдъръма, където можеше само да седи и да се мъчи да поема дъх, докато лицето и коремът му пулсираха от болка, а кръвта се стичаше по бузата му.

— С това да се сложи край — каза Карадок. — Оуейн получава пиленцата, след като е така привързан към тях, но не желая никой да се подиграва за това на Браноик. Ясно ли е?

Чуха се гласове, изразяващи съгласието на останалите сребърни кинжали. Сред поток от добродушен смях тълпата се разпръсна и докато се прибираха бавно в голямата зала, хората уреждаха помежду си облозите. Браноик остана отвън; чувстваше се унижен и не беше дълбоко убеден, че оттук нататък ще може да погледне друг човек в очите. Мадин го хвана за ръката и му помогна да стане.

— Я слушай, момче, досега не съм виждал човек, който да разкървави носа на Оуейн.

— Не е необходимо да лъжеш, за да ме успокояваш.

— Не лъжа. Съмееш ли да не позволиш на Оуейн да те повали в безсъзнание на калдъръма, то си спечелил един вид победа.

Каза го така искрено, че Браноик усети как срамът му отстъпва. Упътиха се към казармата, но той се олюляваше и препъваше, затова трябваше да се обляга на Мадин. На половината път ги спря старец, когото бардът му беше посочил по-рано същата вечер като съветник на принца. Невин вдигна фенера, който носеше, и се вгледа в окървавеното лице на Браноик.

— Ще кажа на Каудир да отиде в казармата. Момчето има нужда от два шева на спуканата си вежда. Погрижи се да го накараш да си легне.

— О, готов съм да се обзаложа, че тази вечер няма да иска да танцува.

Браноик се опита да се усмихне на шегата, но устните прекалено много го боляха. Внезапно Невин впери очи в неговите, погледът му го набучи като копие, прониквайки дълбоко в душата му. Тъй както беше замаян, почувства, че по някаква причина, която трябваше да си спомни, на всяка цена да си спомни, той сякаш цял живот се бе опитвал да намери този човек. Сетне прозрението му отстъпи поради пристъп на гадене.

— Ще повърне — каза спокойно Невин. — Няма нищо, момчето ми. Повърни всичко.

Браноик падна на колене и повърна, защото коремът му гореше от юмука на Оуейн. Това, че Невин го гледаше в такова състояние, го накара да се почувства унижен както никога преди това в живота си, но когато всичко свърши и вдигна глава да се извини, старецът вече не беше там.

Невин се върна в стаята си, запали приготвените дърва с махане на ръка и седна да разсъждава за русия млад елдидец, когото Карадок беше взел от пътя като бездомно куче. Още в момента, когато го видя, позна или по-скоро разбра съвсем ясно, че би трябвало да познава душата, която го гледаше през тези сини като метличина очи. За съжаление никак не можеше да си спомни точно, кой е бил той в предишните си животи. Мадин беше добре разположен към момчето,

докато Оуейн го бе намразил от пръв поглед и, както изглеждаше, чувствата им бяха взаимни. Значи беше логично да се предполага, че в последния си живот Браноик може да е бил верен войскар от бойния отряд на Гуенивер и продължава да изпитва старата си ненавист към човека, който се бе опитал да изнасили свещената жрица. Тъй като Невин изобщо не беше обръщал особено внимание на отряда, съвсем естествено не можеше да си спомни всички войскари в него. От друга страна, усещаше така силно деомера около момчето, че положително трябваше да се очаква той да е бил нещо повече от войскар на Гуин и Рикин.

— Може би зет й? — рече той на глас. — А всъщност как му беше името? О, богове, и това не мога да си спомня! Сигурно започвам да остарявам.

В отделни моменти през следващите няколко дни умът му се блъскаше като териер пред клетката на плъх над проблема кой е Браноик — ръмжеше и скърцаше със зъби, но не можеше да измъкне плъха. Все пак реши, че идването на момъка е някакво знамение, при това истинско, а не подправено и с театрален привкус, каквито той и жреците разпространяваха за идването на краля. По един и по двама хората, на които беше имал доверие в предишни животи, пристигаха да му помагат да въдвори мир в кралството.

Скоро обаче получи застрашителни вести, които погълнаха вниманието му. Преди няколко седмици беше изпратил да вземат от храма на Бел в Хендир преписи от две важни творби върху обичайните закони в Девери, а когато пратеникът се върна, донесе и писмо от Данир — върховен жрец в Кермор. То беше запечатано два пъти и написано на древния език на Родината, който малцина можеха да четат.

„Крал Глин се разболя — пишеше Данир. — Всички шушукат за отрова, макар и това да ме съмнява. Хирурзите на краля диагностицираха прилив на кръв в черния дроб и наистина не е никаква тайна, че той си позволяваше да пие медовина в неприлични количества още от времето, когато беше достатъчно пораснал, за да пие. Но сметнах за добре да ти съобщя въпреки това за тези слухове, защото не бива да се говори, че истинският крал е наредил да бъде отровен един от съперниците му. Ще се радвам да получа какъвто и да е съвет от теб, но в името на всички богове, пиши само на древния език.“

Когато свърши да чете, Невин избухна и занарежда отвратителни псувни както на древния, така и съвременния език. Данир беше повече от прав; ако се заговореше, че Марин е използвал отрова, за да стигне до трона, никой нямаше да повярва, че той е истинският крал. Всякаква вина — ако наистина имаше такава — трябваше да се хвърли върху някой от другите претенденти в Дън Девери или по-скоро върху някой от любимците от рода на Глиганите, които заобикаляха осемнайсетгодишния крал. В този миг Невин си спомни за Каудир и благодари от дън душа на Властелините на светлината за това, че му дават оръжията, които му бяха нужни, за да спечели тази битка. Показанията на хирурга за обстоятелствата, свързани със смъртта на предишния крал, щяха без съмнение да насочат всички подозрения право там, където им беше мястото. Усмивайки се мрачно, Невин се върна на писалището си и съчини незабавно писмо до Данир.

И все пак когато свърши и то бе здраво запечатано за всеки случай — да не би да се намери някой, който да чете на древния език, той остана дълго време седнал на писалището си да размисля по въпроса за отровата. По всичко личеше, че Глин умира от предизвикани от самия него естествени причини, но нямаше никакво съмнение, че в разкъсаните кралства вече има отрова. Кой я забърква? Ами ако има следовници на тъмния деомер, които чакат своя шанс да хвърлят страната в още по-голям хаос? И знаеха ли те за Марин? Вцепени се и започна да се ругае, наричайки се глупак, горделив оглупял тъпак, който си мисли, че може да скрие такава ключова тайна от онези, чиято работа е да измъкват тайни. Трябваше да провери дали подозренията му са верни и ако беше така, то от простото сканиране в огъня нямаше да има никаква полза.

Залости вратата на стаята си и легна на леглото по гръб с ръце, скръстени на гърдите. Отначало успокои дишането си, после призова светлинното тяло и видя сияещата човешка форма в съзнанието си. Тогава вля в нея волята си, докато тя не застана до него в стаята. После прехвърли в нея съзнанието си, чу щракване и се понесе във въздуха, виждайки под себе си своето неподвижно тяло. Измъкна се през прозореца и полетя нагоре, докато дънът остана под него. Постройката изглеждаше като черна, безжизнена буца сред първичната сила, която се издигаше от езерото. В тази мъгла му беше трудно да стои на едно място принуден беше да се бори с някои наистина опасни течения — и

все пак ѝ се зарадва, защото нейното присъствие щеше да направи сканирането в дъна наистина трудно. Водната площ го бе превърнала в сигурна крепост не само на физическо равнище.

Подбирайки внимателно пътя си, Невин се измъкна от аурата на езерото и полетя над заспалата местност, която имаше мътно кафяво излъчване, защото есента изсмукваше енергията на растителния свят. Приели истинските си форми — красиви, вечно променящи се кристални структури от цветна светлина — Дивите се струпяха около него и го придружиха в полета му. На около пет мили от дъна получи първото си предупреждение за зло присъствие, защото духчетата спряха и потрепериха, сетне изчезнаха, припламвайки със сребристи оттенъци, после светлината им постепенно се изгуби. Спря и изчака, надвиснал над гористо пространство, за да се приюти в отзвучаващото му сияние. Нито един от Дивите не се върна. Каквото и да ги беше подплашило, им беше вдъхнало голям страх. Издигна се по-високо, докато синята светлина се сгъсти като мъгла, която непрекъснато се виеше и носеше, скривайки гледката под него. Представи си как от върховете на пръстите му потича светлина, тя се появи и нетрайният продукт на мисълта незабавно прие формата, която му наложи. Той очерта огромен магически защитен печат пред себе си. Щеше да се вижда от голямо разстояние и да послужи като идеална примамка, която да привлече вниманието на други в ефирното пространство.

Доста почака като ловец до примамката, докато накрая зърна далеч от себе си в сините мъгли друго светлинно тяло с човешка форма. Очерта още един магичен знак, този път изразяващ привет и дружелюбие, но вместо отговор неговият спътник отначало се закова, сетне се обърна и побягна с голяма скорост. Невин инстинктивно го последва, но се спря, преди да се е отдалечил. Нямаше представа колко е силен врагът, а и дали е сам. Но беше сигурен, че става дума за враг. Всеки служител на Светлината щеше да отговори с подобен знак, а сетне да дойде да се срещне с него.

Невин се върна в дъна и физическото си тяло, вместо да рискува и да влезе безразсъдно в битка. Протегна се, седна на леглото и погледна към огъня в огнището.

— Лоши вести. Мисля, че някой ни шпионира.

Уплашени, духовете на огъня вдигнаха високи пламъци и изпратиха дъжд от искри нагоре по комина.

— Ако видите нещо, макар и малко необикновено, ми кажете.

В огнището пламтящите саламандри кимнаха в знак на съгласие. Невин стана, взе си дебелия наметка и излезе от стаята. Качи се нагоре по спиралната стълба до последната площадка на броха. Там имаше капак, от който можеше да се излезе на покрива. Трябваше да постави един странен часови.

Първо вдигна високо ръце и призова мощта на Свещената светлина, която стои зад всички богове. Видимият ѝ символ дойде при него като пламтящо копие и го прониза от главата до петите. За миг остана неподвижен, отдавайки ѝ почит, сетне разпери ръце на височината на раменете и по този начин накара светлината да образува лъч между ръцете му. Тъй както стоеше в този кръст, светлината набъбна, даде му сили, сетне бавно угасна от само себе си. Когато съвсем изчезна, той прибра ръцете си, сетне си представи меч от пламтяща светлина в дясната ръка. Щом образът заживя независимо от волята му, обиколи покрива, движейки се по посока на часовниковата стрелка, и използва меча, за да очертае огромен пръстен от златиста светлина на небето. Пръстенът се спусна бавно към земята, оставяйки подире си завеса от светлина около целия дън. Три пъти извървя този път, докато стената заживя по своя воля в ефирното пространство.

На всяка от посоките на света той очерта печат във формата на петолъчна звезда от син огън. След като и четирите посоки бяха запечатани, разтегли светлината така, че тя вече не беше пръстен, а полукълбо, застанало над дъна като навес. Очерта и два последни печата на зенита и надира, сетне изтегли силата от астралния меч и той изчезна. За да отбележи края на магическото си действие, тропна три пъти с крак по покрива. Но сводът остана видим — разбира се, видим за онзи, който има деомерски взор. Трябваше да подновява печатите по пет пъти на ден — винаги когато астралните приливи се променят, и всеки, който се намираще под свода, щеше да е на сигурно място от зли, дебнещи очи.

Въздухът беше режещ поради задаващата се зима, затова се зави добре в плаща си. Отиде до стената и хвърли за всеки случай поглед към двора. Някой вървеше долу, а начинът, по който се придвижваше, беше подозрителен — правеше по няколко крачки, спираше да се огледа внимателно, сетне отново тръгваше бавно напред. Тъй като съзнанието му беше изпълнено с мисли за шпиони, Невин слезе от

покрива и се втурна надолу по вътрешната стълба толкова бързо, че едва не сложи край на физическото си съществуване още в същия този момент. Когато изтича на двора, тайнствената фигура вече не се виждаше. Мърморейки под нос, призова Дивите, сред които имаше едро разноцветно гномче, което наистина беше видяло дебнещия човек. Гномчето го поведе веднага около основния брох към конюшните без никакъв признак на страх и това подсказа на Невин, че се е поддал на чувствата си и тъмният деомер няма шпионин в дъна. И наистина, когато откри търсения, видя, че това е Браноик. Дори в тъмното, с този ръст и изправената си походка той трудно можеше да бъде сбъркан с другиго.

— Добър вечер, момче. На чист въздух ли си излязъл?

— В известен смисъл, съветнико. Аз... ами, то... стори ми се, че видях огън.

— О, богове! Къде?

— Е, сбъркал съм, разбирате ли — гласът му звучеше страшно смутено. — Дяволски се радвам, че не взех да събудя всички. Сигурно съм имал лош сън.

— Така ли? Я ми разкажи за него!

— Добре де, след като съм нов, дадох ми легло точно до прозореца, от който духа. Сънувах, че съм буден и гледам навън, а стените на дъна пламтяха от огън. Затова понечих да вдигна тревога, но сетне си спомних, че стените са от камък, а не са дървена отбранителна ограда или нещо подобно. Точно тогава трябва да съм се събудил. Но лежах, мислех за това и ме глождеше, затуй си грабнах ботушите и излязох да огледам. Още веднага ми стана ясно, че сигурно е било сън, но беше сън, изпратен от демон — толкова беше ясен, добри човече.

Невин остана напълно слисан. Очевидно младият дангалак имаше деомерски заложби и в сънното си състояние беше видял как Невин запечатва стените. Но пък никой от мъжете в магичния кръг на неговия Уирд не беше проявявал такива дарби. Пъклите да го вземат, мислеше си раздражен, кой беше този?

— Кажи ми, често ли имаш такива сънища?

— Ами, понякога. Искам да кажа, че преди не съм сънувал за огньовете, но се случва да сънувам сънища, които изглеждат толкова

истински, та съм готов да се закълна, че съм съвсем буден. От време на време... — гласът му пресекна.

— От време на време сънуваш нещо, което се оказва вярно.

Браноик се задави и отстъпи рязко назад.

— С ваше разрешение — запелтечи той. — Ще направя добре да се прибера. Тук ще се вкочанясам.

Обърна се и направо побягна от човека, който беше разкрил тайната му. „Млад глупчо!“ — помисли си Невин с обич. Трябваше да поговори отново с Браноик, независимо кой е... Внезапно видя онова, което се мъдреше под носа му, но той го отбутваше, защото никак не му се нравеше.

— Не може да бъде! Властелините на Уирда не биха постъпили така с мен! А дали наистина не биха постъпили?

Спомни си последното превъплъщение на неговата Брангуен, когато като Гуенивер тя мечтаеше да стане най-добрият войн в цяло Девери. В този живот властелините на Уирда ѝ бяха дали тяло, подходящо да изпълни мечтата си, а сетне, или поне той така се надяваше, окончателно да приключи с нея. В основата си душите имат само една полярност, която се превръща в пол при влизането във физическото тяло, но всяка от тях прекарва част от живота си в телата на противоположния пол, за да получи завършен опит от световите на формата. Невин просто не бе пожелал да види, че за Брангуен този момент е настъпил — неговата хубава, изящна, мъничка Гуени, както той продължаваше да я нарича. Нямаше как да знае дали тя не изживява някаква част от своя Уирд, която няма нищо общо с него. Независимо по каква причина тя се беше върнала при него, както си знаеше, че ще стане, но като Браноик от Белглейд.

Докато крачеше напред-назад из тъмния, безмълвен двор на дъна, Невин се почувства уморен до смърт. В избора, който душата ѝ беше направила с новото си тяло, прочете мрачно послание. Дълбоко в себе си се бе надявал, че тя отново ще го обикне, че ще имат топла, човешка връзка, а не само студената дисциплина, която свързва майстора с неговия чирак. Очевидно подобна обич не беше разрешена; в Браноик съзря предупреждението, че трябва да научи на деомер вътрешната душа и да забрави за външната форма и нейните чувства. Колкото и да го болеше сърцето, щеше да приеме волята на Великите,

тъй както бе приемал много неща през дългите години, изминали от момента, когато произнесе прибързания си обет.

А в края на краищата имаше да свърши толкова важна работа, че неговите чувства, дори собственият му Уирд изглеждаха без никакво значение. Мислейки за предстоящата битка, той остави настрана личната си мъка и почувства как в сърцето му лумва надежда. Очакваха го опасности и много големи скърби, но след това Светлината щеше отново да се възцари в съсипаното кралство.

* * *

Сутринта на следващия ден, който беше хладен, но слънчев, Мадин излезе да се поразходи по брега на езерото. Намери топло местенце в завета на върба с опадали листа и седна да настрои арфата си. По начало тя не беше скъп инструмент, а сега вече — очукана и издрана от дългите години, през които я държеше зад седлото, но издаваше най-сладките тонове в цялото кралство. Много бардове в големите зали на велики лордове му бяха предлагали злато за нея, но той по-скоро би се разделил с единия си крак, отколкото с арфата. Същите тези бардове го бяха молили да им каже тайната си, но я бе запазил за себе си. В края на краищата кой би му повярвал, ако кажеше истината — че Дивите са я омагьосали? Често ги виждаше как я докосват и я галят като любима котка, а всеки път след това тя издаваше нови, още по-сладки, по-сърцераздирателни тонове.

Докато настройваше струните този ден край езерото, Дивите дойдоха да слушат, появявайки се от въздуха, издигайки се от водата — силфиди, спрайтове и гномчета, струпваха се около човека, когото смятаха за свой личен бард.

— Смятам, че е време да съчиня песен за принц Марин. Предполагам и вие го смятате за истинския крал. Виждам съм ви да яздите на седлото му и да се струпвате около него в залата.

До един те закимаха и придобиха най-сериозното си възможно изражение, но накрая една русалка, от която капеше въображаема вода, не можа да издържи да стои повече мирна. Тя се пресегна и ощипа с всичка сила едно зелено гномче. То я плесна и двамата се сбиха,

ритаха се и се хапеха. Накрая Мадин им кресна да престанат. Страшно нацупени, те седнаха отново, колкото се може по-далече един от друг.

— Така може. А дали да не изпея първо за Слепеца Дили, а? Какво ще кажете?

Духчетата закимаха ухилени и се струпаха по-наблизо. С течение на годините Мадин беше разработил простите народни песни за Слепеца Дили и Дивите, превръщайки ги в някакъв епос, добавяйки стих след стих и разяснявайки различните истории. Беше научил на своята псевдосага бардове в най-различни дънове, където имаше благородни деца, така че половината Елдид вече знаеше песента. В подобни моменти, когато войните изглеждаха много далеч, го забавляваше мисълта, че една детска песничка ще го надживее, ще минава от бард на бард, когато той отдавна ще е изгнил в своя гроб на воин.

Щом свърши песента — а тя беше дълга двацет минути — повечето Диви се измъкнаха, но няколко останаха. Сред тях беше и верният му син спрайт. Той се бе настанил близо до Мадин, който седеше загледан към езерото, а арфата почиваше безмълвна в ръцете му. Спомни си за друго езеро, там в Кантрей, преди около десет години, което го беше измъчвало в жаждата му, докато яздеше и умираше. Трябва да е било по същото време на деня, реши той, защото тогава слънцето беше опръскало набръчканите води точно както сега изглеждаше Друлок пред него. В спомените си виждаше тъмните тръстики и белия жерав, усети горящата го жажда и болката, гадното бръмчене на мухите и мрачното си отчаяние.

— Струваше си — рече той на спрайта. — Та нали ме доведе при Невин.

Спрайтчето кимна и го потупа нежно по коляното. Мадин се усмихна и се замисли за онова, което предстоеше. За него нямаше ни най-малко съмнение, че Невин е намерил мъжа, роден да бъде крал на цяло Девери. Със сърцето и душата си вярваше, че младият принц е бил избран не от друг, а от боговете, да обедини отново кралството. Скоро, когато Марин потеглеше да завоюва онова, което беше негово по право, той, заедно с останалите сребърни кинжали, щеше да тръгне след него. Единственото, което се питаше Мадин, беше кога ще дойде времето. Слънчевата светлина избледня върху езерото и вечерният вятър се усили. Започна да изпитва чувството, че целият му живот го

беше водил към този момент, когато той, Карадок, Оуейн и бойците от отряда станат готови, досущ стрели, заредени в лъковете на редица стрелци. „Скоро — каза си той, — наистина много скоро.“

Скочи на крака и изкрещя. Смехът му на берсеркер се извиси и отекна от другата страна на езерото, по посока на залеза. Струните на арфата иззвънтяха тихичко в отговор, трептейки на вятъра. Усмехнат, той я преметна през рамо и тръгна обратно към дъна, пламтящ с топлината на огъня и огрян от светлината на факлите в спускащата се нощ.

ЛЯТО, 1064

Властелините на Уирда не извайват живота на човека точно, не и както майсторът грънчар оформя своите купи — всяка идеално изработена и съответстваща на предназначението си. В приливите и отливите на раждането и смъртта има необикновени течения, въртопи и водовъртежи и над повечето от тях Великите нямат власт.

Из Тайната книга на
Кадуалон Друида

I

Звукът от дъжда, който барабанеше в двора навън, отекваше приятно в голямата зала. Седнала на стола си до огъня, леля Гуерна дремеше над вземото си. Понякога вдигаше поглед и отговаряше послушно с „вярно казваш“ на някой от риторичните въпроси на съпруга си. Чичото на Перин, Беноик, тиерин Прен Клудан, беше изпаднал в разговорливо настроение. Седеше изправен на стола си, с едната си масивна ръка стискаше половиница, а с другата подсилваше доводите си, блъскайки по ръкохватката. Беноик беше почти съвсем посивял, но мускулите му бяха корави като на по-млад мъж, а и белите му дробове си ги биваше.

— Цялата работа е в червясалите копиеносци — изрева той. — Битката не е съвсем същата, когато в нея се сражават обикновени мъже. Те би трябвало да пазят каруците и толкова. Мен да питаш, това е едва ли не богохулство.

— Вярно казваш — рече Перин послушно.

— Ха! Цялата тази работа се дължи на скапаните дворцови измишльотини. От проклетите южняци само такова нещо може да се очаква. Нищо чудно, че кралството вече не е същото.

Докато Беноик потърси успокоение в голяма глътка пиво, Перин се опита да разгадае връзката между това да набучиш и да свалиш с копие ездач и изисканите маниери в кралския двор.

— Вие, днешните млади момчета! — продължи чичо му. — Само да бяхте участвали в някои от сраженията, в които се бих аз на ваша възраст, тогава щяхте да разберете какво означава човек да живее тук, в Кергоней. Виж се, момче, как обикаляш насам-натам без пукнат гологан. О, богове! Трябва да си намериш място в някой боен отряд и да се стараеш да се издигнеш до капитан.

— Слушай какво, Перо — намеси се Гуерна. — Ти си добре дошъл на масата ни всеки път, когато минаваш оттук.

— Разбира се, че е добре дошъл, жено! — сопна се Беноик. — Не е там работата. Той трябва да направи нещо от себе си, това е то. Не

зная какво ти става, момчето ми, а проклетият ти братовчед Нед е дори още по-зле. За теб поне има някакво извинение.

— О, ъ, благодаря ти.

— Но Нед си има дън и владения, а какво прави — по цял ден ходи на лов. Топките на Адовия властелин са ми свидетели.

— Виж какво, обич моя — намеси се отново Гуерна. — И двамата с Перин са все още млади.

— Двайсет, и двамата са на дваайсет! Достатъчно големи са да се задомят и да си седнат на задника.

— Чакай, чакай, чичо, та как да си взема жена, когато нямам къща да я прибера.

— Това имам предвид. Че за теб има някакво извинение.

Перин се усмихна едва-едва. Беше член на северния клон на древния и обединен Вълчи клан и затова имаше правото да се нарича лорд, но пък беше петият син на семейство с малко земя, което означаваше, че не притежава нищо освен титла и безкрайна поредица от роднини, които да играят — щат не щат — ролята на негови домакини, когато се появи пред портите им.

— Към Нед ли ще потеглиш, когато тръгнеш от тук? — попита Беноик.

— Да. Утре смятам.

На следващата сутрин Перин стана на разсъмване и отиде в конюшната дълго преди дънът да се е събудил. Изведе от там своя сив кон на петна, чудесно животно с малко кръв на Западен ловец в него, и започна да го оседлава. По време на пътешествията си беше насъбрал изненадващо количество багаж: два чифта дисаги, дебело руло със завивки, малко желязно котле, а на рога на седлото му имаше дърварска брадва, закачена там, където повечето лордове носеха щитовете си. Тъкмо свършваше, появи се Беноик, който дойде да огледа яко натоварения кон.

— Божиите задници са ми свидетели, ама имаш вид на скапан амбулантен търговец! Защо не си вземеш товарен кон, щом като трябва да живееш по този начин по пътищата?

— О, ъ, идеята ти не е лоша.

Беноик изсумтя и прокара ръка по врата на сивия.

— Великолепно животно. А откъде младо пале като теб събра пари за него?

— О, ъ, е, ами виж. — Перин трябваше бързо да съчини лъжа. — Спечелих го на зарове.

— Трябваше да се досетя! О, богове, ти и братовчед ти ще ме подкарате, преди да ми е дошло времето, към Отвъдните земи.

Перин остави дъна зад себе си и тръгна по водещия на запад път, за да търси товарен кон. Около него се простираха нивите от владенията на Беноик, оцветени в бледозелено от младия ечемик. Тук-там фермери тичаха из посевите да пропъждат враните, които се вдигаха с възмутено грачене и плясък на крила. Но много скоро нивите отстъпиха място, защото пътят се заизкачва към потъмнелите от борове скалисти възвишения. Перин свърна от калната пътека, която минаваше за път, и започна да се придвижва през разположените на разстояние едно от друго мълчаливи дървета. Веднъж озовал се в дива местност, той нямаше нужда от пътища, за да се ориентира.

В ранния следобед стигна своята цел — планинска ливада в продълговата долина, която принадлежеше на някой си лорд Нертин, един от васалите на чичо му, но човек, когото особено ненавиждаше. Там, сред високата трева, пасяха мирно двайсет от конете на Нертин, пазени от жребеца на стадото — здраво, кестеняво на цвят животно, високо поне шестнайсет педи. Когато Перин тръгна към стадото, жребецът се понесе към него със злобно пръхтене, а останалите вдигнаха нагоре глави и гледаха, готови да побегнат. Перин започна да говори на жребеца, къткайки го тихо, едва доловим шепот от безсмислени звуци, докато конят се отпусна и му позволи да го погали по врата. Тогава стадото се върна към заниманието си и започна отново да пасе.

— Трябва да взема на заем един от твоите приятели — каза му Перин. — Надявам се, няма да имаш нищо против. Ще се грижа чудесно за него.

Жребецът отметна глава, като че даваше знак за съгласие, и бавно се отдалечи. Перин избра кестеняв скопен кон и започна да го потупва по врата и да прекарва пръсти през гривата му.

— Не ти ли е дошло до гуша от тлъстия лорд, който е твой собственик? Хайде, ела с мен да видиш и ти малко път.

Конят обърна глава и Перин му се усмихна по специален, негов си начин — дълбока усмивка, която го караше да усеща някакъв лек хлад, сякаш с нея изтичаше част от топлината му към онзи, за когото

беше предназначена. Животното изпръхтя тихо и облегна глава на гърдите му. Продължи още няколко минути да го потупва, сетне си тръгна и конят го последва. Перин съвсем честно не разбираше защо, след като прекараше няколко минути насаме с който и да е кон, животното беше готово да го следва навсякъде без оглавник или въже. Номерът вършеше работа. Винаги щом парите му се свършеха, той просто взимаше кон от някого, когото не обичаше, и го продаваше на един от непочтените джамбази, които познаваше. Във вените му течеше благородна кръв и никой не подозираше, че е най-страшният конекрадец в северните провинции. Не рядко открадваше от някой братовчед, а на следващата седмица се връщаше да изрази изненадата и съчувствието си поради загубата. Само Беноик и Нед не страдаха от неговите набези.

Тази нощ Перин и двата коня прекараха настанени удобно на лагер на една горска поляна, но на следващия ден трябваше да се върнат на пътя или да обикалят с мили, за да заобиколят стръмно възвишение. Едва стигнаха до пътеката и започна да вали. Перин продължи напред, докато на конете им стана трудно да се придвижват заради калта, сетне отби малко встрани от пътя в гората и слезе. Присви се между двата коня под недостатъчния заслон на боровете и изчака бурята да отслабне. Беше, разбира се, неприятно, щото дрехите полепнаха по него, а в ботушите му потече вода, но не обръщаше внимание на неудобството, тъй както горската сърна не обръщаше внимание на дъжда и пасеше листа наблизко, защото е гладна. Ако някой би го запитал за какво е мислил през тези два студени часа, не би могъл да му отговори. Просто съзнаваше разни неща — дъжда, боровата миризма, мокрите стволоче и светлозелената папрат. Всеки звук му носеше послание — катерицата се размърда в хралупата си, сърната се отдалечаваше от него, наблизко течеше поточе. Най-накрая дъждът спря. Когато стигна до Нед, беше отново сух. Дори беше забравил, че го е хванала буря.

Дънът се издигаше на кална могила зад рушаща се каменна стена и ръждясали, обковани с желязо порти, които изскърцаха като демон от ада, когато Перин ги бутна да се отворят. Вместо брох Нед притежаваше каменна кръгла къща с покрив. Тя течеше навсякъде покрай стените, а двете огнища вътре ужасно димяха. Над конюшните имаше обикновена казарма за бойния отряд, но от покрива ѝ се лееше

вода и затова Нед просто беше отделил за десетимата си войскари половината от кръга, който минаваше за голяма зала. Те спяха на сламеници, пръснати безредно на сухите места в средата на помещението. Както съответстваше на ранга му, Нед разполагаше с истинско легло до едното от огнищата. Сред този безпорядък от мухлясала слама бяха разпръснати и две маси, пейки, най-различни кожени кофи, които стояха подложени там където течеше, и елегантен стол, на който беше изрязан вълчийт герб. Перин настани конете си в конюшните, влезе и намери братовчед си да седи на стола вдигнал крака на една от масите.

— Слава на боговете — ухили се Нед. — Идваш като знамение, братовчече. Върви си налей пиво. До другото огнище има отворено буре.

Майките им бяха сестри, затова братовчедите много си приличаха. И двамата имаха огненочервени коси, лунички и ярки сини очи, но докато Нед беше добре изглеждащ мъж, най-милостивото описание за Перин би било „безличен“. С половиница в ръка той се присъедини към Нед на неговата маса. На другата войскарите пиеха и играеха на зарове.

— Защо да съм дошъл като знамение?

— Идваш тъкмо навреме, за да тръгнеш с мен да се сражаваш — Нед се усмихна, сякаш му предлагаше великолепен подарък. — Нали знаеш, че имам един съюзник на запад от тук — тиерин Греймин, когото, струва ми се, си виждал — та той изпрати зов за помощ. От мен се очаква да заведа дванайсет души, но разполагам само с десет, затова трябва да набера още двама отнякъде. Хайде ела, братовчече! Ще бъде забавно, а и ще ми спестиш разходите за сребърен кинжал.

Перин въздъхна, защото не виждаше как може да се измъкне. Нед го беше хранил много зими наред, а освен това от един лорд се очакваше да реагира радостно, когато го поканят да се сражава. Насили се да се усмихне.

— Разбира се, с удоволствие — отвърна той. — И за какво ще воюваме?

— Проклет да съм, ако зная. Получих съобщението едва днес.

— Можеш ли да отделиш един щит за мен?

— Разбира се. О, богове, Перо, да не искаш да кажеш, че яздиш без щит?

— Ами, такава... е, така е. Щитът заема прекалено много място на седлото.

— Трябвало е да се родиш дървар, кълна се.

Перин потри брадичката си и се замисли над идеята.

— Само се шегувах — побърза да каже Нед. — Е, надявам се скоро да се появи някой сребърен кинжал. Обикновено в Кергоней се навъртат много от тях. Ще изчакам два дни, сетне ще тръгна, дори и ако сме с един по-малко. Така е по-добре, отколкото да стигнем тъкмо когато сражението е свършило.

Но очевидно боговете бяха решили, че щом лорд Нед е тръгнал на война, то ще е най-добре да потегли веднага. На другия ден, скоро след закуска, градинарят влезе, без да бърза, и съобщи, че пред портите стои сребърен кинжал.

— Води със себе си и една жена — рече старецът. — Дяволски ми е жал за родата й.

— Хубава ли е? — попита Нед.

— Хубава е.

Нед и Перин си размениха по една лека усмивка.

— Чудесно — нареди Нед. — Хайде, кажи им да влезнат.

След няколко минути влязоха сребърният кинжал и неговата жена. И двамата бяха изцапани от пътя и носеха грубо облекло. Момичето беше облечено като мъж и имаше собствен меч и сребърен кинжал. Косата му беше остригана късо, като на момче, но можеше да се каже, че не е просто хубаво, а направо красиво, с големи сини очи и изящни устни.

— Добър ден, милорди. — Сребърният кинжал им направи изящен поклон. — Казвам се Родри от Аберуин и във вашето село ми казаха, че търсите да наемете такъв като мен.

— Така е — отвърна Нед. — Не мога да ти предложа повече от един сребърник на седмица, но ако ми служиш добре във войната, ще подслоня теб и момичето ти за цялата зима.

Родри погледна към покрива, откъдето слънчевата светлина влизаше на снопове, сетне към пода, където кучетата на Нед хъркаха в плесенясалата слама.

— Зимата е още далеч, милорд. Ще продължим нататък.

— О, хубаво тогава — побърза да каже Нед. — Може би ще мога да изцедя по два сребърника на седмица, а също и дял от плячката.

— Тогава готово. Хвала на милорда за неговата щедрост.

Заради Джил вместо сламеник в голямата зала лорд Нед даде на сребърния си кинжал истинска стая. Стените от плетенияк бяха ужасно мръсни, но имаше врата. Джил кацна върху разклатена дървена ракла да гледа как Родри си чисти ризницата. На светлината на свещта виждаше как той се мръщи, докато прокарва стар парцал през халките, за да изтрие ръждата.

— За какво мислиш? — попита тя.

— За онази стара приказка — беден като кергонейски лорд.

— Лорд Нед е вярно чудо и половина, нали? Наистина ли ще останем тук цяло лято и зима?

— Разбира се, че няма. Предпочитам да спя край пътя. Сигурна ли си, че ще си добре, когато те оставя тук?

— О, без съмнение, когато кучетата го напуснат, кучкарникът ще е достатъчно удобен. Колко дълго смяташ, че ще продължи войната?

— Войната ли? — той ѝ се усмихна. — Не бих я възвеличил с такава дума, любов моя. Ако съюзниците на Нед поне малко приличат на него, ще има много кръсъци и кратки схватки, а сетне всичко ще свърши.

— Надявам се да си прав. Усецам, че тук се крие някаква опасност.

Усмивката му изчезна и той остави ризницата настрана.

— Пак ли проклетият деомер?

— Точно така, но това не е точно опасно сражение. Дори не съм сигурна какво имам предвид. Прости ми. Не биваше нищо да ти казвам.

— Ще ми се наистина да не беше — колеба се дълго, седнал на сламата. — Аз... е в името на черния задник на Адовия властелин, нека просто го забравим.

— Зная, какво искаш да знаеш. Не виждам да се задава смъртта ти. О, богове, та мислиш ли, че ако някога видя такова нещо, няма да те моля да не тръгваш на война?

— И каква полза ще има от това? Когато ми дойде Уирдът, мога също така спокойно да умра от треска или да падна от коня, а не само

от меч. Позволи ми да те помоля за една услуга, любов моя. Ако някога видиш смъртта ми, не ми казвай и думица.

— В такъв случай няма. Обещавам.

Той кимна в знак на благодарност, изправи се, протегна се и погледна надолу към ризницата, която блестеше на светлината на свещта. Беше толкова красив, че Джил изпита желание да се разплаче, дето той ще трябва да рискува живота си за дребни вражди на хора като лорд Нед. Както винаги вечер преди да тръгне на война, тя се питаше, дали Родри ще доживее да се върне при нея.

— Хайде да лягаме, любов моя — рече той. — Ще мине много време, преди да спя отново в леглото ти.

Когато се озова в обятията му, Джил усети, че вече не става въпрос просто за съмнение, а изпита някакво студено пробуждане, което все повече и повече започна да се превръща в страх. Притисна го близо до себе си и остави целувките му да удавят ужаса, който изпитваше.

Рано на следващия ден бойният отряд се събра някак си на двора. Джил остана да стои на вратата и да гледа как бойците обърнаха конете си и потеглиха в нестроен ред след двамата лордове. Четиримата бойци отзад, включващи и Родри, водеха товарни коне, натоварени с провизии, защото Нед не разполагаше с волска каруца, а дори и да имаше, не би могъл да отдели селяни да я карат. Докато колоната някак се оформяше, все се намираше по някой да подвигне, че е забравил нещо и да се втурне към къщата или конюшнията. В най-последния момент Нед откри, че Перин не притежава шлем. Изпратиха слуга да потърси в конюшнията, която очевидно служеше едновременно и за оръжейна.

Перин седеше и потриваше врат с ръка, докато Нед го ругаеше и го наричаше дървар, че и по-лошо. Джил погледна към Родри, а той въздъхна и вдигна очи към небето, за да призове боговете като свидетели за странностите на Перин. Не беше виждала благороден лорд като него и не знаеше дали да се смее или да плаче, като го гледа. Беше висок, но мършав и несъразмерен, с тесни рамене, дълги ръце и големи, тежки длани, които не съответстваха на останалото му тяло. Лицето му не беше грозно, но очите бяха огромни, устните тънки, а носът — малко сплескан. Ходеше с грацията на щъркел.

Когато слугата се върна с един ръждясал шлем, Нед оповести, че ако някой си е забравил още нещо, ще трябва да мине без него. Джил изпрати на Родри последна целувка, сетне изтича до портите да маха на бойния отряд за довиждане. В нестройна колона той се спусна в тръс надолу по хълма, сетне пое по пътя и се изгуби на запад, пръскайки кал зад себе си. Джил се помоли на Богинята да пази мъжа ѝ и се върна в дъна, към дългото и скучно очакване на вести.

Малкото владение на тиерин Греймин се намираше на три дни езда на запад от дъна на Нед. Тесният път се виеше през стръмни възвишения и мършави борове. Не срещаха населени места; най-сетне на около десет мили преди дъна на Греймин стигнаха до село, което се казваше Спейбрун и беше едно от трите, които му се подчиняваха. Докато бойният отряд пое конете си на селския кладенец, Перин забеляза, че селяните ги гледат с уплашени погледи. Кергонейските войни бяха като кергонейските бури — помитаха сламата както от покривите на селските къщи, така и от дъновете на лордовете.

В късния следобед стигнаха дъна на Греймин, който се издигаше на ниска могила, в средата на относително равно пасище, заобиколено с дървета. Големите порти се отвориха да ги пропуснат в двор, претъпкан с бойци и коне. Хората на Нед слязоха от конете, а конярите изтичаха да поемат животните им и да ги отведат сред общата суматоха. Тиеринът лично се приближи да приветства това подкрепление. Беше мъж с прошарена тъмна коса, чиито мускули изпъкваха под ленената му риза.

— Искрено се радвам да те видя, Нед — рече той. — Твоите дванайсет души допълват броя, който трябва да имаме.

В твърдия тон се четеше тревожна нотка, която вдъхна безпокойство на Перин, и то съвсем основателно, както се оказа на военния съвет в голямата зала. Дори заедно с Нед и тримата други съюзници Греймин разполагаше само с около двеста души. Срещу тях щяха да застанат тиерин Надрик и съюзниците му с близо триста. Спорът се отнасяше до две квадратни мили по границите между владенията им, но беше далеч надраснал земята. Греймин изразил готовност да търси арбитража на върховния крал, но преди няколко

седмици Надрик му отказал. В последвалите сблъсъци между конни патрули загинал единственият син на Надрик.

— Така че той иска да види кръвта ми — довърши Греймин. — Оголих селата, за да снабдя дъна с провизии. — Никой не знае какво може да се случи, когато някой си науми да започне кръвна вражда.

Останалите лордове закимаха мъдро, но на Перин искрено му се дощя действително да се беше родил дървар. Една такава вражда би могла да бушува в продължение на години, той трябваше да участва в нея заради Нед, защото беше обвързан с честта си да се сражава на негова страна.

След вечеря лордовете се събраха около почетната маса и започнаха да изучават една не много точна карта на Източен Кергоней. Те пиеха, спореха и си крещяха взаимно, а Перин просто слушаше. Той участваше в съвета само поради уважението към произхода му — тъй като не водеше боен отряд, нямаше право на решаващ глас. Остана там и чу как лордовете приеха плана на Нед да атакуват изненадващо врага, докато е в поход, сетне се измъкна, взе един фенер от някакъв паж и го отнесе в конюшните. Когато намери петнистия си сив кон, окачи фенера на пирон на стената на бокса и седна на яслата. Сивият облегна глава на гърдите му и тихо изпръхтя. Перин леко почеса ушите му.

— Е, приятелю мой, чудя се дали ще доживея да видя зимата, истина ти казвам.

В блажено невежество за това, че съществува нещо като бъдеще, което да се обмисля, сивият хапеше ризата му.

— Ти поне ще си на сигурно място и няма да участваш. Това е нещо, за което се радвам.

Ако мъжете в Кергоней се биеха на коне, както правеха бойците в по-голямата част от Девери, нищо нямаше да е в състояние, било то чест или задължение, да накара Перин да тръгне на война. В бедната на зърно провинция обаче тези животни бяха прекалено ценни, за да се убиват, така че кергонейци отиваха на бой възседнали конете, но слизаха от седлата, за да се бият. Макар и да знаеше, че неговият приятел ще е в безопасност, сърцето на Перин се свиваше при мисълта за сражение. Както всеки път, когато беше принуден да тръгне да воюва, той се питаше дали не е чисто и просто страхливец. Без съмнение, ако разберяха какво мисли за честта и бойната слава, които

му се струваха далеч по-маловажни от това да лови риба в планински поток, или да седи на поляна и да гледа как пасат сърните, всички лордове в провинцията щяха да го сметнат за такъв. В подобни моменти го преследваше старата поговорка — та има ли човек нещо по-важно от честта си? Според Перин той имаше много повече неща, но нямаше как да го каже на когото и да е, дори и на Нед, колкото и да му се щеше да си върви и да не убива мъже, които не познава, във война, която по начало не би трябвало да започва.

— Е, добре, приятелю мой, сигурно Уирдът ми ще ме споходи, когато му дойде времето. Питам се дали конете имат Уирдове? Жалко, че не можеш да говориш. Бихме могли чудесно да си побъбрим на тази тема, нали?

Внезапно замълча, защото чу някой да отваря вратата на конюшните. Родри тръгна с енергична крачка покрай боксовете, а сребърният му кинжал пламтеше на светлината, която хвърляше фенерът.

— О, това сте вие, милорд. Капитанът на тиерина ми нареди да пазя конюшните, нали разбирате, и чух някой да говори. — Родри се огледа озадачен. — Има ли някой друг тук?

— О, такава, ах, е, говорех на коня си.

Очите на Родри проблеснаха с потисната подигравка, която Перин беше свикнал да вижда по лицата на мъжете.

— Разбирам, Милорд, мога ли да ви попитам тръгваме ли утре?

— Тръгваме. Ще проведем флангова атака и ще им устроим малка изненада.

Родри се усмихна с искрено удоволствие при тази вест. Беше красив, силен, копнееше да воюва — тъкмо мъж, какъвто се предполагаше да е Перин, и от хората, които винаги го презираха. Не беше сигурен дали завижда на сребърния кинжал, или го мрази — покъсно реши, че и двете.

На другия ден войската се строи преди разсъмване в осветения с пламтящи факли крепостен двор. Бойците мълчаха, лордовете бяха мрачни, конете неспокойно тропаха с копита, отхвърляха глави при всеки, дори и най-слаб лъч светлина, който се отразяваше от шлем или меч. Както обикновено, бойният отряд на Нед зае последен мястото си в строя, крещейки един на друг и карайки се за това кой с кого да язди.

Когато се нареди до своя братовчед, Перин забеляза как Родри се усмихва, сякаш очите му оглеждаха алчно красива жена.

— Тръгваме направо — рече му Нед. — Ще си ни необходим да намираш пътя, Перо.

— Не се и съмнявам. Никой от вас не може да си намери пътя през горичка, за да стигне до планината отпред, кълна се.

— И от дърварите има полза.

Перин само сви рамене. Неспокойствието на конете го караше да се пита дали не ги очаква катастрофа; ако съдеше по своя опит, понякога животните предусещаха такива неща. Накрая Греймин наду сребърния си рог. Когато първата светлина на утрото освети със сребро небето, вратите се отвориха. С вдигнат високо меч тиеринът излезе навън, собственият му боен отряд изтрополи зад него по четирима на ред и колоната се заизвива надолу по възвишението. Внезапно Перин чу далечни бойни викове, като че ли някой се беше втурнал да пресрещне Греймин отвъд стените. Бойците, които се намираха най-близо до портите, изкрещяха от ярост; роговете отекнаха, отдавайки заповед да грабват оръжията и да се хвърлят в бой. Надрик беше подготвил своя изненада.

Дворът се превърна в хаос от блъскащи се, крещящи мъже, които скачаха от конете, грабваха щитове и шлемове и се втурваха към портите. Перин слезе от коня и го потупа за последен път по врата.

— Сбогом, и се моли на Епона да се видим отново.

Сетне, се втурна след Нед навън от портите. Боят се водеше напред възвишението. Представляваше едно бясно, парцаливо меле от хора и коне без ездачи. Хората на Надрик се стремяха да се изкачат нагоре, докато тези на Греймин се опитваха да ги изблъскат назад. Във вдигащия се нагоре облак от прах Перин почти веднага изгуби от погледа си Нед. Як мъж с вражеския герб от синьо и жълто на щита го нападна и замахна силно отдясно. Перин вдигна бързо щита, прие удара и го отхвърли, сетне замахна на свой ред, като удари силно врага си по бедрото. Псувайки, мъжът се олюля; Перин беше порязан дълбоко на дясната си ръка. Окървавен, противникът му се отдръпна, правейки лъжливи движения, като по-скоро парираше ударите, отколкото нанасяше свои. Следвайки го, Перин осъзна, че вражеската вълна се отлива назад по склона. Хората на Греймин ги следваха, като надаваха бойни викове. „Трябва да задържим височината“, помисли си

Перин. Но беше прекалено късно, а и никой не би се подчинил на заповедите му, дори и да ги отдадеше.

Долу, на равното, сражението се разля, оформиха се безразборни групи и групички, които се биеха. Перин се втурна към най-близката от тях и внезапно чу от едната си страна смях, бълбукащо кискане, което от време на време се превръщаше във вой и се издигаше над плясъка и дрънченето на мечове, които се удряха в щитове и брони. Звучеше така неземно, че за миг спря и се огледа, опитвайки се да открие източника, който го издаваше. Краткото му любопитство му струва скъпо. Чу зад себе си вик и видя трима души, които тичаха право към него и до един носеха оцветени в синьо и жълто щитове. Перин изквича от ужас и почти в последния момент вдигна рязко щита и меч си, за да парира двата силни удара, които се стовариха върху му.

Третият човек свърна покрай него и продължи да тича, но колкото и непочтено да беше от тяхна страна, останалите двама се нахвърлиха да го убият. Докато отчаяно се навеждаше и парираше, Перин отново чу смеха — писък, хлипане, и то все по-високо, докато внезапно Родри се метна срещу човека, който нападаше отдясно, и го уби с два бързи замаха назад и напред — жест, който напомняше отпъждането на муха. Мъчейки се да си поеме дъх, Перин замахна с все сили срещу другия синьо-жълт, не улучи, едва не се препъна и си възстанови равновесието тъкмо навреме, за да види как мъжът пада, пронизан в гърба — там, където се съединяваше ризницата му. Родри издърпа меч си и го изтръска, разпръсквайки капки кръв.

— Благодаря, сребърен кинжал — едва можа да каже Перин.

Вместо отговор Родри се изсмя и очите му блестяха така налудничаво, че за миг Перин изпита страх да не се нахвърли върху му. Като крещяха колкото сила имат, петима войскари от отряда на Нед се затичаха към тях и ги повлякоха към едно гъсто струпване на бойци около самия Греймин. Перин се опита да не изостава, но цялата линия се въртеше и разкъсваше, отстъпвайки около него, защото превъзходството в жива сила на Надрик започна да се усеща. Остана откъснат, когато двама от съюзниците му го изблъскаха, бягайки да си спасят живота. Изтича към човек, когото смяташе за един от бойците на Нед, но онзи се обърна към него и вдигна щит, белязан с червените жълъди на друг вражески отряд. Псувайки, Перин го нападна, но получи удар отзад.

Отначало огънят го промуши, а сетне пламна и цялото му рамо. Внезапно пръстите му започнаха да изпускат по собствена воля дръжката на меча. Обърна се рязко и посрещна удар с щита си, но когато понечи да вдигне десницата си, пръстите му изпуснаха меча. Сетне усети как кръвта рухва по дясната му ръка и се излива в ръкавицата. Когато врагът продължи да го напада, Перин вдигна щита като оръжие и замахна силно, отстъпвайки назад, препъвайки се по непознатия терен. Но зад него имаше врагове.

Перин нададе отчаян вик, хвърли се напред и блъсна с все сили с щита си врага пред себе си. Съвсем изненадан от тази самоубийствена маневра, човекът се хлъзна и падна назад. Изненаданият Перин падна върху него, щитът му остана между двамата и той стовари цялата си тежест върху му. Врагът отметна рязко глава назад и остана неподвижен. Перин не знаеше, нито пък го беше еня дали онзи е мъртъв или само зашеметен. Изправи се мъчително на крака, хвърли безсрамно щита си и хукна към дъна, но направи само няколко крачки. Внезапно осъзна, че битката е изгубена и че врагът владее бойното поле, а последните му другари бягат през портите малко пред следващата ги линия от сини и жълти щитове. Той падна на колене и видя как портите се затвориха. Покрай него тичаха врагове, като си крещяха.

— Ще приемат обсада — курвенските му копелдаци! Бегом към малката врата!

Никой и не поглеждаше към полумъртвия боец, отпуснат на земята. Дойде му наум, че както беше без щит в тази бърканица, никой няма да разбере, че е от противника. Виеше му се свят, но грабна с лявата си ръка меч от един труп наблизо, взе го, подтичвайки след останалите и крещейки: „Към малката врата!“ Той не даваше и свинска пръдня за Греймин, но в дъна, където нямаше и половината от необходимите провизии, приклещен от обсадата беше Нед, а нямаше кой да я разкъса. Греймин беше призовал всички съюзници, които имаше.

Сред прашната, блъскаща се тълпа хитростта му свърши добра работа. Той потича с тях дващестина ярда, сетне изостана и хукна към дърветата, които се издигаха покрай бойното поле. Ако някой изобщо го беше видял да отива натам, той нямаше време да го преследва. Сред боровете, внимателно вързани с въжета за колчета, бяха конете на

Надрик, пазени само от двамина слуги. Перин се втурна срещу най-близкия от тях, който моментално се подплаши и хукна да бяга. С плавен замах Перин преряза едно въже, хвърли меча и грабна поводите на солиден кон с орехов цвят.

— Добро конче. Моля те, помогни ми.

Животното стоя търпеливо, докато Перин се покатери на седлото. Придържайки се към дърветата, той се отдалечи от битката. Всяка стъпка на коня караше света пред него да се върти, а дясната му ръка висеше и пулсираше, той прехапа долната си устна до кръв и продължи да язди. Трябваше да отнесе вестта на Беноик. Това беше единствената мисъл, която си позволи да има. Щом стигна на пътя, скрита коня в галоп и се удържа върху него само със силата на волята си. Галоп, тръс, галоп, тръс, ходом — той отиваше все по-напред и по-напред, като си напомняше, че в Спейбрун може да получи помощ. Понякога се питаше дали изобщо ще стигне до селото, но кръвта по ръката му засъхваше и вече не течеше.

Тъкмо преди пладне превали последното възвишение над Спейбрун и спря коня. Дълго време гледа надолу към пламтящите въглени и обгорени греди, наполовина скрити под дима. Лекият ветрец носеше към него и гадна миризма, която прекалено напомняше тази на печено прасе. Някои от селяните бяха чакали твърде дълго, преди да побегнат.

— О, богове, мен да питате — нашият Надрик приема отмъщението си прекалено сериозно.

Конят изпръхтя и отметна глава, подплашен от миризмата на изгоряло. Перин го подбутна, заобиколи развалините и се насочи към боровата гора. Не можеше да вдигне ръката си, нито да си мърда пръстите, но щеше да се опита да стигне сам до дъна на Нед. Използвайки странични пътеки през дивата местност, можеше да съкрати разстоянието на около четирийсет мили. Щом навлязоха дълбоко в дърветата, отново спря коня и си помисли за дъна, представи си го ясно в съзнанието си и си спомни всички онези топли, безопасни дни, които беше прекарал там, радвайки се на компанията на Нед. Сетне потегли отново, насочвайки се право към него. Всеки път, когато започваше да се отклонява от най-пряката пътека, го пронизваше дълбоко безпокойство, нещо като страх или тревога. Щом се върнеше на правия път, неспокойството изчезваше. Не разбираше ни най-малко

този номер, който много пъти в миналото го беше връщал към местата, които възприемаше като свой дом.

Перин си проправяше път през гората до залез, сетне слезе от коня и го поведе в тъмното в продължение на още няколко мили; препъваше се, падаше и отново се насилваше да стане и да тръгне, докато стигнаха до малък поток. Стори му се, че мина дяла вечност, преди да успее да отпусне юздечката на коня. Най-накрая успя да я махне и даде на животното да пие.

— Извинявам се, но няма овес.

Гората бавно се приближаваше към него, завихрена във въртоп от златиста мъгла. Седна тъкмо преди да загуби свят.

Тази нощ в голямата зала войската — по-точно каквото беше останало от нея — се гушеше като овце в снежна буря. Бяха осемдесет и няколко души в относително добра форма, двайсетина с тежки рани. Родри седеше на пода с последните шестима от бойния отряд на Нед. Никой не разговаряше, а всички гледаха към почетната маса от другата страна на залата, където Греймин и съюзниците му обсъждаха, събрали глава до глава, с опънати черти и сковани устни на светлината на факлите. Уплашени слугини се промъкваха през бойците и раздаваха малки дажби разводнено пиво. До огнището на слугите млад паж седеше и плачеше, най-вероятно питайки се дали отново ще види майка си. Накрая Нед напусна почетната маса и докуца при собствените си хора. Не седна, а се смъкна по стената, докато успя да се отпусне, наполовина изправен на сламата.

— Трябва да легнете, милорд — обади се Родри.

— Проклетата рана не е чак толкова лоша. — Нед сложи ръка на бедрото си, сякаш се опитваше да скрие кървавата превръзка.

— Извинявам се, милорд.

— О, и аз на теб. Ще трябва да си сдържаме скапаните нерви.

Всички закимаха, загледани в пода, в пространството, навсякъде другаде освен един към друг.

— Имаме провизии за шест пълни седмици — продължи лордът.
— Че и повече, ако започнем да ядем конете.

— Има ли шанс за преговори? — попита Родри.

— То шанс винаги има. Утре Греймин изпраща хералд навън.

Родри наблюдаваше преговорите отдалеч, защото на разсъмване му се падна да пази на бойниците. Хората на Надрик бяха разчистили бойното поле от трупове, оставяйки зад себе си разорано, оплискано с кръв пространство от около триста ярда. Зад него бяха палатките и конете на обсаждащите. Около дъна, далеч отвъд обсега на метателните копия, се движеше в тръс конен патрул. По груби изчисления на Родри, Надрик все още разполагаше с най-малко сто и трийсет души. Когато слънцето се беше издигнало с час на небето, портите се отвориха и навън се измъкна шамбеланът на Греймин, който носеше дълга тояга, по която бяха намотани червени панделки. Патрулът се приближи до него, направи почтени полупоклони на седлата си, сетне го отведе в лагера. Родри се облегна на бойницата и зачака. Над него с грачене прелетяха ято врани и той им завидя за крилата.

Хералдът се върна след около половин час, ала Родри трябваше да изчака, докато го смениха на поста, за да чуе вестите. Спусна се по стълбата и побърза да отиде в голямата зала, където бойните отряди се хранеха в зловещо мълчание. Другите лордове ги нямаше, но Нед беше седнал да хапне при хората си. Родри се отпусна до него и си взе парче хляб от кошницата, като го гледаше очаквателно.

— Надрик не иска да преговаря за мир — рече тихо Нед. — Той предлага едно — ако се предадем без бой, ще пожали жените и децата. В противен случай ще опустоши дъна и ще избие всичко живо в него.

Когато Родри изруга под нос, останалите бойци кимнаха сащисани в знак на съгласие с него.

— А ако се предадем, какво тогава? — поиска да знае Родри. — Ще избеси всички мъже в дъна ли?

— Точно така, сребърен кинжал.

Родри върна парчето хляб на мястото му. За момент му се дощя да излязат и да атакуват, да се бият, да умре почтено, вместо да се поклаща на въжето като конекрадец, но пък трябваше да се мисли за съпругата на тиерина, слугините ѝ, дъщерите му и малкия му син.

— Така да бъде — рече той. — Въжето е по-добра смърт от болестта. Казват, че човек приритвал веднъж и всичко се свършвало.

— Макар да си сребърен кинжал, ти си почтен човек, Родри от Аберуин. Надявам се само моите благородни съюзници да са също така честни като теб.

— О, така ли, милорд! Да не искате да кажете, че спорят помежду си?

— Точно така. Е, пъклите да го вземат, ще удържим малко, преди да направим каквото и да е. Копелето може да почака няколко дни, докато се наслади на попиканата си победа.

— Защо да не чакаме, докато ни умори от глад?

— Ами ако промени условията си? Не бих се изненадал, ако курвенският му син не поиска незабавна капитулация, за да запази живота на една-едничка жена.

Перин се събуди от слънчевите лъчи, които се стичаха по дърветата и в замаяния му поглед приличаха на копия от светлина. Седна и изкрещя от пулсиращата болка в ръката. На колене пропъзля до потока и пи, взимайки вода в лявата си шепа. После осъзна, че конят е изчезнал. Стана, олюлявайки се, направи няколко крачки и разбра, че не е в състояние да измине останалите двайсет мили до дъна. За щастие не се наложи да го прави. Още няколко ярда и застана напълно неподвижен, в очакване, почти без да мисли, докато изпита странно усещане, някакво трепетно чувство, твърдото убеждение, че наблизо се намираше ако не онзи кон, то поне друг. Следвайки го, се упъти встрани, без да обръща внимание на неудобството от това, че не върви право към дъна. Мина между дърветата, докато накрая видя пред себе си просветляване, което означаваше планинска поляна. Притеглянето на коня беше толкова силно, че се увлече, разбърза се и удари ранената си ръка в едно дърво. Когато изпищя на глас, чу в отговор тихо цвилене. Продължи напред, този път по-предпазливо, и се измъкна от гората, за да се озове в мъничка тревиста долина, където конят му пасеше със заплетени в тревата поводи. Когато Перин се приближи мъчително до него, конят вдигна глава и зарови муцуна в здравата му ръка.

— Да вземем да махнем тази юзда, приятелю мой. Ако умра по пътя и походите ти се замотаят в храст или нещо подобно, ще загинеш и ти от глад.

Свалянето на юздата само с една ръка беше продължително и агонизиращо усилие, но най-накрая успя. Облегна се на коня за опора и разрови дисагите, където намери резервната риза на предишния му

собственик и парче пастърма от елен. Със зъби накъса ризата на ивици и си направи груба примка за ръката, сетне изяде пастърмата, докато яздеше напред, водейки коня с колене. Цял следобед продължи да се придвижва бавно напред, като се промъкваше през разположените далеч едно от друго дървета, катереше се нагоре по възвишения и слизаше надолу в оврази. На залез беше изминал още десет мили. Намериха друга поляна и той остави коня да пасе, завиждайки му за тревата, защото стомахът му се свиваше от глад. Имаше намерение да си почине само няколко мига, но още щом седна, сънят го победи.

Когато се събуди, поляната беше заляна от лунна светлина. Наблизо стоеше конят и спеше с отпусната глава. Нощта беше необикновено тиха; не се чуваше бухането на бухал, нито песента на щурците — нищо. Седна, учуден от тишината, и тогава видя нещо или някой да стои в края на поляната. Изруга шепнешком, надигна се и му се дощя да е при него мечът, изоставен на бойното поле. Фигурата направи крачка напред. Беше висока и стърчеше на лунната светлина — а дали това не беше лунна светлина? От здравите му голи ръце, също така осезаемо като да беше вода, капеше светлина, тя блестеше по златната лента около врата му, лъщеше по масивните рога, които се подаваха от подобна на еленска глава, макар и от нея да гледаха човешки очи. Перин заплака, обхванат от неистова, болезнена радост.

— Керун — прошепна той. — Мой най-свети господарю.

Голямата глава се обърна към него. Бистрите очи го огледаха, но не враждебно, а по-скоро безразлично; божеството вдигна ръце, за да благослови мъжа, който бе може би последният му истински поклонник в цяло Девери. После изчезна и остави Перин потопен в трепетно благоволение, което изтри всичката му болка и изтощение. По лицето му се стичаха сълзи. Той отиде до мястото, където се беше появило божеството, и коленичи на тревата, докосната от него и по този начин станала вече свещена.

След време конят наруши обаянието, като вдигна глава и сънливо изпръхтя. Перин се покатери на него и тръгна, водейки го по инстинкт през тъмната гора. Язди през остатъка от нощта, а на сутринта продължи, но не усети глад, ни болка, раната му напомняше за себе си с усещане, което приличаше на ухапването на пчела. Около час след разсъмване стигнаха до дърветата, които се издигаха само на миля от дъна на Нед. Той се качи в тръс по склона, слезе от коня и поведе

умореното животно към портите. Чу викове и тропот на тичащи хора, но изведнъж му беше много трудно да вижда. Съсредоточи вниманието си върху това да остане на крака, докато Джил тичаше към него.

— Лорд Перин! Нима всички са загинали?

— Дяволски близо са до това — обсадени са.

Сетне загуби съзнание и потъна в благодатта тъмнина, където сякаш дойде да го посрещне един голям елен.

Джил и слуга на име Сейбин вдигнаха Перин върху маса в голямата зала. Докато накисваше спечената от кръвта риза и я отделяше от раната, тя се опитваше да си спомни и най-дребните нещица, които ѝ беше казвал Невин за знахарството, но спомените не ѝ вършеха особена работа, защото нямаше подходящи инструменти и необходимите билки. Единственото, което Сейбин изнамери като средство за лекуване на рани, беше розмарин от градината. В края на краищата Невин винаги казваше, че всяка зелена билка е по-добра от нищо. Когато най-сетне ризата започна да се отделя от раната, изпрати Сейбин за още гореща вода и малко медовина, сетне внимателно махна ленената тъкан със спечената по нея кръв. Гномчето ѝ се появи и клекна на масата, за да види.

— Не е толкова лоша, колкото се боях — му каза Джил. — Виждаш ли? Просто е прерязал мускула, но не е засегнал големите кръвоносни съдове, които се намират под мишницата.

Гномчето кимна тържествено, наклони глава на една страна и се загледа в припадналия мъж. После изведнъж скочи и изсъска като котка, разтвори тънките си устни така, че се видяха всичките му зъби, протегна ръчички, а пръстите се свиха като нокти на животно. Джил толкова се изненада, като го чу да издава някакъв звук, че едва успя да го хване, когато то се нахвърли на Перин и се опита да го ухапе.

— Престани! — рече тя и леко го разтърси. — Какво толкова лошо има?

Личицето на гномчето се разкриви от омраза, после то се отпусна в ръцете ѝ.

— Не бива да хапеш лорд Перин. Той така или иначе е болен, а освен това не ти е направил нищо.

Гномчето поклати главичка, за да каже, че да, направил му е.

— Какво? Виж, малки братко, защо не се върнеш по-късно и не се опиташ да ми обясниш?

То изчезна тъкмо когато Сейбин се върна с един коняр. Джил изми раната с вода, после накара Сейбин да хване ръцете на Перин, а коняря — краката му. Стисна зъби и наля медовината направо в отворената рана. Перин изрева от болка и се изви. Двамата мъже едва го удържаха легнал.

— Ще ме извините, милорд — рече твърдо Джил. — Но трябва да разпръснем мръсните течности от раната.

За миг той само се опитваше да поеме дъх; после обърна глава, за да я погледне.

— Забравих къде се намирам — промърмори той. — Продължавай.

Джил намота един парцал и му даде да го захапе, сетне отново проми раната. Той потрепери веднъж, после остана да лежи съвършено неподвижно и тя реши, че отново е загубил съзнание, но очите му бяха отворени и в тях се четеше упорита съпротива на болката, от която тя се възхити. За щастие най-лошото беше преминало. Направи лапа от листата на розмарин, сложи я в раната, сетне я превърза с чист ленен плат.

— Беноик — проговори най-накрая той. — Трябва да отида при Беноик.

— Не можете да яздите. Ако се опитате, има опасност да умрете от загуба на кръв. Кажете ми какво искате да му съобщите и аз ще отида вместо вас.

— Препусни към чичо ми. Кажи му, че Нед е хванат в капан в дъна на Греймин — гласът му премина в шепот. — Последният път, когато го видях, твоят Родри беше жив.

— Благодаря! — Тя едва не се пречупи, но се стегна, за да не пресеква гласът ѝ. — Ще се моля все да е така.

Докато Сейбин ѝ обясняваше кой е Беноик и как да стигне до Прен Клюдан, Джил отрязва един от вълците, извезани върху окървавената риза на Перин, да ѝ послужи за знак. Когато тръгна, взе два коня. Прехвърляйки тежестта си от единия на другия, щеше да се придвижва почти със скоростта на куриер. Щом се отдалечи достатъчно от дъна, повика гномчето си, което моментално се появи на рога на седлото.

— Можеш ли да намериш Родри? Можеш ли да ми кажеш дали все още е жив?

То кимна утвърдително, потупа я по ръката, сетне изчезна. Джил си позволи да се разплаче, когато беше вече на път — там, където никой не можеше да я види.

Малко след разсъмване на следния ден Родри се качи на бойниците и погледна през стената. Вражеският лагер се събуждаше в мъгливата утрин; сред мръсните брезентови палатки разцъфваха огньовете, на които щяха да готвят, насам-натам започнаха да се движат мъже и да се прозяват, докато се грижеха за конете си. Точно отвъд лагера беше положено началото на вал от отъпкана пръст с ров пред него, от който до момента бяха направени около двайсет стъпки, но скоро щеше да се склочи около тях и да сложи край на всякакви опити за бягство. Но Надрик излишно се напъваше. Вече беше решено. Скоро лордовете щяха да се предадат и да увиснат на въжето, за да спасят жените и децата. Родри копнееше само това да стане скоро, за да се сложи край на чакането. От четиринайсетгодишна възраст се учеше да живее готов да умре; на двайсет и три беше майстор в тази област на бойното изкуство. Сега бе дошъл денят, но Уирдът му щеше да го стигне на края на въжето.

Да умре обесен, да бъде хвърлен в общ ров с още сто мъже, които са имали същия прокълнат от жреците край, да почива далеч от Елдид, без знак на гроба, без някой да го оплаче, просто като сребърен кинжал, който е имал лошия късмет да го наеме не онзи, който трябва — това му бил Уирдът, така ли? Родри поклати глава — просто не можеше да повярва, че цялата му бойна слава на берсерк, странните деомерски пророкувания и магичните битки го бяха довели до тук. Беше така зашеметяващо, че той не изпитваше страх и почти никаква тъга, а само мрачен хирейд, че повече няма да види Джил. Какво щеше да стане, ако беше тръгнал на изток, вместо на запад, и го беше наел Надрик, а не Нед? Щеше да е по-лошо, реши той — да участва в такова безчестно нещо. Щеше да умре, а Надрик да живее, но поне си запазваше честта, докато лордът я бе захвърлил заради омразата.

Родри бе така потънал в мрачните си мисли, че когато нещо го подръпна за ръкава, се извъртя с изтеглен меч, преди да се усети.

Сивото гномче на Джил стоеше на бойницата и му се хилеше, като едновременно с това подскачаше нагоре-надолу от възбуда. Родри усети в него да проблясва надежда. Да имаше как да накара мъничкото същество да разбере, да имаше как то да съобщи на Джил — да де, но какво трябваше да направи тя? Да изтича при някой голям лорд и да му рече, че Дивите са ѝ разказали какво е станало? Надеждата замря отново.

— Дяволски се радвам, че те виждам, малки братко, но ти съзнаваш ли какво зло ме е сполетяло?

За голяма негова изненада то кимна утвърдително, след това вдигна дълъг пръст в знак да внимава. Внезапно около него изникнаха Диви и го наобиколиха отвсякъде: дребни сини спрайтчета, тлъсти жълти гномчета, странни сиви духчета и разноцветни мънички момиченца. Преди Родри не беше виждал толкова много от тях — представляваха цяла огромна тълпа, изпълваща бойницата.

— Какво означава всичко това?

Сивото гномче щракна с пръсти, Дивите се наредиха в колона по двама, сетне започнаха ритмично да се поклащат нагоре и надолу, всеки от тях протегнал ръка пред себе си. Сивото гномче застана начело на колоната, протегнало една ръчичка напред като другите, но лявата си беше вдигнало нагоре, сякаш държеше меч. Най-накрая Родри разбра.

— Войска? О, в името на великия Бел, да не искаш да кажеш, че някой идва да разкъса обсадата?

Гномчето подскочи и затанцува, кимайки в знак на съгласие. С леко шумолене останалите изчезнаха. Очите на Родри се напълниха със сълзи, той ги изтри и преглътна силно, преди да успее да проговори.

— Ти ли каза на Джил, че съм хванат на тясно тука?

Този път отговорът беше отрицателен. Гномчето засмука пръста си за миг, сетне започна да върви, подражавайки на скована, несръчна, кривокрака походка.

— Лорд Перин? Избягал е от сражението?

Гномчето кимна утвърдително, но изражението му беше особено вкиснато. То сви рамене, сякаш реши да не се занимава с него, сетне скочи на рамото му и го целуна по бузата, преди да изчезне. Родри отметна глава и се разсмя, докато не се сети, че сега ще трябва да

убеди благородните лордове, че спасителите са на път към тях, че няма нужда да се предават, без, разбира се, да споменава за Дивите.

— О, фъшкии накуп!

Цяла сутрин докато гледаше как конните патрули обикалят ли, обикалят около дъна, разсъждава върху проблема, обмисляше различни фрази, отхвърляше ги, опитваше нови. Най-накрая по стълбата се изкатери мъчително лорд Нед и докуцука при него.

— Реших да хвърля един поглед на копелетата. — Нед се облегна на стената и се загледа надолу, а по някакъв странен начин косата му не пламтеше на слънчевата светлина, като да беше болен. — Е, добре, поне скоро ще ни избегат и ще се свърши.

— Ами, вижте какво, милорд, аз си мисля за това и...

— Аз поне нямам вдовица да ме оплаква. — Продължи лордът, сякаш не беше чул колебливите думи на Родри. — Кълна се в топките на Адовия властелин, че винаги съм искал — ако умра — земята ми да премине на Перин, а сега той взе, че умря преди мен.

— Вижте, милорд, ами ако е избягал от бойното поле?

— А, така ли? Какво би било, ако враната запее като чинка, а? Перин не беше голям боец, сребърен кинжал, а копелдаците на Надрик изклаха ранените след сражението.

— Това е вярно, но...

— Зная какво си мислиш — озъби се Нед. — Защо да оплакваме бедния Перин? По-добре за него е, че мъртъв.

— Не съм си мислил такова нещо, милорд. Нищо подобно.

— Тогава извинявай. Забравам, че не го познаваше добре. Слава на божиите задници, но така ми призля от дрънкане. Какво му има на скапания ти братовчед, как можеш да го търпиш в дъна си, той е смахнат, той е полуумен, той е това или онова. Той не беше смахнат въобще, пъклите да ме вземат! Е, малко... как да кажа, може би ексцентричен, но съвсем не и смахнат — той тежко въздъхна. — Но във всеки случай това вече няма значение. Утре сутринта ще го срещна в Отвъдните земи.

— Милорд, той не е мъртъв.

Нед го погледна така, сякаш сметна него за смахнат. Ето къде беше ключът към цялата работа и Родри пое дълбоко дъх, за да има сили, преди да продължи.

— Милорд, трябва да сте чували старата поговорка, че елдидците често имат по малко второ зрение? Това е вярно и, кълна ви се, дълбоко в себе си зная, че Перин е жив и води войска насам, за да разкъса обсадата.

Лордът присви очи.

— Погледнете ме, презрения сребърен кинжал. Аз съм участвал в повече сражения и кръчмарски сбивания, отколкото много от хората са чували. Ако е въпрос, и преди ме е чакало бесило. Смятате ли ме за човек, който ще започне да се занимава с фантазии, преди да се изправи пред смъртта? Нали ме похвалихте за храбростта ми в сражението?

— Така е — лордът обърна поглед встрани. — Видях те също как побесня. Че защо да нямаш малко второ зрение и как бих могъл да зная дали имаш, или нямаш? Но...

— Зная, че звучи налудничаво, но ви моля да ми повярвате. Убеден съм, че е вярно. Някак си го сънувам и зная, че насам идва войска в наша подкрепа.

— Че кой... о, богове, чичо ми! — Нед внезапно се усмихна. — Разбира се, Перин ще отиде право при Беноик — е, ако наистина е жив.

— Сигурен съм, че е жив, милорд. Кълна ви се в сребърния си кинжал.

— А това е най-святата клетва, която може да произнесе мъж като теб. В името на черния космат задник на Адовия властелин, какво значение има дали ще увиснем на въжето утре или след седмица? Тръгвай с мен, сребърен кинжал. Трябва да убедим съюзниците ми в това, но съм готов да се обзаложа, че те ще се хванат и за най-малката надежда.

Четири дни след като потегли от дъна на Нед, Джил се върна с войска от двеста и двайсет души, с всеки възможен войскар, който тиерин Беноик бе успял да събере, призовавайки старите си съюзници или направо служейки си със заплахи. Когато колоната на бойния отряд влезе двама по двама в двора, Сейбин се втурна, стисна стремето на тиерина в знак на преданост и започна да предава на лорда всичко, което Перин му беше разказал през изминалите дни. Джил хвърли

поводите на своя кон на коняря и побърза да влезе в голямата зала, където Перин лежеше подпрян на възглавници с по една хрътка за глигани от всяка страна и три от онези стройни малки хрътки, известни под името гуертрейион, в краката. Тя блъсна едно от кучетата настрана и приседна на края на леглото да огледа своя пациент, чиито очи бяха ясни и бодри, а бузите му не пламтяха от треска.

— Добре ли заздравява раната? — попита го тя.

— Заздравява. Ако съдя по целия този шум отвън, довела си със себе си чичо ми. Знаех, че ще дойде. Ако ни няма мен и Нед да мърмори, животът му ще стане дяволски скучен.

В този момент сам Беноик влезе с широка крачка, пляскайки ръкавиците си нетърпеливо по бедрото.

— Перо, глупак такъв! А Нед — двойно по-голям глупак! Но Надрик е курвенско копеле, след като има наглостта да подлага на обсада мой роднина. Е, добре, заради това ще ги пометем от бойното поле. Тръгваш ли с нас?

— Тръгвам. Вълкът може да тича и на три крака.

— Но почакайте за миг, милорд — намеси се Джил. — Ако яздите, раната може да прокърви отново.

— Нека. Трябва да отида с тях. Мога да преведа войската през гората, разбираш ли? Така ще спестим двайсет мили и една нощ.

— Чудесно — обади се Беноик. — Радвам се да видя, че най-накрая започваш да проявяваш някакъв дух, момчето ми. Не се тревожи, Джил. Ще измъкнем твоя мъж от този червясал дън колкото се може по-бързо.

— Негова светлост е невероятно почтен и благороден. Да бях бард, бих възхвалила името ви заради това.

Тя се поклони леко и ги остави сами. Вън на двора двамина от васалите на Беноик се съвещаваха с капитаните си, докато бойците разседаваха конете си и ги завързваха на колчета, защото в конюшните нямаше място. Тя мина през портите и слезе донякъде по склона, седна така, че да е сама, и призова сивото гномче, което моментално се появи.

— Добре ли е все още Родри?

То кимна утвърдително и сетне приклегна пред нея и започна да чопли зъбите с нокът.

— Все още не си ми казал защо мразиш лорд Перин.

Гномчето спря да си бърника в устата и направи раздразнена физиономия, но след това продължи, докато не си ги почисти така, че да остане доволен.

— Хайде, казвай, малко братче! Поне можеш да ми кажеш защо. Или е трудно да се обясни?

Без особено желание то се съгласи с последното.

— Добре, да видим тогава. Наврежда ли е нещо на теб или на други Диви?

Не, не беше навреждал.

— Може ли да ви вижда?

Очевидно не, защото то поклати отрицателно глава.

— Зъл човек ли е?

Мръщейки се от усилието да се съсредоточи, гномчето завъртя ръчички, сякаш искаше да отвърне „не точно“.

— Трябва да ти кажа, че ми е много трудно да измислям повече въпроси.

То се усмихна, притисна длани към слепоочията си, като че го е заболяла главата, и изчезна. Джил предположи, че така и няма да открие причината, но докато гномчето се държи прилично и не щипе лорда, нито пък му връзва косата на възли, това нямаше особено значение. Сега беше по-важно да се погрижи за безопасността на Родри. Реши, че не може да понесе да седи повече тук, в плесенялия дън на Нед, в очакване на вести.

На другия ден, докато бойният отряд се стягаше, Джил, която разполагаше със собствена ризница и щит, стана и на свой ред се приготви. Когато войската се строи пред портите, тя изведе своя кон и застана в самия край на редицата. Тъй като бойците бяха набързо събрани от най-различни васали и съюзници на Беноик, ако въобще някой я забележеше, щеше да реши, че е сребърен кинжал, нает от друг лорд. Всъщност тях ги интересуваше единствено, че разполагат с още един меч.

Държеше се настрана, не разговаряше с никого и по този начин целия ден не я разкриха, защото Перин водеше армията през гората, а пътеката беше тясна и се наложи да яздят в колона по един. Цял ден заобикаляха височини и вървяха между дърветата по такива странни пътеки, че тя се молеше Перин наистина да знае какво прави. Разбра също така защо провизиите бяха натоварени на мулета, а не на каруци;

очевидно Беноик познаваше много добре странностите на племенника си. Вечерта обаче, когато се разположиха на лагер на планинска поляна, я разкриха. Като наистина великолепен командир Беноик се погрижи да обиколи лагера и да разговаря лично с всеки от бойците си. Когато стигна до Джил, той зяпна за миг и избухна в смях.

— Та ослепели ли са всички мои хора? И с ризница ти съвсем не ми приличаш на момче, Джил. Какво правиш с войската?

— Ами, Ваша светлост, моят мъж е едничкото нещо, което имам на този свят. Трябва да видя със собствените си очи колкото се може по-скоро, че всичко е наред.

— Аха. Сега не можем да те пратим да се връщаш. Само ще се загубиш, ако следваш скапаните пътечки на Перо. Ела при мен. Ще можеш да хвърляш по едно око на раната му и всички ще знаят, че си под мое покровителство.

Когато премести нещата си при лагерния огън на тиерина, намери там Перин легнал, облегат на седлото си. Беше пребледнял от изтощение, но вдигна поглед и ѝ се усмихна.

— Знаех си, че ще намериш начин да дойдеш с нас — рече той.

— Защо, милорд?

— Ами, такава, ъ, просто си мислех, че си такава момиче. Надявам се Родри да те заслужава.

— Така смятам, милорд.

Той кимна разсеяно и се загледа в огъня. Направи ѝ впечатление колко тъжен вид имаше — носеше белег на една непрестанна печал, която вече изписваше преждевременни бръчки на това тъй младо лице, като да бе изгнаник от някаква много далечна страна, а не от собственото си семейство. Реши, че този човек бе истинска загадка.

На другия ден забеляза още една странност на лорда. Тъй като яздеше непосредствено зад него, виждаше как успява да води. Когато стигнеха до място, където се съединяваха две пътеки или се отделяше нова, той караше войската да спре, сетне навлизаше няколко стъпки, оставаше на коня и гледаше с празен поглед пред себе си с наведена глава, сякаш душеше вятъра. За момент изглеждаше изключително притеснен, сетне внезапно се усмихваше и повеждаше бойците, изпълнен с увереност. Направи ѝ силно впечатление и начинът, по който яздеше. По-голямата част от времето оставяше поводите завити около рога на седлото и водеше коня си с колене, като в същото време

се поклащаше, пазейки идеално равновесие, въпреки че едната му ръка висеше окачена на превръзка през врата. Яхнал коня, изглеждаше позиящен, сякаш странно несъразмерното му тяло беше устроено така, че да образува с коня едно завършено цяло.

Около два часа преди залез Перин намери голяма поляна, където да лагерува войската, и обяви, че се намират на по-малко от шест мили от дъна на Греймин. След като се бяха погрижили за конете, Джил сложи чиста превръзка на Периновата рана, от която сълзеше кръв и лимфна течност, и отново окачи ръката му през врата. Той твърдеше, че е прекалено уморен, за да яде, но тя го принуди да хапне малко сирене.

— Утре ще стигнем в дъна — заговори той. — Тогава ще мога да си почина, искам да кажа след битката.

— Слушайте какво, милорд. Не можете да се сражавате. Ако се опитате да въртите меч, раната ще се отвори отново.

— О, хич не се тревожи за това. Само ще се навъртам наоколо. Да се погрижа за онова, което мога.

Думите му бяха толкова странни, че Джил не можа да ги разбере и замълча.

— Ами, толкова, виж какво, чух чичо ми да обсъжда с другите лордове и те имат намерение да влязат в боя на коне — изглеждаше искрено разтревожен. — Положително ще има ранени коне и може би ще мога да ги изведа на безопасно място.

— О, боже! Все забравям колко ценни са тук конете.

Той кимна, загледан в огъня, сякаш премисляше нещо много сложно. Минаха няколко минути, преди да заговори отново.

— Как само се надявам Нед и Родри да са още живи.

Тя знаеше, че са живи, но нямаше как да му каже. Вместо това рече:

— И аз също. Изглежда високо цените братовчед си, милорд.

— Не го ценя, защото всъщност той не е истински почтен. Но го обичам. Двамата бяхме заедно пажове в дъна на Беноик. Според мен ако не беше Нед, щях да полудея.

— Толкова ли беше суров с вас тиеринът?

— Не беше, наистина не беше. Аз бях причината, разбираш ли? Просто... ами, о, ъ, толкова...

Докато го чакаше да свърши, Джил се питаше дали усилията на Нед да му запази разума не са останали напразни. Накрая той стана и отиде при одеялата си, без дума повече да каже.

— Сигурен ли си, че ще е днес? — попита Греймин.

— Сигурен съм, както съм сигурен, че слънцето свети — отвърна Родри. — Ваша светлост, зная, че ви се струва налудничаво, но ви се кълна в едно — войската, която ще ни освободи, е наблизко. Добре ще бъде да се приготвим и да излезем навън. Ако не дойдат, Ваша светлост ще разбере, че съм откачен. Тогава всички ще се предадем и ще се свърши.

Греймин го гледа продължително с изражение, което се колебаеше между съмнение и почуда. Кацнало на рамото му, гномчето се въртеше нетърпеливо, докато най-сетне тиеринът кимна в знак на съгласие.

— Прав си, сребърен кинжал — рече той и се обърна към капитана си. — Накарай хората да се приготвят. Днес всичко ще приключи, по един или друг начин.

Гномчето сграбчи косата на Родри, оскуба го и изчезна.

Бойният отряд се приготви зад портите; по бойниците се качиха наблюдатели. Докато изчакваха мъчително на горещото слънце, бойците започнаха да сядат по калдъръма. Никой не говореше; само от време на време някой хвърляше озадачен поглед към Родри, сякаш си мислеше колко са откачени, за да се хващат на думите на сребърния кинжал. Изведнъж един от наблюдателите радостно се провикна.

— От гората излизат бойци на коне! Виждам герба на Вълците! Слава на боговете, това е Беноик!

Със смях и подвикване бойците скочиха на крака. Нед прегърна Родри с една ръка и го притисна към себе си; дузина мъже го тупаха по гърба. По заповед на тиерина двама слуги вдигнаха гредата, която залостваше портата, и се втурнаха да въртят макарите. Отвън до тях достигна шумът на битка; мъже крещяха, рогове свиреха, коне цвилеха от ужас и над всичко ехтяха удари на мечове върху щитовете и ризници. Родри започна да се смее, хладно шумолене под нос; усещаше се така лек, сякаш се носеше над калдъръма.

— Помни! — изсъска Нед. — Нас ни трябва Надрик.

Стенейки и скърцайки, портите се отвориха. Бойците се втурнаха навън, крещяха и се блъскаха, както когато листа и клечки препречват пътя на някой поток и той ги разбутва, разбутва, докато накрая се отприщи през тях и се спусне напред, разпенен и побелял. В полите на възвишението вражеският лагер представляваше кървава, крещяща блъсканица. Половината от бойците на Надрик не бяха успели да се приготвят; онези от тях, които имаха доспехи, се опитваха да удържат пробива през издигнатия вал срещу развърнатата кавалерийска атака, при това имаха мечове, а не копия. Падаха коне, други цвилеха и се изправяха на задните си крака, но на всеки изгубен кон се падаха по трима или четирима прегазени врагове. Изведнъж се чу вик, че обсадените са излезли от крепостта и ги нападат в гръб! Смехът на Родри се извиси като вой, а в същото време конниците пробиха. Отбраняващите се разкъсаха строя си, защото се обърнаха към новата заплаха в лицето на Греймин, който водеше бойците си надолу по склона.

— Ей го там! — изкрещя Нед. — С обточения щит.

Едър мъж в доспехи, но без шлем тичаше през бойното поле в отстъпление, а сребърните ръбове на щита му премигнаха на слънчевата светлина. Родри го погна косо, беше спрял да се смее, съсредоточен в тичането. Скоро остави ранения Нед зад себе си. Надрик забави крачката си, запъхтя се, мъчеше се да си поеме дъх. После се препъна и Родри свърна покрай него, за да му отреже пътя. За миг само се гледаха, дишаха тежко и се опитваха да дойдат на себе си, а устните на Надрик се мърдаха под русите му мустаци.

— Ето — рече Родри. — Това е човекът, който щеше да избива жени и деца.

Сетне студеният, налудничав смях надделя. Той се втурна напред, Надрик отстъпи назад и вдигна меч и щит. Парира елегантно, с високо вдигнат щит, за да запази голата си глава. Направи опит, да намушка Родри, но той леко отстъпи встрани. Внезапно проблесна пламък и се понесе черен дим; някой беше подпалил палатките. Родри направи лъжливо движение, сетне нанесе удар; Надрик парира в последния момент, отскочи назад и започна да обикаля. Родри се извъртя с лице към него и тогава до тях достигна дим, после прах и двете се сляха в нещо по-гъсто от мъгла в морето. Двамата се спряха, закашляха се, но мирисът на изгоряло накара Родри да подивее.

Със задавен, прекъсващ се вой той нападна, обезумял като ранен лъв; нанасяше удари, отбиваше, псуваше и кашляше, а Надрик се опитваше отчаяно да го отблъсне и рядко успяваше да нанесе удар, докато парираше ударите с меч и щит. Но дори и в беса си Родри видя, че лордът се уморява. Направи отново лъжливо движение на една страна, бързо се приведе на другата, а сетне отново обратно. Надрик се опита да следва движенията му — прекалено бавно. Ударът на Родри го улучи във врата. С ужасен, бълбукащ писък той падна на колене, сетне се преви, а сърцето му изпомпваше кръвта през артерията.

Припадъкът на берсеркер напусна Родри, свлече се от него като отнесено от вятъра наметало, но го обхвана една още по-налудничава паника. Някъде сред пожара Джил лежеше мъртва или ранена. Знаеше го също така, както знаеше, че не разсъждава разумно. Чу Нед да крещи името му, но се обърна и хукна към пламтящите палатки по същия заслепен начин, по който нападна Надрик. Изведнъж чу тропот на копита и видя един кон да изплава от мъглата. Дори и опръскана със сажди, бледата златиста козина на Изгрев все така лъщеше.

— Родо! — кресна Джил. — Качвай се зад мен! Всеки момент конете на Надрик ще побегнат панически.

Родри прибра меча в ножницата му и скочи зад нея. Едва се беше наместил, когато тя скрита Изгрев да потегли в тръс.

— Какво търсиш тук?

— Спасявам те. Чух те как се смееш и тръгнах право към този звук. Погледни назад. Идват ли?

Той се обърна да погледне и макар че не виждаше добре поради дима и праха, успя да различи едно стройно шествие от приличащи на коне фигури да се изтегля от горящия лагер.

— В името на всички богове! Някой ги е извел от там.

— Това ще да е самата Епона. Когато минах покрай тях преди няколко минути, пищяха и дърпаха въжетата си.

Тя спря коня и се обърна на седлото, като му хвърли озадачен поглед. Той я сграбчи и целуна, спомняйки си безумната паника, сетне отново я целуна. Тя се засмя и го отблъсна.

— Ще ми счупиш врата, както съм обърната. Почакай, докато останем сами, обич моя.

Тогава Родри си спомни, че се намират насред бойно поле, но като се огледа — малко замаян както винаги, когато пристъпът го

напуснеше — разбра, че сражението е свършило. Надрик беше нападнат от толкова превъзхождащи го сили, че повечето му бойци бяха изклани, а малцината, които бяха имали късмет да останат живи, бяха взети в плен. Когато слязоха от коня и го поведоха по несигурния терен, той видя Нед да разговаря с Греймин при трупа на Надрик.

— Ела тук, сребърен кинжал! — призова го на висок глас Нед. — Ваша светлост, това е човекът, който уби копелето.

— Ще бъдеш награден за това, сребърен кинжал — рече Греймин. — Всъщност добре ще бъдеш награден заради всичко, което направи за мен.

Тиеринът коленичи до трупа, хвана меча си с две ръце и с един бърз удар отсече главата на Надрик. Стомахът на Родри се обърна — видяното беше безбожно. Греймин сграбчи главата за косата и се изправи, впери поглед в хората наоколо, във всеки поотделно, сякаш ги предизвикваше да оспорят дори с една дума онова, което прави, сетне се отдалечи, а главата висеше в ръката му. Жреците отдавна бяха забранили със страшни клетви да се взимат трофейни глави, но при вида на Греймин, понесъл главата на врага си, нещо дълбоко вътре в Родри се събуди — също както една струна на арфата зазвучава, когато друга бъде дръпната. Джил и Нед гледаха тиерина с откровено отвращение, но той изпита някакво мрачно удовлетворение.

— Бих сторил същото с човек, който е заплашил жена ми и децата ми — рече той.

— Е, да — Нед помисли известно време. — Наистина беше предизвикан.

Преди да се върне в дъна, Родри коленичи до обезглавения труп и методично смъкна от него всичко дребно и ценно — пари, брошката във форма на пръстен, обточената със злато ножница и сребърна катарамата. Онова, за което беше нает, беше свършило и трябваше да мисли за яденето по дългия път.

Когато огънят избухна сред палатките, Перин яздеше покрай сражението, събираше ранените коне и ги извеждаше на сигурно място извън вала. Докато кестенявият кон, който яздеше, не изпръхтя нервно и не затанцува, той не се бе замислил за опасността от разпространяващия се дим. Сетне си спомни конете на Надрик,

вързани за колчета зад палатките. Изруга, обърна кестенявия жребец и се втурна в галоп право към лагера. Отначало животното се дърпаше, но Перин му говореше, потупваше го и го успокояваше до мига, в който то събра кураж и позволи да бъде заведено близо до огъня.

Хванати между пожара и вала, конете се изправяха на задните си крака и пищяха — издаваха онзи грозен, едва ли не човешки звук, който може да се чуе само когато са обезумели от страх. Конярите се опитваха да ги спасят, но те ритаха срещу тях и отчаяно опъваха въжетата си. Перин замота поводите около рога на седлото и навлезе право сред изпадналите в паника животни, насочвайки своя кон с колена. Кестенявият трепереше и понечваше от време на време да го хвърли, но продължи да върви напред, докато Перин говореше ли, говореше. Думите се изливаха от устата му, усмихваше се по своя специален начин, посягаше със здравата си ръка, потупваше някой кон тук, пляскаше друг там, сякаш беше жребецът на стадото, който утвърждава своята власт не само като си отърква обичливо муцуната, но с леки ухапвания и ритници. Паниката започна да намалява. Конете танцуваха и се потяха, пенеха се около устата със сивата пяна на страха, заставаха зад и около него във виещия се пушек. Най-сетне конярите прерязаха и последното въже.

— Изведи ги! — кресна един от тях. — И бог да те благослови.

Перин махна и извика, повеждайки стадото напред в лек тръс. Заобиколиха вътрешния пръстен вал и се понесоха навън от горящия лагер тъкмо когато започна да пада дъжд от искри и пламтящи парченца брезент. Перин подвикна без думи, те преминаха в галоп през отвора и стигнаха на сигурно място на поляната отвъд него. Погледна назад и почти не видя дъна, който се издигаше до средата скрит в мътилката. Изчака повече от половин час, докато пушекът почти се разчисти. Беше повел стадото назад, когато го пресрещна Нед на кон.

— Търсех те — рече той. — Предположих, че си единственият човек на този свят, който би могъл да спаси конете на Надрик.

— Ами, такава, ъ, е, имат ми доверие, нали разбираш.

За миг само се гледаха.

— Е, добре — рече Перин. — Сигурно си ме смятал за убит в първото сражение.

— Мислех те, но сега виждам, че не съм имал такъв късмет.

— И аз не съм се отгървал от теб.

Двамата се приведоха от седлата си, стиснаха си ръцете и не спираха да се хият.

Когато се върнаха в дъна, братовчедите предадоха конете на слугите, сетне отидоха в голямата зала, където на почетната маса се водеше нещо като съвещание. По-дребните лордове съюзници само слушаха, докато Беноик и Греймин спореха — и двамата с пламнали лица — и крещяха.

— Виж какво! — изрева Беноик. — Направи така, че братът на Надрик много трудно може да уреди мирно цялата тази работа. Какво ще каже, когато получи тялото на брат си на две парчета?

— Да казва каквото ще, проклет да е! С какво ще се сражава с мен? Призрачни войскари от Отвъдните земи ли?

— Ами съюзниците на Надрик? Да не би всички да са били толкова ялови, че да имат само по един син? Няма ли чичовци, които да тръгнат да отмъщават за племенниците си?

Тук Греймин замълча и започна да си поглажда мустаците.

— Ако искаш на това нещо да се сложи край — продължи поспокойно Беноик, — вземи веднага да изпратиш вестоносци в Дън Девери и да помолиш за намесата на върховния крал. Направиш ли го, ще те подкрепя в тази война не за друго, а заради сигурността на скапания ми племенник. Ако не — веднага ще изтегля хората си и Нед.

Беноик отново прояви великолепната си дарба да изнудва.

— Добре, съгласен съм — рече Греймин. — Още днес ще изпратя вестители.

Кимвайки доволен, Беноик стана и даде знак на Нед и Перин да го последват.

— Идвайте, момчета. Имаме ранени бойци да нагледаме, а и онзи сребърен кинжал заслужава похвала. Той погуби Надрик, така ли? Ха! Това заслужаваше копелето — да го повали някакъв злощастен сребърен кинжал.

Главата на Перин се маеше от изтощение, но той тръгна с него, защото се боеше да каже на чичо си колко слаб се чувства. Намериха Родри да стои до вратата и да се налива с пиво, като да беше вода, а Джил му се усмихваше, сякаш сам беше спечелил битката. Перин въздъхна при мисълта за жестоката несправедливост — че тя обича искрено своя арогантен берсеркер. Намираще я привлекателна —

хубаво момиче, полудиво и скитащо на златистия си кон, който така й отиваше — но освен това беше свързана с най-добрия боец, когото някога беше виждал. Колкото и да не му се искаше да си го признае, Перин живееше в ужас от Родри.

— Е, сребърен кинжал, ти заслужи заплатата си двойно. Човек чува за хора с второ зрение, които виждат смърт, корабокрушения и такива ми ти разни зловеци неща, но твоята способност ни беше дяволски полезна.

— Така е, Ваша светлост. Ние, елдидците, сме странна пасмина.

Другите се разсмяха на шегата, но тя накара Перин да изпита още по-голяма тревога. В този сребърен кинжал имаше нещо странно, което не можеше да изрази с думи, но то го тормозеше; тревожеше го подобно на онова чувство, което му показваше, че се отклонява от вярната пътека. За него Родри представляваше нещо повече от опасност; той беше някакъв укор или част от проклятие, или... нещо. Перин се чувстваше толкова объркан, че поклати глава, но това се оказа грешка. Изведнъж помещението се завъртя около него и от никъде се надигна пукаща златиста мъгла. Чу как Нед извика, сетне загуби съзнание. Събуди се за миг, когато Нед и Беноик го сложиха на някакво легло, но още преди да напуснат стаята, вече спеше дълбоко. Спа цял ден и сънува Джил.

На другия ден всички мъже в дъна, които не бяха ранени, потеглиха с благородниците, привидно като почетен ескорт, докато те връщаха телата на Надрик и съюзниците му, но в случай че семейството на Надрик решише да продължи кръвната вражда, бяха готови за бой. Джил прекара сутринта да помага на Кама, жената на Греймин, да се грижат за ранените — работа, която обикновено се падаше на съпругите на кергонейските лордове, защото в провинцията нямаше достатъчно хирурзи. Когато дойде пладне, и двете се зарадваха на възможността да се измият и да поседнат да хапнат хляб и сирене.

— Благодаря ти за помощта, Джил. Ти доста разбираш от хирургия.

— На драго сърце ви помогнах, милейди. През живота си съм била свидетел на доста кръвопролития.

— Сигурно е така, след като следваш своя сребърен кинжал навсякъде. Той наистина е красавец, нали? Мога да разбера как е успял да завърти главата на едно младо момиче, наистина разбирам, но не съжаляваш ли понякога, че пътуваш с него? Трябва да си оставила много зад себе си заради своя Родри.

— Не съм, милейди. Цял живот съм живяла в нищета. Родри никога не ме оставя да гладувам и това ми стига.

Кама се вгледа в нея; усети, че е постъпила нелюбезно, и леко се усмихна, за да се извини. Джил реши, че е време да смени темата.

— Раната на лорд Перин сякаш зараства добре. Ужасно се радвам. В края на краищата Родри му дължи живота си.

— Това се отнася до всички ни — за момент лицето на Кама потъмня. — Е, неговият клан отглежда упорити мъже, най-упоритите в цял Кергоней, кълна се, а това означава много.

— Така е. Познавате ли добре клана му?

— Познавам го. Леля му и майка му са ми братовчедки или би трябвало да кажа, че майка му ми беше братовчедка, бедничката. Умря преди няколко години, разбираш ли, но с лелята на Перин — Гуерна, често се виждаме. Всъщност тя го е отгледала. Той е последното от седем деца и майка му така и не се оправя след неговото раждане. Трудно го износи, кървеше и много я болеше, а освен това остана в утробата ѝ само седем, а не девет месеца.

— О, Богинята да ми е на помощ! Изненадана съм, че бебето е оцеляло!

— Изненадани бяхме и ние двете с Гуерна. Беше едно мършаво нещичко, но по-здрavo от всяко друго седмаче, което съм виждала. Тъй като майка му беше много болна, Гуерна му намери кърмачка и накара момичето да носи денонощно Перо на нещо като превръзка през врата под роклите си, за да му е топло. Момичето седеше край огъня по цял ден и спеше до него нощем. Според мен това го спаси, че беше на топло два месеца — млъкна и се замисли. — Може би трудното начало го е направило толкова странен, бедното момче. Гуерна винаги го е наричала смененото дете. Той кара човека да си мисли за онези стари приказки, в които Дивите откриват човешко бебе и оставят на мястото му някое от своите.

Джил изпита странното чувство, че в случая с Перин старото поверие може да се окаже вярно, но сивото гномче се показва на масата

и изгледа Кама така злобно и презрително, като че оплюваше самата идея. То приседна до дъската със сиренето и подпря брадичка на ръчичките си, за да слуша разказа на Кама.

— Не е хубаво от моя страна да говоря за него, след като вече е голям мъж, но ако го беше виждала тогава, щеше да ме разбереш, Джил. Беше такова мършаво момченце и колкото и да го решише Гуерна, червената му коса винаги приличаше на дроздово гнездо. — Кама се усмихна, сякаш извличаше искрено удоволствие от тези спомени за по-добри времена. — И вечно беше из планината или в гората — всеки път, когато му се отдаваше възможност. Есенно време, щом се зададяха снеговете, плачеше, затова че ще трябва да стои вътре в продължение на месеци. По едно време избяга. Сигурно не е бил повече от осемгодишен. Двамата с Греймин отидохме на гости на Гуерна и Беноик и един ден хванаха Перин да краде медени питки от кухнята. Това го прави от време на време всяко момче, обаче Беноик изпадна в ярост, както понякога му се случва. Щеше да набие момчето, но малкият Нед се моли ли, моли да го пожали и Беноик склони. Да, ама на следващата сутрин нямаше и следа от Перин. Гуерна накара всички в дъна да го търсят, но през двете седмици, които прекарахме там, така и не можах да го намерят. Гуерна плачеше, убедена, че е умрял от глад или се е удавил. И аз така смятах. Но след това, почти беше станало зима, тя ми изпрати съобщение. Когато паднал снегът, Перин се появил пред портите, мръсен и окъсан, само че добре охранен. Живял три месеца в планината сам-самин.

— О, богове! И какво казал?

— Ами като слушал как всички го наричат смененото дете, си наумил, че трябва да отиде да живее при Дивите, където му било мястото. „Но така и не намерих нито един от тях“, рекло бедното момченце. Гуерна плакала, като го чула да разказва това, и дори Беноик престанал да е суров с него — е, поне за известно време.

Джил би искала да чуе още, обаче предметът на тези спомени се приближи към масата. Гномчето му се озъби и изчезна.

— Перо, трябва да си лежиш в леглото — рече Кама. — Някой от слугите ще ти донесе да ядеш.

— Дяволски скучно е в леглото. Нищо ми няма.

Прихванал ранената си ръка, която висеше на превръзката, Перин приседна от другата страна на масата срещу Джил. Под очите

му имаше тъмни сенки, които приличаха на размазани сажди.

— Милорд — обади се Джил, — наистина трябва да почивате.

— Никога няма да се оправя така, запрян като прасе в кочина. Искам да изляза в гората и да поседя там.

След разказа на Кама искането му придоби странен смисъл. От чувство на дълг към мъжа, който беше спасил живота на Родри, Джил оседла сивия му кон, помогна му да го яхне, сетне поведе животното навън от дъна. Излязоха сред нивите и видяха, че от вала беше оцеляла само някаква част; предишния ден хората на Беноик бяха стоварили телата на убитите в рова и го бяха запълнили със струпаната отгоре пръст. Минаха покрай този мрачен белег в почвата, отидоха до крайнината на гората и намериха място сред разпръснатите борове, където земята беше покрита с иглички, а светлината падаше на снопове. С въздишка на удоволствие Перин седна, облегнал гръб на едно дърво. Сега, когато беше навън, изглеждаше по-добре, лицето му придоби цвят, а очите му заблестяха.

— Чудесно е, че си направи този труд заради мен, Джил.

— О, няма нищо! Дължа ви много за това, че спасихте Родри.

— Не е необходимо. Изминах целия път заради Нед и заради себе си. Какво трябваше да направя? Да лежа там и да ги оставя да ме убият ли? Дори не съм и помислил за Родри, така че няма защо да ми благодариш.

— Не съм срещала човек, който да разсъждава като вас. Съвестен сте като жрец.

— Всички така казват. Искях да ставам жрец, знаеш ли? Чичо ми се ядоса, като ме чу, а баща ми само се изсмя.

— Е, не мога да си представя как Беноик ще позволи на някой от роднините си да служи на Бел, вместо на меча.

— О, не на Бел. Искях да стана жрец на Керун, но така и не можах да намеря дори негов храм.

Джил страшно се изненада. Друго за култа към Керун, освен че е един от мрачните богове от Времето на Зората, който е бил изместен, когато храмовете на Бел и Нуд придобили власт, тя не знаеше. Божеството елен беше господар на лова, докато Бел се грижеше за уседналия живот на земеделеца. Смътно си спомни, че от хората се очаква да дарят първата убита сърна през годината на Керун, но се съмняваше дали някой вече си правеше този труд.

— Той е великолепно божество — забеляза Перин.

— Всички богове са такива — рече Джил за всеки случай, да не би да слушат.

— О, това е така, но Керун е единственият, който... ами, о, ъ, такова, искам да кажа, че сякаш единствен ми подхожда — замисли се продължително. — Или, такова, би трябвало да кажа, че той е единственият бог, на когото аз подхождам. Или нещо такова. Винаги съм смятал, че ако се моля на другите, ще го приемат като обида.

— Какво? О, я стига, не бъдете така суров към себе си. Богинята на Луната е майка на всички нас, а тя и Трите майки ще се вслушат във всяка молитва.

— Не и в моята. А освен това Луната не ми е майка.

Джил предположи, че тази декларация граничи с богохулство, но не знаеше, пък и не я беше достатъчно еня за култа към боговете, за да го отхвърли.

— Ти да не мислиш, че ми харесва да съм такъв — продължи Перин. — Просто го зная вътре в себе си. Керун е единственият бог, който би ме приел. Щеше да ми е приятно да съм негов жрец, да живея някъде из дивотията и да правя онова, което изисква неговото богослужение. Дори не можах да намеря човек, който да знае нещо повече по въпроса.

— Ами тогава може би ще трябва да отидете в Дън Девери. Казвали са ми, че там имало древни храмове, където жреците знаели всичко, което има да се знае. Готова съм да се обзаложа, че има книга или нещо подобно и ще можете да наемете някой, който да ви я прочете.

— Това е идея! — усмихна ѝ се той. — Ти наистина ме приемаш на сериозно, нали?

— Разбира се. Баща ми винаги е казвал, че ако човек иска да стане жрец, боговете ще бъдат благосклонни към онези, които му помагат.

— Баща ти изглежда е чудесен човек. Работата е там, че никой не ме приема на сериозно, дори и Нед. Искам да кажа, че той ме обича, брани ме и тъй нататък, но ме смята за смахнат, разбираш ли, макар и да не си го признава.

— Е, добре, аз не ви смятам за смахнат.

— Наистина ли?

— Наистина. Ще бъде честна с вас. Смятам, че сте ексцентричен човек, но съм срещала и по-странни по дългия път. Та в сравнение с тях вие сте си съвсем обикновен.

Той отметна глава и се разсмя. Смахът му я изненада, защото беше дълбок, равен и наистина изпълнен с веселие, а тя осъзна, че е очаквала да е също така спънат и необикновен, както и говорът му.

— Е, добре, може би наистина трябва да отида в Дън Девери и да видя повече свят — каза накрая той. — Бих могъл да измъкна пари от братята си. Вероятно ще ми дадат малко, просто за да се отърват за известно време от мен, разбираш ли? Благодаря ти, Джил. Не съм се сещал за това. Мразя градовете, а така и не ми е хрумвало, че в тях може да се намери и нещо, което да си струва.

— Аз обаче ги харесвам. Вонят, но там винаги има страшно много неща да се видят въпреки вонята.

Той се усмихна, като я гледаше толкова топло, че тя веднага стана предпазлива, сещайки се, че са сами и никой не ги вижда. Не се боеше от него, защото можеше да му излезе насреща във всякакъв вид бой, но не искаше да го насърчи по никакъв начин в нещо, което щеше да предизвика неприятности с Родри. Не искаше да види бедния Перин убит от нейния ревнив мъж. Усещайки, че настроението ѝ се е променило, той въздъхна и погледна настрана.

— О, ъ, а, такова, може би щях да стана добър жрец. То е сигурно, че не ме бива много за войн.

— Е, хайде, не хвърляйте кал върху името си.

Той кимна разсеяно. Джил зачака да продължи и чака ли, чака, докато след около двацет минути ѝ стана ясно, че той е способен да седи с часове, без да говори. Не изпитваше интерес към него като към мъж, но като загадка я привличаше.

Тази нощ войската спря да лагерува на около двацет мили североизточно от дъна на Греймин, на самото място, станало причина за войната. Щяха да останат там и да изпратят вестител до брата на Надрик. Тъй като времето беше топло, каруцата, натоварена с благородните останки, беше оставена доста встрани от лагера и по посока на вятъра. Както забеляза Нед, беше напълно възможно Ейгуик дори да не развие трупа на брат си и да не види как е бил обезобразен.

— Да се надяваме да стане така, милорд — рече Родри. — На какво разстояние е дънът на лорд Ейгуик?

— Само на десет мили. Ако имаме късмет, той ще дойде утре преди залез-слънце.

Върнаха се заедно в лагера, разположен на една поляна. Прахът се сгъстяваше и ставаше кадифеносив, но Родри, разбира се, можеше да вижда много добре благодарение на елфическата кръв, която течеше в жилите му. Когато минаваха покрай един мършав храст, съзря вътре в него да се движи нещо и спря да погледне по-добре, защото не можеше да очаква толкова близо до куп човешки същества да се е скрил заек или друго животно. Свит между разкривените стебла, видя един от Дивите, какъвто преди не беше срещал: почти черен, разкривен гном с дълги зъби, издути очи и червени нокти. За миг той го изгледа с ужас, сетне изчезна.

— Нещо не е наред ли? — попита Нед.

— Няма нищо, милорд. Стори ми се че... о, че някой е изпуснал нещо от багажа, но се оказа просто камък.

По-късно, докато седяха край лагерния огън, Родри определено усещаше, че го наблюдават, но колкото и внимателно да се оглеждаше около себе си, не видя човек или дух да гледа към него.

— Дяволски опасно е да се използват Диви да разузнават — рече човекът, който се наричаше Гуин.

— Зная, но не мога нищо да направя, докато не видя Родри в плът и кръв. — Неговият спътник вдигна поглед от сканиращото огледало, положено върху квадратно парче черно кадифе на масата пред него. — Поне се е измъкнал от обсадата. Тази скапана дребна вражда можеше да ни съсипе плановете.

Гуин само кимна, съзнавайки добре колко малко им оставаше да изгубят дивеча, когато преследваха, защото за малко щеше да го стигне Уирда на боец. Човекът, използващ името Мерик, зави внимателно огледалото и го сложи обратно в тайния джоб на дисагите си. И двамата бяха бардекци, но ги бяха избрали за този лов, защото в семействата им течеше деверийска кръв. Всеки от тях имаше права, тъмнокафява коса и достатъчно светла кожа, за да не бъдат забелязани в кралството, особено в северните провинции, където рядко се

виждаха хора от тяхната родина. Всъщност майката на Гуин беше деверийка, продадена от нейния изпаднал в нищета клан като наложница на бардекски търговец. Доколкото си го спомняше, от бардекска гледна точка баща му също беше относително светъл, но беше виждал този човек само няколко пъти, преди него самия да го продадат като нежелано дете-роб на четири години. Не знаеше нищо за произхода на Мерик, а дори и истинското му име. Хората, избрани от братството за Ястреби, пазеха тайните си и позволяваха на другите да пазят своите.

— Знаеш ли къде се намира сега?

— Зная — рече Мерик, докато закопчаваше дисагите. — Не е далеч. Смятам, че ще бъде съвсем безопасно за нас да минем оттам утре. Бихме могли да спрем и да позяпаме някоя и друга минута войската. Никой нищо няма да си помисли. Кой пътник няма да спре и да позяпа какво правят благородниците.

— Вярно казваш. А след това?

— Наблюдаваме. Нищо повече. Помни това добре. От нас се очаква само да наблюдаваме отдалеч, докато Родри и момичето не останат сами на пътя. Тогава можем да повикаме останалите и да направим каквото трябва.

— Хубаво, но има нещо в този план, което ме смущава. Прекалено сложен е, оплетен и объркан като преплетените украси, които обичат тук.

— Да, и аз трябва да призная същото, но кои сме ние да спорим с нашите командири?

— Никои, разбира се.

— Шегата ти съвсем не беше смешна.

— Не съм се опитвал да се шегувам.

Гуин усети внезапен трепет на страх, сякаш произнасяйки напълно обикновената фраза „невин“ би могъл да призове Невин в стаята им в хана подобно на демон, който се появява при всяко споменаване на името му. Сетне отпъди нелогичната мисъл. Тя просто показваше притеснението му от объркания план, който стоящите погоре в кървавата гилдия им бяха възложили да изпълняват. Много им беше лесно на тях, тъй както си седяха в безопасност на островите, да планират пленяването на Родри без използването на оръжие, за да не се привлече вниманието на деомера на светлината.

— Казал ли ти е някой какво се очаква от нас да направим с неговото момиче? — попита Мерик.

— Казаха ми. Да го убием. Ако има време, първо ни се разрешава да се позабавляваме с нея.

— Чудесно. По всички сведения е хубава.

— Но само ако няма опасност. Тя не е важна за онова, което се цели с цялата тази работа, или поне така ми казаха. Просто трябва да бъде отстранена.

Мерик кимна, възприемайки тази нова информация. Стояха прекалено ниско в гилдията на Ястребите, за да им казват нещо повече от онова, което трябваше да знаят. Гуин приемаше невежеството като част от дисциплината, но вътре в себе си се питаше какво имат намерение да правят с Родри кървавите гилдии, след като те най-сетне го закарат в Бардек. Нищо приятно без съмнение, но това не му влизаше в работата. Всъщност нито той, нито Мерик имаха някаква представа кой е наел гилдията им и ги е изпратил с тази задача. Кървавите гилдии приемаха работа от всеки, който можеше да плати висока цена, за което знаеха хора не само в Бардек, но и в Девери.

На другия ден тръгнаха от Бобир — селото, където бяха отседнали, и потеглиха на североизток. Около два часа след пладне стигнаха до широка поляна и военен лагер — пространство, заето от палатки на около трийсет стъпки встрани от пътя, и коне, които пасяха отвъд него. Повечето от бойците седяха на земята и играеха на зарове, но имаше постове, разположени на равни интервали около стана.

— Да се надяваме, че Родри не е някъде отвъд конете — промърмори Мерик.

Изведнъж им се наложи да се притеснят поради далеч по-съществена причина от това къде би могъл да се намира Родри. Както яздеха бавно покрай лагера, спирайки от време на време да зяпат с престорено удивление, чуха някой да вика. Иззад палатките връхлетя в галоп отряд от десет души, раздели се на две и ги заобиколи, преди още да им мине през ума да бягат. Във всеки случай всеки опит за бягство би бил грешка. Водачът на отряда, сивокос мъж в карираните бриги на благородник, насочи коня си към тях.

— Не е необходимо да се притеснявате, момчета — рече той. — Просто искам да зная кои сте и на кого служите.

— Името ми е Гуин, а това е Мерик, милорд, и не служим на благороден лорд. Работим за гилдията на търговците в Лин Ебон, най-вече като охрана на кервани, но те ни изпратиха тук с писма и други подобни неща до новата гилдия в Дън Пир.

— А имате ли нещо, с което да го докажете, момче? Води се война и няма откъде да знае, че не сте шпиони.

Гуин бръкна в ризата си и извади тънка верижка с откраднат печат на въпросната гилдия. Лордът го разгледа, изръмжа одобрително и го върна.

— В такъв случай извинявайте. Продължете, но внимавайте по пътя. Най-вероятно няма да имате неприятности, ала си струва човек да си държи очите отворени.

— Така е, милорд, и ви благодаря.

Лордът махна с ръка, отрядът се раздели и ги пропусна, така минаха право покрай един войн, който според описанието трябваше да е Родри. Късмет, при това голям, помисли си Гуин, но погледна с безразличие към сребърния кинжал и изражението на лицето му не издаде с нищо какво мисли. Родри му отвърна на погледа със същото безразличие, обърна коня си и последва отряда, който се връщаше в лагера. Нито един от двамата не проговори, докато не бяха изминали около миля; тогава Мерик се разсмя, гърлено и мрачно.

— Е, добре, значи. Отсега нататък няма да се налага да пращам Дивите.

— Другите виждали ли са го?

— Не са. Говорих с Бридин чрез огъня снощи и те са все още твърде далеч на юг. На тях няма да им се налага да сканират, освен ако нещо не се случи с мен.

— Няма. Нали затова те придружавам.

— Нагъл си, нали? — Мерик се обърна на седлото и му се усмихна. — Но няма да отрека, че си най-добрият боец в Братството. Остава да се надяваме, че ако се стигне дотам, ще се окажеш по-добър от Родри.

— Да се надяваме, че няма да се стигне, те го искат жив.

През първите няколко дни, след като войската замина и докато в дъна чакаха в напрежение за вести, Джил прекарваше голяма част от

времето си с Перин, обикновено в гората. Ако слънцето и чистият въздух можеха да се нарекат лечение, те имаха много по-голямо оздравително въздействие от лежането. Скоро тъмните кръгове под очите му изчезнаха и оставаше по цял ден буден. Но независимо колко време прекарваше с него, тя не изпитваше чувството, че го познава, защото той беше въздържан и затворен в себе си като дивите животни, които толкова много обичаше. След първия им разговор повече не спомена, че копнее да стане жрец на Керун. Когато се опитваше да го заговори за семейството му или за живота в дъна, той винаги се отклоняваше и казваше нещо откачено, което слагаше край на разговора им. Изглежда се радваше на компанията ѝ, но понякога тя се питаше дали не би предпочел да е сам. На третия ден обаче той разкри чувствата си по един тревожен начин.

Следобед тръгнаха на обикновената си разходка, но този път той ѝ каза да заведе коня по-навътре сред дърветата, защото искаше да ѝ покаже мъничко поточе, по брега на което растеше папрат. След като напои сивия жребец, Джил послушно се възхити на папратта и седна до него на хладната сянка.

— Би трябвало скоро да имаме вести от войската — заговори той. — Ако е имало сражение, ще изпратят вестносец.

— Да се молим да са на път за дома, и то без да ги преследва чужда войска.

— Истината говориш. Макар че... а, ъ, о, такова...

Джил го изчака търпеливо да си събере мислите. Вече започваше да свиква с това той да прекъсва разговора за продължителни периоди от време.

— Ами, такова, чудесно беше да седя с теб в гората. Без съмнение няма да можем да го правим, когато Родри се върне.

— Разбира се, че няма да можем. Понякога Родри става отвратително ревнив, макар и да няма причини за това.

— О, а, ъ, значи няма причини за това?

— Никакви, милорд.

Тя застана нащрек, в очакване да види как ще приеме твърдия ѝ отказ. За момент той се загледа печално в папратта.

— Никакви, така ли? — проговори накрая той. — Наистина ли?

Обърна се към нея и ѝ се усмихна, една особена усмивка, открита и напрегната, която сякаш посегна, обгърна я и я разтревожи с

топлина, осезаема като докосване с ръка. С мъка отклони погледа си, а той сложи нежно ръка на бузата ѝ. Тя се изви и му удари ръката, но той се усмихна отново по начин, който го накара сякаш да запламти. Тя го гледаше втренчено, защото за миг вече не беше способна да мръдне. Когато я целуна, устните му бяха меки, нежни, но и чувствени, обещаващи хиляди неща.

— Ти си наистина красива — прошепна той.

С усилие на волята си тя го отблъсна и му се сопна.

— Вижте какво, такива работи между нас повече не може да има.

— А защо да няма?

Усмивката му беше толкова смущаваща, че Джил побърза да стане и отстъпи назад, сякаш беше враг с меч. Той не направи усилие да я последва, а само я гледаше с наведена настрана глава като дете, което пита. Отстъпи още няколко крачки и усети как магията престана да действа.

— Връщам се в дъна — озъби се тя. — Очевидно имате достатъчно сили да яздите сам.

На връщане премисли проблема. Не можеше да е деомер — откъде щеше да го е научил — но пък какво друго би могло да е? След като вече беше на разстояние от него, случката оставаше някак си странно замъглена в съзнанието ѝ, сякаш така и не се беше запечатала в паметта ѝ. Реши, че независимо дали това е деомер или не, вече ще избягва да остава насаме с Перин. Когато той се върна в късния следобед, тя го видя от другата страна на голямата зала. Изглеждаше толкова безразличен, толкова неясен и несръчен, че започна да се чуди дали не е сънувала станалото край потока.

Наклякали насред поляната, лордовете преговаряха. Ейгуик водеше десет от хората си за ескорт, Греймин също десет, един от които беше Родри. Той беше убил брата на Ейгуик и трябваше да присъства, за да го потвърди, ако лордът поиска. Досега Греймин не беше получил възможност да каже нещо, защото основно разговора водеше Беноик.

— Значи е уредено, нали? — рече най-накрая Беноик.

— Уредено е — гласът на Ейгуик прозвуча много уморено. — Ще се подчиня на арбитража на върховния крал — стига да смятам, че

е проведен справедливо.

— И аз също — намеси се Греймин, преди Беноик да свари да се съгласи от негово име. — Кълна се в честта на клана си.

— И аз в честта на моя. — Ейгуик въздъхна и се изправи, загледан към цялата войска, която стоеше зад тях. Родри предположи, че преценява с колко души тя превъзхожда малцината бойци, които би могъл да събере. — Изпрати ми хералд, когато дойдат кралските хора.

— Така ще стане. — Беноик се изправи на крака и махна на останалите да станат. — Да си стиснем ръце.

Стиснаха си тържествено ръцете. За момент Ейгуик се забави, оглеждайки десетте бойци около тиерина. Положително знаеше, че един от тях е убил брат му, затова се взираше поотделно в лицата им, като погледът му се задържа малко по-дълго върху Родри. Той пък на свой ред го изгледа смело и видя как устата на лорда горчиво се сви. Имаше само една причина в преговорите да участва сребърен кинжал. Ейгуик рязко се обърна и поведе хората си. Родри изпусна дълга въздишка на облекчение.

— О, та ти си убил копелето в честен бой, сребърен кинжал — обади се Беноик.

— Така е, но все пак е трудно да гледаш в очите роднините на човека, на когото си донесъл неговия Уирд.

Докато възсядаше коня си, за да се върнат в лагера, Родри имаше чувството, че някой го дебне. Обърна се на седлото и се озърна, но всички наоколо възсядаха. Във всеки случай никой не би ме гледал така втренчено, помисли си той, освен ако Ейгуик не може да изпраца отдалеч лоши погледи.

И въпреки това продължи още малко да усеща върху себе си нечий чужд взор, после всичко избледня. По време на дългия път назад към дъна на Греймин изпитваше от време на време чувството, че някой го следи.

— Дяволски се радвам да видя, че ръката ти вече не виси на превръзка — отбеляза Нед.

— И аз също — отвърна Перин.

Взе една кожена топка, натъпкана здраво със слама, и започна да я стиска, за да упражнява пръстите си. Скоро щеше да започне да

раздвижва и цялата ръка, но толкова много болеше, че искаше да го отложи за ден-два.

— Ще заздравее ли както трябва? — попита Нед.

— Все още не зная. И без това никога не ме е бивало с меча. Във всеки случай няма да загубя някакво тънко умение.

— Е, мен ако питаш, битката свърши. Ейгуик не може да създаде никакви особени неприятности. Брат му е оголил владенията заради войната си с Греймин.

— Значи чичо ни ще изтегли войската, така ли?

— О, не, няма. Той се забавлява чудесно, като тероризира Греймин и говори вместо него. Но зная, че ти много се измъчваш да стоиш затворен в дъна по този начин. Ако искаш, можеш да си тръгнеш.

— Благодаря ти, но ще остана. Просто в случай... о, ъ, а, такова, че нещо се случи.

— Дори и да започнем отново да се сражаваме, с тази ръка ти няма да можеш да дойдеш с нас.

— Зная. Не е там въпросът, разбираш ли?

— А къде е въпросът?

— Ами, такова, ъ, Джил.

— Какво? Ти си откачил. Родри ще те накълца на парчета! Съвсем не искам да те обидя, защото би могъл да направи същото с мен, при това без да се напъва.

— Не виждам причина да се стигне до открит бой, нали?

— Никаква. То няма причина и слънцето да изгрява всяка сутрин, но все някак си го прави.

С ръце на бедрата Нед оглеждаше Перин, сякаш мислеше как да го удари.

— Готов съм да се обзаложа, че мога да му отнема Джил — обади се Перин.

— Разбира се. Затова съм така дяволски притеснен. О, богове, досега не съм виждал човек, който да има такъв късмет с момичетата като теб. Как го правиш, а?

— Много им се усмихвам и ги лаская. Едва ли е нещо по-различно от онова, което правят повечето мъже.

— Така ли? А защо не ми е вършило същата работа?

— О, вероятно не се усмихваш както трябва. Трябва да... о, ъ, да пуснеш да потече и малко топлина с усмивката. Лесно е, след като веднъж му хванеш колая.

— Тогава ще трябва да ми покажеш как. Но, виж какво, ако заложиш капан за Джил, може да налетиш на вълк.

— Вълкът ще изпълнява заповедите на моя любим братовчед и ще обикаля цял Кергоней с него.

— Не мога да го направя. Не е честно.

— А колко пъти съм лъгал чичо ни заради теб? И това беше нечестно.

— Така е. Толкова ли искаш да прекараш една нощ в леглото на Джил?

— В живота си не съм желал нещо толкова, колкото нея.

— Ах, проклет да си, копеле такова! Хубаво тогава. Ще намерим къде да отидем двамата с Родри.

— Благодаря ти, братовчедо. Най-смирено ти благодаря.

Наложи се да чакат дълго, докато бързият куриер пропътува повече от двеста мили до Дън Девери. Той можеше да се спусне с някой от многото шлепове, които плаваха по Камин Ирейн, но трябваше да се върне на кон. В другите части на кралството, разбира се, имаше гуербрети, които да изслушат тяхната молба, но онези, които някога управляваха Кергоней, бяха водили непрекъснато ненужни войни помежду си, докато накрая крал Марин Втори беше премахнал този ранг през лятото на 962 година. След кървав бунт синът му Касил наложи декретът за премахването на гуербретите да влезе в сила. Оттогава насам кралете лично приемаха васалното подчинение на отделните лордове и отсъждаха по кавгите помежду им.

Докато чакаха, Перин дебнеше Джил, но от почетно разстояние, гледайки да остане сама, без Родри, което рядко се случваше. Тези моменти много трудно се улавяха, защото тя правеше всичко по силите си да го избягва. Тъй като беше първата жена, която се съпротивляваше на необикновеното му привличане, беше озадачен, но съпротивата я правеше още повече желана. Накрая шансът му да предприеме нещо дойде. На залез-слънце на десетия ден куриерът на Греймин се върна с вестта, че кралят благосклонно се е съгласил да отсъди по въпроса. Всъщност по пътя го следваха един хералд и юридически съветник.

— Великолепно! — рече Беноик. — Виж какво, Греймин, трябва да изпратиш почетен ескорт да ги посрещне.

— Точно това се готвех да кажа. Ще бъда много признателен, ако някой от благородните ми съюзници бъде така добър да отиде с бойния си отряд да изпълни тази задача.

Перин хвърли многозначителен поглед към Нед. Той въздъхна.

— С удоволствие ще го направя, Ваша светлост — обади се той. — Останали са ми шест души, както и сребърният кинжал. Това подходящ брой за ескорт ли е?

— Точно такъв трябва да бъде. Ако бойният отряд е прекалено голям, Ейгуик би могъл да претендира, че сме ги сплашвали. Благодаря ти, лорд Нед.

Нед се намръщи по посока на Перин с такъв израз на лицето си, сякаш беше захапал бардекски лимон. Перин само му се усмихна в отговор.

— Е, любов моя, тръгваме на разсъмване.

Джил се вцепени от ужас.

— Чакай, я ми кажи какво не е наред? — поиска да знае Родри. — За нас няма каквато и да е опасност.

— Зная — трудно ѝ беше да говори. — Само дето сме прекалено много време разделени.

— Разбирам те, но получих много бойна плячка и наградата от тиерин Греймин, така че като приключи тази ни работа, ще се настаним за известно време в някой приличен хан.

Тя кимна и се обърна настрана, изкушена да му каже истината — че я е страх да остане сама в един и същи дън с Перин — но това можеше да доведе до кръвопролитие. Не че нямаше да остане доволна да види Перин мъртъв, ала в замяна на това роднините му щяха да убият Родри. Той я прегърна и я притисна до себе си.

— Бързо ще се върна, любов моя.

— Надявам се. — Тя се протегна нагоре и го целуна. — Родо, о, Родо, обичам те повече от собствения си живот.

Както се оказа, отрядът потегли цял час след разсъмване, защото Нед и хората му не можеха да тръгнат от някъде просто и лесно. Когато вече бяха на път, Джил остана дълго време на портите. Искаше

й се да ги последва, усещайки деомерския хлад да се спуска по гърба й като предупреждение. Обърна се и видя Перин да й се усмихва. Тя мина покрай него без дори да каже „добро утро“ и побърза да се скрие в безопасност в компанията на лейди Кама и слугините й. Цял ден го отбягваше, а вечерта залости вратата на стаята си отвътре.

На другия ден Перин я хвана сама. Джил беше отишла в конюшните да се погрижи за Изгрев, тъй като никога не го оставяше на мърлявото внимание на конярите. Тъкмо го водеше обратно в чистия му бокс, когато Перин се приближи.

— Добър ден — рече той. — Мислех да изляза малко. Няма ли да дойдеш с мен?

— Няма, милорд.

— Моля ти се, не ме наричай непрекъснато милорд.

Сетне се усмихна с топлата си усмивка, чиято магия започна да се завива около сърцето й.

— Обичам те, Джил.

— Не давам и свинска пръдня дали ме обичате. Оставете ме на мира.

Отстъпи назад и усети вратата на бокса зад себе си. Той отново се усмихна и сложи длан на бузата й — едно докосване, което я изпълни с топлина. Деомер, можеше да е само деомер. Когато я целуна, тя разбра по един кошмарен начин, че отслабва, че е много изкушена да предаде Родри заради този мършав, смахнат, безличен мъж.

— Можем да излезем на поляната — прошепна той. — Колко е хубаво навън, на слънце.

Думите му, самият рационален акт на говор, прекъсна магията. Тя го блъсна толкова силно, че той едва не падна, и се измъкна от него.

— Оставете ме на мира! — озъби му се тя. — Обичайте ме колкото си щете, но аз принадлежа на Родри.

Още щом се върна в голямата зала, страхът й се превърна в омраза, в нещо сляпо и убийствено, защото я беше накарал да се почувства безпомощна — нея, която бе в състояние да се бие с най-добрия боец и да се грижи за себе си по дългия път. Да можеше да го убие и да се измъкне невредима, щеше да го направи. Цял ден го гледаше как я дебне и яростта й растеше. Накрая рано вечерта забеляза, че е напуснал залата. Един слуга й каза, че си е легнал,

защото раната му го безпокояла. Добре, помисли си тя, дано да гори като огън! Отпиваше от последната половиница пиво в компанията на останалите жени и почти не слушаше какво говорят. Трябваше да направи нещо във връзка с лорд Перин, реши тя, и тогава най-сетне се сети откъде можеше да потърси помощ. Невин. Разбира се! Той щеше да разбере, да ѝ помогне. Взе един фенер и отиде в стаята си. Щеше да използва пламъка, за да се свърже с него, където и да се намираше.

Влезе в стаята, сложи фенера на пода, сетне залости вратата. Когато се обърна, видя Перин, който седеше съвършено неподвижен в нишана на стената, и затова не го беше забелязала със съзнанието си, изпълнено от деомера. Когато го напсува, той ѝ се ухили, но това беше най-обикновена победна усмивка.

— Махай се! Махай се или ще те изхвърля насила!

— Какъв гаден език имаш, любов моя.

— Не ме наричай така.

— Джил, моля ти се — усмихна ѝ се с омайната си усмивка. — Нека остана при теб тази нощ.

— Няма да стане — рече тя, но чу, че гласът ѝ е колеблив.

Усмихвайки се, все така усмихвайки се, той се приближи до нея. Тя се усети като пияна от медовина, мислите ѝ трудно придобиваха форма, още по-трудно ѝ беше да ги изрази, а когато се опита да се отдръпне, се олюля. Той я хвана за раменете и я целуна, устните му бяха толкова топли и подканящи върху нейните, че тя отвърна на целувката, преди да успее да се възпре. Тялото ѝ беше излязло от контрол, като придошла река. Когато я прегърна и отново я целуна, тя се запита дали от малко момиче, когато е флиртувала, без да знае какво предлага, е пожелавала мъж така, както желаше него.

— Зная, че искаш да остана — прошепна той. — Ще си тръгна рано. Никой няма да види нищо.

Тогава тя се застави да мисли за Родри и събра достатъчно сила да го отблъсне, но той я хвана за китките и отново я дръпна към себе си. Тя се бореше, ала коленете ѝ сякаш се бяха превърнали в олово, а ръцете ѝ — във вода. Като продължаваше да се усмихва с магическата си усмивка, той я притегли към себе си и отново я целуна. Усети, че отстъпва с една смътна мисъл, че Родри така и няма да разбере. Удоволствието, което изпита, се дължеше колкото на неговите ласки, така и на това, че се бе предала. Тя едва го пусна, за да се пъхнат в

леглото, а веднъж легнали, затрепери. Перин не бързаше, целуваше я, галеше я, сваляше дрехите ѝ една по една, сетне продължи още малко да я гали. Когато най-сетне търпеливото му въздържание се пречупи, страстта му беше ужасяваща. На нея ѝ оставаше да се поддаде на своята, да ѝ позволи да съответства на неговата и да я отнесе, където пожелае.

След това остана да лежи в обятията му и да се притиска до него, докато светлината на свещта хвърляше бледа, танцуваща светлина върху един свят, който беше станал странен. Каменните стени бяха оживели, набъбваха и се свиваха ритмично, сякаш дишаха. Самата светлина подскочи и пламна сякаш идваше от голям огън и падаше върху стъклени късове. Ако не я беше целунал отново, щеше да се изплаши, но неговото любене прекалено обсебваше вниманието ѝ, за да мисли за нещо друго. Когато свършиха, заспа в обятията му.

Няколко часа по-късно внезапно се събуди и го намери да спи до нея. Във фенера остатъкът от свещта гаснеше сред локва от восък. За момент се почувства толкова объркана, че се почуди какво прави той там, но малко по малко си спомни. Едва не се разплака от срам. Как можа да предаде своя Родри? Как можа да се държи като пачавра с един мъж, когото ненавиждаше? Тя седна и го събуди с думите:

— Махай се от тук. Не искам повече да те виждам.

Без да спори, той стана и започна да си търси дрехите. Тя се облегна на стената, защото стаята се въртеше около нея. Всеки звук, всяко шумолене, което идваше откъм него, беше неестествено силно и отекуваше десетократно по-силно. Накрая свърши.

— Наистина те обичам — рече покорно той. — Няма да си поиграя с теб веднъж, а сетне да те изоставя.

— Махай се! Махай се веднага!

С театрална усмивка той се измъкна навън, затваряйки вратата зад гърба си. Джил падна на леглото, притисна към себе си възглавницата и хлипа в нея, докато плачът я източи и тя заспа. Когато се събуди, през прозореца на стаята ѝ се изливаше слънчева светлина, гъста като поток от мед. Дълго време лежа, чудейки се как светлината е станала твърда. Очуканият фенер от пютер блестеше като най-фино сребро и дори изглеждаше, че сивият камък на стените пулсира с чудесна светлина. Облече се малко трудно, защото групите петна и изтеглените нишки на дрехите ѝ привличаха вниманието ѝ, сякаш бяха

най-фина бродерия. Отиде до прозореца и си помисли, че не е виждала такъв хубав летен ден — небето блестеше ярко, подобно на сапфир. Долу в двора конярите се грижеха за конете и звукът от копита по калдъръма се издигаше към нея като звънтенето на камбани. На перваза се появи гномчето й.

— Знаеш ли как се опозорих?

Изгледа я, без нищо да разбира.

— Добре. О, богове, може би ще мога да живея след станалото, а може би няма да мога. Моли се Родри никога да не разбере.

Озадачено, мъничкото същество клекна и започна да си рови между пръстите на краката. Тя осъзна, че кожата му съвсем не е изцяло сива, както винаги си беше мислила, а е съставена от цветове, много мънички петънца от различни цветове, които отдалеч се сливаха и изглеждаха сиви. Така беше заета да го разглежда, че не чу вратата да се отваря, докато не стана твърде късно. Обърна се рязко и видя Перин да й се усмихва. Ръцете му бяха пълни с диви рози.

— Набрах ги на поляната за теб.

Джил се готвеше да му ги хвърли в лицето, но видът им я привлече. Трябваше да ги вземе, да ги разгледа, защото бяха най-красивите, които беше виждала, листенцата им имаха цвета на кървава дъга — непрекъснато се променяха и блестяха, докато средата им беше пламтящо злато.

— Трябва да поговорим — рече той. — Нямаме много време. Трябва да направим планове.

— Какво? Планове за какво?

— Ами не можем да останем тук, докато се върне Родри.

— Никъде няма да отивам с теб. Не те ща повече в леглото си.

Но той се усмихваше и този път, след като се бяха любили, тя усети стократно по-силно магичното му очарование. Докато мислите й се блъскаха, разбра, че е установил връзка с нея и през тялото й протича някаква странна сила. После я хвана за раменете и я целуна, мачкайки между тях цветята, от които се разнесе облак аромат.

— Толкова много те обичам — каза той, — че никога няма да те пусна да си отидеш. Ела с мен, любов моя, ела в планината с мен. Там ни е мястото. Ще пътуваме заедно цяло лято.

През ума на Джил премина една последна свързана мисъл: той не беше смахнат, а направо луд. Сетне я целуна и стана прекалено

трудно да мисли.

Бойният отряд на лорд Нед срещна хералда на краля на около ден и половина път от дъна. Родри яздеше до негово благородие, когато преваляха малка височина и видяха на пътя под тях кралските емисари, до един възседнали бели коне с червени чулове, прикрепени с позлатени катарамии. Начело вървеше хералдът и носеше жезъл от полиран абанос със златен връх, от който висяха сатенени панделки. Зад него яздеше възрастен мъж в дълга тъмна туника и сива наметка на юридически съветник, а до стареца имаше паж на бяло пони. Шествието завършваха четирима войскари от собствения отряд на краля, които носеха лилави наметки, а ножниците им бяха обточени със злато. Нед ги зяпаше с отворена уста.

— О, богове — рече немоцно той. — Трябваше да накарам бойците да си облекат чисти ризи.

Двете групи конници се срещнаха на пътя. Когато Нед се представи, хералдът — рус млад мъж, чиято горна устна се беше удължила от горделивост — го огледа за момент, който продължи толкова дълго, колкото му позволяваше възпитанието.

— Смирено благодаря за честта, ваше благородие — рече накрая той. — Сърцето ми ликува, че тиерин Греймин приема мисията ни сериозно и със съзнание за нейното значение.

— Е, разбира се, че е така — изтърси Нед. — Иначе защо щеше да изпраца скапаното искане, а?

Хералдът си позволи лека, ледена усмивка. Родри подбутна коня си напред, направи изящен лек поклон от седлото и се обърна към него.

— О, почитан глас на краля, приветстваме ви и се кълнем, че няма да пожалим живота си, за да бъде пътят ви безопасен.

Хералдът се поклони, очевидно с облекчение, след като се намери някой, който знаеше обредните поздрави, дори ако този някой беше сребърен кинжал.

— Покорно благодаря — рече той. — А кой си ти?

— Човек, който обича своя суверен повече от собствения си живот.

— Тогава ще бъдем поласкани да яздим с вас по пътя си към справедливостта.

— Нека кралската справедливост бъде вечно жива в тази страна.

Наложи се Родри да обясни на Нед как да разположи хората си — той трябваше да язди наред с хералда, а бойният му отряд да застане зад войскарите на краля. Самият Родри имаше намерение да заеме най-скромното място в самия край, но докато минаваше покрай колоната, съветникът улови погледа му и му даде знак да застане до него.

— Така значи, Родри Мелуейд — рече той. — Вие сте все още жив. Ще кажа на благородната ви майка, когато отново се видим в двора.

— Ще съм ви много благодарен, господине, но имал ли съм честта да се запозная с вас? Клетникът аз, боя се, че съм забравил името ви.

— О, съмнявам се дали някога си го знаел. Казвам се Кунвелин и познавам относително добре милейди, майка ви. — Той огледа проникателно Родри за момент. — Наистина сърцето ми се радва да ви видя жив и здрав. Без съмнение не сте чули новините от Аберуин.

— Нищо не съм чул, добри човече, освен по някоя откъслечна вест, която научавам от пътници.

— Аха. Втората жена на брат ви изглежда ялова, докато отхвърлената лейди е родила чудесен здрав син.

Родри изпсува под нос, по най-неподобаващ на възпитанието начин, но съветникът само се усмихна. Това беше момент, който щеше да помни цял живот, момент така невероятен, като че слънцето е изгряло внезапно на среднощното небе, превръщайки с магията си нощта в ден. Когато Рийс умреше, той щеше да е наследникът на Аберуин. Сега вече можеше да си позволи да се надява на онова, на което отдавна беше престанал да разчита — да го извикат да се върне. Аберуин беше такъв важен ран, че сам кралят би могъл да се намеси, за да върне у дома наследника от дългия му път.

— Бих ви посъветвал да се пазите колкото е възможно — рече Кунвелин. — Имате ли достатъчно пари?

— Напълно достатъчно.

— Добре. Тогава може би няма да ви се налага да се наемете веднага.

— Така ще направя, добри човече.

Родри копнееше от дъното на сърцето си да зададе още въпроси, но знаеше, че дворцовата закалка на стареца няма да позволи повече отговори. Известно време яздиха мълчаливо; после Кунвелин се обърна към него.

— Между другото дъщеричката ви е добре. Лейди майка ви я държи непрекъснато до себе си.

Родри трябваше да се замисли, преди да си спомни за копелето, с което беше оплодил едно момиче от народа. Преди колко години беше това, запита се той. Три, може би. И побърза да каже:

— Това е много мило от страна на госпожа майка ми. А какво име носи?

— Рода, да пази живо името на баща си.

— Разбирам. Майка ми винаги е знаела как да дразни Рийс.

Съветникът си позволи съвсем бегла усмивка.

Родри прекара остатъка от пътуването изпълнен с бясно нетърпение да съобщи на Джил новините от съветника. Ако разбираше добре намеците, те скоро щяха да се върнат в Елдид, за да заживеят удобно и в разкош, какъвто той приемаше, че тя иска. И тя вече щеше да е нещо повече от негова любовница. Вече не беше разглезен помалък син, на когото му трябва силна жена, за да му държи юздите; той беше мъж от когото имат нужда, мъж в състояние да предявява искания. Щеше да й осигури титла, да й даде земя като дар за зестра и да се ожени за нея, независимо какво мислеха по въпроса майка му и кралят.

Късно в един чудесен слънчев ден хералдът и неговият ескорт стигнаха в дъна на Греймин. Докато копитата на конете тропаха през портите, Родри се оглеждаше за Джил. Дворът беше пълен с войскари, които образуваха нещо, което можеше да мине за строй, а в същото време двамата тиерини стояха на вратата на броха, за да приветстват почетните си гости. В бъркотията не видя и следа от нея, нито пък дойде да го посрещне в конюшната, когато настаняваше своя кон и този на Нед. Беше доста засегнат, но не се замисли особено, приемайки, че лейди Кама я държи край себе си по някаква причина, докато Нед не дойде забързан в конюшната.

— Милорд — попита Родри, — Джил в голямата зала ли е?

— Няма я там. А Перин тук ли е?

— Няма го. Не е ли при другите благородници?

Устните на Нед побеляха.

— О, в името на черните топки на Адовия властелин! — изръмжа Нед. — Да не би той да е... скапаният му малък пор... о, проклет да е, мьдото му скапано!

— Милорд, какво означава всичко това?

— Все още не зная. Върви с мен.

Родри се помъкна след Нед, докато той търсеше из голямата зала Кама и най-накрая я намери да дава заповеди на слугите за предстоящия пир. Когато Нед я хвана за ръката, тя забеляза Родри и ахна съвсем лекичко.

— О, боговете да са ми на помощ — рече тя. — Но трябва да знаете какво е станало и колкото по-рано, толкова по-добре. Нед, ако някога пипна това скапано копеле, братовчед ти, ще го смажа от бой.

— А аз ще го държа през това време. Какво е направил с Джил?

Кама хвана майчински ръката на Родри, а големите ѝ тъмни очи бяха изпълнени с извинение.

— Родри, твоята Джил я няма. Единственото, което мога да си помисля, е, че е тръгнала с Перин, защото той изчезна един час след нея. Искрено ти казвам, че ме боли за теб.

Родри отвори уста и отново я затвори, сетне стисна дръжката на меча си толкова силно, че навитата кожа по него се заби в дланта му. Нед беше побелял като смъртник.

— Знаехте ли нещо за това? — изръмжа Родри.

— О, ъ, а, такава, всъщност не. Исквам да кажа, о, Богове! Знаех, че харесва момичето ти, но не съм си представял, че ще излезе нещо от това.

С огромно усилие на волята си Родри си напомни, че би било непочтено да го убие пред една дама.

Кама раздруса леко ръката му.

— О, я стига — рече тя. — Та кой с всичкия си би предположил, че Джил би напуснала мъж като теб заради някакъв Перин?

Гордостта му беше удовлетворена поне дотолкова, че да пусне дръжката на меча.

— Я ми кажете, знае ли чичо ми за това? Не мога да повярвам, че би оставил Перо да извърши нещо толкова непочтено.

— А защо смяташ че скапаният ти братовчед се измъкна като невестулка? Беноик тръгна след него с няколко от хората си, но Перин е забил в гората. И следа не намерили от него.

Нед понечи да отговори, сетне не му оставаше нищо, освен да гледа втренчено Родри. Бяха в ужасно положение и двамата го знаеха. Ако Родри се закълнеше да отмъсти с кръв в присъствието на лорда, той щеше да е заставен от честта си да не му позволи да тръгне — стига да може. Страхът в очите на Нед му донесе удовлетворение.

— Хей, вие? — отекна ревът на Беноик. — Какво става тук?

С ръце на бедрата тиеринът се приближи с широки крачки и застана помежду им.

— Да разбирам ли, че Родри е узнал истината?

— Узна я — отвърна Кама.

— Хм! Сега слушай, Нед, твоят червясал братовчед е постъпил лошо и ти го знаеш не по-зле от мен. От друга страна, сребърен кинжал, тя не ти е законна съпруга, затова нямаш право да го убиеш. Пребий го от бой, разбира се, но не го убивай. Ще ми се закълнеш ли тържествено, че няма да го убиеш, нито осакатиш? Ако се закълнеш, ще тръгнеш оттук с моята благословия и още малко пари. Не го ли направиш, няма въобще да потеглиш.

Родри огледа залата, пълна с въоръжени мъже.

— Виж какво, ела на себе си, момчето ми — продължи Беноик. — Дяволски добре зная, че първата мисъл в главата на един мъж в такъв момент е да пролее кръв. Но се запитай — ако прережеш гърлото на Джил, няма ли пет минути по-късно да плачеш?

— Ами, Ваша светлост, така и ще бъде.

— Добре. Чувствам срама, който племенникът ми лепна на своя клан. Искаш ли си я обратно или не? Ако не, тогава ще ти платя цената на булката, сякаш ти е била жена. Ако я искаш обратно, закълни ми се и тръгвай с моята благословия.

Изправен пред тази безукорна справедливост, Родри усети как яростта му се укроти. На нейно място дойде хладният разум и му подсказа нещо друго и това друго едва не го накара да се разплаче — Джил вече не го обичаше.

— Е, Ваше сиятелство, ако щете ме сметнете за глупак, но си я искам. Искам да ѝ кажа едно-две неща и в името на всички богове от Отвъдното, ще я намеря, дори цяло лято да я търся.

— Ето ти късмет — обади се Мерик.

— Да, в известен смисъл — рече Гуин. — Наистина няма да трябва да се занимаваме с момичето, но Родри ще тръгне след нея, а не в посоката, в която искаме ние.

— Охо, така ли? Помисли, младежо. От всичко онова, което успях досега да разбера, този Перин познава гората като цицката на майка си. А какво знае човек като Родри за нея? Докато е бил лорд, е имал горски и пазачи на дивеча да се грижат за тези неща, а сребърните кинжали предпочитат да вървят по пътищата — усмихна се нежно. — Ще поговоря с Бридин чрез огъня за това, но смятам, че сме открили идеалната стръв, за да примамим нашата птичка до брега. Единствените следи, които ще открива, ще са онези, които му подаваме ние.

II

Цяло лято Саламандър, или Ебани Саломондериел, както беше пълното му елфическо име, пътуваше през Девери по следите на брат си, но го правеше бавно, по дълги и криволичещи пътища, защото Народа никога не бърза за никъде, а независимо от човешката си кръв той беше отгледан сред елфите. Още в самото начало, току-що прекосил границата с Елдид, намери хубаво момиче, което привлече не само с песните си, и прекара с нея две приятни лениви седмици в Кернметин. После, след като навлезе в Пирдон, един благороден лорд му плати добре, за да забавлява гостите на сватбата на дъщеря му — шест весели дни на гуляи. След това той тръгна из Девери, все в посока север, към Кергоней, но се случваше да остава по някой и друг ден в интересен град или пък за седмица в дъна на някой любезен лорд. Когато сканира Родри и установи, че е обсаден, се разбърза, но само докато разбра, че обсадата е вдигната. После реши, че брат му ще бъде в пълна безопасност дълго време, затова се забави с друго момиче, което го очакваше и му беше останало вярно още от предишното лято. В края на краищата му се стори ужасно непочтено да си тръгне бързо, след като то го бе чакало толкова дълго.

И стана така, че се намираще на около сто мили на изток от дъна на Греймин в слънчевия следобед, когато Родри ескортира хералда и съветника до там. Беше се разположил рано на лагер до един поток; рано, просто защото се бе уморил от ездата, така че върза конете си на колчета на малка полянка и отиде до течащата вода да сканира. Видя Родри разтреперан да научава от Кама новината, а тъй като сцената беше наситена с емоция, той дори можеше да чуе — макар и не с ушите си — известна част от разговора. Сякаш наистина стоеше до брат си, когато Беноик овладя нещата. Сетне видението внезапно изчезна, прокудено от собствения му поток от чувства. Скочи на крака и високо изпсува.

— Боговете да са ми на помощ! — рече на глас и поклати учудено глава. — Та наистина кой би си го помислил. Не мога да повярвам, че Джил би го изоставила, просто не мога.

Коленичи отново и се загледа във водата, в която слънчевата светлина танцуваше, и помисли за Джил. Нейният образ изплава бавно и през цялото време изглеждаше някак странно колеблив и замъглен. Тя седеше на една планинска поляна, докато Перин връзваше три коня на колчета, включително нейния Изгрев. Първо помисли, че е болна, защото седеше съвършено неподвижно, а устата ѝ висеше отворена като на селски идиот, но не успя да я разгледа добре, защото видението беше много неясно. Отметна глава и го отпъди.

— Ето, това ми изглежда много страшно, странно и озадачаващо. Ще трябва да огледам по-отблизо.

Призова на елфически Дивите и пред него се материализираха четири гномчета и една силфида.

— Слушайте внимателно, малки братчета. Имам задача за вас и ако я изпълните, ще ви изпея песен. Ще заспя и искам да стоите до мен и да ме пазите. Ако някой човек или пък животно дойде и се приближи, ощипете ме и ме събудете.

Гномчетата кимнаха тържествено, а силфидата се понесе нагоре-надолу из въздуха. Саламандър легна на гръб, кръстоса ръце върху гърдите и забави дишането си, докато не усети как тялото му се слива със затоплената от слънцето земя. Тогава затвори очи и призова своето светлинно тяло. За разлика от хората, майстори на деомера, които използват солидна, синкава, сходна с телата им форма, елфическата прилича повече на огромен трептящ пламък, но от сребриста светлина, откъдето наднича непрекъснато променящ се лик. Когато формата на Саламандър заживя трайно във въображението му, той прехвърли в нея съзнанието си, като отначало се направи, че поглежда през очите му към лежащото под него тяло, сетне видя света в синкавата етерична светлина. Чу звук като рязко щракване; вече се намираше на ефирно равнище и гледаше надолу към спящото си тяло, пазено от Дивите и свързано с него чрез дълга сребриста нишка.

Вдигна се бавно, ориентирайки се по долините, които бяха яркочервени и мътнееха с убитото кафяво на растенията, и от потока, излъчващ първична сила във вид на сребърна завеса, която се носеше високо над водата. Ако се замотаеше в нея, тя би могла да го разкъса на парчета. Внимателно се отдалечи, набра голяма височина и помисли за Джил. Усети някакво придръпване в нейната посока и го последва. Дълго време — нещо, което е невъзможно да се определи на ефирно

равнище — се носеше бързо над убиточервената гора, прекъсвана тук-там от по-светлите пространства на фермите, където работеха селяни, чиито аури сияеха около тях, преди всичко в бледожълто и зелено, на синкавия фон на равнището. Пътуваше и все повече, и повече усещаше присъствието на Джил, което го теглеше напред.

Но към края се сдоби с водач. Тъкмо беше прелетял високо над едно малко поточе, когато видя един от Дивите, упътен право към него. В истинската си сфера съществуването беше красив възел от сияещи линии и цветове, плътномаслиново, лимоненожълто и кафяво-червено, с по някоя и друга искрица черно, но то очевидно беше в беда, защото се издуваше и ставаше два пъти по-голямо, а сетне се свиваше и трепереше.

— Чакай, чакай, малък братко — обърна се мислено Саламандър към него. — Какво толкова се е случило?

Вместо отговор то се завъртя около себе си и затанцува, но той смътно успя да долови чувствата му: ярост и отчаяние за нещо, което обичаше. Спомни си сивото гномче на Джил.

— Познаваш ли Джил?

То заподскача и се изду от радост.

— Аз съм неин приятел. Заведи ме при нея.

Гномчето се понесе пред него като ловно куче. Докато го следваше, избягвайки извивките на едно възвишение, Саламандър видя далеч долу под себе си планинската долина, която представляваше червено сияние от тревата, осяяно със смътните сребристи аури на конете и две човешки аури. Забеляза, че Периновата е необикновено зелена и сива, каквато за първи път виждаше, а тази на Джил е бледозлатиста, но огромна. Тя се издуваше, излъчваше малки вълни, сетне се свиваше отново до форма, която беше прекалено голяма за което и да е човешко същество. Когато се спусна към нея, видя как Перин се обръща и казва нещо. Аурата на младия лорд излъчи светлинен залп, който се разля върху Джил като океанска вълна. В отговор нейната се набръчка и погълна магнетичното излъчване.

Саламандър се носеше над нея, изтръпнал от шок. За миг Джил вдигна поглед нагоре, право към него и изкрещя на глас. Беше видяла светлинното му тяло.

— Джил, аз съм приятел!

Но макар да го виждаше, сякаш не чуваше мисълта му. Тя скочи на крака и посочи към него, като през цялото време крещеше на Перин, който просто изглеждаше озадачен. Саламандър се извиси нагоре, следвайки сребърната нишка колкото се може по-бързо обратно към тялото си. То си лежеше непокътнато, където го беше оставил, а Дивите все още го пазеха. Сниши се, задържа се над него, сетне се отпусна. Отново чу щракването, усети плътта да го обвива, беше топла и за момент болезнено тежка. Освободи светлинното си тяло; седна, като удари три пъти с длан по земята, за да сложи край на магията. Гномчетата го погледнаха очаквателно.

— Благодаря, приятели мои. Хайде, елате донякъде с мен. Ще ви изпея обещаната песен, но трябва да бързам. Добра моя приятелка е здравата и истински омагьосана.

Зората се издигна над лилавите планини и се плисна над поляната, която, понесена от летния вятър, представляваше зелен порой от трева. Джил седеше върху одеялата си и гледаше как Перин стои приведен до огъня и загрева вода в малко желязно менче. Той извади от дисагите бръснач, малко сапун и спукано огледало и започна да се бръсне, така спокойно и сръчно, сякаш се намирал в спалнята си. През съзнанието на Джил премина някаква смътна идея, че трябва да му пререже гърлото с дългия, остър стоманен бръснач или може би със сребърния си кинжал, но ѝ беше прекалено трудно да мисли.

— Вземи да хапнеш нещо — обади се той.

— След мъничко — и да говори ѝ бе трудно. — Наистина не съм гладна.

Отмести поглед и видя сивото си гномче, което клечеше на няколко ярда отвъд Перин. Толкова се зарадва, като видя мъничкото същество, че скочи и изтича към него, но тъкмо се наведе да го вземе, то се озъби, замахна с нокти и изчезна. Много бавно седна там, където стоеше, чудейки се защо го е яд на нея. Струваше ѝ се, че би трябвало да знае, но паметта не се връщаше. Вдигна камъче от тревата и се загледа в неговата непрекъснато колебаеща се кристална структура и остана така, докато Перин не дойде да я прибере.

Цяла сутрин язدهа през гората, следвайки дълги, обиколни пътеки. Всяко дърво беше живо присъствие, навеждаше се над

пътеката и посягаше към нея с рошави пръсти. Някои я плашеха, други изглеждаха съвсем безопасни; трети, определено по-малко, сякаш я молеха да им стане приятелка и протягаха трептящи листати ръце. Отместеше ли поглед от пътеката, гората се превръщаше в лабиринт от здрави стени, прекъсвани единствено от снопове тежка като камък слънчева светлина. От време на време Джил мислеше да се отдели от Перин, но беше безнадеждно загубила представа къде се намира. Понякога си спомняше за Родри и се питаше дали се опитва да я проследи. Не се надяваше особено да ѝ повярва че не е тръгнала по собствената си свободна воля — ако, разбира се, някога ги настигнеше. Как да я намери, когато целият свят се беше променил?

Всеки цвят, дори и сивото на скалите, изглеждаше ярък и сияеше като скъпоценен камък. Стигнаха ли до поляна или планинска ливада, слънцето се изливаше върху нея като вода; беше готова да се закълне, че го усеща как капе и се стича по ръцете ѝ. Небето беше твърд свод от лапис лазули и за първи път в живота си истински повярва, че боговете пътуват по небето така, както ние пътуваме по земята, само защото цветът му наистина сякаш прилягаше на божествата. Под тежкия товар на тази красота тя се усещаше като пияна на седлото и по страните ѝ се стичаха сълзи, предизвикани от гледката, която се разкриваше пред нея. Веднъж, когато язدهа през една ливада, от скривалището си излетяха двойка чучулиги и издигайки се нагоре в лазурното кристално небе, запяха своите сърцераздиращи трели, а крилата им плющяха бързо като мънички гръмотевици. Тогава Джил разбра, че каквото и друго да се случи, този миг, този плясък на криле, тази частица звук ще пребъде, както всъщност и всеки друг миг, като ясен акорд в разгръщащата се музика на Вселената. Когато се опита да каже на Перин за своето прозрение, той просто я зяпна и рече, че била смахната. Тя се засмя, съгласявайки се него.

Този следобед спряха на лагер до един доста голям поток. Перин извади от нещата си корда и кука, каза че тръгва за риба и се отдалечи нагоре по течението. Дълго време Джил лежа на брега, загледана във водата, в Дивите във водовъртежите, бялата пена на лицата им, следите от лъскавите им телца, гласчетата и живота им, които се сливаха и преливаха едно в друго. Стори ѝ се, че искат нещо от нея, докато накрая си свали дрехите и отиде при тях. Кикотейки се, тя приклякваше и пляскаше из водата с духчетата, като се опитваше да ги

хване, а те ѝ се измъкваха и за първи път ги чу ясно как се кискат в отговор, как непрекъснато повтарят името ѝ Джил, Джил, Джил. Сетне внезапно изпищяха и изчезнаха. Тя се обърна и видя Перин, застанал на брега, нанизал на връзка три пъстърви. Сърцето ѝ се сви, също като на ученичка, която вдига поглед от играта си и вижда учителя да я гледа гневно, с недовършена работа в ръце.

Но когато се покатери на брега, той далеч не ѝ беше сърдит — хвана я, целуна я, обвини я с желанието си, докато тя на свой ред не го пожела и не легна с готовност с него в тревата. След това той стана, облече се и започна методично да чисти рибата, а тя остана да лежи гола на меката трева и се опита да си спомни името на мъжа, когото бе обичала и който продължаваше да я обича, или поне така подозираше тя. Виждаше мислено лицето му, но паметта отказваше да ѝ даде името му. Озадачена от това, стана и се облече, сетне случайно погледна надолу към потока. Дивите се бяха върнали и я гледаха с укор.

— Родри, Джил — шептяха те. — Как можа да забравиш своя Родри?

Тя се преви и заплака, хлипайки високо. Когато Перин изтича да я утеши, го отблъсна така силно, че той се препъна и падна. Досуц подплашено животно, тя побягна, тичаше бързо през високата трева на поляната и потъна в гората, но глезенът ѝ се закачи за един корен и се просна по очи. За момент остана да лежи там, дишаше тежко и виждаше колко тъмни бяха дърветата, колко застрашително посягаха да я сграбчат. Сега приличаха на строени въоръжени пазачи, вдигнали високо оръжията си. Когато Перин дойде да я прибере, тръгна послушно с него.

Вечерта той запали огън и надяна рибите на зелени клечки, за да ги изпече. Джил хапна няколко хапки, но храната сякаш се лепеше по устата ѝ, рибата внезапно започна да я пресища като чист мед. Той обаче изяде стръвно своя дял, сякаш умираше от глад, сетне заспа край огъня. Гледа го дълго. Щеше да бъде невероятно лесно да го убие, но споменът за гората я възпря. Ако той умреше, щеше да остане сама, уловена като в капан, щеше да гладува, да се върти в кръг, да изпада все повече и повече в паника — с останалата ѝ воля отклони съзнанието си от тези мисли, които заплашваха да я хвърлят в истерия. Втресе я, внезапно изпита студ и се загледа в огъня, където духовете приемаха форми и изчезваха, танцуваха сред пламъците, които

човешките същества така мило бяха осигурили. Джил почти ги чуваше как разговарят сред съскането и пукането. После една цепеница прегоря и падна сред дъжд от златисти искри. Сред бързия танц на пламъците се появи истинско лице, златисто и подвижно. Когато ѝ затвори, тя чу истински глас, при това авторитетен.

— Какво ти е, дете? Какво толкова лошо е станало?

— Лошо ли? — Тя едва изпелтечи. — Станало ли е?

За миг лицето я оглеждаше; после изчезна. Донякъде объркана, неспособна да мисли, Джил легна до Перин и заспа.

Безформени като вода, дните протичаха един след друг. Джил не можеше да ги преброи; бе загубила самата представа за броење, сякаш онази част от разума ѝ, която се занимаваше с неща като ноци и монети, беше изпаднала от дисагите и се бе изтърколила в тревата. Когато Перин се опитваше да я заговори, на нея ѝ беше трудно да отвърща, защото думите се губеха във великолепието на гората. За щастие той рядко се обаждаше, очевидно задоволявайки се с мълчаливото ѝ присъствие до него. Вечер, когато устройваха лагер, беше пламенен любовник, често я пожелаваше на одеялата им преди вечеря, а сетне като паж ѝ носеше яденето, докато тя лежеше сънлива до огъня. Мудното му колебание, тътрещата се походка, неопределените усмивки и препъваща се реч — нищо не беше останало от това. Той непрекъснато се смееше, беше спокоен и сръчен, крачеше през дивата местност изпълнен със сила и живот. Предположи, че смахнатото му безличие е просто щит, който вдига, когато е принуден да живее в земите на хората.

Доказателството, че бе права, дойде, когато отидоха в едно село, за да си купят храна на пазара. Перин се върна към предишното си аз, гледайки безцелно насам и натам, запъвайки се на всяко просто изречение, докато се пазареше за сирене и праскови, за хляб от пекаря. Джил нямаше как да му помогне, защото не можеше да приказва по-ясно от него. Веднъж видя жената на селянин да ги гледа озадачена, сякаш се питаше как двойка слабоумни могат да оцелеят на пътя.

Когато свършиха да пазаруват, отидоха в мъничка кръчма да пият по половиница. След като не беше пила друго освен изворна вода, пивото ѝ се стори толкова добро, че Джил се наслаждаваше на всяка глътчица. По пода на малкото помещение имаше пръсната мръсна слама, огнището стоеше непочистено, а масите бяха очукани, но там се

почувства щастлива. Хубаво беше да вижда други хора, хора като нея, да чува човешки гласове, вместо неспирния вятър в гората и бърборенето на потоците. Оплешивяващ пълен човек с карираните панталони на търговец ѝ се усмихна приятелски.

— Искам да те питам нещо, момиче — обади се той. — Защо носиш сребърен кинжал?

— О, а, тъ, такава — отвърна Джил. — Баща ми беше сребърен кинжал, разбирате ли. Това ми е спомен от него.

— Наистина един набожен жест.

Изведнъж Джил изживя нещо, което я стресна, защото го чу как си мисли: „Хубаво момиче, но глупаво; е, да, на момичето не му трябва ум.“ Мисълта отекна толкова ясно в съзнанието ѝ, като да я бе изрекъл гласно, но реши, че просто се заблуждава. Когато дойде време да си тръгнат от кръчмата, се разплака само защото се връщаха в самотната дивотия.

Този следобед язدهа през ниски, вълнисти възвишения, докато боровата гора оредя, а в закътаните долини се появиха ферми. Джил нямаше представа къде се намират; знаеше единствено, че слънцето изгрява на изток и залязва на запад. Лагер направиха на място, което Перин познаваше добре, или поне така каза, в някаква долинка, през която течеше поточе и беше обградена от бели брези. Преди да запали огъня, той я целуна.

— Хайде да полегнем.

Внезапно мисълта да се люби с него я изпълни с отвращение. Блъсна го, но той я хвана за раменете и я притегли към себе си. Тя се опитваше да се освободи, но превъзхождащата му сила не ѝ позволи. Грабна я, вдигна я, после я положи бореща се на земята. Тя се съпротивляваше, но през всичкото време знаеше, че бавно, неумолимо му отстъпва, използва само половината от силата си, позволява му от време на време да си открадне по някоя целувка или ласка, докато накрая се предаде, позволи му да я обладае, да я притисне към земята и да превърне света ѝ в огнено удоволствие. Той легна до нея и понечи да каже нещо, сетне заспа изтощен, с отворена уста.

Джил лежеше и гледаше как залезът се стича през клоните като дъжд от жълтици. Белите брези пламтяха с вътрешно сияние, сякаш ги наблюдаваха и благославяха с мълчаливото си присъствие. Чуваше как потокът тече наблизко, безцелното бърборене на Дивите. Точно когато

залезът загасваше в полумрак, Перин седна, прозя се и изстена. Видя под очите му тъмни кръгове, два синкави вира от сянка. За миг я погледна втренчено, сякаш не знаеше къде се намират.

— Не ти ли е добре? — попита Джил.

— О, а, ъ, такова, само съм уморен.

Но в течение на вечерта стана ясно, че нещата отиват много по-далеч от обикновена умора. Когато седнаха да се хранят, той се натъпка, сетне отново заспа. Тя седеше край огъня и гледаше как brezите сияят и, както ѝ се стори, се навеждат към тях, за да разгледат тази двойка натрапници в горичката. В един момент помисли, че вижда някой да стои сред дърветата и да я наблюдава, но когато стана, за да погледне по-добре, смътната форма изчезна. След мъничко Перин отново се събуди и отиде с несигурни крачки до огъня. Внезапно подскочил пламък заля лицето му със светлина и сякаш го покри с кръв; очите му заприличаха на две големи, празни, раздрани дупки в маска. При вида му Джил извика.

— Какво има? — попита той.

Но тя не можеше да изрази с думи онова, което инстинктивно разбираше — че следобедното им любене го беше довело до кризисна точка, досущ войн, втурнал се в атака, който не мисли за нищо друго освен за блясъка на стомана около себе си, но изведнъж се озовава отвъд вражеската линия, откъснат и сам, когато е твърде късно да се върне.

Напускайки дъна на Греймин, Родри нямаше представа накъде да тръгне. Първия ден вървя на запад, но на залез-слънце в лагера му се появи сивото гномче и се хвърли в ръцете му, притискайки се към него като уплашено дете.

— Ето те и теб! Каж ми, приятелче, къде е Джил?

Гномчето помисли, посочи на изток, след което изчезна. Пропилях цял скапан ден, помисли си той. И тогава, както бе потънал в отчаяние, изпита странното чувство, че го наблюдават.

Следващите три дни вървя на изток. Докато се носеше по горския път, се усещаше повече като буря, отколкото като човек, яростта и отчаянието се смесваха, за да тласкат мисълта му ту насам, ту натам, раздробявайки на късчета разума. Понякога искаше да я

намери единствено за да ѝ пререже гърлото; в други моменти се кълнеше пред себе си, че само да може да си я върне, нямаше да ѝ зададе и един въпрос за онова, което е правила с Перин. Постепенно го обхвана по-скоро безнадеждност отколкото ярост. Перин можеше да я е отвел навсякъде, промъквайки се дълбоко в гората, където никога няма да ги намери. Едничката му надежда беше гномчето, което му се явяваше от време на време. И винаги сочеше на изток и беше изпълнено с бяс, скърцаше със зъби и се хващаше за главата всеки път, когато споменаваше за Перин. Рано или късно, или поне Родри така се надяваше, то щеше да го заведе при Джил.

Късно през деня, когато на небето се събираха бели облаци и заплашваха с дъжд, Родри яздеше по тясна пътека и изведнъж се озова на една поляна. До пътя имаше малка кръгла дървена къщурка, пред вратата на която растяха два дъба. Слезе от коня и го поведе натам, подвиквайки за поздрав. След няколко секунди се появи възрастен мъж с обръсната глава и златната лента на жрец на Бел около врата.

— Добър ден, Ваша святост — поздравя го Родри.

— Нека те благословят боговете, момчето ми. Какво те е разтревожило толкова много?

— О, пъклите да го вземат, нима изглеждам толкова злощастен?

Жрецът само се усмихна, а очите му оставаха почти скрити зад набръчканите клепачи. Беше слаб като тояга, парцаливата туника висеше на него, пръстите му приличаха на разкривени клонки.

— Търся някого, разбирате ли — продължи Родри. — И почти съм загубил надежда, че изобщо ще я намеря. Русо момиче, красиво, но винаги се облича като момче и носи сребърен кинжал. Сигурно пътува с мършав червенокос човек.

— Съпругата ти те е напуснала заради друг ли?

— Да, така е, но откъде знаете?

— Случва се много често, момчето ми, макар и да не се съмнявам, че те боли така, сякаш си първият мъж, изоставен някога от жена — поклати глава и въздъхна. — Не съм я виждал, но влез и помоли боговете да ти помогнат.

По-скоро да направи удоволствие на стария отшелник, отколкото с надежда да получи някакво знамение, Родри го последва в мрачното миришещо на плесен светилище, което заемаше половината от къщата. На правата страна имаше каменен олтар, покрит с грубо ленено

платно, за да скрие кървавите петна от жертвоприношенията. Зад него се издигаше масивна статуя на Бел, издялана от дънер, като тялото беше само загатнато, ръцете бяха очертани с по две линии, прорязани в дървото, а туниката — представена с обикновени драскотини. Но лицето беше красиво моделирано, от него гледаха чифт големи очи, които сякаш виждаха, а устата беше така жива, като че всеки миг щеше да заговори. Родри се поклони официално на краля на света, сетне коленичи пред него, а жрецьт застана от едната му страна. В здрача Родри изпита чувството, че очите на божеството се обърнаха към поклонника.

— О, най-свети господарю, къде е моята Джил? Ще я видя ли някога отново?

За миг мълчанието в храма се сгъсти; сетне жрецьт заговори с кух, кълтящ глас, който беше съвсем различен от преди.

— Тя язди по тъмни пътища. Не я съди строго, когато отново се видите. Един, който не ме почита, я държи в плен.

Родри усети как потрепери от хлад, предизвикан от страхопочитание, подплатено със страх.

— Имаш необикновен Уирд, човече от Елдид — ти, който не си човек като останалите. Един ден ще умреш в служба на кралството, но това няма да е смърт, каквато някога си предполагал за себе си. Човеците ще си спомнят името ти дълги години, нищо че кръвта ти ще е изтекла по скалите и ще си е отишла. Всъщност те ще си го спомнят два пъти, защото ти два пъти ще умреш.

Внезапно жрецьт вдигна ръце и ги плесна силно. Зашеметен, Родри се огледа. Статуята отново представляваше само парче изкусно издялано дърво. Божеството си беше отишло.

Целия този ден, придвижвайки се бързо, Родри си блъскаше главата над предзнаменованието. Какво означаваше това, че Джил върви по тъмни пътища? Отчаяно му се искаше това да означава, че Перин я е принудил по някакъв начин да тръгне с него, а тя не е потеглила доброволно, но му беше трудно да се убеди, защото Джил би могла с лекота да убие лорда, ако е опитал да я насили. И все пак се беше вкопчил в първата малка надежда, че тя все още го обича. Сърцето му така се разкъсваше между любов и страх за нея, та едва години по-късно си спомни останалата част от предзнаменованието —

че противно на природата и здравия смисъл, той щеше на два пъти да умре.

На другия ден, когато стигна до едно малко селце, му стана ясно какво е означавала онази част от божиеото слово, която се отнасяше до Джил. В мъничка кръчма яде за първи път топла храна и пи половиница пиво. Докато хапваше овнешка яхния до непочистеното огнище, към него се приближи кръчмарят да си побъбри.

— Ти си вторият сребърен кинжал, когото виждаме тук напоследък — рече той. — О, разбира се, предполагам, че момчето не беше истински сребърен кинжал.

— Русо ли беше момчето? — Сърцето на Родри заблъска в гърдите, макар и да се мъчеше да изглежда безразличен. — Красиво, но облечено като момче?

— Точно така! Познаваш ли я?

— Познавам я. Преди колко време бяха тук с червенокосото й момче? Ще ми се да се видя отново с Джил и Перин.

Кръчмарят се замисли, чешейки голото петно на главата си.

— Бих казал преди не повече от четири вечери. Приятели ли са ти? Трябва да кажа, че нито един от тях не приказваше много.

— О, Перин никога не говори много, това е вярно. — Родри се опитваше да звучи весело и дружелюбно. — Но с момчето му човек обикновено може да си побъбри добре.

— Така ли? Тогава сигурно е болна или нещо такова, защото й беше трудно да каже две свързани думи. Взех я за една от онези празноглави женички, нали знаеш — много хубаво лице и нищо между ушите.

— Чакай, надявам се, че не е била болна. Та тя е обикновено весела като чучулига и два пъти по-забавна.

Кръчмарят се замисли дълго.

— Е, може би тя и нейният мъж са били поскарани. Както го гледаше, бих казал, че много я бие. Изглеждаше направо ужасена от него.

Ръката на Родри се сви около половиницата така силно, че кокалчетата му побеляха. „Върви по тъмни пътища — помисли си той, — разбирам.“

— Но независимо от всичко, момчето ми, като потеглиха от тук, тръгнаха на юг. Каза, че отивала на юг, за да търси дядо си.

За миг Родри се зачуди. После се досети: Невин! Разбира се, точно така щеше да го опише.

— Е, хубаво тогава, и много благодаря. — Той подхвърли на човека един от сребърниците на Беноик.

Родри остави половиницата си недовършена и бързо тръгна, насочвайки се към кръстопътя и пътеката, която щеше да го отведе на юг.

Кръчмарят го гледаше и потриваше монетата, докато сребърният кинжал се изгуби от погледа. Изведнъж се почувства виновен и изплашен. Защо беше излъгал по този начин, и то само заради шепата монети, които онзи странен човек му даде? Не обичаше да лъже. Смътно си спомни как се противопоставяше на онзи, но в края на краищата, след всичко казано, го беше направил. Доця му се да имаше кон, та да препусне след сребърния кинжал и да му каже истината. Поотърси се и вдигна поглед. Селският идиот, бедният Маро, се зададе, тътрейки крака по улицата. Кръчмарят му подхвърли монетата на Родри.

— Хайде, момчето ми, занеси това у дома на майка си и й кажи, че съм казал да купи плат и да ти ушие нова риза.

Ухилен до уши, Маро хукна. Кръчмарят се зае отново с посетителите си.

— На юг ли? — каза на глас Саламандър. — В името на всеки един цирей по топките на Адовия властелин, откъде накъде Родри реши, че трябва да тръгне на юг?

Струпаните около огъня Диви придобиха замислен вид.

— Извинете ме, малки братчета. Това беше просто един риторичен въпрос.

Саламандър стана, протегна се и обърна намръщен поглед към нощното небе, мислейки, че е трябвало да сканира Родри по-рано. Беше едва чирак в деомера и трудно сканираше без помощта на някакъв фокус, а и не можеше да го прави, когато върши друго, като например да язди. Размисли се и реши, че Родри върви на юг просто от същото отчаяние, което му беше донесло късмета на сребърен кинжал. Без деомера самият той никога нямаше да е в състояние да проследи Джил, защото онзи странен неин мъж познаваше гората като дива

сърна. Но сега, разбира се, знаеше точно къде се намират, само на десет мили североизточно от него, така че Родри всъщност беше на север от тях и тръгвайки на юг, се движеше точно натам, накъдето трябва. Въпросът беше откъде Родри знае това?

— Утре, малки братчета, утре ще проследим мечката до бърлогата ѝ.

Загрижени, Дивите шумоляха около него, блъскаха се и се щипеха едни други, отваряйки уста, за да изразят отчаяние и ненавист. Саламандър потрепери, обхванат от истински страх. Откъде можеше да знае дали мъжът, откраднал Джил, не беше могъщ майстор на деомера и не отиваше ли самият той към своята гибел.

— Знаете ли какво, изглежда ще трябва да влезна във връзка с Невин и да му разкажа всичко това.

Дивите закимаха енергично в знак на съгласие.

— От друга страна, ако го направя и ми каже да не се занимавам повече с тази гадна бъркотия? Как тогава ще изкупя бавенето си през лятото? Смятам, че ще бъде най-добре да продължа напред.

Дивите размахаха ръце във въздуха, изплезиха му се и изчезнаха като вълна от неподправено отвращение.

* * *

На сутринта тъмните кръгове под очите на Перин изглеждаха виолетови и приличаха на пресни синини на фона на неестествено бледата кожа. Червената му коса вече не пламтеше по същия начин; тя по-скоро беше с убит цвят и сплъстена като козината на болна котка. Работеше бавно, вадеше неща от дисагите си, поглеждаше ги, после ги връщаше на местата им, докато Джил седеше наблизо и го наблюдаваше.

— Изглеждаш наистина болен — обади се тя.

— Само съм уморен.

Почуди се какво толкова я беше еня дали е болен или не, но всъщност беше започнала да смята, че той в не по-малка степен от нея е жертва на странните си способности. Ала тази мисъл ѝ идваше само от време на време; то напоследък изобщо рядко ѝ идваха мисли в главата. Като че ли нещата, които Перин взимаше в ръцете си,

непрекъснато променяха размерите си, като ту набъбваха, ту се свиваха и нямаха никакви очертания в истинския смисъл на думата, по-скоро блещукащи силови линии, които показваха къде се срещат с въздуха. Накрая той извади обикновена желязна пръчка, дебела около един пръст, която завършваше с дървена дръжка.

— Благодаря на всички богове — рече той. — Та аз бях започнал да мисля, че съм я загубил.

— Какво е това?

— Променяща жига. Няма да казваш на никого, че имам такава, нали? В Кергоней бесят, ако намерят такава неща у теб.

Не разбра нищо от думите му. Насили се и направи опит да проумее всичко това, но частица по частица.

— Все още сме в Кергоней, така ли? — попита най-сетне тя.

— Да, но в южната му част. Близо до Гуюинтейр.

— Аха. И за какво е това неща?

— С него се променя жигата на кон.

— А защо ще те обесят, ако имаш такава неща в себе си?

— Защото само конекрадците ги носят.

— А защо ти го носиш?

— Защото съм конекрадец.

Джил го зяпна с отворена уста.

— Ти откъде смяташ, че взимам парите, които харчим? — Той се хилеше и очевидно много се забавляваше. — Отвеждам кон от някой благороден лорд, продавам го на един от хората, които познавам, и готово.

Някъде дълбоко в съзнанието на Джил се събуди споменът, че да крадеш е лошо. Тя помисли върху това, докато го гледаше как нарежда отново дисагите. Да крадеш беше лошо, а най-лошо от всичко — да си конекрадец. Ако вземеш коня на човек в необитавана местност, той може да умре. Тате винаги го е казвал. Тате винаги е бил прав.

— Не бива да взимаш коне — рече тя.

— О, та аз взимам само от хора, които могат да понесат загубата.

— И въпреки това е лошо.

— Защо? Аз имам нужда от тях, а те нямат.

Знаеше, че има отговор на този довод, но не можа да си го спомни. Отпусна се назад и се загледа в силфидите, тези крилати

форми от блестящ кристал, които си играеха на лекия вятър, втурваха се насам-натам или се отбягваха с плавни извивки.

— Ще те оставя за известно време тук — каза след мъничко Перин. — Парите ни свършват и трябва да открадна кон.

— Ще се върнеш, нали? — Внезапно тя изпита ужас, че ще се загуби безнадеждно без него. — Няма да ме оставиш ей така тук?

— Какво? Разбира се, че няма. Обичам те повече от собствения си живот. Никога няма да те оставя.

Той я притегли в обятията си и я целуна, сетне я притисна към себе си. Не беше сигурна колко време седяха така заедно на топлото слънце, но когато я пусна, то беше близо до своя зенит. Отиде до потока и легна там да гледа как Дивите се забавляват, докато заспа.

Късно следобед на същия ден Родри стигна до Лерин — един от най-големите градове в Кергоней с около петстотин къщи, гушещи се зад ниска каменна стена на бреговете на Камин Ирейн. Тъй като Лерин беше важно пристанище за шлеповете, които сваляха желязо от планината в Девери, той планираше да плати, за да вземат него и коня му, като по този начин даде на себе си и на добичето така необходимата им почивка. Отначало обаче отиде на пазара да разпита за Джил и Перин. Много от местните жители познаваха добре ексцентричния лорд Перин.

— Той е шантав — рече търговецът на сирене — и ако някое момиче е тръгнало с него, то е още по-смахнато.

— Той е нещо повече от смахнат — изръмжа ковачът. — Много пъти съм се питал откъде има всички тези коне.

— А, нали е благородник — намеси се търговецът на платове. — Благородниците имат коне в излишък. Но не съм го виждал от много седмици насам, сребърен кинжал, а момиче като това, дето ти казваш, въобще не съм виждал.

— Нито пък аз — присъедини се към него търговецът на сирене. — Както го казваш, ни се струва доста опасно.

На връщане към евтината кръчма, която си бе набелязал преди това, Родри се чудеше дали Джил и Перин са поели по друг път на юг. Ако беше така, трябваше да изостави плановете си да се спусне по реката, за да не ги подмине. Докато настаняваше коня в конюшната,

навън излезе един човек, за да се присъедини към него — доста безличен мъж с приведения гръб на пътуващ търговец.

— Ти ли си сребърният кинжал, който пита за лорд Перин?

— Да, аз съм, а теб какво те засяга?

— Нищо, но може да имам сведения, които да ти дам, стига да платиш съответната цена.

Родри извади два сребърника от кесията си и ги сложи между пръстите си. Амбулантният търговец се усмихна.

— Идвам насам от югоизток. Прекарах една нощ в малък селски хан на около трийсет мили от тук. Опитвах се да поспя до зазоряване, но чух някой да крещи на двора пред конюшните. Подадох си главата от прозореца и видях нашия Перин да се кара с русото момиче. Тя като да го напускаше, а той ѝ крещеше да не си тръгва.

Родри подаде първия сребърник.

— „Ще намеря никой“, казваше тя — продължи човекът. — Стори ми се дяволски странно нещо, затова някак ми се запечата в ума.

— Сигурно. А каза ли къде е този „невин“?

— Всъщност не каза. Но рече на милорда, че ако се опита да я последва към Кермор, ще му отреже топките със сребърния си кинжал.

Родри се изсмя и му подаде втората монета, сетне бръкна за още една.

— Благодаря ти, човече, и се радвам, че не си могъл да поспиш един час повече онази нощ.

Когато Родри излезе от конюшнията, Мерик се засмя тихичко под нос. Много беше забавно да накараш сребърния кинжал да плаща за лъжливата информация, която щеше да го заведе към неговата гибел.

Джил се събуди внезапно от тропота на задаващи се коне. Седна и се почуди защо не се беше опитала да избяга, преди Перин да се е върнал. Но вече бе прекалено късно. Бавно се изправи, защото земята сякаш се движеше под краката ѝ. Докато отиваше обратно към лагера, тревата се издуваше и набръчкваше, сякаш ходеше по огромен пухен дюшек.

— Джил! Не се страхувай! Помощта идва, макар — да си призная — не съм най-блестящият възможен отмъстител.

Тя се обърна изненадана и зяпна с отворена уста, докато мъжът слезе от коня си от другата страна на поляната. Отначало помисли, че е Родри, но гласът и светлата коса не съответстваха. Сетне си спомни кой е.

— Саламандър! О, богове!

И внезапно заплака, хлипаше превита на две, като се мятеше ту на една, ту на друга страна, докато той не изтича и не я притисна силно.

— Плачи, плачи, малката ми. Всичко е наред, поне донякъде. Била си омагьосана, но сега всичко свърши.

— Значи е наистина така? Деомерец ли е той?

— Не съм сигурен в това, но си била истински и добре омагьосана. Къде отиде?

— Да краде кон от някого.

— Заедно с фъшкиите, без съмнение. Този момък изглежда все по-странен и по-странен.

— Прав си, и още как. Моля ти се, трябва да се махаме, преди да се е върнал.

— О, не е така, защото искам да му кажа едно-две нещица.

— Но той е деомерец!

Саламандър лениво се усмихна.

— Време е всички истини да излязат наяве. И аз съм деомерец.

Тя се отдръпна и го зяпна.

— Та как тогава ще знам, че си била омагьосана, и как иначе щях да те намеря? А сега, хайде. Да оседлаем и приготвим коня ти. Искам да прокълна този тип да върви в третия ад, а сетне трябва да сме на път. Родри е далеч пред нас.

Като чу името на Родри, тя отново започна да хлипа. Саламандър я притисна в прегръдката си.

— Хайде, хайде, малката ми. Помни, че си дъщеря на войн. Ще има време за сълзи, когато се отдалечим достатъчно от тук. Ще го намерим твоя Родри.

— О, боговете да са ми на помощ, не зная дали брат ти ще пожелае да ме вземе отново.

— Моят... слушай, как го разбра?

Настойчивият му тон спря сълзите й.

— Аз... такава, сънувах истински сън. Видях баща ти.

— Божество! Ако имаш такава способност и този тип въпреки това... да де, може да е малко по-силен, отколкото смятах, но проклет да съм, ако побягна, преди да съм го видял. Нека оседлая коня ти, а ти ми разкажи.

Доколкото можа, Джил разказа за Перин и събитията през последните няколко дни, но ѝ беше трудно да намира думи, за да говори в някакъв ред или дори да си спомни всъщност колко време пътува с Перин. Понякога ѝ се струваше, че това са няколко години, друг път — месеци. Стресна се, когато Саламандър ѝ каза, че е било най-много две седмици. Той слушаше и все повече се ядосваше, докато най-накрая прекъсна последното ѝ несвързано изречение, махвайки с ръка.

— Чух достатъчно, малката ми. Мен да питаш, гадното копеле би трябвало да бъде бичувано и обесено. Питам се дали мога да го изправа пред съда на благородник.

Тя го погледна, забеляза как гневът му гори като призрачни пламъци по лицето му и отмести поглед. Но видяното даде тласък на спомените ѝ.

— Тебе ли видях преди известно време? Съзрях на небето един елф, целият обвит в сребърен пламък.

— Наистина си ме видяла, но си видяла само, как да ти кажа... да речем, само образа ми.

Тя кимна, мисълта и споменът отново се изгубиха. Почуди се защо е толкова разгневен на Перин, но по някакъв начин ѝ се струваше, че би трябвало да знае отговора.

Тъкмо Саламандър свършваше с привързването на одеялата зад седлото, когато спря, наведе глава на една страна и се заслуша. Минаха няколко минути, преди тя да чуе звука на конски тропот. Бързо се приближаваха три коня. Привеждайки се под дърветата и заобикаляйки стволите им, идваше Перин, следван от две кестеняви жребчета. Саламандър тръгна срещу него, а Перин скочи от коня си и пробяга последните няколко ярда.

— Кой си ти? — изкрещя той. — Джил, какво правиш?

Тя трепереше прекалено силно, за да говори, но оседланият и натоварен кон беше достатъчен отговор. Перин се опита да изтича към нея, но Саламандър му препречи пътя. Перин замахна да го удари. Изведнъж се материализира множество Диви, които нападнаха — поне

сто от тях се нахвърлиха върху него като глутница кучета на подхвърлен им кокал. Хапеха, щипеха, ритяха и удряха с юмруци. Перин крещеше и квичеше, махаше с ръце, сякаш удряше враг, когото не можеше да види, докато накрая падна, а те се струпяха отгоре му като подмятаща се, надигаща се могилка.

— Достатъчно! — викна Саламандър.

Дивите изчезнаха, оставяйки зад себе си Перин разтреперан и скимтящ на земята.

— Така е по-добре, куче такова — озъби се Саламандър. — Чудесна издънка на Вълчия клан — конекрадец и крадец на съпруги!

С рязък жест вдигна ръка и занарежда под нос поток от думи на елфически. Внезапно Джил видя около Перин да потича зелено-сиво сияние — но не, то се излъчваше от него като облак светлина. От облака на свой ред се проточваха дълги мустачета с цвят на пушек и я омотаваха. Внезапно осъзна, че и тя се намира в подобен облак, но нейният беше бледо златист.

— Виждаш ли това, „лорд“ Перин? Виждаш ли какво си правил?

Перин погледна към нея, сетне към себе си и обратно към Саламандър, после внезапно простена и скри с длани очите си. Гертдинът изрече още няколко елфически думи, след което щракна с пръсти. В ръката му се появи златен меч, направен от нещо, дето приличаше на твърда светлина. Той го размаха, разсичайки поотделно всяко от мустачетата, които я свързваха с Перин. Светлинните линии отскачаха като прерязано въже на вързан кон и с плясък се връщаха към него. Перин пищеше, но тя усещаше как разумът и волята ѝ се връщат, а заедно с тях едно отвлечение, пламтяща омраза към този мъж, който я бе обездил като див кон. После Саламандър занарежда отново, сияещите облаци и мечът изчезнаха. Перин вдигна глава.

— Не ме гледай така, любов моя — прошепна той. — О, в името на бог Керун, ще ме напуснеш, така ли?

— Разбира се, копеле мръсно! Не искам повече да те виждам в прокълнатия ми от боговете живот.

— Джил, Джил, моля те, не си отивай! Обичам те!

— Обичаш ли ме? — Омразата изгаряше устните ѝ. — Плюя на твоята представа за обич.

Перин заплака и риданията му ѝ звучаха като прекрасна музика. На Саламандър сякаш му се дощя да го ритне, но се въздържа.

— Ей, ти — озъби се той. — От чисто съжаление ще ти кажа едно — престани да крадеш жени и коне по този начин или това ще ти донесе смъртта. Чу ли какво ти рекох?

Перин бавно се изправи на крака, обърна се към гертдина, а лицето му се гърчеше така, сякаш отчаяно се мъчеше да събере някакво достойнство.

— Не те зная кой си — прошепна той. — Но няма защо да стоя тук и да те оставям да посипваш раните ми със сол. Не мога да ти попреча да отведеш Джил, така че върви. Чуваш ли ме? Махай се! — гласът му се извиси до писък. — Махайте се! И двамата!

Сетне отново падна разридан на колене.

— Хубаво — Саламандър се обърна към Джил. — Да оставим този скимтящ смотаняк на съдбата, която са му отредили боговете.

— С удоволствие.

Заобиколени от вихрушка възторжени Диви, те се метнаха на конете си. Голям черен гном на пурпурни петна подметна въжето на товарния кон на Саламандър, сетне, когато те потеглиха, изчезна. Джил погледна веднъж назад и видя Перин проснат на тревата. Продължаваше да ридае сред море от надигащ се смарагд; загрижен за него, сивият му кон го подбутваше с муцуната си по рамото. Нищо не й беше доставяло по-голямо удоволствие от болката му.

Около миля яздиha мълчаливо, докато се измъкнаха от дърветата и излязоха на една от калните пътеки, които в Кергоней минаваха за пътища. Там Саламандър спря коня си, махна й да направи същото и се обърна на седлото си, оглеждайки я с искрена загриженост. Тя на свой ред го наблюдаваше озадачена.

— Как се чувстваш, Джил?

— Изтощена.

— Не се съмнявам, но след време ще си възстановиш силите.

— Добре. А светът ще застане ли отново на място?

— Какво? Че какво прави в момента?

— Ами как да ти кажа, всичко е някак... не точно мъгляво, но непрекъснато се движи и тези цветове... наоколо е ярко и сияйно — поколеба се, защото се бореше със забравената задача да съставя изречения. — Нищо няма очертания, разбираш ли? Всичко искри и се прелива. И времето престана да съществува. Чакай, това не е вярно. Но е.

— О, богове! Че какво ти е направил този дървеняк?

— Не зная.

— Извини ме, моля ти се, въпросът е чисто риторичен. Джил, това е дяволски сериозно.

— Това и сама мога да се сетя, благодаря. Ще видя ли някога света такъв, какъвто е в действителност?

— Искаш да кажеш дали ще го видиш, както си го виждала преди, защото колкото се отнася до света, какъвто всъщност е, гълъбице моя, ти го виждаш точно сега. Преди, като повечето хора, си виждала само сивата, мъртва, тъмна и измамна повърхност.

— Чакай, чакай! Тези цветове и това дете всичко се движи...

— ... си е съвсем реално. Но и много неудобно. Боговете са милостиви, гургулице. Те позволяват на повечето хора да виждат само онова, което им трябва да виждат, и скриват красотата. Ако не беше така, щяхме да измрем от глад, защото простият акт на откъсването на ябълка от дърво би бил съдбовно и застрашително събитие.

— Не мога да повярвам.

— Всъщност не е необходимо да вярваш. Вярването няма никаква връзка със сегашното ти, при това въпиешо сериозно състояние. Вярването е илюзия и всъщност всичко, което виждат хората, е също илюзия, защото Вселената е просто мрежа от чиста сила.

— Това не може да е вярно!

— Вярно е, но сега не му е времето да спорим по трудно разбираеми въпроси като двама бардекски мъдреци. Кръглоухото копеленце те е увредило повече, отколкото се боях, Джил — замълча и потъна в продължителна, тревожна тишина. — Право да ти кажа — не зная какво да направя по този въпрос. За щастие нашият уважаван Невин ще знае.

— Саламандър, спри да брътвиш! Какво ми е направил Перин?

— Ами гледай, нали видя онези светлинни черти? Всъщност той е изливал в теб жизнена сила повече, отколкото би могла да използваш, или с която да се справиш. Виж какво, всеки път, когато двамата сте лягали заедно, той ти е отдавал огромно количество жизнена сила. Тя не е плътна като вода, но е по-плътна от мисълта и може да се предава в едната или другата посока. Обикновено, когато мъж и жена са заедно, всеки от тях отдава по малко и приема също по малко, така че

равновесието се възстановява. Но се съмнявам дали това, което казвам, има някакъв смисъл за теб.

— О, работата е там, че има. — Обърканото й съзнание подаваше образи — на Саркин и Аластир, на тъмния деомер, който беше докоснал и опетнил живота й предишното лято. За миг тя едва не повърна. Когато заговори отново, шепнеше: — Продължавай. Трябва да знаеш.

— Добре тогава. На Перин му има нещо. Той е изливал жизнената сила като медовина на благороднически пир — повече, отколкото човек би могъл да възстанови в обикновения ход на нещата. И всичката тази излишна сила е препускала из съзнанието ти, била е на твоето разположение, както я пожелаеш, но тъй като за съжаление не си имала представа какво да пожелаеш или дори, че е там, тя е потекла по първия възможен канал, отново като вода, ако ми позволиш да разширя и поизлъскам нашето сравнение, гургулице моя, като вода, която избягва от реката само за да тръгне по някаква канавка. Не можеше да лъжеш и да кажеш, че нямаш деомерска дарба, нали разбираш?

— Не ме е еня! Никога не съм искала да имам нещо такова.

— О, разбира се, че не си искала, малка глупачке! Не споря, че е така. Слушай, това са наистина тъмни и опасни въпроси и източник на много странни неща. Онзи, който изучава деомера на Светлината, не би си играл безгрижно с тях — тъй, както изглежда е правил Перин.

— Да не искаш да кажеш, че той следва тъмната пътека?

— Не твърдя и това, защото бедният, слаб, смотан идиот не е способен на подобно нещо. Не знаеш какво представлява лорд Перин, червеношийке моя, но съм убеден, че трябва да те махнем далеч, колкото се може по-далеч от него. Да вървим. Да стигнем до някое безопасно място и тогава ще видя какво мисли за всичко това Невин.

След като Джил си тръгна, Перин събра сили колкото да разседлае коня си и да го прати да пасе. Легна на одеялата и заспа, събуди се само за няколко мига на залез-слънце, сетне проспа цялата нощ. Когато се събуди на сутринта, без да ще се обърне, протегна ръце към Джил и се разрида, щом си спомни, че си е отишла.

— Как можа да ме напуснеш? Та аз толкова много те обичам.

Насили се да спре да плаче, после седна и огледа лагера. Беше уморен въпреки продължителния си сън, тялото го болеше, сякаш се беше бил. Тогава си спомни за мъжа, който я отведе, и се вцепени от ужас. Деомер. Че как иначе би могъл да му покаже онова странно видение на облаци от светлина и позлатени мечове? Виж какво си правил, лорд Перин. Но той не беше правил нищо, само я беше обичал. Какво общо имаха въжетата от мистична светлина с любовта? А тя каза, че го мрази. Поклати глава, защото не искаше да плаче повече.

Накрая се насили да стане и започна да си събира багажа. Вече се беше поставил в опасност, като остана толкова дълго; лордът, предишният собственик на жребчетата, можеше да дойде да ги търси. Работеше и се питаше накъде да тръгне. Изключено беше да се върне при Нед, поне дълго време още, при положение че там го очакваше гневът на Беноик. Ти си два пъти глупак, си каза той, първо отне жената на друг човек, а сетне я загуби. Знаеше, че в продължение на години Беноик щеше да го обсипва с презрение. След великолепно чувство да има кого да обича, да има човек, който го обича (той отказваше да приеме, че Джил никога не го е обичала), животът пред него се очертаваше като проснал се напред мрачен, мъглив път. Мина сякаш цяла вечност, докато напусне това място. Свършваше по някоя дреболия, като например да навие одеялата, сетне нещо му напомняше за Джил и отново започваше да плаче. Шареният сив кон стоеше близо до него, заравяше муцуна в рамото му или го подбутваше по гърба, като че искаше да му каже да престане да страда.

— Ти поне ме разбираш, нали? — прошепна Перин. — Но не е никак, ама никак трудно да направиш един кон доволен.

Накрая стана готов да потегли, сивият беше оседлан, а товарният му кон и двете нови жребчета — вързани за въжета. Възседна, после остана дълго време на седлото вперил поглед в мястото, което щеше да пази последните му спомени от Джил. А сега къде да отиде? Въпросът му се стори непреодолим. Накрая, когато сивият затанцува раздразнен и неспокоен под него, той потегли на североизток. Недалеч беше град Лерин, а там той познаваше един непочтен джамбазин, който щеше да купи жребчетата, без да задава въпроси. Цял ден язди бавно, а сълзите идваха и си отиваха по свое желание.

Родри можеше веднага да вземе шлеп надолу по реката, ако не беше сивото гномче, което се появи при него рано на сутринта, когато Саламандър догони Джил. Мъничкото същество беше изпаднало в екстаз, танцуваше и се хилеше така широко, че се виждаха всичките му остри зъбки.

— Хубаво, малки братко, доколкото разбирам, ти знаеш, че Джил е напуснала Перин.

Гномчето кимна, сетне посочи на югоизток.

— Там ли се намира Джил?

Гномчето поклати отрицателно глава, сетне имитира смотаната походка на Перин.

— Охо! И колко далеч оттук е милият ни лорд Перин?

Гномчето сви рамене и размаха ръце, сякаш искаше да каже, че не е много далеч. Родри дълго се колеба. От една страна — искаше да тръгне след Джил; от друга — желанието му за мъст беше силно като похот. Накрая то надделя.

— Е, добре, малки братко. Ще оседлая коня си, а ти ще ме заведеш при него.

Гномчето се ухили и заподскача, и все сочеше на юг и на изток.

Късно следобед Родри стигна до едно бедно селце — къщички, струпани на върха на възвишение — и около него нямаше дори сваятна стена. Нямаше и кръчма, но жената на ковача държеше в кухнята си няколко бурета пиво за жадни пътници. Тя обаче отказа да приеме сребърен кинжал в къщата си. Във всеки случай му позволи да си купи половинца и да я изпие навън, наскреп калния двор, където кокошките ровеха близо до малка кочина, в която имаше две прасета. Жената, пълна и с разчорлена сива коса, сложи ръце на кръста си и го гледаше ядно през цялото време, докато пиеше, сякаш смяташе, че ще ѝ открадне половинцата. Родри я изпи и я подаде с пресилен поклон.

— Благодаря, хубава дамо. Оттук едва ли минават много пътници.

— Какво искаш да знаеш?

— Търся един свой приятел, нищо повече, един такъв висок, мършав, с червена коса и...

— Тогава върви при хлебаря. Такъв човек пи при мен половинца само преди по-малко от половин час и каза, че трябвало да си купи хляб.

— О, така ли? А с него имаше ли едно момиче?

— Нямахте, само няколко допълнителни коня. Прекалено много коне, мен ако питаш. Не ми хареса видът му, хич не ми хареса.

Следвайки упътванията ѝ, Родри тръгна бързо по виещата се улица. Когато стигна къщата, в двора на която имаше големи, подобни на пчелни кошери пещи, намери там шарения сив кон на Перин, товарното животно и две жребчета вързани наблизко. Изсмя се на глас, кратко и налудничаво, сетне в сърцето си благодари на великия Бел. Докато връзваше коня си, видя през отворената врата Перин, който подаваше няколко медни монети на човек с платнена престилка. Родри влезе с широка крачка. Перин се обърна с пълни с хлябове ръце и изскимтя от ужас, а това беше порция удоволствие за сребърния кинжал.

— Копеле мръсно — озъби се той. — Къде е жена ми?

— О, е, ъ, такава, не зная.

Пребледнял, хлебарят заотстъпва към вратата. Родри не му обърна внимание и се нахвърли върху Перин. Сграбчи го за ризата и го блъсна в стената толкова силно, че онзи изпусна хлябовете. Нехайно ги ритна настрани и отново го хласна.

— Къде е Джил?

— Не зная — Перин се мъчеше да си поеме дъх. — Кълна се. Остави ме по пътя.

— Зная това, глупако. Къде?

Когато Перин му се усмихна самодоволно, Родри го удари в стомаха. Той се преви и се задави, но другият го изправи и го удари отново.

— Къде те остави?

Заслепен от сълзите в очите си, Перин вдигна глава. Родри го зашлеви през лицето.

— Зная, че ще ме убиеш — задави се Перин. — Нищичко няма да ти кажа.

Не виждаше смисъл да му обяснява, че е дал обет да го остави жив. Сграбчи го за раменете и отново го хласна в стената.

— Къде е тя? Ако ми кажеш, ще те оставя жив.

— Боговете са ми свидетели, че не зная.

Родри се готвеше отново да го удари в стомаха, когато чу зад себе си шум. Погледна през рамо и видя пребледнелия хлебар, а до него

ковача, който носеше железен лост, и двама други мъже с готови бухалки за вършитба в ръце.

— Какво означава това, сребърен кинжал? То не може така да дойдеш и да убиеш някого.

— Няма никого да убивам. Това курвенско, попикано копеле ми открадна жената и сега не иска да ми каже къде е тя.

Селяните се замислиха, погледнаха се един други, после спряха погледите си върху меча на Родри. Бяха четирима и имаха добър шанс да се справят дори с човек, който умело върти меча, но изглежда бяха предпазливи хора.

— Е, добре — обади се ковачът. — След като е посегнал на жена ти, тогава това не е наша работа.

— Само излезте от къщата ми — простена хлебарят.

— С удоволствие. Плъховете нямат работа в хамбара.

Изви дясната ръка на Перин зад гърба му и го изблъска навън от хлебарницата. Жертвата му се опита да се измъкне, но Родри го обърна настрани и го блъсна в стената на съседната къща с такава сила, че той изпищя.

— Къде е Джил?

— Не зная, а дори и да знаех, нямаше да ти кажа.

Родри го удари в корема с все сила. Той падна на колене и повърна. Когато свърши, Родри го вдигна силom, изви му отново ръката и го поведе покрай хлебарницата към голям каменен навес. Хвърли го с лицето напред върху стената, отлепи го от нея, обърна го и отново го блъсна. Перин вече едва се държеше на краката си.

— За последен път те питам, къде е тя.

Опитвайки се да си поеме дъх, Перин немощно обърса кръвта, която течеше от носа му и от спуканата му вежда. Родри разкопча колана на меча си и го остави да падне.

— Хайде, страхливецо! Извади меч, ако смееш.

Перин просто се даваше и хленчеше. Стомахът на Родри се сви от чисто отвращение.

— Ах ти, презряно, недорасло скопено прасе такова!

Нахвърли се върху му, сграбчи го с една ръка, а с другата го заудря с все сили. Удоволствието да бие Перин изпълни изцяло съзнанието му, също тъй както стената от пламък препуска през гората и помита всичко пред себе си. Внезапно си спомни свещения обет,

който даде на Беноик. Пусна го и го облегна на стената. За щастие лордът все още дишаше. Той погледна за момент с празен поглед Родри, едното му око беше вече почти затворено, опита се да каже нещо, хлъцна, сетне се срина, плъзгайки се бавно по стената. Родри го ритна за последен път, обърна се и видя четиримата селяни, застанали тържествено като съдии, както и три малки момчета, чиито очи щяха да изскочат от възбуда. Наблизо беше сивото гномче, което пляскаше с ръце и се хилеше, като в същото време танцуваше танца на победата. Родри взе колана с меча от земята и го препаса, докато си поемаше дъх.

— Видяхте ли? Не го убих, нали?

Всички закимаха в знак на съгласие.

— Мислех, че сребърните кинжали нямат жени — обади се едно от момчетата.

— Аз имах. Ще ви кажа нещо. Ако някога срещнете друг сребърен кинжал с жена, не я пипайте със скапаните си ръце.

Момчетата погледнаха към Перин, сетне отново кимнаха. Когато Родри тръгна към тях, те се отместиха, за да премине спокойно, сетне поеха след него като почетен ескорт, докато си взе коня. Възседна го и потегли, насочвайки се на североизток, за да се върне към реката. Ръцете му бяха окървавени, наранени и го боляха, но никога преди не беше изпитвал по-сладка болка. Още щом селото се изгуби от погледа, на рога на седлото му се появи гномчето.

— Голяма забава падна, нали, малки братко?

Гномчето злобно се усмихна и кимна в знак на съгласие.

— На прав път ли съм? Наистина ли Джил отива към реката?

И отново то кимна, за да каже „да“.

— В Кермор ли отива?

Завъртя длани и сви рамене да покаже, че всъщност не знае. На Родри му дойде на ума, че за Дивите имената на места нямат никакво значение.

— Добре, ако е тръгнала по реката, със сигурност ще я стигна. Благодаря ти, малки братко. Я по-добре се върни при Джил да я наглеждаш.

От една страна — поради съчувствие, а от друга — че са видели как се извършва акт на правосъдие, ковачът и хлебарят вдигнаха Перин

и го отнесоха в краварника на пекаря, където го положиха върху купчина слама. Той едва ги различаваше през полузатворените си от синини очи. Гърдите го боляха страшно и беше убеден, че Родри му е счупил няколко ребра, а спуканата му долна устна кървеше. Жената на хлебаря донесе купа с вода, даде му да пие и му изми лицето.

— Хич не ми хареса видът на онзи сребърен кинжал, сериозно ти казвам. Слушай, наистина ли си му взел жената?

Перин издаде звук, който минаваше за нещо като „да“.

— Я виж ти! Не мога да разбера защо едно момиче ще предпочете тебе пред него, но пък знае ли човек, момичетата понякога са вятърничави. Слушай, можеш да останеш тук за ден-два, момчето ми, ако ми дадеш някоя и друга медна монета за храната на конете.

Перин кимна в знак на съгласие, сетне изгуби свят.

Раздразнен до степен на ярост, Невин седеше в стаята си и гневно гледаше образа на Саламандър, който танцуваше над пламтящите дървени въглища в мангала. Гертдинът изглеждаше съвсем искрено озадачен.

— Та нали не можех да оставя Джил с онзи дръвник...

— Разбира се, че не си могъл, глупчо! Не е там работата. Работата е в този Перин. Изоставил си тежко болен човек...

— Който многократно е изнасилвал жената на брат ми.

— Зная го и съм бесен заради това, но се опитвам да ти кажа, че той е смъртно болен.

— Че голяма загуба ли ще е, ако умре?

— Дръж си езика, бърборлив елф!

Образът на Саламандър отстъпи и преbledня. Невин пое дълбоко дъх и се овладя.

— Слушай какво, Ебани. Ако продължава по същия начин, Перин ще излее навън жизнената си сила, докато му остане много мъничко. Сетне ще се разболее — най-вероятно от охтика — и ще умре, тъкмо както си предположил. Но междувременно ще навреди на други жени, защото не може иначе. Той е като чумав, разпространява зловредни течности и зараза навсякъде, макар и да не иска на никого да навреди. Сега разбираш ли ме?

— Наистина те разбирам и съжалявам. — Саламандър изглеждаше наистина смирен. — Но какво можех да направя? Да го омагьосам? Да го вържа като един от неговите коне и да го повлека с нас ли? Джил не може да го понася и в нейното състояние...

— Да, прав си. Чакай да помисля... най-близкият деомерец е Лидин в Кантрей. Той може би ще успее да открие Перин и да го прибере. Наистина Джил е трябвало да бъде първата ти грижа. Свържи се с нейната аура и сетне — но внимавай, прави го много бавно — изтегли част от излишния магнетизъм. Процесът сигурно ще отнеме няколко дни, защото ще трябва да го поемеш ти. Или, виж какво, изпусни го. Направи някой от скапаните си номера с него. Може да й достави удоволствие.

— Съмнявам се, че какъвто и да е деомер би й доставил удоволствие, по-скоро ще я ужаси.

— Може и така да е. О, богове! Каква гадна каша ни изсипахте в скутовете!

— Точно така. Виж, има и още нещо странно при Перин. Когато го видях за първи път, си отворих зрението и надникнах в душата му. Мислех, че може би е някакъв мъж, свързан чрез своя Уирд с Джил или нещо подобно.

— И беше ли?

— Не можах да разбера. Не можах да разчета душата му. — Изведнъж Саламандър придоби мрачен вид. — Наистина трябва да съм допуснал моят гняв, ярост и чувство за справедливост да надмогнат разума ми. Все го виждах като получовек, получудовище и въобще не като човек.

— Валандарио, пък и аз сме ти казвали, че деомерът изисква от теб да си владееш чувствата. Сега разбираш ли какво съм имал предвид? О, богове!

— Приеми моите искрени и смирени извинения, майсторе. Тъй като съм виждал Перин, мога да го сканирам винаги, когато ти или Лидин имате нужда от помощта ми.

— И без съмнение ще имаме. Той трябва да бъде заловен.

— Прав си. Не помислих. Но като видях нашата Джил така... о, сломена и засрамена. Сърцето ме заболя за нея.

— То и с мен е така. — Невин осъзна, че част от гнева му по отношение на Саламандър е просто реакция на онова, което се беше

случило. — Бих искал да мога да дойда при вас. Ако тръгнете на юг, може би ще стане. Зависи как ще се развият нещата тук.

— А къде си между другото?

Невин намери сили да се засмее.

— Мой ред е да се извинявам. Намирам се в гуербретския дън в Аберуин.

— О, богове! Изненадан съм, че Рийс ти е позволил да пристъпиш неговия праг.

— Е, та него не го е много яд на мен. Лейди Ловиан ме помоли да дойда с нея и да се правя на юридически съветник. За последен път ще се опита да накара Рийс да повика Родри.

— Той без съмнение ще предпочете да види как адовете се стопяват.

— Без съмнение. От друга страна, Рийс обича Аберуин и в края на краищата може да го направи за негово добро.

Образът на Саламандър придоби изключително скептично изражение и Невин въздъхна в знак на съгласие. Да си упорит — това беше ключова част от честта на благородника и Рийс като всички Мелуейдовци нямаше да измени на своята чест.

След разговора си с гертдина Невин отиде до отворения прозорец и се облегна на перваза да погледне навън. От стаята си, която се намираще на горните етажи на броха, виждаше парка, осветен от сто малки кандила, където на просторната затревена площ дворецовите дами имаха вечерно увеселение. Менестрели пееха, а благородниците танцуваха сред трептящите светлини. Чуваше ги как се смеят, почти задъхани, докато се въртяха, тропяха с крака и пляскаха глезените си в такт с арфите и дървените флейти. О, бедна моя Джил, помисли той, ще бъдеш ли и ти някога така щастлива като тях?

Едва не се задави от гняв, изпълнен с хладна ярост към Перин, към Рийс, към всички упорити мъже, които държаха да имат онова, което са пожелали, каквото и да струва то на останалите. Рийс беше по-тежък случай, реши той, защото отказът му да върне брат си можеше да хвърли Елдид в открита война. И тогава всички онези благородни лордове долу щяха да тръгнат за танц на смъртта, това отдавна забравено забавление. Затвори капациите на прозореца така силно, че отекнаха като гръмотевица в стаята, обърна се и закричи

напред-назад. Накрая се отърси от настроението си и се обърна отново към мангала.

Помисли за Родри и в следващия миг образът му се появи. Стоеше, облегал гръб на стената, в препълнена кръчма и гледаше игра на зарове, като от време на време отпиваше от половиницата си. Понякога, когато Родри беше в особено тъжно настроение, Невин успяваше да стигне до съзнанието му и да му изпраща мисли, но тази вечер той беше погълнат от друго, и колкото и да е странно, съвсем не изглеждаше нещастен. От време на време се усмихваше на себе си, като да си спомняше за някаква победа. Много странно, помисли Невин. Защо не е обзет от тежки мисли за Джил?

Някой почука на вратата и той пропъди видението. Влезе лейди Ловиан, с карирано наметало на рамото, прикачено с брошка във формата на пръстен, обсипана с рубини, които мигаха на светлината на свещите.

— Омръзнаха ли ви танците, милейди?

— И то как, но идвам при теб по друга причина. Дойде бърз куриер от Дън Девери — тя му подаде парче пергамент, което стоеше навито, след като беше прекарало дълго време в тръбата за послания. — Предполага се, че е само за моите очи, но Блейн едва ли ще има нещо против да го прочетеш.

След дългите обредни поздрави писмото само по себе си беше кратко:

Намирам се в Дън Девери при краля. Той ми каза само, че много би искал да разговаря с един познат на вас сребърен кинжал. Ще ревне ли драконът, ако Негово Величество узурпира една от неговите привилегии? Между другото, лорд Талид сякаш е намерил приятел в лицето на Савил от Каминуейн.

Блейн, гуербрет Кум Пекл

— Хм — изсумтя Невин. — Блейн не го бива много по хитростите.

— Ако го прочете, Рийс моментално ще разбере. — Ловиан взе обратно писмото и го пусна в пламтящите дървени въглища. В стаята

се разнесе миризмата на горяща кожа и Невин побърза да отвори капациите на прозореца. — Вестта за Савил от Каминуейн е тревожна. Не ми харесва никак мисълта, че Талид е намерил друг гуербрет, който да брани каузата му пред Негово величество.

— На мен също. О, богове, всичко стана много объркано!

— Смяташ ли, че Рийс ще въстане, ако кралят отмени неговия декрет за изгнание?

— Не знам, но може да бъде убеден да го направи от хора, които смятат, че имат шанс да получат неговия ран, ако той умре бездетен.

— Точно така. Във всеки случай ще се опитат да го накарат. От друга страна, ако кралят се намеси, Рийс може да ми запуши досадната уста, без да му се урони достойнството.

— Така е. Ще се перчи колкото си ще за това пред останалите лордове, но в себе си ще го приеме.

— Така се надявам. Е, та ние не знаем дори дали кралят наистина има намерение да повика Родри — тя погледна към огънатата пепел, останала от пергамента в мангала, после взе ръжена и я направи на прах. — Да се надяваме, че Блейн ще ни изпрати вести скоро.

Родри не срещна трудности при намирането на шлеп, с който да слезе до Лугкарн. Коня му настаниха на кърмата заедно с мулетата, които щяха да изтеглят шлепа нагоре по реката, а той получи място на носа заедно с екипажа, но четиримата му членове разговаряха с него колкото се може по-малко. Останалата част от съда беше натоварена с груби чугунени отливки от пещите в Ладотин, високо горе в планината. Той газеше дълбоко във водата, тя беше спокойна, а течението беше гладко и постоянно и за три дни стигнаха на юг, където Родри се забавляваше да гледа как покрай него се плъзга местността. Оставиха зад себе си планините и пред тях се простираха, зелени и златисти, осветени от късното лятно слънце, тревистите ливади и тучните, засети със зърно ниви на провинция Гуйнтейр, равни и безкрайни.

На четвъртия ден пресякоха границата и навлязоха в същинско Девери, макар Родри да не забеляза някаква промяна в местността, която да покаже това. Към пладне капитанът на шлепа му каза, че още същата вечер ще стигнат в Лугкарн.

— Ние сме дотук, сребърен кинжал, но съм готов да се обзаложа, че можеш да намериш друг шлеп, който слиза към Дън Девери.

— Чудесно. Така е дяволски по-бързо от пътуването с кон, а трябва час по-скоро да стигна в Кермор.

Капитанът се почеса замислено по главата.

— Не съм много запознат с движението по реката на юг от кралския град, но съм готов да се обзаложа, че има шлепове — сви грамадните си рамене. — Е, независимо дали има или няма, все пак ще си на една седмица път с кон от Кермор.

В късния следобед Родри забеляза първите признаци, че приближават града. Отначало помисли, че вижда облаци на хоризонта на юг, но кормчията го просвети. Във въздуха беше увиснал тъмен облак дим от пещите за дървени въглища, дим от самите дървени въглища, които превръщаха чугуна в лугкарнска стомана. Докато стигнат кейовете, непосредствено извън стените на града, ленената му риза беше опръскана със сажди. Кейовете и складовете на брега бяха мръсносиви. Като минаваше през портата на почернените градски стени, Родри си помисли, че ще се радва да остави зад себе си Лугкарн.

Но под саждите това беше един богат град. Докато търсеше хан, който да е достатъчно западнал, за да приеме сребърен кинжал, той мина покрай хубави къщи, някои от тях високи колкото брох на беден лорд, с окачени над портите им дървени табели, които оповестяваха с изрязани на тях букви, че там живее един или друг голям търговски клан. Навсякъде из града срещаше храмове. Имаше и такива на слабо известни богове, но в повечето случаи те представляваха малки светилища в ъгъла на някой от храмовете на Бел. Докато неговият голям храм бе просторен като дън, с паркове и пристройки. Накрая стигна до бедна част на града, край южния бряг на реката, но срещна малцина просяци, а дори сред дървените хижи на докерите и въглищарите почти не видя човек в дрипи или измършавяло от глад дете.

Намери западнала кръчма, чийто собственик му позволи срещу няколко гологана да спи в плевника на конюшната. Настани коня си и се върна да хапне от най-доброто, което предлагаше заведението — плувнала в мазнина овнешка яхния, която му поднесоха със стар хляб да си топи соса. Занесе яденето си на една маса, където можеше да стои с гръб към стената, и докато се хранеше, огледа останалите

посетители. Повечето имаха вид на честни работници, събрали се да пийнат по половиница, докато предъвкват местните клюки, но един от тях беше може би пътник като него, висок мъж с права черна коса и кожа с цвят на орехова черупка, която подсказваше, че във вените му тече бардекска кръв. Веднъж-дваж Родри забеляза, че човекът го гледа с любопитство, а когато свърши да се храни, онзи дойде при него с половиница в ръка.

— От север ли идваш, сребърен кинжал?

— Точно оттам, защо?

— Защото съм тръгнал нататък. За там съм се упътил. Ще ми се да зная какви са пътищата в Гуюейнтеър.

— Е, това не мога да ти кажа, защото слязох с шлеп.

— Добър начин да пътуваш, когато слизаш надолу по реката, но не дотам, когато се качваш. Е, както и да е, благодаря ти — но се забави за момент, сякаш се чудеше нещо, докато накрая приседна. — Знаеш ли какво, някога един сребърен кинжал ми направи услуга и нямам нищо против да я върна на друг член от неговото войнство — сетне сведе гласа си до шепот. — Видът ти е на човек, който произлиза от Елдид.

— Така е.

— Да не би да си случайно Родри от Аберуин, а?

— Аз съм. Чакай, откъде знаеш името ми?

— О, та то се чува навсякъде на юг. Това имах предвид, като казах, че ще върна услуга. Ще ти дам полезен съвет. Както изглежда, всеки скапан гуербрет е изпратил войскарите си да те търсят. Ако бях на твое място, бих тръгнал на запад.

— Какво? За какво ме търсят, в името на черния задник на Адовия властелин?

Онзи се приведе по-близко.

— Срецу теб е повдигнато обвинение от някой си тиерин Ейгуик от Кергоней. Твърди, че си отсякъл главата на брат му в сражение.

Внезапно Родри разбра за какво става дума — или поне помисли, че е разбрал. Без съмнение Греймин е хвърлил върху него вината, за да постигне мирен договор. В края на краищата, кой би повярвал на думата на един сребърен кинжал, след като лордът твърди обратното?

— О, богове! Не съм правил такова нещо!

— Това не ме интересува. Но както вече ти казах, внимавай в каква посока тръгваш.

— Благодаря ти от все сърце.

Цялата вечер Родри не свали очи от вратата на кръчмата. Ако това обвинение бъде подкрепено в съда на гуербрет, щяха да го обезглавят, както изискваха свещените закони. За щастие годините, прекарани по дългия път, го бяха научили на много начини да избягва неприятностите. Вече не вървеше да слезе с шлеп на юг, защото кралската гвардия можеше на всяко място да го спре на брега и да го претърси. Трябваше да се измъкне на юг по странични пътища и, разбира се, да лъже за името си. Кермор беше достатъчно голям и там можеше да остане в неизвестност поне ден-два. Щом намереше Джил, щеше да има свидетел на своя страна. Освен това, напомни си той, там е Невин. Дори един гуербрет щеше да се вслуша в думите на стареца.

На сутринта, за да заблуди преследвачите си, излезе през източната порта. Много по-късно, когато беше прекалено късно, осъзна, че тиерин Беноик никога не би станал съучастник в такава измама.

— Някой здравата те е отупал, момчето ми — рече лечителят Гуел. — Кой е бил той?

— О, а, ъ, такова — изломоти Перин. — Един сребърен кинжал.

— Виж ти? Е, глупав е човекът, който си навлича гнева на сребърен кинжал.

— Аз... такова... вече ще знам.

В лъскавото огледало, което висеше на стената в магазина на лечителя, виждаше собственото си лице, което беше все още синьо-зелено и раздуто.

— Трябвало е отдавна да махнеш този счупен зъб — рече Гуел.

— Истината казваш, но допреди два дни не можех да яздя. Той ми счупи и няколко ребра.

— Разбирам. Е, отсега нататък ще стоиш настрана от сребърните кинжали.

— Мога да ти се закълна, че ще бъде така.

Изваждането на зъба се оказа по-болезнено, отколкото самото му счупване, тъй като отне много повече време и единственото

обезболяващо средство, с което лечителят разполагаше, беше чашка силна медовина. Минаха няколко часа, преди Перин да е в състояние да напусне магазина на лечителя и едва мъкнейки се, да се добере до хана си в крайните квартали на Лерин. Стовари се върху леглото в стаята и се загледа злощастно в тавана, а мисълта му се въртеше безкрайно в кръг: какво да прави? Идеята да се върне в Кергоней и да се подложи на презрението на чичо си предизвикваше болезнени спазми в стомаха му. Освен това ставаше въпрос и за Джил. Както изглежда, с течение на дните все повече я обикваше и започваше да смята, че не я е оценявал както трябва, докато не я загуби. Това, че повечето мъже не бяха много по-различни по отношение на онези, които обичаха, не му носеше никаква утеха. Ех, да можеше да говори с нея, да помоли да ѝ обясни, да ѝ каже колко много я обича — сигурен беше, че щеше да се вслуша в думите му, стига да я намери сама, ако може да я откъсне от онзи човек с ужасяващия поглед и още по-ужасяващия му деомер. Да можеше. Та той дори не знаеше накъде са тръгнали!

А дали би могъл да я намери? Както беше объркан, едва ли не полудял от болка и изпитващ последиците от медовината на лечителя, започна да мисли за нея като за истинския дом на сърцето си, а заедно с тази мисъл дойде притеглянето, онова мисловно подръпване, което винаги му бе показвало пътя към други домове. Бавно, щадейки болящата го челюст, той седна на леглото и остана напълно неподвижен. И наистина го почувства — на юг. Тръгнала бе на юг. Заплака, но този път с растяща надежда, че ще може да я стигне и да я следва, докато намери възможност да остане насаме с нея и по някакъв начин — о, с помощта на великия Керун — отново да я открадне.

— Ето, това е много странно — оповести Саламандър. — Родри продължава да върви на юг, но кълна се в ушите на жребеца на Епона, не мога да разбера защо се движи по всевъзможни скапани пътеки за добитъка и селски пътища, вместо да язди по кралския път?

Джил се обърна да го погледне. Седяха на кърмата на речен шлеп и Саламандър използваше пенещата се, опръскана със светли петна вода, за да фокусира при сканирането. Тъй като тя все още не се беше освободила от излишната сила, водата ѝ се струваше плътна като

гравирано сребро, но си напомняше, че онова, което вижда, е само въображаемо. Колкото и Саламандър да се мъчеше да я убеди, тя отказваше да повярва, че ѝ се разкрива скритата действителност.

— Да не би да търси някой да го наеме?

— Ни най-малко, а аз го наблюдавам от два дни вече. Изглежда знае къде отива, но е дяволски внимателен по пътя — отметна раздражен глава и вдигна поглед от реката. — Хубаво, ще проследя отново своя многоуважаван брат по-късно. Как се чувстваш тази сутрин?

— Много по-добре. Поне нещата стоят на местата си, без да мърдат непрекъснато.

— В такъв случай излиза, че има някаква полза от несръчното ми лечение.

— Повярвай ми, искрено съм ти благодарна.

Известно време тя стоя, разсеяно загледана в хоризонта на юг, където димът на Лугкарн беше надвиснал като мъничък облак. Как ѝ се искаше просто да забрави за Перин, искаше ѝ се Саламандър да има някаква магия, която да изтрие напълно от паметта ѝ спомена за него, но разбираше, че срамът, който изпитва, ще я преследва години наред. Усещаше се неимоверно опетнена, като жрица, която е нарушила обетите си, а освен това в известен смисъл и тя имаше вина за отвлечането си. Да беше казала на Родри или да бе призовала Невин по-рано, или... поредицата от „да беше“ продължаваше безкрайно.

— Съдейки по хирейда в очите ти — обади се изведнъж Саламандър, — мисля, че отново си обзета от мрачни мисли.

— А как да не съм обзета? Чудесно е, че тичаме след Родри, но си представям как той направо ще ме прокълне, когато го намерим.

— Защо? Ти си толкова виновна, колкото и конете, които Перин краде.

Тя само поклати глава, за да не рукнат сълзите ѝ.

— Слушай какво, Джил, гугутке моя. Разсъдъкът ти се върна и отново можеш да мислиш. Нека ти кажа нещо. Много разсъждавах за нашия лорд конекрадец, а разговарях и с Невин. Има нещо дяволски необикновено около това момче. Така както излива живота си навън, има нещо, което бихме могли да наречем рана в душата.

— Но аз съм онази, която попадна в скапаните му ръце. О, боговете са ми свидетели — никога не съм си представяла, че ще съм

безволна като кръчмарска пачавра.

Саламандър изръмжа под нос.

— Не си ли чула и една проклета дума от онова, което говоря? Не е въпрос на слаба воля. Ти беше омагьосана, омотана от деомер и със замъглена от деомер глава. Още щом жизнената му сила те е заляла, вече не си имала своя воля, а само неговата. Цялата му похот се е изливала през тебе като вода по канал.

За момент си спомни какво усещаше, когато ѝ се усмихваше по този негов особен начин, и ѝ се дощя да повърне.

— Защо наричаш това рана? — поиска да знае тя.

— Защото това рано или късно ще го затрие.

— Хубаво. Как ми се иска да съм там и да гледам.

— Никой не очаква от теб да се чувстваш по-различно, изискано мое момиченце. Но не разбираш ли? Ти си също толкова невинна, колкото ако те беше вързал и те беше изнасилител.

— И боговете са ми свидетели, че това най-много ме мъчи. Усещах се отвратително безпомощна.

— Та ти наистина си била безпомощна.

— Е, да, вярно е. Но ми е дяволски трудно да си го призная.

— От друга страна, циреите трябва да се пробиват.

Тя замахна на ужким да го удари и той ѝ се усмихна.

— Наистина се връщаш към старото си аз. Но не разбираш ли, че има нещо много странно? При положение че Перин наистина не владее деомера, то тогава, в името на всички пъкли, искам да знам откъде му идва силата? Какво му е нанесло раната?

— Колкото и да ми е омразно да говоря за онова скапано и червясало копеле, трябва да призная, че въпросът представлява известен интерес.

— Голям интерес представлява, особено за Невин. За съжаление в момента няма отговор.

— Ако някой може да го открие, това ще е Невин.

— Точно така. Особено след като го докопа.

— Има ли намерение да го издирва?

— Всъщност не. Чаках да поукрепнеш, но вече смятам, че ще можеш да го понесеш. Перин върви по петите ни.

Усети как кръвта ѝ се оттегли от лицето. Саламандър хвана китката ѝ и я задържа с две ръце.

— Ти вече не си застрашена, наистина не си.

— Може би не сега, но какво ще стане, когато тръгнем отново по следите на Родри?

— Дотогава Перин ще е на път за Елдид под въоръжена охрана. Ето какво, в двора има деомерец на име лорд Мадок. Той е наредил Перин да бъде арестуван, щом влезе в града, сетне ще го препрати при Невин. От онова, което си ми разказвала, променливата жига в дисагите на лордчето ще е повече от достатъчно основание за кралските стражи да го арестуват.

— Значи отиваме в Дън Девери?

— Точно така. И може да не ни се наложи да го напускаме. Познаваш ли братовчеда на Родри, Блейн от Кум Пекл?

— Познавам го.

— В момента добрият гуербрет е в двора. Невин иска от нас да говорим с него. Изглежда кралят е съобщил, че желае да се види с Родри. Очевидно различните гуербрети го търсят и когато го намерят, ще го изпратят право в Дън Девери.

— Кралят ли? Че защо...

— Не зная, но смятам, че можем да предположим. Кралят знае, че Рийс няма да има наследници за Аберуин.

— Ще го призоват да се върне.

— Точно така. Й съвсем скоро ти, Джил, ще имаш великолепна сватба.

— О, нима? Говориш като селския идиот. Помисли! Никога няма да допуснат наследникът на Елдид, най-важният ран в кралството, да се ожени за копелето на един сребърен кинжал. Единственото, на което бих могла да се надявам, е да съм отново негова скапана метреса, да живея в двора му и да мразя жена му. Разбира се, ако продължава да ме иска. Ти какво си мислиш, че това е една от твоите приказки ли?

— Имам определено и противно чувство, че съм смятал точно това. Джил, моля те да ми простиш.

Тя само сви рамене и се загледа в обработваемата земя, която се плъзгаше покрай тях. Стадо бели говеда с ръждивочервени уши пиеха от реката. Пазеха ги едно момче и две кучета.

— Прощаваш ли ми? — попита най-сетне той.

— Прощавам ти и се извинявам, все още не съм се оправила.

— Точно така. След като подмамиш Перин при нас, би могла — стига да искаш — да си отидеш, без да се виждаш с Родри.

— Никога. Може да ме прокълне, като ме види, но искам да му кажа, че не съм спряла да го обичам.

Саламандър понечи да рече нещо, но тя зарови лице в ръцете си и зарида.

Кралският палат в Дън Девери беше огромен — шест брохови кули, съединени с обширен комплекс от по-малки брохове, заобиколен от пристройки и защитен с две крепостни стени. Като почетен гост Блейн, гуербрет Кум Пекл, разполагаше с луксозен апартамент в една от външните кули и прозорците му гледаха към парка, който се простираше между двете стени. В приемната му стая имаше четири стола с възглавници от лилаво бардекско кадифе, както и маса, и собствено огнище. Блейн не се интересуваше от подобен лукс сам по себе си, но го оценяваше като признак на кралското благоразположение. Разбира се, имаше и още нещо — при това му идване го придружаваше съпругата му Канифа и той искаше да я вижда заобиколена от удобства. Висока жена с тъмна коса и кафяви като на сърна очи, Канифа беше толкова спокойна, колкото той лесно възбудим. Бракът им беше уреден, както обикновено става, но вътре в себе си Блейн смяташе, че е случил изключително със съпругата си. На моменти дори признаваше пред себе си, че я обича.

Точно тази сутрин Канифа беше призвана да прислужва на кралицата в частните ѝ покои — изключителна чест, каквато ѝ бе оказвана и преди. Блейн беше приседнал на перваза на прозореца в спалнята им и я гледаше как с особена грижа се облича. След като една от слугините ѝ положи няколко рокли на леглото, тя отпрати момичето и разгледа с какво разполага, после избра скромна рокля от гълъбово сива бардекска коприна — цвят, на който добре изпъкваха червените и бели карета на блейновия клан.

— Мисля, че съпругата на гуербрет Савил също ще прислужва на кралицата тази сутрин — забеляза тя. — Предполагам, че моят господар би желал да си държа ушите отворени.

— Твоят господар наистина не би желал нищо повече. Какво представлява всъщност съпругата?

— Невестулка, но хубава. Доколкото разбирам, много си подхождат.

— По невестулството вероятно. Трудно е да се нарече Савил хубав. Дяволите да ме вземат, ако мога да разбера защо гребе точно в тази река! Каминуейн е далеч от Белглейд. Каква полза би могъл да има от Талид?

— Мисля, че имат общ кръвен сродник и все пак онова, което казва моят господар, е съвсем вярно. Ще видя дали ще успея да предразположа хубавата лейди Прейфа — замълча и се усмихна. — Но ако ще се жертвам по този начин, очаквам хубав подарък от нашия Родри, когато го призоват да се върне.

— От най-хубавата бардекска коприна, в това не се съмнявам. Ще се погрижа да ти отдаде дължимото. Е, разбира се, ако успеем да го върнем.

Докато Канифа беше при кралицата, Блейн също посрещаше гостенин — могъщ човек, който си струваше да бъде предразположен по други причини. Той накара пажа си да донесе сребърна гарафа с медовина и две стъклени чашки, сетне отпрати момчето. Гуербретът напълни чашките със собствените си ръце и подаде едната на гостенина си, който отпи от нея с вид на ценител. Неотдавна обявеният за лорд Мадок, трети кралски коняр, беше строен мъж на около четирийсет години с добре подстригана, едва прошарена руса коса и весели сини очи. Освен това, както се говореше, бил племенник на Невин. „Хайде де! — помисли Блейн. — Дали е племенник не зная, но съм готов да се обзаложа, че и той е магьосник“. Тъй като преди да получи назначението си в двора, Мадок преуспяваше, отглеждайки коне в провинция Кантрей, той наистина си вършеше работата добре и се държеше простичко, но възпитано, което му даваше възможност да се впише в двора също така безпроблемно, както и всеки друг дребен лорд — дори още по-добре. От начина обаче, по който гледаше или се усмихваше от време на време, проличаваше, че властта и великолепието на двора не му правят никакво впечатление.

— Благодаря за поканата да ви посетя, Ваша светлост — обади се Мадок. — На какво дължа честта?

— Донякъде на най-обикновено гостоприемство. Познавам добре вуйчо ви.

— Разбира се. Неотдавна получих писмо от него. Той е много добре.

— Великолепно. Все още ли е в Елдид?

— Там е, Ваша светлост. Ловиан, тиерин Дън Гуербин, го е взела на работа при себе си.

„Бих се обзаложил — помисли Блейн, — че е по-вероятно той да я е взел на работа при себе си, независимо дали тя си дава сметка за това или не.“

— Добра вест — рече на глас той. — Нашият Невин вече доста остаря, за да обикаля по пътищата с мулето си.

— Здравето му е истинско чудо, нали, Ваша светлост? Но пък и майка ми е все още жива и здрава и ако че минава седемдесетте, умът ѝ сече като бръснач.

— Тогава да се надяваме боговете да ви дадат да наследите тяхната жизненост — Блейн му се усмихна приятелски. — Ловиан ми е роднина, разбира се, сестра е на майка ми.

— Така съм чувал, Ваша светлост, и нищо чудно, защото напоследък доста се говори за вашия братовчед Родри.

— Без съмнение. Общо взето, да се опитваш да запазиш някаква тайна в двора е празно губене на време. Готов съм да се обзаложа, че клюката се е понесла още щом Негово величество ме повика тук.

— Всъщност още по-рано — Мадок поклати привидно натъжен глава. — Първите слухове, които тръгнаха, Ваша светлост, бяха, че кралят може би ще ви повика.

— В такъв случай сигурно знаете, че Негово величество търси моя прохода братовчед.

— Зная, разбира се, а клюката е, че кралят се готви да отмени неговата присъда за прокуждане.

— Е, не бих могъл да ви кажа, дали това е вярно или не. Трябва да знаете, че не са ме заклевали да пазя някаква тайна — просто Негово величество не ми е казал. Предполагам, че все още не е сигурен.

— Най-вероятно, Ваше сиятелство. Не е лесна работа да отмениш постановление на гуербрет.

— Точно така — Блейн направи пауза, за да отпие голяма глътка медовина. — Но, дяволите да го вземат, кралят не може да направи нищо, докато не намерят Родри.

— Все така ли няма вести, Ваше сиятелство?

— Никакви при това. Кълна се във всички богове и съпругите им, че не мога да разбера какво им има на тази купчина идиоти, които гуербретите наричат войскари? Наистина кралството е голямо, но досега все трябваше да издирят един сребърен кинжал.

— Така смятам и аз, Ваша светлост. — За миг Мадок придоби разтревожен вид. — Наистина смятам, че те биха могли да го издирят доста бързо.

— И аз също — сега идваше най-важното и затова Блейн направи кратка пауза. — Всъщност се питах, дали не бихте помогнали в издирването.

— Аз ли, Ваша светлост? Е, наистина ще направя всичко, което ми позволяват задълженията тук, но не съм сигурен дали ще е достатъчно.

— Аз също не съм съвсем сигурен, но подозирам, че човек, известен като племенник на Невин, е в състояние да види неща, скрити от другите.

Мадок премига два пъти, сетне се усмихна.

— Аха, Ваша светлост, значи вие знаете, че той владее деомера.

— Зная. Той направи всичко възможно да ми го покаже миналото лято. Сякаш съвсем лесно виждаше неща, които се намираха на голямо разстояние.

— Това е така, Ваше сиятелство. Ще ви кажа направо. Ако можех да сканирам Родри, щях да го направя, но не съм го виждал в плът и кръв, затова не съм в състояние.

Блейн трябваше да отпие от медовината си, за да скрие своето изумление. Очакваше дълги увъртания, докато Мадок признае истината, но той направо изплю камъчето.

— Разбирам — рече Блейн най-накрая. — Жалко.

— Наистина е жалко. Може би ще мога да ви осигуря вести по друг начин. Негово сиятелство е прав. Нещата започват да стават тревожни. Наистина досега Родри трябваше да бъде намерен.

— Точно така. Знаете ли от какво най-много се страхувам? Че може би някой от мъжете, чиито кланове имат шанс да наследят Аберуин, когато Рийс умре, са взели мерки да отстранят законния наследник.

— О, богове! Могат ли да паднат толкова ниско?

— Аберуин е сред най-богатите ранове в кралството и ще става още по-богат. Само преди година кралят даде на града по-либерална харта. Едно от условията беше Аберуин да има дял от кралския монопол върху търговията с Бардек.

Мадок кимна, а устата му се разкри в мрачна усмивка.

— Добре разбирам какво иска да каже Негова светлост. Хубаво тогава. Ще ме извини ли за момент Негова светлост?

— Разбира се.

Блейн очакваше Мадок да излезе от стаята, но вместо това той отиде до прозореца и се загледа към небето, където се кълбяха бели облаци, предвестници на буря. Докато той стоеше там, Блейн успя да гаврътне още две чашки медовина, питайки се какво прави този човек; но накрая Мадок се обърна и изглеждаше разтревожен.

— Родри се намира съвсем близо до Драудбри и сякаш се отправя на юг. Купил си е втори кон, за да се придвижва по-бързо. Както изглежда, се е насочил към Кермор.

— Чудя се какво ли ще търсят в Кермор?

— Те ли, Ваша светлост?

— Ами Джил не е ли с него?

— Извинявам се, Ваше сиятелство. Забравих, че няма как да знаете. Двамата с Джил са били разделени поради неочаквано стечение на обстоятелствата. Тя го следва с един приятел, един гертдин, който много мило е предложил да я придружава. Последното, което чух, е, че идват в Дън Девери да молят за вашата помощ.

— Която ще имат, разбира се — за миг Блейн се замисли. — Виждали ли сте някога братовчед ми или жена му?

— Не съм, Ваше сиятелство.

— Те си подхождат като чифт хубави ботуши. Ако Родри ще наследява Аберуин, бих предпочел да видя до него Джил вместо някоя благородна овца, която майка му ще избере.

— Но нали тя е от народа?

— Така е, но подобни дреболии са били уреждани и преди. Ще трябва да помисля по въпроса.

Няколко часа по-късно на Блейн му хрумна, че той безрезервно повярва на онова, което му каза Мадок. Виждал съм и преди деомер, напомни си той, но въпреки това потрепери. Какво бе прочел Мадок по облачното небе?

Поради дъжда екипажът на шлепа опъна брезент над кърмата, едно далеч не идеално прикритие, но по-добро от никакво. Завита плътно в наметката, Джил гледаше как Саламандър стои, вперил поглед в пенещата се вода, която бързо минаваше покрай тях. От време на време устните му се движеха, сякаш произнасяха безмълвно по някоя дума. Зрението ѝ вече почти се бе възстановило. Водата беше просто вода; Саламандър вече не променяше цвета си в зависимост от това какво изпитва. Багрите си оставаха само малко по-ярки, очертанията и формите бяха като че ли по-напрегнати и ѝ напомняха великолепието, което виждаше наоколо си, когато беше потопена в забранената сила. С известен присмех към себе си трябваше да признае, че донякъде съжالياва за изгубената красота. Накрая Саламандър се обърна към нея и прошепна.

— Разговарях с лорд Мадок. Искаше да знае къде за последен път съм сканирал Родри, за да каже на Блейн. Макар че това едва ли ще свърши някаква особена работа. Един спешен куриер все пак не би могъл да го стигне.

— Това е така, но куриерът би могъл да каже на гуербрета на Кермор да стои нащрек за идването му.

— Ако остане в Кермор.

Джил разпери ръце, за да покаже, че е безпомощна. Щеше ѝ се да не бе учила Родри да върви така добре по дългия път. В продължение на дни той се промъкваше през мрежата от войскари, които го търсеха като лисица в храсталак.

— Е, утре ще бъдем в Дън Девери — обади се Саламандър. — И ще можем да разговаряме направо с Блейн.

— Добре. Знаеш ли, че въпреки всичко наистина очаквам с нетърпение да видя кралския град. Бродя из кралството от осемгодишна, но никога не съм ходила там. За сребърните кинжали не се намира работа в земите на краля.

Изведнъж сивото гномче се появи на по-малко от стъпка от нея. Когато протегна ръце към него, то се поколеба и се намръщи.

— О, хайде, малкото ми! Какво толкова съм направила, че да те е яд на мен?

То издържа само още миг, след което се хвърли в ръцете ѝ. Тя го притисна силно към себе си.

— Толкова се радвам, че ми прости. Липсваше ми.

Гномчето се усмихна, протегна ръчичка и я потупа по бузата.

— Стига да имаме късмет, скоро ще сме отново при Родри. Ходило ли си при него? Добре ли е?

То кимна утвърдително и на двата ѝ въпроса и се сгуши в нея като коте.

— Ще ми се да знаех къде отива.

Гномчето вдигна очи и посочи към нея.

— След мен ли върви?

И отново то кимна утвърдително, но с такова безразличие, че тя не беше сигурна дали наистина я е разбрало. Саламандър наблюдаваше всичко това внимателно.

— От интересно по-интересно — обяви той. — Но се питам какво ли означава?

Лечителят беше посъветвал Перин да остане в Лерин още няколко дни, за да се възстанови от побоя, но той напусна града още щом беше в състояние да язди. Веднъж насочил мислите си към Джил, той изпитваше такава болка, сякаш му се беше отворила още една рана и го теглеше след нея. Но копнежът му беше примесен със страх от странния човек със светлата като лунен лъч коса, който я отведе. Премисляйки всичко, започна да се пита дали по някакъв начин не е сънувал онази ужасяваща сцена, когато видя облаци от цветна светлина и пламтящи мечове. Всеки път, когато се опитваше да убеди себе си, че я е сънувал, се натъкваше на неоспоримия факт, че Джил я няма. Той просто отказваше да признае, че въобще е могла да го напусне по своя воля; в тази работа имаше намесен още един човек, при това много мощен. Повечето хора в кралството отхвърляха разказите за деомер, но Перин винаги инстинктивно ги бе приемал за верни; той смяташе, че наистина има нещо, наречено деомер, и хора, способни да сътворят чудеса с него. Сега, колкото и малко удовлетворение да му носеше, това се оказа вярно. Единствената му утеха оставаше, че макар Джил да не е до него, тя не е и с Родри.

Язди три дни и стигна до Гадмир — голям, процъфтяващ град, пазен от двоен обръч каменни стени. Би предпочел въобще да не влиза в града, но провизиите му бяха на свършване. Обикновено мразеше да ходи в градове, натъпкани с множество вонящи, запотени хора, затворени в своите дребни човешки грижи като прасета в кочина, но тази вечер изпита известно удоволствие да седи в кръчмата на западнал хан и около него да има човешки същества, които го разсейваха от постоянния му, болезнен копнеж по Джил. В гората щеше непрекъснато да изпитва липсата ѝ; тук можеше да пие силно пиво и да се опита да я забрави. Когато кръчмарят дойде да го попита дали ще остане за през нощта, той се подчини на някакъв импулс и каза, че ще остане.

— Но, ъ, а, не искам да спя с друг човек. Може ли, о, а, да спя в плевника?

— Не виждам защо не. Там има много място.

Перин взе още една половинца пиво и си намери място в отдалечен ъгъл. Имаше намерение просто да пие, докато се напие така, че да престане да мисли, но кръчмарското момиче го накара да си промени намерението. Беше кръглолико дребно същество, тъмнокосо, с много видели тъмни очи и усмивка, която обещаваще ако не друго, то поне няколко интересни часа. Перин реши, че тя представлява много по-добър начин да се откъсне от мислите си за Джил, отколкото да си докара един махмурлук. Побъбри с нея няколко минути, попита я как ѝ е името, което се оказа Алейда, и установи, както и очакваше, че е напълно хладна към него. Когато тя се обърна да си върви, той ѝ дари една от своите усмивки. Не разбираше какво прави, но усмивката както винаги свърши работа. Алейда впери поглед в него, устните ѝ останаха полуотворени и зашеметена остана на мястото си. Когато ѝ се усмихна отново, тя хвърли нервен поглед към кръчмаря, сетне се приближи.

— Дали кръчмарят ще има нещо против да поговориш с някой от посетителите?

— О, няма, стига само да говорим.

— А ти каква си му? Негова дъщеря ли?

— Ха! Има си хас!

— Така ли? — Перин направи пауза и се усмихна отново с копнеж. — Значи си изкарваш част от парите, като му топлиш леглото,

така ли?

Алейда се изчерви, но се приближи още повече, докато едрите ѝ гърди не докоснаха ръката му. Той се усмихна още веднъж и беше възнаграден, като видя как погледът ѝ се замъгли и тя му се усмихна в отговор. Перин забеляза, че кръчмарят беше погълнат от разговора си с двама търговци, рискува и сложи длан на бузата ѝ.

— Както го гледам, не ми изглежда много мъжествен. Момиче като теб би могло да се радва на малко по-добра компания за една вечер. Спя във в плевнята, нали разбираш. Настрана... е, такава... настрана де. Бих могъл да отида там веднага.

— Мога да дойда след мъничко, но не бива да оставам дълго — тя се изкиска по някакъв странен, опиянен начин. — Но пък и няма много време да отнеме, нали?

Алейда се изкиска отново и побърза към кухнята. Перин се забави достатъчно дълго, за да довърши пивото си и да уталожи подозренията на кръчмаря, сетне се измъкна и отиде в плевнята. Тъй като момичето трябваше да се крие, не взе фенер. Намери багажа си в бокса на коня, извлече го нагоре по стълбата и препъвайки се, просна одеялата и си изу ботушите. Докато чакаше в натрупаното сено, започна да се пита защо въобще си е дал зор да я прельсти. Нито една жена нямаше да е равна на Джил. Мисълта за нея го доведе едва ли не до сълзи, но след няколко минути вниманието му привлече Алейда, която се катереше по стълбата. Стана да я посрещне и я целуна, преди да ѝ хрумне да си промени намерението.

— О, богове! — Тя изглеждаше искрено разтревожена. — Наистина не мога да разбера какво ми става, защо тичам така след теб?

— Нищо лошо. Ела легни при мен и ще ти покажа защо.

Тя покорно му позволи да я заведе при одеялата си. Отначало се държеше срамежливо в обятията му, но с всяка негова целувка той долавяше не само нарастващото полово напрежение, но и сила, едно странно тъмно чувство, което се надигаше някъде от дълбините му и го заливаше, докато накрая стана дори по-силно от половата страст. Силата растеше и тя реагираше на нея, стенойки в обятията му при всяка ласка. Накрая му хвана ръката.

— Нямам време да си свалям роклята. Просто я запретни, и то веднага. Моля те, а?

Щом свършиха, тя го целуна за последен път и му призна искрено, че би искала да остане цяла нощ, а сетне побърза да се върне при ревнивия си мъж. По това време Перин беше толкова изтощен, че се зарадва, когато тя си отиде. Падна върху одеялата, впери поглед в странната, изпълнена със светлини тъмнина, която се въртеше бавно около него. Опита се да затвори очи, но чувството за движение продължи, при това толкова силно, че изпита желание да повърне и побърза да ги отвори. Усещаше как по гърба и гърдите му се стича студена пот, а треперещите му устни са обезкървени и студени. Понечи да стане и да потърси помощ в кръчмата, но разбра, че не би могъл да слезе по стълбата, без да си счупи врата. Можеше само да лежи, стиснал сеното под себе си, и да се моли да не умре.

Паниката го заливаше с плисък като бурно море вълнолом. Спомни си за деомереца, който отведе Джил — за човека, който го подиграваше, а накрая добави и една последна обида: трябва да спреш да крадеш жени и коне или това ще те убие. Тогава Перин сметна, че някой вбесен съпруг ще го убие или нещо подобно, но сега осъзна истината. Нещо му имаше, нещо много сериозно му имаше и той не знаеше какво е то. А дали деомерецът знаеше? Би ли му помогнал, ако знаеше? Не беше много вероятно, съдейки по изпълнените с омраза думи, които човекът му каза в лицето. Мислите му се въртяха ли, въртяха като объркан брътвеж; накрая заспа, срина се в тъмнина без сънища.

Джил зърна за първи път Дън Девери около два часа преди пладне на следващия ден, когато шлепът пристана на доковете, на около половин миля северно от него. Тя дълго гледа масивните стени, които се виеха около града, който се издигаше над тях върху седемте си хълма. Дори и оттам, където се намираха, можеше да различи едва-едва покривите на кралския дворец. Високо над кулите и плющейки на вятъра плаваха мънички жълти петънца, които сигурно бяха златотъканите знамена с изправения на задните си крака дракон на кралската династия.

— Страшна гледка, нали? — обади се Саламандър. — Хайде да свалим конете на брега и да тръгваме. Почакай само да видиш портите.

Портите бяха повече от дванайсет стъпки високи и двайсет широки и целите покрити с резба — медальони с основни мотиви, заобиколени с преплитащи се панделки. Железните обкови също бяха украсени със спирали и розетки. Заради дебелиите повече от двайсет стъпки стени се образуваше нещо като тунел, през който минаха и се намериха пред още едни порти в края му, също така богато украсени като първите. Отвъд тях се виждаше широко свободно място, засадено с дъбове, намиращо се около централен фонтан, сред чиито пръски се издигаше изправен на задните си крака дракон. След този парк започваха да се извиват тесните улици. Те се въртяха като спирала покрай къщите и нагоре по хълмовете или се виеха надолу покрай магазини и кръчми, на запад, по посока на езерото. Където и да погледнеш, Джил виждаше хора, които бързаха по своя си работа, а тук-там и великолепно облечени войскари от личната гвардия на краля.

Саламандър я заведе в хана, който имаше предвид — триетажен брох сред градина с трева. Тя вдигна поглед към покрива, покрит с хубави цепени плочи и забеляза, че по прозорците блести стъкло.

— Не можем да отседнем тук! Това ще струва цяло състояние!

— Джил, стисната моя гугутке! — Гертдинът поклати глава с привидна тъга. — Ако е така, то ще спечеля цяло състояние в кръчмата, за да платя. Не понасям евтините ханове. Те вонят, сламениците им са пълни с гадинки. Ако исках да спя на пода, щях да съм се родил куче.

— Е, има много прилични ханове, които струват по-малко.

— Защо да се заяждаме за няколко сребърника? Освен това тук ни чака един човек.

Когато поведоха конете си към портите, навън, без да бърза, излезе млад мъж. Той хвърли поглед на ценител към великолепната наметка и обточените със злато такъми на коня и се поклони.

— С вас ли е този сребърен кинжал, сър?

— Точно така. Моята лична охрана. Имате ли стая на втория етаж?

— Имаме. Веднага ще повикам момчето да се погрижи за конете ви, сър.

— Чудесно. Първо искаме да се изкъпем.

Но се наложи да отложат този необходим лукс за известно време. Джил последва Саламандър в кръчмата, подът на която беше застлан с

бардекски килими, а закачалките за факлите по стените бяха сребърни. Вътре тя забеляза висок мъж в кариани бриги на благородник, който крачеше напред-назад близо до огнището. Като го видя, сърцето я заболя, защото Блейн приличаше страшно на Родри.

— Това е гуербрет Блейн! — съобщи тя.

— Разбира се. Той е човекът, с когото ще се срещаме тук.

— Той не знае за... е, за Перин, нали?

— Разбира се, че не знае! Ти да не мислиш, че не уважавам твоята чест? Остави това на мен.

Когато се упътиха към него, Блейн ги видя и тръгна да ги посрещне. Саламандър му направи изящен поклон, но той му отвърна едва-едва, а вместо това грабна ръката на Джил и здраво я стисна.

— Сърцето ми ликува да те види, Джил, макар че щеше да ликува още повече, ако Родри беше с теб! — Той се обърна и установи, че кръчмарят гледа със зяпнала уста как гуербретът поздравява един сребърен кинжал като стар приятел. — Ханджия! Изпрати шише от най-добрата си медовина в техните стаи! А също и плато със студени меса.

Стаите оправдаха най-лошите страхове на Джил за разходите, който щяха да направят. Не само бяха покрити с килими, но и всичката мебелировка беше от красиво полирано дърво, украсено с резба в преплитащи се мотиви, като да беше в благороднически дън. Шишето и платото пристигнаха веднага. Блейн подаде на слугинята два пъти повече пари, отколкото струваше донесеното, и властно я отпрати.

— А сега — започна гуербретът, като си наля пълна чашка. — Лорд Мадок ми каза, гертдин, че сте способен и на повече неща от това да разказвате приказки, така че можете свободно да говорите. Знаете ли къде се намира Родри?

— Почти в Кермор. Всъщност... — той спря за момент, за да погледне от прозореца по посока на слънцето. — Бих казал, че в момента се намира в Кермор. Но защо се намира там, за съжаление не мога да ви кажа, Ваша светлост.

— То очевидно никой не може, проклети да са всички! — Блейн погледна към Джил. — Налей си медовина, сребърен кинжал. Голям път си минала. Между другото, Джил, как стана така, че Родри те е оставил сама?

— Ах, Ваше сиятелство, това е наистина странна история. — Саламандър се намеси сръчно в разговора. — Родри беше нает в Кергоней, нали разбирате.

— Дочух нещо за Беноик и неприятната му рода.

— Тогава ме улеснявате. Ами Родри оставил Джил в дъна на някакъв лорд Нед — човека, който го е наел, но така и не се върнал да я вземе. За щастие минах оттам — търсех я по мои собствени причини. Сканирах Родри и установих, че язди на юг. Не мога да повярвам, че просто я е изоставил.

— Нито пък аз — Блейн вдигна чашката си за поздрав към нея. — Не си го помислила и за момент, момичето ми, нали?

Джил се насили и храбро се усмихна.

— И така, след като много мислих по въпроса, предъквах го и разсъждавах, стигнах до заключение, че по напълно неясни причини някой подмамва Родри на юг. Според едно-две сведения, до които се добрах, някой му е казал, че Джил го е оставила и той е хукнал след нея. Както и да е, той има поведението на преследван човек през целия път на юг от Лугкарн, макар и преди това да пътуваше открито. Нещо му се е случило в Лугкарн или някой му е казал някаква лъжа.

— Това наистина ми се струва логично. — Блейн въздъхна и отпи здравата. — Готов съм да се обзаложа, че е свързано по някакъв начин с положението в Аберуин. Знаеш, че Родри има врагове, нали?

— Знаем, Ваша светлост. Кралят взе ли вече решение за връщането му?

Джил се обърна и се зае да налива медовина в една от чашките. Щеше й се да може просто да се напие и да забрави, че й отнемат Родри.

— Джил — рече Блейн, — като че ли нещо ти е много криво.

— А защо да не ми е, Ваша светлост? Загубвам своя мъж. Смятате ли, че ще позволят на Родри да се ожени за жена като мен?

— Не виждам защо не, след като ти дам благородническа титла. Аз давам земя на твое име в Кум Пекл. Боговете са ми свидетели, че в моята провинция земя колкото щеш.

— Ваша светлост! — Джил едва проговори. — Вие сте прекалено щедър! Как мога аз...

— Шът! Слушай, Джил, Родри вече не е слабият по-млад брат. Веднъж след като уредим връщането му, той ще бъде единственият

наследник на Аберуин, а това означава, че когато злият му брат умре, ще е гуербрет. Ще бъде в положение да пожелае която жена си иска, независимо какво мислят по въпроса майка му или останалите благородници.

— Виждаш ли, гълъбице моя? Ето ти край съвсем като в моите приказки.

— Така изглежда.

Джил се усмихна, защото и двамата искаха да е доволна, но усети как по гърба ѝ се спусна деомерско предупреждение. Блейн се увлече в монолог за елдидската политика, а тя отиде до прозореца и се загледа към градината долу. Наистина Саламандър беше разказал на Блейн една чудесна история и очевидно, че тя ще я брани. Ако Родри не искаше вече да има нищо общо с нея, всички щяха да решат, че му е омръзнала и я е оставил, както често правят мъжете с жените си. А ако ѝ простеше... допускането просто я смаза — тя, една от най-нисшите сред простолюдието, можеше някой ден да бъде съпруга на велик гуербрет. За момент изпита ужас, като помисли за отговорностите и властта, с която ще разполага. Ловиан ще ме научи, си каза тя, разбира се, ако Родри продължава да ме иска.

Но наред с тази мисъл дойде и друга... по-точно не мисъл, а чувство, по-скоро внезапно усещане за нещо, което изисква неотложно действие. Родри беше в опасност. Разбра съвършено ясно, че се намира в най-голямата опасност в своя живот и в този момент той мисли само за нея. Затвори очи и отправи мисъл към него, опита се отчаяно да стигне до него, да го предупреди. През съзнанието ѝ препускаха образи, смътни като онези, които човек вижда, когато започва да заспива, непрекъснато променящи се картини: Родри крачи по тясна улица, Родри се скрива в странична уличка, когато край него преминават градски стражи. Образите преминаваха бързо, но чувството за опасност нарастваше, докато тя вече почти не можеше да диша. Разговаряше с някого — питаше го за Невин, питаше за нея — те го лъжеха, казваха, че била в Кермор, насочваха го услужливо...

— Родри, не отивай!

Чу как нещо се счупи, огледа се замаяна и установи, че е изпуснала чашката, която държеше. Блейн и Саламандър се бяха обърнали и я гледаха. Беше изкрещяла предупреждението си на глас.

— Какво става, за бога? — рече Блейн.

— Родри е в Кермор. Той е в опасност. Зная, че е в опасност. Видях я — почувствах я. Опитах се да го предупредя. — Тя отметна назад глава и зариде, защото разбра, че предупреждението така и не е стигнало до него. — Трябва да отидем в Кермор. Трябва веднага да тръгваме.

Когато тя се разрида, Блейн остави чашката си и се втурна да я потупва несръчно по гърба, макар и да мислеше, че разумът ѝ е отслабнал и се е вдетинила от мъка, но Саламандър прие предупреждението ѝ напълно сериозно. През сълзи го видя да щрака с пръсти над мангала в ъгъла, сетне да се вглежда в святкащите пламъци. Преглътна сълзите си и избърса лице с ръкав.

— О, богове! — в гласа му прозвуча паника. — Не мога да го намеря! Джил, не мога да го сканирам!

Сякаш стаята се разду около нея, а светлината стана болезнено ярка. Сребърната гарафа на масата започна да искри като огън.

— Викай Невин — рече тя. Тогава Блейн я грабна и я довлече до един стол, и я блъсна да седне. Тя се отпусна в него и загледа как Саламандър се навежда над мангала. Туниката му започна да се вее около тялото му, сякаш подухваше лек ветрец. Страх я беше да гледа към сложните шарки на килимите.

— Джил, да викам ли хирург? — попита Блейн.

— Не е необходимо. Това е само страх. — Застави се да вдигне лице и да го погледне. — Ваша светлост, не разбирате ли какво означава това? Помните ли Аластир? Ако Саламандър не може да сканира Родри, тогава някой го крие — с деомер.

Образът на Саламандър танцуваше над огъня почти разплакан. Самият Невин се чувстваше отпаднал и обзет от ярост, ругаеше се, че не е видял да се задава тази опасност. Пропуснал ли беше някакво предзнаменование, изпратено му от Властелините на светлината? Просто не знаеше.

— И аз не мога да го открия — помисли той.

— Да не е мъртъв?

— Не може да е мъртъв, защото Джил щеше да разбере, ако е така. Смятам, че след като е видяла толкова много от опасността, в

която се е намирал, можем да ѝ се доверим, че щеше да почувства смъртта му. Колко бързо можеш да стигнеш в Кермор?

— Би трябвало да сме там утре.

— О, богове! Какво ще правите, ще се превърнете в птици и ще полетите ли?

— Нищо толкова всъщност. — Саламандър успя леко да се усмихне. — Кралят е поставил на разположение на Блейн една от своите речни галери. Казаха ми, че Белавер течал дяволски бързо от тук до Драудбри.

— Чудесно. Блейн идва ли с вас?

— Не. Интригата в двора може да накара сърцето на човек да се пръсне, затова не смее да си тръгне. Но имаме писма от него до гуербрета в Кермор. Ще дойдеш ли при нас там?

— Тръгвам веднага. Не съм си представял, че ще се стигне дотам. Не разбираш ли какво най-вероятно е станало? Сигурно съперниците на Родри са наели някоя от бардекските кървави гилдии да се отърват от него.

Образът на Саламандър, който се носеше над огъня, изглеждаше страшно озадачен:

— Та как дребни елдидски лордове ще знаят дори за съществуването на тези гилдии?

— Е, може да им е казал някой търговец или друг, или... виждам какво имаш предвид. Като го казах на глас, изведнъж започна да ми изглежда невероятно.

— Какво се е случило тогава?

— Какво ли наистина? Внимавайте много, докато стигна в Кермор. О, богове, трябва да взема кораб! Не мога да тръгна, преди да съм говорил с Ловиан, разбира се, но мога да започна да си събирам багажа. Нейна светлост е на лов с гуербрета.

Долу, на елдидския бряг, беше ярък слънчев ден, но вятърът, който плющеше в сребърносините знамена на Аберуин беше хладен, а в сенките, които падаха в големия двор на гуербретския дън, си беше направо студено. Застанала до коня си, лейди Ловиан хвърли изпълнен със съмнение поглед към небето.

— Може би ще е малко ветровито да пуснем соколите.

— О, нека си опитаме късмета, мамо — отвърна Рийс.

Говореше престорено весело и тя разбра, че този лов е бил устроен само като претекст да поговори с нея насаме.

— В такъв случай, разбира се. Ако не друго, поне ще си поюздим хубаво.

Възседнаха и излязоха от дъна на улиците на Аберуин. Зад тях идваха соколарите, с качулатите птици на китките си и четирима войскари от бойния отряд на Рийс за ескорт. Докато минаваха по виещите се улици, народът се кланяше на своя господар, който отвръщаше с вдигната ръка. Понякога, съвсем спонтанно, момчета и младежи го приветстваха. Независимо от ината си, Рийс беше добър управник, стриктно справедлив в присъдите си по отношение на всички, с изключение на по-малкия си брат, и жителите на неговия град го ценяха заради това.

Напуснаха Аберуин и се насочиха на север по пътя, който следваше течението на Гуин, искряща и пълноводна след обилните летни дъждове. Сред върбите и леските, които растяха покрай водата, Ловиан видя едно-две дървета, които пожълтяваха.

— Както изглежда, есента ще дойде твърде рано тази година — забеляза тя.

— Наистина. Е, лятото беше студено. — Рийс погледна назад, за да се увери, че хората му ги следват на достатъчно голямо разстояние, сетне се обърна към нея. — Виж какво, мамо, искам да те питам нещо. За малката Рода.

— Така ли?

— Мисля си дали да не я осиновя официално и да я узаконя.

Ловиан не успя да измисли какво да му отговори. Рийс ѝ се усмихна иронично, нещо, което сигурно му е струвало твърде много.

— Време е да погледна суровата истина в очите. Няма да дам на Аберуин наследник.

— Гуербретството не може да се предава по женска линия.

— Разбира се, че не може, но все някой ден тя ще се омъжи, нали? Ще има съпруг, може би един-двама сина. Поне ще имат малко мелуейдска кръв в тях.

— Разбира се, ако Съветът на избирателите приеме съпруга ѝ за твой наследник.

— Има такива прецеденти, стотици прецеденти за изминалите години — той отметна гневно глава. — Освен това поне ще накара моите васали да се поспрат. О, богове, да не смяташ, че не ме боли? Зная дяволски добре, че всеки тиерин в Елдид вече крои планове и политиканства, за да вземе моята земя за сина си, когато умра.

— За съжаление си свършено прав. Но ти знаеш, скъпи мой, че има много по-лесно решение...

— Няма да върна Родри.

Устата му се сви по начин, който тя добре познаваше.

— Разбира се, че както реши Негова светлост, но как можеш да осиновиш детето без разрешението на баща му?

— Родри е престъпник. Съгласно закона тя няма баща.

— В такъв случай много добре. Ще помисля по въпроса, щом Негова светлост предпочита да упорства като диво прасе.

Той само сви рамене при обидата и отново се загледа в пътя пред себе си. Ловиан се запита защо дори си е дала зор да намекне, да прави планове и да настоява за връщането на по-малкия си син. „Рийс чисто и просто не може да понесе мисълта Родри да го наследи — помисли тя. — Е, да можеше на Родри да му се роди син от тази негова Джил, но бедното момиче върви навсякъде с него, спи под дъжда на земята и само богинята знае какво още. Без съмнение женските й течности са съвсем пресъхнали и...“

Внезапно конят на Рийс подлудя. Само това можа да си помисли Ловиан, когато черното животно изцвили, подскочи и се вдигна на задните си крака, ритайки с предните си копита, сякаш се бранеше от някакъв враг. Рийс полетя напред и се хвана за врата му, сетне се смъкна встрани, когато той отново подскочи. Беше великолепен ездач, но конят се вдигаше на задните си крака и се мятеше в пълна паника, което не очакваше. Тя чу хората му да крещат, чу тропота на конете им, но черният жребец под Рийс се извъртя, подскочи, подхлъзна се и падна, хвърляйки лошо Рийс на земята, сетне се стовари върху него. Чу женски писък и осъзна, че гласът беше нейният.

Изведнъж отвсякъде наоколо й се струпаха войскарите от ескорта. Един от тях сграбчи поводите на уплашения й кон и я отведе настрана; другите скочиха на земята и се втурнаха към господаря си. Ловиан се овладя и махна на войскаря, който държеше нейния кон.

— Препусни към дъна! Доведи Невин и каруца!

— Милейди! — Той ѝ се поклони от седлото, сетне се понесе в галоп назад.

Ловиан скочи на земята и побърза да отиде при Рийс, тъкмо когато конят му успя да се вдигне. Десният му преден крак беше счупен и висеше. Един от войскарите ѝ препречи пътя.

— Милейди, по-добре да не гледате.

— Не говори глупости! Грижила съм се достатъчно за ранени.

Блъсна го настрана и коленичи до Рийс. Лежеше съвършено неподвижен и отначало го сметна за мъртъв, но когато го докосна по бузата, клепачите му трепнаха и се отвориха. С лице, разкривено в агония, той се опита да говори.

— Шът, шът, малкия ми. Скоро ще дойде Невин.

Той кимна, сетне се загледа към небето, устата му се гърчеше от болка. Челото над окото му беше срязано и от него струеше кръв; виждаше, че левият му крак е счупен, вероятно на няколко места. Но тя разбра, че може би най-тежките поражения са вътрешните — там, където нямаше как да помогне никакъв хирург, дори и Невин. Можеше само да чака и да се моли на боговете, докато старецът не се появи в галоп, а зад него трополеше каруца. Невин скочи от коня и изтича.

— Жив ли е?

— Почти.

Ловиан се отдалечи, за да не му пречи и остана с ескорта край пътя, а Невин се залови за работа, изправи крака и надве-натри го шинира. Видя го да клати глава и да ругае под нос, докато прокарваше дългите си грациозни ръце по тялото на Рийс, и сърцето ѝ изстина. Накрая той повика каруцаря, за да вдигнат двамата гуербрета и го положат в каруцата. За свой късмет по това време Рийс беше загубил свят. Ловиан се качи при него и сложи окървавената му глава в скута си. Невин я гледаше и в сините му като ледени блокчета очи не се четеше нищо.

— Искам жестоката истина — рече Ловиан. — Ще умре ли?

— Е, милейди, просто не зная. Негова светлост е наистина много здрав мъж и ще се бори за живота си, но нещата са твърде сериозни. По-слаб човек щеше вече да е умрял.

Потеглиха бавно към Аберуин, за да се друса колкото се може по-малко каруцата с наранения мъж. В съзнанието си Ловиан непрекъснато се връщаше мислено към нещастния случай. Защо се

беше подплашил конят? По пътя не минаваше дори и мишка. Случилото се беше като деомер. Внезапно се вцепени и повика Невин, който яздеше малко зад тях. Той подбутна коня си и тръгна до нея.

— Невин, случи се нещо изключително странно.

— Войскарят, когото сте изпратили да ме повика, каза същото, милейди. Мога ли да предложа да обсъдим въпроса насаме?

— Разбира се — тя усети как страхът я стегна за гърлото. Очевидно старецът се съгласяваше с внезапното ѝ прозрение.

Мадрона, жената на Рийс, ги посрещна на портите. Гъвкава и руса, тя беше някак безлично хубава, но сега лицето ѝ носеше белега на желязна воля. Ловиан се възхити от снаха си, която беше искрено привързана към своя съпруг.

— Стаята му е готова — рече Мадрона. — Лошо ли...

— Лошо, наистина, но не е свършен. Двете с теб ще го изправим.

Докато войскарите носеха Рийс към стаята му, Ловиан отиде в апартамента си, свали напоената с кръв рокля и се изми внимателно. Облече чиста дреха, сдържана, от сив лен, сетне се погледна в огледалото. Лицето, което видя там, сякаш се бе състарило с години за една сутрин. С болка отбеляза дълбоките гънки, които разсичаха бузите ѝ, и зашеметения, почти безжизнен израз в очите.

— О, Богиньо, няма ще погребвам още един син?

Остави огледалото и се обърна, съзнавайки, че въпреки изкуството на Невин и неговите билки точно така ще стане. Но не можеше да заплаче. Спомни си деня, когато преживя това с втория си син, нежния Ейдри, който беше навършил само шестнайсет години. Донесоха го завит в одеяло и вързан на собствения му кон, убит в сражение редом с баща си. Стоеше в двора и гледаше как войскарите срязват въжетата и го свалят, но не си позволи дори една сълза, защото знаеше, че бойният отряд гледа и ако бе допуснала да се разплаче, щеше да се разкрещи като луда. Сега се чувстваше по същия начин. Колкото и да я вбесяваше Рийс, той си оставаше първородният ѝ син.

Отметна глава, напусна стаята и слезе в голямата зала. Откъм страната на войскарите мъжете пиеха упорито и малко приказваха, дори и десетимата от собствения ѝ отряд, които беше довела като ескорт. Когато мина покрай тях, направи знак на своя капитан Кълин от Кермор. Той побърза да дойде до почетната маса и коленичи до нея.

— Ще живее ли, милейди?

— Остава ми само да се надявам, капитане. Искам да изпратя бърз куриер до Дън Девери. Кралят трябва да бъде уведомен за това. Избери когото смяташ за най-подходящ и нека войскарят да се приготви.

— Разбира се, милейди, но е по-добре да отиде някой от войскарите на Рийс.

— От формална гледна точка сигурно си прав, но не мога да им заповядвам.

— Но, милейди, та вие сте регент сега.

— О, богове, наистина! Стана толкова бързо, че не съм и помислила.

— С всекиго би било така, милейди. — Той се поколеба, очевидно изпълнен със съчувствие, но трябваше да се съобрази със своя ранг. Накрая заговори отново: — Ваша светлост знае, че не съм бил съгласен с гуербрета в миналото, но ме боли, като гледам мъката ви.

— Благодаря ти.

Когато той вдигна поглед, тя внезапно си спомни за Родри и за това какво може да означава смъртта на Рийс. Посивелият от битки воин, коленичил до нея, обичаше Родри като син и тя разбираше, че Кълин се разкъсва като нея. Ако Рийс умреше — дори и само да лежеше болен в продължение на месеци — кралят би имал пълно основание да отзове брат му, а Рийс нямаше как да каже и дума против това. Тя искаше от все сърце Родри да се прибере у дома, но как да понесе всичко, което ставаше!

— О, богове — дори и на нея самата гласът ѝ прозвуча като стенание и тя се застави да овладее надигащите се сълзи. — Капитане, изпратете ми писар и капитана на отряда на Рийс. Трябва да изпратим колкото се може по-бързо съобщение в Дън Девери.

Часове наред Невин работи над пострадалия гуербрет, но докато наместваше счупения крак и зашиваше лошата рана над окото, надеждите му ставаха все по-малки. Рано или късно, и по-скоро рано, Рийс щеше да умре. Падането беше увредило единия от дробовете му — Невин го чуваше, като си слагаше ухото на гърдите на гуербрета — но нямаше как да знае колко тежко е поражението. Рийс не плюеше

кръв и това беше добър признак, защото противното щеше да означава, че парче от множеството му счупени ребра е пробило дроба. След време можеше и да оздравее, макар Невин да се съмняваше в това. Полошо бяха засегнати бъбреците. Отваряйки второто си зрение, Невин виждаше аурата на гуербрета, а в нея различните завихряния на енергия, които съответстваха на основните органи на тялото. Не разчиташе много на този вид диагноза и все пак тя му позволяваше да прецени, че нещо вътре съвсем не е наред и то има за център бъбреците. Въпреки това не можеше да разбере колко всъщност не е наред. Знаеше, че постепенно всичко ще стане ужасяващо ясно.

Накрая свърши онова, което можеше да направи. Подпрян на възглавници, разположен върху огромното легло със синьо-сребърния балдахин, избродиран навсякъде с драконовия символ на рана, Рийс лежеше и мъчително поемаше всяка частица въздух, която успяваше. Гарвановочерната му коса беше сплъстена на челото от пот, а когато отвори очи, те бяха мътни.

— Ще живея ли?

— Това зависи до голяма степен от вас, Ваша светлост. Ще се борите ли да живеете?

Рие се усмихна, сякаш искаше да каже, че въпросът е излишен, след което припадна. Невин въздъхна и отиде до вратата на стаята да пусне вътре съпругата на гуербрета, която беше чакала търпеливо през всички тези безкрайни часове. Тя му се усмихна неуверено, после изтича до леглото на съпруга си.

— Ако забележите и най-незначително влошаване, изпратете веднага паж да ме повика, милейди. Отивам в голямата зала да се нахраня.

— Така ще направя, добри знахарю. Благодаря.

Невин влезе в смълчаното помещение. Бойните отряди се хранеха безмълвно; слугите се движеха между тях, без да кажат и дума. Сама начело на почетната маса, Ловиан човъркаше парче печена птица, взимаше по някоя хапчица, после оставяше кинжала за храна на масата и гледаше в пространството. Невин седна от дясната ѝ страна.

— Трябва да се опитате да се храните, Ваша светлост.

— Разбира се, но всичко има вкуса на мръсотия от двора на конюшните. Изпратих вестител до Дън Гуербин да доведе слугините ми. Започвам да имам нужда от тях.

— Точно така. Като регент ще имате да свършите много сериозни дела.

Дойде слуга и донесе блюдо, на което имаше пилешко и зеле, а също и половиница пиво. С надеждата, че няма да засегне Ловиан, Невин се залови здравата да яде. След всичката тежка работа, която му се наложи да върши цял следобед, беше огладнял. Тя погълна с мъка парченце хляб като послушно дете.

— Изпратих също бърз куриер до Дън Девери — отбеляза Ловиан. — Ще слезе с кораб до Кермор, а оттам ще тръгне на кон.

— Добре, но смятам да изпратя мое съобщение. Кралят трябва да разбере какво е станало преди... колкото е възможно по-скоро, а моите съобщения пътуват по-бързо от конете.

— Не се съмнявам — рече тя и се отърси като мокро куче. — Кажи ми истината, приятелю. Когато се изпусна и каза „преди“, имаше предвид преди Рийс да умре, нали?

— Боя се, че е така. Имате моите извинения. Може да минат седмици, но...

Тя кимна, вперила поглед в своята чиния, сетне внезапно я бутна настрана. Сълзите ѝ бяха готови да бликнат, но тя отметна глава, седна изправена и го погледна твърдо.

— Нека лъжем пред бедната му съпруга — рече Ловиан. — Да ѝ оставим мъничко надежда. Тежко е да останеш вдовица, след като си била съпруга само една година.

— Така е, съгласен съм. Освен това боговете могат да се намесят и да го оставят да живее. Имало е един-два случая, когато съм загубвал надежда, но пациентът се е възстановявал.

— Добре тогава — но уморения тон, с който го каза, подсказваше, че няма да си позволи такава надежда. — А какво мислиш за нещастния случай? Около коня и муха не бръмчеше.

— Така разбрах от онова, което ми каза вашият вестonosец. — Поколеба се, питайки се колко може да разкрие. — Не съм съвсем сигурен какво се е случило, но мога да направя някои предположения. Сигурно са убили бедното животно, за да не се мъчи?

— Така е. Войскарите ми обясниха, че е било в страшни мъки през целия път обратно до дъна, затова са му прерязали гърлото и са дали месото на един фермер наблизо.

— Съмнявам се, че щеше да ми каже нещо особено.

— Чакай, да не би да можеш да разговаряш с животни.

— Ни най-малко, милейди, уверявам ви. Но можех да направя едно-две неща и да преценя реакциите му. Е, както вече казах, от това положително нищо нямаше да излезе. Ето какво мисля. Повечето животни имат онова, което хората наричат второ зрение — с други думи, те виждат Дивите и няколко типа видения. Възможно е конят да е бил подплашен от злосторни Диви или от някакво видение.

— Видение ли? Имаш предвид призрак или нещо подобно, така ли?

— Нещо подобно. Но досега не съм чувал да се е говорело покрай речния път да има призрак или банши, а те обикновено са свързани с определено място.

— Не съм чувала да се говори и за други някакви видения по този път.

— Точно така. Според мен можем да заключим, че видението или Дивите, или каквото там е било, е съзнателно изпратено.

— Изпратено ли? — Лицето ѝ пребледня.

— Точно така, милейди. Готов съм да се обзаложа, че някой е използвал деомер, за да се опита да убие сина ви. Кълна ви се, че когато го открия, той ще съжалява за деня, в който се е родил.

— Благодаря ти — говореше шепнешком, но беше спокойна, със студеното, горчиво спокойствие на воин, който оглежда бойното поле. — Казал ми беше, че зад лорд Кобрин и неговия бунт е стоял зъл деомер. Никога не съм си представяла, че ще стана свидетелка на кръвна вражда на деомер, но до това се свеждат нещата, нали? Първо се опитват да убият Родри, а сега успяха с Рийс. По някаква причина те мразят клана Мелуейд.

— О, богове, та вие сте права. А Родри е... — спря се в последния миг. Нямаше причина да я товари с истината точно в този момент. — ... някъде по пътищата. Без съмнение войскарите на краля скоро ще го намерят. Боговете знаят, че те сега имат повече от всякога причини да го търсят.

Ловиан кимна, вперила поглед в чинията си. Невин стана и отиде при огъня. Налагаше се още веднага да съобщи на Саламандър, че не може да дойде в Кермор. Трябваше да направи всичко, на което беше способен, за да запази Рийс жив, докато кралят реши да върне Родри и да го възстанови за наследник на Аберуин. Имаше и още нещо да

предаде, мрачната истина, която беше проумяла Ловиан — че нещата са отишли много по-далеч от политиканстването на елдидските лордове. Тъмният деомер беше повел война с клана Мелуейд.

На краля му избелваха косата. Лалин Втори, върховен крал на цяло Девери и Елдид, седеше наред собствената си стая на ниска пейка, по която бяха изрязани борещи се двукраки дракони, а кралският бръснар нареждаше пешкири по раменете на Негово величество. Като чест, съответстваща на високия му ранг, на Блейн беше разрешено да коленичи до краля и да държи сребърния поднос с принадлежностите. Той се опитваше да остане насаме с Лалин, откак Мадок дойде да му съобщи вестите, но сред цялата церемониалност, която заобикаляше монарха, това не беше никак лесно. Макар и кралят искрено да желаше да чуе какво има да му каже, това беше първата възможност, която им се отдаде за цялата вечер.

Бръснарят започна да маже мократа коса на Негово величество с вар от дървена купа. Скоро Лалин щеше да заприлича на един от великите герои от времето на Зората, с лъвска грива от корава, сресана назад коса, която добавяше още височина към шестте му стъпки. Тази прическа беше кралски прерогатив и, както отбеляза Негово величество, кралска досада.

— Дяволски късметлия си, Блейн, нали? Виж как страдаме и се радвай, че си се родил син на гуербрет.

— Радвам се, че съм такъв, Ваше величество.

Бръснарят зави два горещи, вдигащи пара пешкира около главата на краля и ги закрепил със златен обръч.

— Ваше величество, ще трябва да минат няколко минути.

— Винаги е било повече от няколко. Можеш да ни оставиш.

Бръснарят се поклони и се оттегли заднешком в коридора. Блейн искрено се надяваше, че кралят ще повярва на необикновения му разказ.

— Хайде, Блейн, какви са неотложните вестии?

— Ваше величество спомня ли си за лорд Мадок?

— Племенникът на магьосника ли? Разбира се.

— Охо! Значи Негово величество знае, че Невин е магьосник?

— Разбира се, че зная. Та традицията за магьосници с името Невин се предава от крал на белязан принц. Както ми каза баща ми, това име е един вид почетна титла, която се предава заедно с кралската власт. В много трудни моменти в помощ на краля се притичва един или друг Невин. Винаги съм смятал това за необикновена приказка и съм се чудил защо баща ми ще ми разказва такава лъжа, докато не бяха откраднати скъпоценностите и — ето ти го — Невин се появи да ми ги върне. Трябва да ти кажа, че побързах да се помоля на баща си в Отвъдните земи и да му се извиня.

— Разбирам. Е, тогава Негово величество сигурно ще ми повярва, като му кажа, че и Мадок владее деомера.

— Аха, така си и мислех, но не бях сигурен. Наистина се радвам да го разбера, но това ли всъщност искаш да ми кажеш?

— Съвсем не, Ваше величество. Научих, че деомерците имат начини да си изпращат мисловни съобщения. По-рано тази вечер Мадок дойде при мен със спешни новини от Невин. Тъй като разбираше, че за човек от неговия ранг няма да е лесно да получи частна аудиенция при краля, а това трябва да се запази в тайна колкото се може по-дълго, той ме помоли да ви го предам аз. Скоро целият двор ще разбере, защото един бърз куриер е на път от Аберуин насам, но Невин иска Ваше величество да научи пръв новините.

— Разбирам. И каква е тази сериозна вест?

— Рийс от Аберуин е паднал лошо при нещастие на лов тази сутрин, Ваше величество. Съмняват се дали ще живее дълго — може би седмица, най-много месец.

Кралят впери за миг поглед в него, сетне изпсува по начин, който би подхождал повече на обикновен войскар, отколкото на кралска особа.

— Съгласен съм, Ваше величество. Виждате защо сметнах за най-добре Негово величество да научи вестта незабавно.

— Точно така — рече кралят и докато премисляше нещата внимателно, намести един от пешкирите, който се опитваше да се изплъзне. — И наистина ти благодаря за това. Елдидската политика винаги е била опасна.

— Негово величество е свършено прав. Без съмнение не е необходимо да напомням на Негово величество, че със смъртта на Рийс се прекъсва династичната линия на Аберуин.

— Така е. А и също много добре съзнавам какво означава за Негова светлост прокуденият му братовчед. Бъди сигурен, че обмислям въпроса.

Блейн почувства официалния тон на краля като шамар през лицето си. Напомняха му, че независимо колко често ловуваха или пиеха заедно, независимо колко непринудено Лалин се шегуваше с него, когато изпаднеше в такова настроение, кралят стои също толкова високо над него, колкото той над обикновените хора.

— Смирено благодаря, Ваше величество. Да мислите по въпроса е единственото, за което ви моля в случая.

Кралят кимна и отмести поглед.

— Бъди така добър и кажи на бръснаря, че вече може да влиза. Искам да ми махне тези пешкири, при това веднага. Трябва сериозно да помисля.

Въпреки че кралят се върна към един по-фамилиарен тон, Блейн разбра, че е освободен. Докато ставаше и се кланяше, той се питаше точно какво Талид от Белглейд и съюзниците му са говорили на Негово величество.

— Зная, че Блейн ще се грижи добре за него, но не ми е приятно да оставям Изгрев — рече Джил.

— О, я стига, гълъбице моя! — Саламандър беше зает с това да затваря и връзва дисагите си. — Всяко момче в кралските конюшни ще се суети около животното, а с повече късмет няма да се бавим дълго.

— Съмнявам се, че ще имаме такъв късмет.

Той спря, обърна се и я погледна. Намираха се в стаята в хана и навсякъде около тях беше пръснат пригответеният багаж.

— Добре. Да не мислиш...

— Не мисля — той въздъхна театрално. — Просто се опитвах да те утеша.

На вратата се почука кратко и без да чака покана, влезе Блейн. С него имаше двама прислужници, които веднага започнаха да събират багажа.

— Галерата е готова — съобщи гуербретът. — Ще ви придружа до пристанището.

— Негова светлост е много любезен. — Саламандър му се поклони. — И Негово величество кралят също.

— Така ли? Открих — или би трябвало да кажа, че моята съпруга е открила — защо Савил от Каминуейн се намесва в тази работа. По-малкият му брат имал някакви далечни претенции към Аберуин.

— Наистина ли? — обади се Джил. — Не съм чувала лейди Ловиан да споменава за него.

— Е, това не е нещо, на което би се спряла леля ми. Бащата на Родри имал две незаконни дъщери от своя любовница. Братът на Савил се оженил за едната от тях.

— Две дъщери ли? — намеси се Саламандър. — Я си представи! Или... о, разбира се. Имате предвид гуербрет Тингир.

— Та кого другиго бих имал предвид?

Джил ритна скришом Саламандър.

— Никого, Ваша светлост. Просто бях забравил името на гуербрета.

— Аха. Е, трудно е човек да помни всички благороднически родословия. Ето — Блейн подхвърли на Саламандър една бродирана платнена кесия. — Използвай разумно това.

Подсвирквайки си под нос, Саламандър опита колко тежи и раздрънка съдържанието ѝ.

— Ако съдя по тежестта и звука, Ваша светлост, вътре сигурно има дяволски много злато.

— Колкото можах да събера. Да знаеш, че имам намерение да си го получа обратно от моя непрокопсан братовчед, когато стане Аберуин.

Говореше с безразличен тон, но Джил долови напрежението в гласа му; може би се чудеше дали не се разорява без особена полза. И отново беше смазана от огромната тежест на властта, задушавщата плетеница от задължения и интриги, които обхващаха дори нещо така хубаво като обичта на Блейн и Родри един към друг. Саламандър се поклони церемониално пред гуербрета.

— Ще направим всичко по силите си да запазим капиталовложението на Негова светлост — след това щракна с пръсти и кесията изчезна, сякаш се разтвори в нищото.

Слънцето вече залязваше и дълги сенки изпълваха виещите се улици. Когато стигнаха до дървените пристани на юг от града, небето изглеждаше кадифено синьо-сиво от сумрака. Храбри лястовици се спускаха и извиваха над тревистите речни брегове. Кралската галера, дълга четирийсет стъпки и загладена като пор за лов, беше там, ниско газеща във водата. При всеки ключ за гребло имаше изрисуван щит с кралския двукрак дракон, а хората, които чакаха на греблата, носеха бели ризи, бродирани с кралския дракон и дълги плетеници.

— Кралският елит? — Саламандър вдигна вежда.

— Точно същият — рече Блейн. — Но не мога да ти кажа дали Негово величество прави това заради Родри или заради мен.

— Кралят положително не иска да види Елдид пламнал от война, нали? — рече Саламандър. — Защото ако Родри не се върне, ще има война. Всеки клан ще обвинява другите за това, че са убили законния наследник и ще иска да вземе рана.

— Убеден съм, че Негово величество знае това не по-зле от теб — рече Блейн, но гласът му прозвуча необикновено сковано, може би малко изплашено. — Не зная какви са всичките му мисли, гертдин.

Като видя Блейн, капитанът на галерата скочи на пристана, бързо се приближи до тях и се поклони. Докато слугите товареха багажа на борда, Джил се извърна и се загледа в гладката повърхност на реката. Опита се отчаяно да сканира Родри, но неподготвеното ѝ съзнание не ѝ показваше нищо. Изведнъж почувства друг страх и неволно изскимтя на глас.

— Какво има? — попита Саламандър.

— Перин. Той е наблизно. Зная го.

Тя се извърна бързо, едва ли не готова да го види сред тълпата зад тях, обаче там нямаше никой освен любопитни минувачи и неколцина носачи. Но ѝ се стори, че от кадифеното небе към нея се спуска дълга нишка мъгла. И Саламандър я видя. Вдигна ръка, промърмори няколко думи и нишката изчезна.

— Наистина е в града. Мадок ще се погрижи за това, Джил. Никак не се притеснявай.

— Все пак не можем ли да се качим на проклетия кораб и да се махаме оттук?

— Още сега. Капитанът ни дава знак да се качваме.

Перин спря тъкмо извън южната порта на града. Само миг преди това почувства близостта на Джил; сега следата беше изчезнала. Шареният сив кон тропна нетърпеливо и отметна глава. Когато по-рано този следобед влязоха в огромния град, животното едва не се подплаши. Перин трябваше да впрегне всичкото си умение да въздейства на конете, за да го успокои, но и след това той беше все още неспокоен.

— Хей ти! Ще влизаш или ще излизаш? Време е да затворим портата.

Перин се обърна и видя двама от градските стражи да се приближават бързо към него, като единият от тях носеше факел. Под дългия свод между двете порти беше станало вече тъмно.

— О, а, ъ, такова... ще влизам, мисля.

— Тогава не мисли, а се размърдай.

Перин послушно поведе конете си към вътрешната порта, а пазачът с факела го вдигна високо, така че да освети ясно лицето му.

— Да не би името ти да е лорд Перин от Алобри, а?

— Точно така. Защо?

Стражът свирна високо и остро три пъти. Другият пазач го сграбчи за рамото с лявата си ръка, а с дясната стовари юмрук в корема му толкова бързо, че той не успя да се дръпне. Превисе и започна да повръща, а в това време още двама стражи изтичаха и дръпнаха поводите на конете от безпомощните му пръсти.

— Добре свършена работа! Наистина хванахте невестулката, която дири лорд Мадок.

— Негова светлост ми каза, че говорел като глупак и без съмнение е глупак, след като потвърждава името си така лесно.

Светът се въртеше и танкуваше около него, но Перин се насили да изправи глава тъкмо навреме, за да види как един от стражите рови из дисагите му. С победен вик той вдигна нагоре променящата жига. Лордът направи немощен опит да го грабне, но друг пазач го зашлеви през лицето.

— Да ги нямаме такива, конекрадец такъв. Сега единственото, което ще изпише тази жига, ще е смъртната ти присъда.

Разоръжиха го, вързаха му ръцете отзад, сетне го помъкнаха по улиците. Малкото хора, които бяха вечерта навън, спираха да гледат и

да се подиграват, когато пазачите им съобщаваха, че е конекрадец. На едно място срещнаха строен младеж, който носеше карирани бриги на благородник. Следваше го паж с факел.

— Конекрадец значи, така ли? — попита младият лорд. — Кога ще го бесите?

— Не зная, милорд. Ще трябва първо да бъде осъден.

— Наистина. Е, без съмнение ще науча. Любовницата ми много обича бесенето, нали разбираш? — Той намигна заговорнически на пазача. — Намира го твърде... нека да кажем възбуждащо? И затова я водя всеки път, когато бесят някого.

Накрая стигнаха в сградата на градската стража в полите на кралското възвишение и предадоха Перин на хората вътре, но онзи, който първи го разпозна, остана да го придружи до самия кралски комплекс. Дотогава Перин се беше възстановил достатъчно от ударите, за да изпита целия ужас на онова, което го чакаше — щяха да го бесят. Нямаше смисъл да лъже кралските чиновници; променящата жига беше сама по себе си достатъчна, за да го обесят. В миг изпита сантиментална болка, че повече няма да зърне Джил, но страхът му беше прекалено голям, за да го е еня дали ще я види или не. Онова, което имаше значение, беше, че ще умре. Колкото и да полагаше усилия да се овладее и да посрещне смъртта като боец, продължаваше да трепери и да се поти. Когато пазачите забелязаха това, се разсмяха.

— Трябвало е да мислиш за въжето, когато си пипал чуждите коне, страхливо копеленце такова.

— Сигурно донякъде е приятно да бъдеш обесен, момче. Човек го надървял, а сетне, когато увиснел на въжето, се празнел по себе си.

През цялото време, докато го мъкнеха през лабиринта от бараки и пристройки, които заобикаляха кралския брохов комплекс с многото му кули, не спираха да се гаврят с него. При неясната светлина на факлите Перин напълно загуби ориентация. Когато го блъснаха в мъничка килия в дълго каменно здание, нямаше представа накъде е север и още по-малко какво е разположението на кралския комплекс.

Килията беше дълга около четири стъпки в двете посоки, с относително чиста слама на пода и кожена кофа, пълна с мухи в единия ъгъл. Във вратата имаше малък отвор с решетка, през който проникваше бледа светлина от коридора. Перин застана до вратата и се опита да чуе какво си говорят тъмничарите, но те тръгнаха и думите

им престанаха да стигат до него. Преди да се отдалечат, чу само: „Разбира се, че лорд Мадок ще се интересува, та нали е един от кралските коняри?“ Изведнъж коленете му омекнаха. Той се отпусна на сламата, после падна ничком и зарови лице в дланите си. По някакъв начин беше предизвикал един от могъщите служители на краля. Беше обречен.

Перин нямаше представа колко време е седял там, преди вратата да се отвори. Един пазач му подаде чиния с половин хляб и няколко резена студено месо на нея.

— Жалко, че трябваше да ти вземем кинжала, момче. — Усмивката му не беше приятна. — Гризи със зъби като вълк. На сутринта при теб ще дойде един от помощник-юридическите съветници.

— Защо?

— Да ти каже какви са ти правата, разбира се. Видиш ли, хванат си на местопрестъплението, но въпреки това ще има процес и твое право е до теб да стои някой от твоя род. Кажи на човека и той ще изпрати хералд да го повика.

— Не искам да знаят. Предпочитам да ме нарежат бавно на парчета, вместо да погледна в очите чичо си.

— Жалко, че не си помислил за това преди, а? Е, убеден съм, че ще може да се уреди. Щом не искаш роднините си, не е необходимо да се прахосва времето на хералда.

Пазачът му подаде половиница пиво, сетне заключи вратата. Перин го чу как си свирка, докато се отдалечаваше.

Храната и питието бяха неочаквано добри, но Перин яде само за да мине времето. Остана без апетит при мисълта, че Беноик и Нед ще научат за позора му. Независимо дали щяха да присъстват на обесването му или не, те рано или късно щяха да научат. Сети се за думите на пазача, че е трябвало да помисли за това преди, и пророни още няколко сълзи, защото беше истина.

— Но аз всъщност не ги крадах. Те ме следваха, не беше ли така?

— Само в известен смисъл.

Той изквича и подскочи на крака, изпускайки хляба върху сламата. От другата страна на вратата стоеше човек с приятен вид, рус и със сини очи. Самото изобилие на сложна бродерия по ризата му показваше, че е член на кралското домакинство.

— Аз съм лорд Мадок. Пазачи, изведете го.

— Още сега ли ще ме бесите?

— Нищо подобно. Искам да си поговорим, момче.

Вързаха му ръцете и го поведоха към стаята на пазачите, която представляваше дълго, тясно помещение с потискащо нисък таван. На едната стена имаше ред халки и запалени факли; покрай другата — тясна маса, върху която бяха наредени оръдията за мъчение на палача.

— Ще призная — изблея Перин. — Не е необходимо да ми правите нищо.

— Чудесно, но не съм имал намерение да ги карам да те изтезават. Искам да те огледам. Пазачи, вържете го на стената; после можете да вървите да си довършите вечерята.

— Благодарим, Ваша милост — капитанът на пазачите му се поклони. — Имате ли представа кога ще го съдят?

— О, няма да го съдят тук. Негово величество го предава на Рийс, гуербрет Аберуин. Това идиотче е изнасило дъщерята на един от високо ценените поданици на гуербрета, а според законите на Елдид баща ѝ има право да го накълца на парчета.

Коленете на Перин се подвиха. Ако не беше вързан на желязна халка, прикрепена на стената, щеше да падне.

— Ха — изръмжа капитанът. — Страшен благородник, дете изнасилва жени и краде коне, няма що.

Когато пазачите си отидоха, Мадок се обърна към Перин и го огледа с такива студени и безразлични очи, че той започна отново да се поти.

— Знаеш ли кой е бащата на Джил, момче?

— Не зная, милорд.

— Кълин от Кермор, ето кой.

Перин хлъцна, после издаде задавен стон.

— Точно така. На него ще дадат меч и щит, на теб ще ти връчат кама да се браниш, сетне ще го пуснат срещу ти. Смяташ ли, че ще можеш да спечелиш в обреден бой?

Перин поклати отрицателно глава.

— И аз се съмнявам. Но дори да разполагаше с всичкото злато на света, за да го предложиш като компенсация, Кълин нямаше да го вземе, а щеше да иска да види цвета на кръвта ти. Така че или ще правиш каквото ти казвам, или ще се изправиш пред него.

— Каквото пожелаете, милорд. Всичко ще направя. Моля ви се, аз не съм я изнасилвал, наистина не съм. Мислех, че ме обича, наистина мислех така.

— Зная и твоята глупост е едно от нещата, които сега ще те спасят. Ще ми дадеш ли честната си дума, че ако те развържа, няма да се опиташ да избягаш?

— От сърце. Съмнявам се, че бих могъл да бягам — така, както се чувствам.

— Без съмнение. — Мадок отстъпи и го загледа по особен начин, очите му се движеха тъй, сякаш оглеждаха навсякъде около Перин, а не самия него. — Всъщност ти си почти умрял, нали?

Думите на лорда изглеждаха съвсем верни. Още щом го развърза, Перин се олюля и щеше да падне, ако Мадок не го бе подкрепил. Кралският служител го поведе или по-скоро го повлече към една ниска пейка до огнището, където имаше положени прахан и малки клечки за подпалване на огън. Мадок сложи две цепеници, сетне щракна с пръсти. Огънят избухна и затанцува по дървото. Перин изпищя. Затисна уста с длани, за да не изпищя отново, сетне се обърна рязко, присвит, и погледна с ужас към Мадок.

— Ами изглеждаше така, сякаш ти е студено, момче. Помислих да запаля малко огън. И сега, млади глупако, разбра ли в какво си се забъркал? Отсега нататък ще правиш точно каквото ти казвам или...

— Ще правя. Всичко, което кажете, милорд. Кълна ви се в честта на Вълчия клан и боговете на моя народ.

— Добре. Помни това по време на пътуването си за Елдид.

— Там ли отивам? Вие казахте, че няма...

— Казах, че няма да оставя Кълин да те докопа. Там има друг човек, който много държи да си поговори с теб. Вуйчо ми.

III

По онова време Кермор все още не се беше разраснал до мястото, където се сливат реките Гуармейл и Бел. Там имаше малко селце — Дейвер, което се състоеше от около четирийсет къщи и два дървени пристана, с няколко хана — да обслужват пътниците, които не биха успели да стигнат до Кермор преди падането на нощта. Кралската галера спря там привидно да купи пиво, но всъщност за да остави Джил на брега. Тъй като Саламандър носеше писма за гуербрета, той веднага щеше да бъде забелязан като важен човек в града. Тя обаче искаше да зададе въпроси на хора, които не биха желали да имат нищо общо с никого, дето да е свързан с Негова светлост и неговите стражници, затова трябваше да влезе сама.

Носейки старото седло и поводи, които купи от Дън Девери специално за целта, натоварена и с багажа си, тя изигра голямо представление, куцайки и псувайки на влизане в селото, сякаш е трябвало да върви дълго време с ботушите си за езда. Когато стигна до прашното открито място, което служеше за селски мегдан, видя двама безделници, седнали в сянката на една върба.

— Какво се е случило, сребърен кинжал? Да не си загубил коня?

— Точно така. Счупи си крака на около пет мили северно от тук. Има ли в селото някой, който може да ми продаде друг? В името на всички възможни богове, надявам се никога да не ми се налага да ходя толкова много.

Тъй като конете представляваха лукс, който не можеха да си позволят, селяните зловничко се засмяха, но един от тях махна с ръка в южна посока.

— Опитай в големия хан край пътя за Кермор. Понякога старият Мат има един-два излишни коня в конюшната си.

— Благодаря ви. Между другото, да сте виждали друг сребърен кинжал да минава напоследък оттук? Търся един мой приятел, той е от Елдид, но представа нямам под какво име пътува сега.

Двамата се спогледаха.

— А бе, както виждам, и ти си сребърен кинжал, така че въобще не смятам, че ще направя някаква беля, ако ти кажа. Преди два дни оттук мина елдидец, който се наричаше Адорик. Имаше кинжал в пояса си.

— За какво го търсят? — намеси се вторият.

— Да пукна, ако зная. На такива като мен войскарите на гуербрета не казват какво знаят. — Джил сви рамене, доколкото можа под целия си товар. — Е, ще вървя. Ще ми се счупи гръбнакът.

Докато куцукаше, тя си мислеше, че Родри трябва да е похарчил много сребро по пътя си дотук, за да накара местните хора да си държат езика зад зъбите. Дори и при това положение беше много странно, че никой от онези, които е срещнал по пътя си, не е казал на хората на гуербрета истината, след като човекът, който им е дал парите, е потеглил. „Нищо чудно славата на сребърните кинжали да ги кара да са честни — предположи тя, — чисто и просто ги е страх, че ако не изпълнят своята страна на сделката, Родри или друг някой ще се върне да им пререже гърлата.“

Намери без особени трудности големия хан и стария Мат, а и той наистина имаше кон за продаване, един доста добър кон с бели чорапки и бяло на гърдите. Пазари се достатъчно дълго, за да звучи убедително, сетне плати с част от парите на Блейн и оседла животното. Напусна селото в бърз ход, но след като се отдалечиха достатъчно, тя остави коня да препуска в лек галоп.

След около час, малко преди залез-слънце, Джил стигна северните порти на града. Винаги, когато идваше в Кермор, я налягаше малко тъга. Родителите ѝ бяха родени и израснали там, а тя бе слушала за него цял живот, затова ѝ се струваше, че би трябвало да бъде и нейно родно място. „Само че аз нямам родно място“, помисли си Джил. Сега, повече от всеки друг път, имаше причина да се чувства напълно непозната, защото деомерът влизаше в града заедно с нея. Осъзна, че колкото и да се бори срещу собствената си деомерска способност, тя вече я беше превърнала в чужденка сред своите хора и устните ѝ се извиха в горчива усмивка. Освен всичко друго това я поставяше в опасност. Докато водеше коня си по тесните, виещи се улици, през групи от просяци, тълпи от търговци и граждани, много добре съзнаваше, че ще е страшно лесно за някого да се промъкне зад

гърба ѝ и да забие кинжал в ребрата ѝ. Вървейки към пристанището, непрестанно се оглеждаше.

Това беше може би причината да види старицата. Тъкмо когато пресичаше пазарния площад, една каруца, натоварена със сено за конете на гуербрета, взе малко остро завоя и се прекатури, като запуши улицата. Псувайки, каруцарите се вдигнаха от калдъръма, хората, които вървяха зад тях, се струпаха в безпорядък, а един благородник на кон започна да крещи на всички моментално да му се махат от пътя. Джил обърна коня си и започна да се промъква назад покрай постройките. Изведнъж усети, че я наблюдават и рязко се извърна. Сивокоса жена с черната забрадка на вдовица седеше на ниска стена с пазарска кошница в полите си. Макар и много пъти кърпена, протичката ѝ синя рокля беше чиста, вързана с внимателно надиплена фуста. Тя гледаше така напрегнато към нея, че Джил неволно хвана дръжката на меча си. Старицата се сви.

— Извинявай, момче. Напомняш ми някого, когото сякаш съм познавала.

— Няма нищо, добра жено.

Отпред тълпата се разчисти и започна да се разпръсва. Джил побърза да мине през отворилата се пролука, но се закова на място. Този глас — гласът на старицата — о, богове, той звучеше познато! Но на кого приличаше? На майчиния ѝ. Псувайки под нос, Джил накара коня да се обърне сред тълпата и си проби път до стената. Старицата вече я нямаше. Претърси в продължение на двайсетина минути района около пазарния площад, но така и не зърна жената, която би могла да е нейна баба. Усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, раздразнена ги изтри, сетне се насочи към пристанището. Родри — и деомерът — бяха по-важни от собственото ѝ семейство.

Непосредствено около керморското пристанище се простираше кварталът, наречен Дъното, който представляваше гъста плетеница от тесни улички, мръсни магазини, бардаци и кръчми, все предназначени за моряците, или може би е по-добре да се каже предназначени да ги ограбват. Джил търсеше информация, която можеше да получи от Дъното, но нямаше намерение да прекарва нощта там. На безопасно разстояние, нагоре по течението на реката, в сив, но почтен район със складове и къщички на докери, намери хан на име Капстан, който се ползваше с добра слава сред сребърните кинжали, или поне с толкова

добра репутация, колкото можеше да има един хан на сребърни кинжали. Джил настани коня си във воняща барака с продънен покрив, докато плешивият, кривоглед ханджия се чешеше и гледаше, без да посегне да ѝ помогне.

— Дяволски млад си да имаш кинжал.

— Тебе какво ти влиза в работата? — Джил положи ръка върху дръжката му.

— Нищо, нищо. Можеш да имаш самостоятелна стая, ако искаш, момчето ми. По това време на годината няма много посетители.

— Готово.

Стаята представляваше мъничък клин на втория етаж, с разкривени капаци на прозорците и сламеник на пода.

Тя го изрита настрана и се разщъкаха раздразнени пълчища от дървеници. Стовари багажа си в ъгъла, сетне си тръгна, затваряйки с катанец вратата зад себе си. Дългото и тясно помещение на кръчмата беше тъмно и опушено, но масите и сламата по пода — сравнително чисти. Джил влезе наперено, стараяйки се да изглежда колкото се може по-мъжествена, и си взе половинца пиво. Рано или късно някой щеше да разбере, че е жена, ала тя предпочиташе това да стане колкото се може по-късно. Тъй като улучи точно времето за вечеря, кръчмата беше препълнена с моряци, които харчеха заплатите си, подпомагани от няколко момичета, наоколо бяха седнали амбулантни търговци и тук-там мъже, по чието облекло не можеше да се определи какви са по професия, но по всяка вероятност бяха крадци. Кръчмарят посочи към огнището. Там една дебела жена се въртеше около котела.

— Тази вечер имаме говеждо яхния, сребърен кинжал.

— Хубаво.

Джил вдигна половинцата си за поздрав и се отдалечи, заставайки с гръб към стената. Беше отпила само няколко глътки пиво, когато чу някой да вика в двора на хана. Кръчмарят изтича до прозореца.

— О, богове, това са от войскарите на гуербрета! Идват насам.

Неколцина от клиентите се изпариха през задната врата още преди мъж в ризница да блъсне предната врата и да влезе. Трима мъже с мечове, облечени в тъмночервени бриги, влязоха и притиснаха ханджията.

— Горестима ли има още клиенти?

— Не зная да има. Чакайте, какво означава всичко това?

— Търсим някого, това е всичко — единият от мечоносците се обърна и започна да разглежда тълпата. — Вече минахме през цялото Дъно. Човек може да се обзаложи, че не бяхме съвсем добре дошли, но минахме навсякъде. Ей, ти, сребърен кинжал! Ела тук!

Джил се приближи толкова бавно и нагло, колкото можеше да си позволи.

— Как се казваш, момче?

— Гилин. Тебе какво те интересува?

— Нищо, боклук такъв, щом така ще се държиш. Познаваш ли мъж на име Родри от Аберуин? Той е от вашата банда.

— Познавам го. Видях го, когато бях в Кергоней. За какво го търсите?

— Не ти влиза в работата — той понечи да се обърне, после се усмихна примирително. — Виж какво, все пак ще ти кажа. Кълна се в честта си, че го търсим за добро, не за зло. Не го търсим за престъпление или нещо такова. Ако го видиш, кажи му, а? Страшно ще спечели, ако се появи в дъна на Негова светлост.

— Разбира се, че ще му кажа.

Хората на гуербрета изтрополяха навън, а клиентите на кръчмата единодушно въздъгнаха с облекчение. Кръчмарят се обърна към Джил.

— Вярваш ли в онова, което казаха за твоя приятел?

— Вярвам, защото Родри е много странен човек — тя млъкна, за да отпие от половиницата. — Не е казал думичка за миналото си, а сребърните кинжали не ровят да разберат какво може да е направил някой човек, но се обзалагам, че е роден благородник.

— Не може да бъде! — Очите му се разшириха от учудване. — Лорд със сребърен кинжал.

Тя забеляза, че мнозина наостриха уши.

— Е, та той вече не е лорд, но имаше поведението на роден благородник, кланяше се дълбоко или едва-едва и знаеше неща, които са известни само на бардовете. Освен това си личеше и по начина, по който седеше на коня си. Човек не язди по този великолепен начин, освен ако учителят по езда на благородния му баща не го е качвал на пони, когато е бил още на три години.

— Питам се, какво ли е направил, за да се опозори? — обади се едно от момичетата с тъжна въздишка. — Звучи ми като тъжна

история. Хубав ли е?

— Предполагам — Джил сви безразлично рамене. — Повече ме интересуваше дали умее добре да се бие.

— Без съмнение. Мъже! — Момичето се фръцна и отново започна да се занимава с двамина олюляващи се моряци в ъгъла.

Всички останали се усмигнаха и се върнаха към половинците и разговорите си. Джил искрено се слиса колко лесно я приеха за момче. Като си помислеше, тя наистина имаше дълбок глас за жена, а това беше страна, където ясният тенор е най-високо цененият мъжки глас и несъмнено я смятаха за младо момче. И все пак смътно се разтревожи, когато осъзна доколко я бяха вкоравили годините, прекарани на път.

След няколко минути кръчмарят и момичетата започнаха да разнасят купите с яхния, която се оказа неочаквано вкусна, а също и хляба, който даваха, за да се топи в нея. Джил намери къде да седне и там към нея се приближи сивокос мъж. Съдейки по приведените му рамене и удебелената кожа на челото, оставена от каиша, с който обикновено се придържат товари, реши, че е амбулантен търговец.

— Кажи ми нещо, сребърен кинжал — попита той, без да губи време за любезности. — Този Родри не е ли типичен елдидец, с черна коса и тъмносини очи?

— Да, и е строен от раменете до краката.

— Ха. Струва ми се, че го видях преди две вечери. Беше в една кръчма в занаятчийската част на града. Направи ми впечатление, защото човек не вижда често сребърен кинжал да пие сред грънчари и ковачи.

— Прав си. Може би трябваше да кажеш това на хората на гуербрета, а?

— Може би. Биха могли и да ми платят за това, а? Нашият Родри се наричаше Беноик, между другото. Мисля си дали не лежи някъде болен, та затова да не могат да го намерят.

— Болен ли? Зле ли изглеждаше?

— Не ми се стори да е така, но питаше за знахари. И като че ли търсеше определен старец. Не му трябваше кой да е билкар. Трябваше да е той и неговата внучка.

— Невин.

— Това беше името, което каза. Стори ми се необикновено.

— Така е. Е, внучката му е хубаво момиче, разбираш ли?

— Аха — амбулантният търговец се засмя и намигна. — Може след вечеря да изляза навън и да потърся някой от градските стражи.

— На твое място бих го направил. След като са изпратили бойния отряд, а не само стражите, трябва да е важно.

Амбулантният търговец кимна и се залови с яхнията си. Изпитвайки едва ли не отчаяние, Джил се хранеше механично и поглъщаше, само за пред хората, яхнията, която вече бе загубила вкуса си. Очевидно в мига, в който е получил писмата от краля, гуербрет Ладоек е изпратил войскарите си да търсят. Все още не го бяха намерили и тя започваше да се съмнява, че въобще ще успеят, защото Дъното беше най-логичното място, където можеше да е. За миг се сети за старите приказки, че крадците имали прокопана огромна система от тунели под Кермор, след това отхвърли идеята като измислица на гертдините. Но като че ли ставаше ясно едно — Родри беше убеден, че тя и Невин се намират в Кермор. Някой го беше излъгал, беше го подмамил тук...

Изведнъж се сепна и съсредоточи съзнанието си единствено върху храната. Концентрира се върху това да гони парче месо из соса, насилвайки се да внимава само за това. Докато мислеше за Родри за миг нечие съзнание докосна нейното, докосването беше леко, но тя усети в него студена, неподправена злоба. Това продължи само секунди и я остави. Положи лъжицата в купата си. Беше ѝ невъзможно да хапне и залък повече, както и да изглеждаше това за останалите.

— Ще отида за малко отзад — рече тя на амбулантният търговец.

Той кимна и продължи да яде. Друг не вдигна глава, когато тя се упъти към задната врата, по посока на нужника.

Непосредствено зад хана имаше корито за поене на конете и водата в него отразяваше светлината на огъня, която се изливаше от прозорците. Поспря се там, небрежно прокара ръка по нея, сякаш да я измие, и използва танцуващите бръчки, за да помисли за Саламандър. Веднага усети докосването на съзнанието му, но мина доста време, преди да ѝ отговори. Виждаше образа му във водата много смътно.

— Извини ме, че се забавих. Вечерях на масата на самия гуербрет и ми отне известно време и поредица от изискани любезности, преди да мога да стана.

— Няма значение. Току-що няколко от войскарите на гуербрета бяха в Капстан. Доколкото разбирам, все още не са намерили Родри.

— Не са, да ги вземат мътните. Все още ли си сигурна, че е жив?

— Все още. Това е единственото, което ме държи. Но аз се свързах с теб, защото някой друг докосна съзнанието ми, някой, който ме мрази.

— Люспите отдолу на драконовите топки да са проклетите! Утре ще се видим. Има моменти, когато думите са по-безопасни от мислите. След това образът му изчезна.

Върна се в кръчмата и видя, че амбулантния търговец го няма, но той се появи само след няколко минути. Широко ухилен, вдигна два сребърника и ги показва на всички.

— От един градски стражник. Носи цяла торба сребро, за да плаща за всяка информация, която му се даде за Родри от Аберуин, момчета. Трябва да ви кажа, че става нещо голямо.

— Както изглежда, струва си всеки да си спомни каквото може за него — отбеляза Джил с преднамерено небрежен тон. — Сърцето ме боли, че не съм го виждал от месеци.

Всички, които я чуха, се съгласиха със смях и се заловиха да предъвкват въпроса. За нещастие никой нямаше сведения за Родри и в един глас заявиха, че да лъжат хората на гуербрета е изключително нездравословно. След няколко часа Джил се качи в стаята си. Въпреки цялата си мъка, беше толкова уморена от седмиците, прекарани в път, че заспа още щом легна на одеялата. Но сънува Родри. Сякаш го чуваше да я зове от отчайващ мрак.

Невин прекара по-голямата част от нощта буден. Спеше на едно походно легло в стаята на Рийс, където и най-малката промяна в затрудненото дишане на гуербрета щеше да го събуди. За човек, така тежко пострадал или болен, часовете преди зазоряване са винаги най-опасни, защото тогава астралните сили са в отлив и едвам се влачат. Рийс прекара нощта по-добре, отколкото биха могли да се надяват, но въпреки това Невин седеше и премисляше нещата пред слабия огън в огнището, като го използваше, за да разговаря с другите майстори на деомера. Беше впрегнал мъже и жени навсякъде из кралството да сканират, но не Родри, защото би било напразно, а за странни прекъсвания и несъответствия във виденията си с цел да се разкрие наличието на астрален печат, положен над нещо, което майстор на

тъмния деомер иска да скрие. Дотук никой нищо не беше открил. Ако Джил не беше така убедена, че Родри е жив, Невин би се отчаял и би го сметнал за мъртъв, но половото привличане между двамата беше толкова силно, че тя би усетила смъртта му като загуба на част от самата себе си.

Към зазоряване, когато дойде приливът на Ефир, носейки със себе си нов живот както на астрално, така и на ефирно равнище, Невин заспа за няколко часа. Събуди го слугата, дошъл да му помогне да окъпе Рийс и да го обърне в леглото.

— Продължава ли да живее Негова светлост, добри човече?

— Да. — Невин стана и се прозя, протягайки се като котка. — Напълни котлето в огнището, ако обичаш. Днес трябва да му сваря пресни лекове.

След като направи каквото беше нужно за Рийс, той го остави на грижите на жена му и слезе в голямата зала. Толкова късно сутринта тя беше почти празна, но една слугиня се втурна към кухненската колиба да му донесе закуска. Ядеше овесена каша и шунка на почетната маса, когато Кълин влезе вътре с широка крачка, огледа се и дойде при него. Слугинята му остави половиница пиво и се оттегли в другия край на залата.

— Имаш ли новини от Джил? — попита Кълин.

— От снощи нямам. Чух от Саламандър, че е настанена при гуербрет Ладоек, така че според мен е там.

Кълин кимна, начумери се наведен над половиницата си за миг, сетне перна парченце слама с пръст, отпи и рече:

— Все още не разбирам, защо са се разделили Джил и Родри.

— Нито пък аз. — Невин отново се преизпълни с благодарност за това, че се е въздържал да обещава да не изрича никога лъжа — обет, който радва Властелините на Уирда, но понякога прави излишно труден живота. — Но имам малко повече сведения. Както изглежда, Родри е разпитвал за мен и Джил непосредствено преди... е, преди да се е случило онова, което му се е случило. Допускам някой да му е казал, че Джил го е оставила и е тръгнала за Кермор да ме намери или нещо подобно.

— Звучи смислено. Тогава им е трябвало само да го примамят в Дъното. Никой не би обърнал внимание, ако са го цапардосали по главата или нещо от този род.

— Точно така. Е, надявам се скоро да чуя нещо от Саламандър. Ще ти кажа веднага, след като узная някакви новини.

— Благодаря ти. Дяволски ще съм ти благодарен.

Кълин свърши пивото си и се загледа с празен поглед към другата страна на залата, сетне внезапно се усмихна. Беше само едно бързо свиване на устните, което той бързо потисна. Когато Невин проследи погледа на капитана, видя Тевила да влиза в залата, водейки пред себе си Рода.

— Истина ти казвам, капитане, бавачката е хубава жена.

Кълин му хвърли убийствен поглед, а след това се посвети на пивото си, докато Тевила не излезе от залата.

Както седяха и мълчаха, отпуснати удобно в компанията един на друг, Невин започна да изпитва дълбока загриженост, че е накарал да доведат Перин в Аберуин. Ако Кълин научеше какво е направил младият лорд с дъщеря му, Невин едва ли щеше да успее да го спаси с някакви обяснения за болест на душата или други от този род и Перин щеше да умре по много неприятен начин. И въпреки това да лъже по такъв сериозен въпрос не беше дори по неговите сили. Наистина нямаше нищо против понякога да изкриви истината, но не допускаше да се забърка в плетеница от полуистини, която в края на краищата ще го задуши. Тъй като имаше много време, докато Перин пристигне, отхвърли проблема с известна досада. Прекалено много бяха другите грижи, които му тежаха, за да се тревожи за това.

— Значи няма да отиваш в Кермор, а? — рече внезапно Кълин.

— Няма. Просто не мога. Нали животът на гуербрета виси на косъм, а около рана се навъртат алчни лордове, в очакване да докопат нещо за своята маса.

— Ами Родри?

— Това е, което ни боли, нали? Ами Родри? Боя се, че трябва да се доверим на дъщеря ти да го измъкне от точно тази клопка. Мисля си, че може да го направи, поне след като там е Саламандър да ѝ помага. Добре си я обучил, Кълин.

— Така ли? То ще се види, нали?

— Ще се види наистина. Само се надявам да е скоро.

Имаше и още нещо, което не каза на Кълин. Дълбоко в себе си съзнаваше, че е трябвало да остане в Аберуин, не толкова за да се грижи за гуербрета и да помага на Ловиан, а защото оставането му там,

където се намираше, щеше да подкопае кроежите на враговете му по начин, който не можеше да предвиди.

В Кермор имаше ковач на сребро, който работеше за сребърните кинжали. Не правеше самите кинжали, но беше известен с това, че дава добра цена за бойна плячка и свъстно поправя обикновени оръжия. Работилницата му се намираше на най-малката и най-неугледна уличка на ковачите на сребро, която минаваше покрай реката, но далеч на север от Дъното; и все пак, въпреки цялата мизерия на олющената фирма и мръсотията по варосаните стени, когато Джил бутна и отвори вратата, отекна предупредителният, но нежен звук на поредица от красиво изработени сребърни звънчета. Озова се в тесен отрязък от кръглата къща и видя врата, вградена в здрава, дървена стена. Мигове след това през нея се появи сравнително млад мъж, висок като щъркел, мършав и с приведени рамене.

— Какво мога да направя за теб, сребърен кинжал? Имаш ли нещо за продаване?

— Нямам, но бих могла да купя нещо — да купя сведения, разбираш ли. Бяха ли тук хората на гуербрета да те питат за човек на име Родри от Аберуин?

— Бяха и, разбира се, им казах, че не съм го виждал.

— Значи си ги излъгал?

— Естествено. Беше тук преди не повече от две вечери и ме питаше за знахари. Препоръчах му един добър, когото познавам, и той се измъкна през задния вход. Знаеше, че стражите на гуербрета обикалят и го търсят.

Джил изруга под нос.

— Е, добри ковачо, ако видиш отново Родри, в името на всички богове, му кажи да отиде при гуербрета. Каквото и да си мисли, не е обвинен в никакво престъпление. Кажи му, че жената, която търси, се намира под покровителството на Ладоик.

Сега беше ред на ковача да ругае.

— Да знаех, щях да съобщя на хората на Негова светлост! Но според онова, което ми каза Родри, са го обвинили, че е отсякъл нечия глава и проклет да бил, ако оставел неговата да отсекаат, затова излъгах, разбира се, за да му помогна.

— Много почитено от твоя страна. — Джил го каза съвсем искрено. — Но така е станало. Не ти ли се струва много странно, че всеки човек в рана го търси, а досега не са го намерили?

— Трябва да е заминал, поне така предполагам...

— Може би. Нека предположим обаче, че искаш да наемеш две момчета да отстранят някого. При кого би отишъл в Дъното?

— Разбирам какво искаш да кажеш — ковачът пое въздух през стиснатите си зъби няколко пъти, мислейки. — Защо толкова много се интересуваш от него?

— Приятел ми е. Заедно ни наемаха на два пъти. Ако му се случи нещо, искам да отмъстя за него, така би направил всеки сребърен кинжал. — Тя извади два сребърника от кесията, която висеше на пояса ѝ. — Ще платя за информацията.

— Няма да ти взема парите, защото не зная нищо със сигурност, но съм чувал, че в Дъното имало кръчма, наречена „Червеният мъж“. Казват, че ако попиташ както трябва, там можеш да наемеш човек да ти свърши всякаква работа.

— А ако не знаеш как да попиташ?

Ковачът се усмихна и безмълвно направи жест, който означаваше как нож прерязва гърлото му.

Джил излезе от работилницата и прекара известно време, скитайки по улиците, за да планира посещението си в Дъното. И без предупреждението на ковача схващаше много добре, че човек не може просто да нахлуе там и да започне да задава въпроси. Намери малко открито място край обществен кладенец и седна на дървена пейка да помисли. Дори обитателите на Дъното се страхуваха от сребърните кинжали, които отмъщаваха за всеки убит член на своя отряд. От друга страна, ако решат, че е тръгнала да отмъщава за Родри, може би щяха първо да я ликвидират, а сетне да се тревожат за отмъщението на сребърните кинжали. Но, разбира се, Родри не беше мъртъв. Внезапно осъзна, че има ход в тази гадна игра — той не беше мъртъв и Дъното го знаеше. Щом им дадеше да разберат, че и тя го знае, правилата щяха да се променят.

Упъти се към Дъното, но се отклони от пътя си, за да мине през една сарашка работилница, която беше зърнала на идване. Намери собственика ѝ седнал с подвити под себе си крака на масата. Около него се въргаляха парчета от дисаги, които съшиваше. В ъгъла на

помещението мръсно дете на три години си играеше с две кутрета, от задната стая се носеше мирис на готвено и се чуваше плачът на бебе. Занаятчията вдигна поглед.

— Аха, мога ли с нещо да съм ти полезен, момче?

— Без съмнение. Искам да купя къс жакет.

— Хубаво. Ще ти взема мярка и ще е готов след около три дни.

— Имам нужда от него сега.

Майсторът остави настрана онова, над което работеше; сетне много бавно и много внимателно, сякаш се боеше, че тя всеки миг може да изтегли мечата си и да го съсече, слезе от масата.

— Нямам време да чакам, сарачо.

— Е, хубаво, щом не държиш да ти е по мярка. Имам един, който правя за сина на воденичаря, а той е горе-долу колкото теб.

— Дай да го видя.

Майсторът отиде отзад, като по пътя прибра детето и кутретата със себе си. След известно време се върна с тежък кожен жакет без ръкави, който имаше метални габъри и от двете страни. Опита го върху ризата си. Беше й малко тесен, но щеше да свърши работа. Хвърли шест сребърника на масата, около два пъти повече, отколкото струваше дрехата, и излезе навън, оставяйки зад себе си треперещия сарач. Отиде с жакета в един обществен клозет и го сложи този път под ризата, като го пристегна силно, за да си сплеска гърдите. Дереше я, но пък щеше да й предпази ребрата от някой случаен нож. По-добра защита не можеше да измисли, тъй като хората на гуербрета не обичаха да виждат граждани, облечени в доспехи по улиците на града. След това продължи към Дъното.

В слънчевата сутрин тесните мръсни улици бяха почти пуссти. Група крещящи деца играеха на хоккей с криви пръчки и скъсана кожена топка; няколко жени с кошници за пазар минаха бързо покрай нея, упътени към рибаря долу край кейовете. Видя в един вход да се препича белокоп просяк без ръце. Приблужи се, без да бърза, до бившия крадец и пусна сребърник в дървената купа до него.

— Къде се намира кръчмата „Червеният мъж“?

— Не е добро място, момче.

— Изглеждам ли ти като приятен мъж?

Той се засмя, като разкри кафяви остатъци от счупени зъби.

— Добре тогава, продължавай по тази улица, докато стигнеш до работилница за щавене на кожи. Вонята ще те води. Тогава заобиколи покрай работилницата. Ще видиш табелата на „Червеният мъж“ надолу по уличката вляво.

Джил продължи, но вече съвсем нащрек. Тук-там виждаше как някой открехва съвсем леко кожата, спусната върху прозорец, или фигура да се мярка в отворена врата. Подозираше, че старият крадец вече е натоварил някое дете с ролята на вестител и го е изпратил към кръчмата със съобщението, че натам се е упътил сребърен кинжал. Под тежкия жакет тя се потеше, но беше изключително щастлива, че го има. Ако враговете им искаха, биха могли да я убият тук, на улицата, и никой нямаше да си даде труда да се намеси. И отново се запита, какво ли е станало с Родри, дали войскарите на гуербрета не са били подведени да минат точно покрай мястото, където са го държали скрит. В този свят на стиснатите устни всичко беше възможно.

С изненада установи, че „Червеният мъж“ беше чиста кръчма, с прясно варосани стени и пометен калдъръмен двор. На дъсчената табела, която висеше отпред, се виждаше яркочервен, свършено гол великан, с огромна ерекция, застанал на върха на планина, с по едно изкоренено дърво във всяка ръка. Рисунката беше някак дразнеща, една непостигнала целта си мръсотия. Влезе и установи, че полукръглото помещение на кръчмата е също чисто, с прясна слама на пода и измити маси. Всички капаци бяха затворени и затова вътре беше тъмно, ако не се смяташе светлината от огнището, където окъсан кухненски прислужник въртеше нанизани на шиш пилета. На една маса седяха половин дузина мъже; останалите бяха празни. Близо до огнището някакъв човек хъркаше високо, проснат върху сламата, а две кучета се бяха сврели зад гърба му.

Кръчмарят, който излезе да я посрещне, беше бардекец, мускулест черен мъж, чието лице и ръце бяха покрити със стари белези, до един дълги, тънки прорязвания от някакъв остър нож.

— Тук не идват много сребърни кинжали, момче.

— Предполагам, прекалено си изискан, за да обслужваш такива като мен.

— Не съм прекалено изискан, само прекалено предпазлив. Добре си дошъл да пийнеш, но не много. Виж какво, сребърен кинжал, знам ви какви сте. Две половиници, три — всичко е наред и няма беда.

После още една и нещо прещраква. Стават побоища, кръв цапа хубавите ми стени, има труп на чистия ми под. Ще ти сервирам две половиници, не повече. Съгласен ли си?

Джил забеляза, че мъжете на масата слушат, а ръцете им са близо до дръжките на мечовете. Тя им отправи нагъл поглед, сетне се обърна към кръчмаря.

— Съгласен съм. Дай ми половиница тъмно.

Джил намери маса, където можеше да седи с гръб към стената, и мислено отбеляза положението на всеки прозорец и врата. Когато кръчмарят ѝ донесе пивото, вдигна във въздуха един сребърник.

— Търся някого — някого, който сякаш е изчезнал.

Очите на кръчмаря започнаха да се стрелкат ту на една, ту на друга страна. Мъжете на другата маса се приведоха напред и се заслушаха.

— И един друг го търси — продължи тя. — Обзалагам се, че знаеш за кого говоря.

— Родри от Аберуин.

— Точно така. Имам да уреждам сметки с лъжливото копеле. Не давам и свинска пръдня защо го търси гуербретът. Нека Негова светлост го обеси, след като аз свърша с него.

Кръчмарят я огледа проницателно и кимна, приемайки версията ѝ.

— Радвам се, че не съм на мястото на Родри, с такъв като теб по петите ми. Какво те кара да мислиш, че зная нещо за него?

— Готов съм да се обзаложа, че не знаеш нищо повече от името на човека, който знае повече.

— Гледай, та те търсят този Родри навсякъде, а така и не могат да го намерят. Забрави за него. Не можеш да върнеш човека от мъртвите, за да го убиеш втори път.

— Мъртъв ли? — точно на този момент беше разчитала и сега се поспря, за да му се усмихне криво, грозно. — Хайде, приятел. И двамата знаем, че не е така. Нещата се разчуват.

Той се поколеба, тъмното му лице стана леко пепеляво от искрен страх. От другата маса стана едър човек с кестенява коса, измъкна се от пейката и се приближи, без да бърза. Присвитите му очи не разкриваха нищо от онова, което би могъл да мисли. Имаше най-

големите ръце, които Джил бе виждала — огромни мечешки лапи, които приличаха на сопи.

— Колко струва омразата ти, сребърен кинжал?

— Суха пара.

Леко усмихнат, взе сребърника, който тя му предложи.

— Не съм имал нищо общо с отвличането му, но ми предлагаха тази работа и видях кой търсеше да наеме човек, за да я свърши.

— Обичам хората, които говорят без заобикалки. — Тя извади още две монети и му подметна едната. — Другата ще получиш, когато свършиш.

— Е, добре тогава. Виж какво, съвсем си прав. Доколкото можах да разбера, въобще не ставаше въпрос да го убиват. Имам приятел, на когото му потръгна, успя да се издигне в този живот, така да се каже. Лакей е на един от богатите търговци там горе, на скалите, човек, който не би желал да му наскочат на улицата някоя тъмна нощ, затова моят приятел върви заедно с него. А богатите приятели на неговия господар знаят, че приятелят ми винаги може да е полезен, за да се свърши малко груба работа, като например да бъде убеден някой, който дължи пари, да ги върне. И така приятелят ми дойде тук, кога беше — преди три вечери, и каза, че може би имал работа за нас. Един делови познат на неговия господар искал да поговори с някакъв сребърен кинжал и щял да плати, ако пипнем момчето на път и го заведем някъде.

— Къде?

— Не зная, защото така и не го направихме — той се приведе напред и заговори с подправена с чесън искреност. — Да беше видял този Бридин и ти не би взел от него и гологан. Едър мъж, нямаше корем, но един такъв досущ прасе, с гладко като на момиче лице и с такива едни загладени черни коса и брада, сякаш ги бе мазал с лой, толкова загладени бяха.

— Така ли? Забеляза ли дали ръцете му са също така гладки?

— Забелязах! И наистина бяха такива. Все още мога да си го представя — отговори той и леко потрепери. — И в брадата си носеше една щипка от онези, дето момичетата слагат в косите си, но тази беше сребърен гущер с пеперуда в устата. Около него се усещаше нещо, което накара по гърба ми да плъпнат мравки, и то не се дължеше на украшенията, които носеше.

— От Бардек ли беше?

— Може и да е бил, но пък би могъл и да е девериец с бардекска кръв в клана си. Мургавичък такъв един беше, но пък може и много да е стоял на слънце. Във всеки случай този Бридин ни предложи много пари, но не бяха достатъчно, за да си имаме работа със сребърен кинжал. Когато му отказахме, само дето не напълних бригаите. Помислих си, ами ако това не му хареса, а? Разбирах, че и приятелят ми мисли същото. Виж, не зная какво би могъл да ни направи, но такова впечатление остави. Мравки ме полазиха, това е.

Джил преценяваше него и разказа му, докато отпиваше от половиницата. Беше склонна да смята всеки обитател на Дъното за лъжец, но много се съмняваше, че човек като него може да има достатъчно въображение да измисли толкова подробно и странно описание на този Бридин. Погледна към останалите мъже, които слушаха внимателно какво се говори на масата им, и осъзна, че разказът на нейния информатор е накарал и тях да почувстват тревога. Но нещо просто намирисваше. Тя плъзна към него последния сребърник.

— Благодаря ти. А този Бридин е отседнал в хана „Златен дракон“, но съм готов да се обзаложа, че вече го няма там.

— Без съмнение.

С едно плавно движение тя изтегли кинжала с дясната си ръка и сграбчи ризата му с лявата, като го извлече наполовина върху масата. Той леко потрепери, но иначе остана съвършено неподвижен, загледан в очите ѝ като хипнотизиран от ловен пор плъх. Очевидно разбираше, че тя изпитва желание да го убие, само за да види как му тече кръвта.

— Слушай внимателно или ще умреш. Първото, което ми каза, беше следното: „Не съм имал нищо общо с отвличането му.“ Отвличането му къде? Знаеш повече, отколкото казваш.

Тогава той простена и хвърли отчаян поглед към другите, които седяха на неговата маса. Никой не мръдна; дори единият демонстративно отпи от половиницата си, сякаш нямаше никаква друга грижа на този свят.

— Ти, курвенски боклук — продължи тя. — Дойдох, готов да платя добри пари за онова, което знаеш, а ти не ми казваш всичко. Да не би Дъното да изживява трудни времена? По-рано човек можеше да си купи каквото иска тук — тя се засмя и смехът ѝ прозвуча като тих,

съвършено смахнат шепот. Пусна го, блъскайки го така, че го запрати на стола му. — Отговаряй! Да го отвлече къде?

— Наистина не зная. — Мъжът скимтеше като дете. — Не зная. Моля те да ми повярваш. Зная каквото каза онзи Бридин, че щом го хванем, ще бъде отведен някъде. Така че не бивало да се тревожим, нали разбираш, да трябва да го убиваме или нещо подобно.

Имаше и още — тя го знаеше — но останалите започваха да стават неспокойни, а в края на краищата бяха петима, плюс информаторът ѝ. Джил стана, все още с кинжал в ръка.

— Ей, ти, в сините бриги! Махни си ръката от кинжала за хвърляне или ще те закова с моя.

Ухилен по някакъв странно добродушен начин, той се подчини и се отпусна отново на пейката. Кръчмарят пристъпи напред.

— Вън, сребърен кинжал. Напусни кръчмата ми веднага. Получи отговора, който търсеше. Никой не знае какво е станало с Родри. Бридин трябва да го е докопал и след това никой нищо не знае. Сега се махай.

— Е, добре тогава. Ще си тръгвам. О, наистина ви вярвам. Кой би могъл да знае къде летят ястребите, а?

Каза го напосоки като произволно подхвърлена стръв, но капанът щракна веднага. Кръвта се оттече от лицето му и тъмната му кожа стана сива и лепкава като мръсен сняг.

— Казах да се махаш — кръчмарят едва намери сили да прошепне. — Махни се, преди да си умрял.

Деверийците наблюдаваха с искрено изумление ужаса му. Джил се доближи до него, вдигна кинжала и се изсмя — същото налудничаво, сподавено хихикане, което се издигаше все по-високо и по-високо, докато той се отпусна на колене на сламата.

— Чакай! — Един от останалите стана на крака. — Какво правиш на нашия Арейло?

— Не го закачайте! — кръчмарят вече пицеше. — Оставете го на мира! Махайте се! Всички се махайте! — след това избухна в плач и зарови лице в дланите си.

Мъжете седяха, сякаш се бяха вкаменили. Джил прекрати вледеняващия си смях, пъкна кинжала в ножницата и излезе. Впрегна цялата си воля, но успя да излезе бавно, спокойно и без да бърза извървя по средата на улицата около сто ярда. Когато хвърли поглед

назад, видя, че вратата на „Червеният мъж“ е затворена — беше готова да се обзаложи, че е и залостена отвътре. Отпусна напрегнатите си мускули и продължително въздъхна; едва тогава усети как по гърба и гърдите ѝ се стича студената пот на страха. Време беше да се измъкне от Дъното. С късмет беше стигнала до важна информация и искаше да живее достатъчно дълго, за да я разкаже на Саламандър.

Тръпки я лазеха по гърба и нервите ѝ бяха в окаяно състояние през целия път, но Джил напусна Дъното без инциденти и попита един от градските стражници как да стигне до хана „Златният дракон“. Оказа се, че бил близо до Западните порти, недалеч от дъна на гуербрета. Помисли си, че онези са много нагли. Докато минаваше по белия каменен мост, който описваше дъга над реката, усети как съзнанието на Саламандър подръпва нейното. Тя се поспря, облегна се на перилото и се загледа надолу към бързотечната река. Не успя да види образа му, но чу мислите му в съзнанието си и им отговори.

— Джил, боговете да са ми на помощ! Опитвах се да те сканирам и те видях в Дъното! Не биваше да ходиш там сама.

— Отидох и оживях, нали? Имам ужасни вести, но се съмнявам, че трябва да ти ги кажа по този начин.

— И без това е време да те „наема“. Преместих се в хана „Златният дракон“.

— Идвам веднага.

Докато отиваше натам, тя си мислеше, че Бридин сигурно има много пари, след като споделя вкуса на Саламандър по отношение на хановите. Излезе права, защото „Златният дракон“ се оказа великолепна триетажна сграда в бардекски стил — или с други думи продълговата и четвъртита с покрив, извит като обърнат наопаки кораб. В двата края, поставени между извиващи се покривни греди, бяха поставени огромни дървени статуи на някакъв бог с ръце, вдигнати за благослов. Преди да влезе, Джил заобиколи отзад и забеляза как красивата градина пред него се превърна в кален вътрешен заден двор, с бунище и кладенец, разположени твърде близо за такова скъпо място. Докато се мотаеше там, от задната врата излезе младо момиче с мръсна престилка, което носеше две кофи с вода. Когато Джил се приближи към него, момичето сбърчи нос.

— Върви си по пътя, сребърен кинжал. Не съм от момичетата, дето се интересуват от такива като теб.

— И ти не си ми по вкуса — рече Джил, като потисна усмивката си. — Само искам малко информация за един от гостите, настанени тук, и ще си платя за нея.

Момичето помисли, разкъсвано между алчността и страха от работодателя си. Когато Джил ѝ показа един сребърник, алчността надделя.

— Кой е този гостенин?

— Търговец на име Бридин.

— О, този ли! — рече тя и отново набръчка носа си. — Помня го много добре, благодаря, беше гадно копеле. Винаги се оплакваше, нищо не му беше по сгода — нито чаршафите, нито пивото, нито скапаното му нощно гърне, кълна се. Слава на боговете, че си отиде! Щях да се смахна, ако трябваше да му прислужвам още!

— Разбирам. — Джил ѝ подаде монетата. — Знаеш ли с какво търгуваше той?

— Платове. Пътуваше с голям керван и чух момчетата от конюшната да говорят, как било хубаво, че балите му били леки и лесни за разтоварване, защото копелето не давало бакшиш. Имаше и една специална бала плат в стаята си. Каза ми, че само да съм я пипнала, щял да ме набие, като че ли се интересувах от скапания му плат.

— Имаше ли някакви посетители?

— Не съм виждала, но пък кой ли ще посещава такава гадна свиня? Когато замина, рече, че отивал на север към Дън Девери. Ха! Като че такава свиня има място в кралския град!

Много озадачена, Джил си тръгна. Дотук това беше най-странно от всичко, реши тя; тайнствени чужденци, поставили си за задача да навредят на някого, обикновено не създават такива неприятности, че всеки слуга да ги запомни. Още щом отвори предната врата на хана, ханджията, мускулест млад мъж, изтича през помещението на кръчмата, за да ѝ препречи пътя.

— Никакви сребърни кинжали в хана ми! Опитай в Капстан, момче.

— Един от твоите гости ме извика, свинско черво такава. Гертдинът Саламандър каза, че иска да ме наеме.

Ханджията изръмжа под нос и тя сложи ръка върху дръжката на меча си. Той побърза да отстъпи.

— Ще изпратя момче да попита, сребърен кинжал — гласът му силно трепереше. — Но за теб ще е добре да казваш истината, инак ще повикам стражата.

Джил скръсти ръце на гърдите си и го гледа намръщено, докато момчето не се върна с вестта, че Саламандър наистина иска за лична охрана един сребърен кинжал. Мърморейки под нос за възможни кражби, ханджията я заведе лично в стаята, която се намираше на най-горния етаж, далеч над уличната воня. Саламандър отвори вратата, пищно облечен в бриги от мека синя вълна, риза, корава от избродираните по нея шарки на цветя, и изящно обработен колан от червена кожа.

— А, благодаря, добри ханджийо. Доведе ми препоръчан от много високо място сребърен кинжал, който макар и млад, е известен с храбрите си дела, кръв и кураж, като например да яде черния дроб на бандити и сърцата на крадци.

— Продължавайте, сър! Ще ни направите ли чест с някакъв разказ тази вечер?

— Може би, може би. Влизай, Гилин. Да обсъдим условията.

Оказа се, че той не е наел само стая, а цял апартамент, с ламперия от тъмно дърво, обзаведен с тапициран стол, маса с резба по нея, дълъг лилав бардекски диван и легло в отделна стая.

— Не се стискаш, нали? — рече Джил.

— А защо да се стискам? — Саламандър й наля чашка светла медовина от стъклена гарафа. — Е, както съм готов да се обзаложа, ти сигурно си се сетила, че хората на гуербрета не са намерили Родри.

— Той няма и да го намери.

Саламандър вдигна поглед все още с чашката медовина в ръка, с полуотворени устни и се вторачи уплашено в нея.

— Родри е в ръцете на Ястребите на Братството.

Продължително време гертдинът не шавна, нито пък заговори. Нещо повече, той сякаш беше спрял да диша, докато най-накрая успя да прошепне:

— О, богове, не и това! Сигурна ли си?

— Човекът, който е бил по петите му, толкова много е боравил с арсеник, че кожата и косата му са станали гладки. Само като споменах думата „ястреб“, мъжът, с когото разговарях, изпадна в истерия — започна тя и стовари юмрук върху масата толкова силно, че гарафата

подскочи и се разля. — Зная какво правят ястребите на хората, които хванат. Ако са подложили Родри на мъчения, ще умрат. По един човек за всеки белег, който са му направили. Кълна се! Ще ги догоня, както ловните порове гонят плъхове — рече Джил и започна да се смее, налудничав кикот, който не спираше.

— Джил! Престани! В името на боговете!

Тя отметна глава и продължи да се смее. Той я сграбчи за раменете, разтресе я, крещя й, докато накрая я блъсна в стената. Смехът секна. Когато видя мъката в опушено сивите му очи, се зачуди на себе си, че не може да се разплаче. Освободи се от ръцете му, отиде до прозореца и се загледа в тясната градина. Мъчително несправедливо й се стори това, че слънцето свети така ярко, след като нейният Родри се намира в ръцете на мрака. После чу как Саламандър изхлипа и като се извърна, видя, че по страните му се стичат сълзи. Той стоеше като замаян, с отпуснати ръце. Контрастът между елегантното му облекло и безпомощната болка го правеше да изглежда като дете, облечено в най-хубавите дрехи на баща си. Не беше сигурна какво трябва да каже, но отиде при него и сложи колебливо ръка на рамото му.

— Забравяш, че ми е брат.

— Вярно е. Ще ми простиш ли?

Той кимна, за да й покаже, че е чул, но така и не погледна към нея.

Крачейки по дългия път обратно до Капстан, Джил се чувстваше изтощена като след дълга битка и така изцедена, сякаш е открила Родри мъртъв. Изведнъж осъзна, че наистина го мисли за мъртъв и няма да може да заплаче, докато не им отмъсти. Закле се, че ако са го измъчвали до смърт, нейното отмъщение ще бъде нещо продължително — бавно, внимателно издирване с много убити по пътя. Ястребите познават деомера, така ли? И тя го познаваше и ако трябва, ще го използва напълно. Погледна към небето и видя, че то е брилянтно, издуващо се синьо; камъните на калдъръма сякаш сияеха отвътре. Това беше силата, надигаща се в нея по канала, който неосъзнатият деомер на Перин случайно беше отворил, и тогава разбра, че може да го призове, когато пожелае. Но щеше да е опасно — тя също като Перин беше необучена и невежа, също като него щеше да рискува да полудее или дори бавно да умре. Вече не я беше еня.

Единственото, което оттук нататък имаше смисъл, оставаше отмъщението.

Прибра коня и багажа си и като предпазна мярка, вместо да води коня по тесни улици, се върна в „Златният дракон“ по дългия път; мина по широките булеварди, където можеше да язди. При пристанището — там, където търговските кораби бяха спрени до поредица от кейове, за да натоварят последните летни стоки, направи завои. След още месец и нещо моретата щяха да станат непроходими, а водата вече беше потъмно, по-студено синя. Тук-там видях бардекци, потънали в разговор с надзирателите на докерите, а в същото време по дъските, прехвърлени към брега, върху гърбовете на хора пътуваха големи бали товар. Човек може да натовари твърде много в тези кораби, помисли си разсеяно тя.

— Богове!

Срита коня и се понесе бързо към хана, забравила всякаква предпазливост.

Намери Саламандър съвършено спокоен, по-точно прекалено спокоен, също като нея. В зениците му имаше повече стомана отколкото пушек, гласът му беше напрегнат. Той махна с ръка към две пълни чашки на масата.

— Не изпихме медовината, която налях. Предлагам да го направим сега. Мислех да си дадем обет.

— Великолепна идея. Ще ми кажеш ли как е на елфически мъст? Би трябвало да се закълнем и на двата езика.

— Анаделонбрин. Бързо стигаща мъст.

— Така да бъде. Анаделонбрин!

— Мъст! — той отметна глава и нададе вой като вълк в най-студената зимна нощ. — По този начин призовавам вълците на смъртта, гълъбице моя, вълците на отмъщението на богинята на Тъмното слънце. Знаеш ли за нея? Според мен я познаваш, но под друго име, защото понякога я виждам да гледа през твоите очи. Единнайсетте мъдреци ни учат, че имало две слънца, две близначки. Едното е яркото слънце, което виждаме на небето; второто е от другата страна на света. Ярката сестра дава живот; тъмната, излишно е да казвам, носи смърт.

— Тогава нека Нейните вълци винаги тичат пред нас.

Докоснаха чашките и отпиха заедно от медовината.

Разбира се, Саламандър се бе свързал с Невин чрез огъня и му беше съобщил какво е открила Джил. Няколко часа този следобед Невин можеше само да крачи напред-назад из стаята на болния и да даде воля на разбунтувалите се чувства. Ненавист, мъка, ярост — всички те се сливаха и го караха да изпитва желание да нарежда на висок глас клетви срещу богове и Великите, задето са позволили да се случи такова нещо. Че Родри щеше да загине, беше само по себе си ужасно; че ще умре бавно в ръцете на извратени хора, беше сърцераздирателно. Както винаги ругаеше и себе си. Положително е имало някакво предупреждение, което е пренебрегнал! Нещо, което е можел да направи? Всеки път като поглеждаше към Рийс, който се бореше за живота си, поемайки с мъка и болка въздух, изключително подготвеното му въображение го измъчваше с грозни картини на Родри в ръцете на Ястребите. Отново и отново прокуждаше тези страшни мисли, с помощта на образа на пламтяща петолъчна звезда, докато накрая се успокои.

Тогава, най-сетне, беше в състояние да мисли. Първият му порив бе да се втурне към Кермор, но имаше наложителни причини да остане там, където беше. Освен това пътуването би отнело прекалено много време. Докато стигнеше Кермор, Джил и Саламандър спокойно можеха да са на стотици мили далеч. Пък и ако врагът беше тръгнал по вода, както наистина изглеждаше, те и жертвата им бяха несъмнено отдавна на път. Беше напълно логично — не можеха да прекарат човек в безсъзнание през охраната на пристанището и митническите чиновници в самия Кермор, но нямаше нищо по-лесно от това да го изкарат вън от града в каруца, да го натоварят на каботажен съд и да го отведат в някой не така добре охраняван порт, където... какво? Това „какво“ озадачаваше много за Невин. Ако Ястребите са искали просто да го измъчват до смърт или дори да го убият бързо, защо са го водили по дългия път до Кермор? Дори не бяха останали в Дъното, където да измъчваш човек до смърт се смяташе за безобидно забавление въпреки хората на гуербрета. Защо всички тези кораби и тази бавна игра, която им предлагаше на всеки ход възможност за провал? И най-вече кой под прокълнатото от боговете небе ги бе наел?

Объркан като сгачена мечка, той поклати глава и изръмжа високо, след което пак започна да крачи напред-назад. Поне това

пътуване по вода обясняваше защо, като сканираше, не намираше и следа от Родри. Ако са били достатъчно далеч от сушата, на майсторите на тъмния деомер не се е налагало да поставят печати над жертвата си, защото дори и най-големият майстор не може да сканира над големи водни маси и особено над океана. Огромната ефирна сила, която се излива и колебае, пречи на образите, както и заслонява всеки, искащ да се скрие — все едно да се опиташ да видиш през гъста мъгла или дим с обикновеното си зрение. Дотогава, докато Ястребите държаха Родри на няколко мили навътре в морето, нямаше деомер, който да го открие.

— Предполагам, че по някаква причина си играят с нас — отбеляза той пред тлъстото жълто гномче.

Гномчето се намръщи от усилие да мисли, сетне скочи на една дървена ракла и започна да чопли между пръстите на краката си.

— Имаме една надежда — продължи Невин. — Може би ще искат откуп за него или нещо такова. Ако е така, няма да го пипат с гадните си ръце, поне докато започнат преговорите.

Гномчето обърна глава, погледна го и кимна, за да покаже, че разбира. Тъй като точно това мъничко същество се въртеше около него от много години, то беше започнало да развива наченки на съзнание. Изведнъж се скова, после скочи на крака и посочи към вратата. Невин се обърна и точно тогава се почука и вътре влезе един паж.

— Милейди Ловиан иска да знае дали сте свободен, сър. Току-що пред портите се е появил Талид от Белглейд.

— Тогава повикай съпругата на гуербрета да стои край болния, а аз ще дойда веднага след като тя ме смени.

Невин промърмори под нос няколко подобрани псувни, подготвяйки се да застане срещу плетящия интриги лорд.

Когато влезе в голямата зала, видя за голямо свое облекчение, че Талид не беше единственият гостенин на почетната маса. Там, от дясната страна на тиерина, седеше лорд Слигин, въртеше пивото в половиницата си и гледаше ядно над нея към Талид. Пълен мъж с червено лице, с гъсти руси мустаци, на около трийсет и пет години, Слигин стана и нададе рев по посока на Невин.

— Ето те и теб, знахарю! Ела да влееш малко здрав смисъл в този дебелоглав глупак, който се пише благородник.

— Какво искате да кажете, милорд? — Талид мигом скочи на крака.

— Много добре знаеш, дяволе! Разпространяваш всички тези глупости за нашия Родри.

Другият отвори уста, погледна към Ловиан и отново я затвори. Невин изстина, питайки се дали Талид не е открил по някакъв начин тайната на произхода на Родри. Смътно усети, че от другата страна на залата Кълин стана и направи няколко стъпки в тяхна посока.

— Ще бъдете ли така добри да седнете и двамата? — рече Ловиан и в гласа ѝ отекна звънът на стомана. — Какви глупости, Слигин?

— Че момчето е мъртво. — Слигин зае отново мястото си на пейката. — Не се опитвай да отречеш, Талид. Самият аз те чух, нали? Дрънкаше на турнира, който устрои Предир. Куп... ъ, глупости.

Талид трепна и бързо седна, като внимаваше да не срещне погледа на Ловиан.

— Ваша светлост, простете ми, ако съм ви причинил болка. В този ден бях пийнал малко повече и само се питах защо войскарите на краля не могат да намерят момчето, ако то все още е живо.

Слигин понечи гневно да го опровергае, но Невин положи здраво ръка на рамото му, за да го накара да си държи езика.

— Не се обиждам, милорд — Ловиан изглеждаше просто уморена и нищо повече. — Често съм се питала същото и аз. Невин, вземи да седнеш! Не понасям, когато всички вие кръжите наоколо.

— Извинете ме, Ваша светлост. — Той зае място до Слигин. — Доколкото може да се разбере, Родри активно се крие от гвардията на краля. Нямам представа защо.

По лицето на Талид пробяга странен израз, един намек за презрение, бързо потиснат. Слигин тресна половиницата си на масата, приведе се напред и се озъби:

— Изплюй камъчето, де. До гуша ми дойде от гадните ти усмивчици и увъртания. Изплюй камъчето!

— Само се питах, лорд Слигин, все пак защо не иска да бъде открит. Та той от години е сребърен кинжал, нали? Човек се чуди какво може да е направил?

Бавно и тържествено Слигин се изправи на крака.

— Нима обиждаш сина на милейди, и то точно пред нея?

— Не го обиждам. — Талид стана на крака и се обърна с лице към него. — Аз само казах какво ме учудва.

Кълин изникна внезапно и застана между двамата лордове, като направи изпълнени с уважение поклони, преди Ловиан да успее да се намеси.

— Милорд Слигин, моля да ме извините, но ако някой трябва да се засяга от обиди, отправени към господарката ми, това ще съм аз. Та нали то е мое задължение като неин капитан?

Талид побеля и побърза да седне.

— Нека Нейна светлост ми прости, боя се, че се увлякох. Неясният статут на рана започва да ни изнервя всичките.

— Наистина е така. — Ловиан го удостои с леко кимване. — Обещавам ви, че щом получим вести от Родри, ще ги има и Съветът на избирателите.

— Смирено благодаря, Ваша светлост.

Талид внимаваше какво говори и не се задържа дълго, но Невин започна да се чуди. Защо лордът беше толкова убеден, че Родри е мъртъв? Да не би да имаше нещо общо с неговото отвличане?

— Проклети да са всички! — обяви Саламандър. — Нека първо им изгният зъбите, след това носовете. Нека очите им се изпълнят със слуз, а ушите им да звънтят. Нека дишането им отслабне, а сърцата да пърхат в гърдите им. Нека тестисите им да се вкоравят, мъжествеността им да омекне.

— Това ли предъкваш заедно със закуската си? — го попита Джил. — Смятах, че деомерците не изричат клетви.

— Така щеше да е, ако бяха направени със сила. За жалост проклятията ми са само думи, безплодни, празни и съвършено безсмислени, освен като начин да облекча претовареното си и тревожно сърце. — Той стана от масата и отиде с вирната глава при прозореца. — И тази мъгла, да я вземат мътните! Нека да се сгърчи, нека да изчезне и да се превърне само във въздух!

Джил вдигна поглед от овесената си каша и видя как мъглата, напук на клетвата на Саламандър, се вие мрачна отвъд прозореца.

— Какво ѝ е на мъглата? — поиска да знае тя.

— Нито един каботажен кораб не би отплавал в нея, а ние имаме нужда от кораб.

— Така ли?

— Така. Докато ти спеше, гълъбице моя, аз премислях хитрини и кроях планове. Успехът, който пожъна в Дъното, ми даде една идея, или за да съм по-точен и изчерпателен, много идеи, повечето от които отхвърлих — започна той, обърна се и приседна на перваза на прозореца. — Очевидно от нас се очаква да хукнем след този Бридин. Ако Ястребите наистина са искали да се скрият от нас, нямаше нищо да открием, колкото и да подплашваш цялото Дъно. Вместо това са оставили толкова очевидни следи, че дори и хората на гуербрета биха могли да ги последват. Затова сега ни остава да избираме между две неща, а именно: първо, Бридин е фалшива следа, предназначена да ни отклони от истинската; второ, той е стръв, за да ни подмами в капана. Инстинктът ми говори, че е второто.

— Охо! Ами какво ще стане, ако тръгнем по следата, а след това избегнем капана?

— Точно това бяха моите мисли. Подозирам, че ни подценяват. Доколкото разбирам, те спокойно могат да знаят, че имам деомерски способности, но съм готов да заложа и последния си гологан, че не знаят за тебе. Също така съм сигурен, че не знаят колко добре можеш да въртиш меча.

— Хубаво. Ще им покажа с огромно удоволствие.

— Без съмнение. Аз... — думите му бяха прекъснати от почукване на вратата.

Джил я отвори и установи, че пред нея стои сънливо момче на около шест години.

— Извинете ме, сър, но отвън има човек, който казва, че иска да говори с вас, а татко не го пуска да се качи горе ей така, затова ме изпрати да питам, дали може да се качи.

— Така ли? И как изглежда той?

— Той е бардекец, целият е покрит с белези и мирише особено.

„Мирише особено ли? — помисли си тя. — Какво ли означава това, пъклитите да го вземат?“ Даде на детето един гологан и му каза да доведе човека горе. След няколко минути на вратата се появи кръчмарят от „Червеният мъж“. Наистина миришеше, но миришеше на страх, а не на мръсотия или парфюм, миришеше с онази особена остра

миризма, която прониква в потта на човека, когато е обхванат от ужас. Още щом вратата се затвори зад него, той се хвърли в краката на Джил.

— Убий ме веднага! Не ме карай повече да чакам, моля те. Цяла нощ чакам, а чакането ме подлудява.

Напълно объркана, опитвайки се да спечели време, тя пъкна палци в колана на меча си и изписа на лицето си жестока усмивка, но Саламандър сякаш разбра какво става. Той се приближи, без да бърза, от прозореца и впи поглед в очите на кръчмаря, докато — обхванат от неподправен ужас — мъжът с мъка поемаше дъх.

— Може и да ми достави удоволствие да те убия — рече гертдинът небрежно. — Но може и да не е необходимо.

— Но аз казах! Аз изпуснах името на Бридин. Въобще не разбрах, че ме изпитвате.

Когато Саламандър изхихика, Джил внезапно проумя: кръчмарят ги смяташе за Ястреби.

— Нищо подобно — намеси се тя. — Братството отговаря точно на названието си, група братя. Да си чувал за братя, които в душата си не са съперници? Да си срещал по-голям брат, който с готовност е споделял сладкишите с по-малкия? Ако си срещал такъв, то си видял нещо много рядко — човек, който ще стане светец.

Лицето на кръчмаря възстанови донякъде цвета си.

— Разбирам. Значи наистина искате този Родри...

— Ние си знаем защо, куче! — Саламандър го ритна в корема достатъчно силно, за да го накара да изпъшка. — Но ти не каза всичко, което знаеш, нали? Каж ми сега или ще те омагьосам, и ще те накарам да скочиш от кея да се удавиш.

Избърсвайки си многократно устата с опакото на ръката си, той кимна в знак на съгласие, преглътна тежко и накрая заговори.

— Приказвах как ще го отведат в Слайт. Не зная защо. Но чух Бридин да споменава на двамата си спътници нещо за Слайт.

Името не означаваше нищо за Джил, но Саламандър изръмжа изненадан и с разбиране.

— Трябваше да се сетя — рече той. — Е, добре, куче. Заминавай в кучкарника. Но ако споменеш за нас на когото и да е...

— Няма! Заклевам се в боговете и на двата наши народа!

Треперещ, обсипан с едри капки пот, той с мъка се вдигна на крака и безсрамно побягна към вратата. Докато затваряше, Джил го

чуваше как трополи по коридора.

— Слайт значи? — рече Саламандър с мрачен глас. — Лош знак, гълъбче, наистина лош знак.

— Къде е това? Не съм чувала за него.

— Не съм изненадан, тъй като малцина са чували. Но трябва да кажа, че наистина си вселила демоничен страх в сърцето на този страхливец. С какво пътувам, с отровна змия ли?

— Да се надяваме. Казват, че на отровните змии не им ставало нищо от змийска отрова — рече Джил, но се прекъсна, осенена от внезапна мисъл. — Питам се дали този човек вижда Ястреби навсякъде, защото някога им е пресякъл пътя. Тези белези...

— О, не е така. Забравам, че не знаеш много за Бардек. Без съмнение той е бил боец с нож. Там има такова забавление. Държиш в едната ръка нож, а около другата е омотан подплатен ръкав, който използваш като щит. Онзи, който първи нанесе рана, печели. Богатите си имат любимци и ги обсипват с подаръци. Това е вероятно пътят, по който нашият приятел е събрал пари за своята кръчма, но след като е в Дъното, вероятно не е пожънал истински успех или...

— О, богове! И свинска пръдня не давам за това! За всичко ли трябва да бърбориш по този начин?

— Ами, всъщност трябва, защото така ми минава и ме прави здрав като шут, а това е точно онова, което искам да мислят враговете ни за мен. Кой би приел на сериозно един шут и една пепелянка?

— Така да бъде. Ти бърбори, а аз ще съскам.

— Време е да побъроря на пристанището. Трябва да наемем кораб до Дън Мананан. Така ще стигнем по-бързо, отколкото да яздим през целия път, а там можем да си купим коне за остатъка от разстоянието.

— А къде отиваме?

— В Слайт, разбира се. О, красиво мое гълъбче, там те чака най-странна изненада.

Тъй като превеждането на самотен арестант по искане на Аберуин не стоеше начело в кралските приоритети, Перин гни няколко дни в кралския затвор, всеки от тях по-скучен от предишния. След като нямаше какво друго да прави, освен да спи и да плете различни

фигурки от сламки, той едва ли не изпита щастие, когато една сутрин Мадок дойде и съобщи, че още този следобед ще потегли.

— Една галера слиза в Кермор с писма и на нея има място за конекрадец. Оттам те предавам на един търговски кораб. Не те съветвам да бягаш. Капитанът на кораба е внушителен мъж.

— О, е, а, не бих се тревожил на ваше място. Не мога да плувам.

— Добре, когато стигнеш в Аберуин, бъди честен с вуйчо ми и той ще види какво може да направи, за да ти се размине въжетото.

— Предполагам, че би трябвало да ви благодаря, но някак не изпитвам такова желание.

За голяма негова изненада Мадок се разсмя наистина весело, после си отиде.

Пътуването надолу по реката беше бързо и безпроблемно и галерата стигна в Кермор тъкмо когато Джил и Саламандър го напуснаха. Докато го предаваха на хората на гуербрета, Перин усети нейното присъствие, сетне почти веднага загуби следата ѝ. Завлякоха го в дъна на гуербрет Ладойк, където прекара отвратителна нощ в мъничка килия, студена и влажна поради гъстата керморска мъгла. На сутринта за него дойдоха двама от войскарите на гуербрета, вързаха му ръцете зад гърба и го повлякоха към пристанището, а през цялото време всяка става го болеше и протестираше. На края на дълъг кей беше пристанал голям бардекски търговски кораб, с триъгълни платна и газещ плитко във водата. На дъската, прехвърлена на брега, стоеше един от най-едрите хора, които Перин някога бе виждал.

Висок почти седем стъпки, той имаше огромни мускулести ръце и рамене, а кожата му беше толкова тъмна, че изглеждаше черна като катран на светлината на фенерите. Излъчването му също беше внушително, както се бе изразил Мадок; всъщност студеният, спокоен поглед в очите му напомни на Перин за кралския чиновник.

— Значи това е кралският затворник? — гласът му беше глух, дълбок и сякаш се търкаляше по кея като буре.

— Това е, капитан Илейно — отвърна един от пазачите. — Няма много внушителен вид, нали?

— Е, щом лорд Мадок иска да плати, за да може някаква жаба да пътува до Аберуин, няма да споря. Да го качим на борда.

Илейно сграбчи ризата на Перин с една масивна лапа и го вдигна на няколко стъпки от земята.

— А си ми създал някаква неприятност, а съм наредил да те бичуват. Разбра ли ме?

Перин изцвърча в отговор нещо, което минаваше за „да“. Илейно го вдигна през борда и го стовари на палубата, след което даде знак на двама моряци, също така черни и огромни като него.

— Сложете го в трюма, но се погрижете да бъде хранен като хората и да получава прясна вода по време на пътуването.

Това, че корабният капитан прояви грижа за храненето на арестанта, беше хубаво, но се оказа напразно губене на време. Още щом корабът напусна пристанището и излезе в открито море, стомахът на Перин реши да се обърне с хастара навън. Докато морската болест се разливаше върху него на ритмични вълни, той лежеше на сламеника си, стенеше и изпитваше желание да умре. От време на време по някой от моряците идваше да види какво прави, но през всичките трийсет часа на пътуването отговорът беше все един и същ. Поглеждаше към тях със сълзящи очи и ги молеше да го обесят, че да се свършва. Когато корабът най-сетне влезе в пристанището на Аберуин, трябваше да го изнесат на ръце.

Проснат на кея, Перин изпитваше чувството, че се е озовал в рая. Той се държеше с две ръце за грапавото, мръсно дърво и си мислеше дали да не го целуне, докато острият морски въздух прочистваше от главата му последните остатъци от гадене. Когато от дъна на гуербрета дойдоха хора с каруца, Перин беше едва ли не в добро настроение. Дори и това, че го хвърлиха отново в килия, не можа да му го развали. Сламата можеше и да е мръсна, но беше пръсната на под от истинска пръст, върху земната твърд.

Но доброто настроение се изпари, когато осъзна, че е студено и му става все по-студено. Денят беше сив, стелеше се гъста мъгла и в затворения с решетка прозорец духаше остър вятър. Нямаше одеяло, нито наметка. Опита се да се свре в един тъгъл и пръсна малко слама върху краката си, но след няколко минути вече трепереше неудържимо. Половин час по-късно, когато чу някой да идва към килията му, той вече и кихаше. Вратата се отвори и на прага се показа старец — висок, белокоп и облечен с обикновени сиви бриги и риза, бродирана с червени лъвове на платките. Тъкмо когато човекът понечи да заговори,

Перин изпита пристъп на спазми или поне така си помисли. Като че ли много невидими котки се бяха нахвърлили върху него и го деряха така дълбоко и болезнено, че той квичеше и се гърчеше.

— Престанете с това! — рече старецът. — Всички вие веднага да престанете!

Когато Перин послушно се укроти, болките спряха, а той остана да се чуди, защо старецът се е обърнал към него с думи „всички вие“.

— Извинявай, момче. Името ми е Невин и съм вуйчо на Мадок.

— И ти ли си магьосник?

— Да, а ти гледай да правиш точно каквото казвам или... или ще те превърна в жаба! А сега тръгвай с мен. Както те гледам, си много болен, а аз имам разрешение да те държа в стая под стража, не тук.

Перин кихна, избърса си носа с ръкав, после стана, отупа сламата и се запита какво ли ще е това да газиш през блато цял живот. Случайно улови погледа на Невин и той проникна в самата му душа, прикова го към някаква невидима стена, докато деомерецът се ровеше из съзнанието му както си щеше. Накрая Невин го освободи, като отметна глава.

— Ти си страшна загадка, наистина. Разбирам защо Мадок те изпрати при мен. Освен това си близо до смъртта. Разбираш ли го?

— Само е настинка, милорд. Трябва да съм я хванал на онзи гаден кораб.

— Нямам предвид настинката. Хубаво, тръгвай с мен.

Докато пресичаха двора, Перин погледна към високия брохов комплекс и му се стори, че кулите се клатят насам и натам. Едва тогава осъзна, че гори от треска. Невин трябваше да му помогне да се качи по стълбата до стаичка в една от малките кули. Перин се стресна от силата на стареца, който го помъкна през вратата и го вдигна на леглото.

— Свали си ботушите, момче, докато запаля огъня.

Усилието беше голямо и след него той едва намери сили да се пъхне под завивките. Унасяше се, когато в стаята влезе Илейно, корабният капитан, но както беше уморен, никакви разговори не бяха в състояние да му попречат да заспи.

— Не е нещо особено, нали? — рече Невин.

— И аз така казах, когато го видях за първи път. — Илейно поклати глава леко объркан. — Разбира се, след като дни наред те е мъчила морска болест, едва ли ще имаш добър външен вид.

— А и неотдавна са го пребили от бой. Виждаш, че му липсва зъб, пресните белези и прочее. Саламандър ми каза, че Родри го е спипал по пътя.

— Изненадан съм, че е все още жив.

— И аз. Саламандър нямаше представа защо Родри не го е убил, нито пък аз. Е, във всеки случай той е жив и представлява загадка, която трябва да решим. Погледни аурата му.

Илейно наведе глава на една страна, така че очите му да не фокусираат добре, и започна да разглежда пространството около спящия Перин.

— Това е най-странното нещо, което съм виждал — рече бардекецът накрая. — Цветът е съвсем друг, а и вътрешните Звезди не са в равновесие. Наистина ли го смяташ за човешко същество?

— Какво? Че какво друго може да е?

— Нямам представа. Просто не съм виждал човешко същество с такава аура, нито пък елф или джудже.

— Съвсем си прав и по това си струва да се помисли. Ако е чужда душа, хваната в човешко тяло, това би обяснило много неща. За съжаление може и никога да не открием истината. Той е много болен.

— Мислиш ли, че можеш да го спасиш?

— Не зная. Чувствам се задължен да се опитам независимо от онова, което причини на Джил. В края на краищата той страда, а освен това ми се струва, че би трябвало да открием каквото можем за това странно същество. Но — о, богове — сега само още един товар ми липсва.

— Мислих по този въпрос. Ако имаш нужда от моята помощ, можем да презимуваме тук. Ще изпратя съобщение до жена ми по друг кораб.

Невин понечи да каже нещо, сетне се спря, чудейки се какво става с гласа му. Изведнъж осъзна, че още малко и ще се разплаче. Стреснат, Илейно сложи ръка на рамото му.

— Ще съм ти благодарен — изпелтечи най-накрая Невин. — О, богове, толкова съм уморен.

— Милорд Мадок, вече съвсем не зная какво мисли кралят — рече Блейн. — И ще призная, че това много ме наранява. Чудя се, дали пък не съм настоявал прекалено много или нещо от този род.

— Може и така да е. Негово величество е докачлив човек и ревнив по отношение на силната си воля — Мадок се поколеба, като през това време въртеше медовината в чашката си. — От друга страна смятам, че гуербрет Савил има по-голяма заслуга за студенината на Негово величество от вашата липса на такт.

Блейн трепна. Знаеше твърде добре, че не е изискан царедворец, но не му беше приятно да му го посочват. Седяха в удобната стая на Мадок, високо горе в един от спомагателните брохове на дворецовия комплекс. Освен два тапицирани стола, обикновената маса и голям мангал, който в момента пламтеше заради вечерния хлад, в основната стая имаше стенен рафт с двайсет и две книги на него. Блейн ги беше преброил с удивление — в живота си не беше виждал толкова много книги заедно извън храма на Ум.

— Е, сега и аз не бях тактичен, Ваша светлост — рече Мадок с усмивка на съжаление. — Извинявам се, но тази работа с вашия братовчед започва да ме притеснява. Мястото му е в Аберуин, но ако кралят не го върне... — Той разтвори ръце, изразявайки безпомощност.

— Точно така. Боя се да поискам друга аудиенция. Не желая да влоша още повече положението, ако вече съм раздразнил Негово величество. Трябва да кажа, че оценявам всичко, което направихте в моя услуга. Можете да разчитате на моята помощ винаги, когато имате нужда от нея.

— Благодаря, но деомерът има собствен голям интерес към нашия Родри.

— Така изглежда. — Блейн отпи от медовината, сетне сложи чашката на масата. Когато беше в двореца, предпочиташе да е трезвен и се пазеше. — Сигурно не мога да попитам защо.

— О, не. То всъщност не е тайна. Когато Родри е бил още момче, Невин е имал знамение за него. Уирдът на Елдид е Уирдът на Родри, нещо в този смисъл.

— Охо. — Блейн беше прекалено стреснат, за да може да каже нещо повече. — Охо.

Мадок се усмихна, стана, отиде нервно към прозореца и се загледа към нощното небе, набръчкано с облаци на светлината на останалата наполовина луна. В този миг той страшно напомни на Блейн за Невин, с изправената като на боец стойка и израза на очите, сякаш виждаше много повече, отколкото физически му позволяваше прозорецът. И отново гуербретът се почуди дали наистина Мадок не беше роднина на стареца. Преди се съмняваше, сега обаче роднинската връзка започваше да му изглежда вероятна.

— Така — рече кралският чиновник, — ще видя дали ще мога да поговоря с Негово величество. Откак съм тук, не съм молил за лична аудиенция, затова сега може да ми бъде дадена. Утре ще разберем.

Каботажното корабче акостира в Дън Мананан рано сутринта. Денят беше ясен и остричкият вятър даваше знак, че се задава есен. Джил изпита изключителна радост, като стъпи отново на сушата. Погълната от щастието, че отново има здрава почва под краката си, тя едва слушаше потока от думи на Саламандър, докато разтоварваха багажа си и го трупаша в края на кея. Най-сетне обаче вниманието ѝ привлече нещо, което той каза.

— ... не можем да отседнем в хан, прекалено опасно е.

— Вероятно си прав — рече Джил. — Имам приятел тук, в града, но според мен той няма да те приеме у дома си.

— Какво? Колко нелюбезно, гугутке моя. А защо няма да ме приеме?

Тя се приведе близо до него и прошепна.

— Защото е джудже и смята всички елфи за крадци.

— А аз смятам неговия народ за тъпаци и пияници и нека злото го стигне. Но си съвсем права. Най-добре е да се сдобием с коне и да поемем на път.

— И все пак бихме могли да се отбием при Ото. — Джил щеше да се радва да види отново ковача на сребро. — Той ще е в състояние да ни каже откъде да купим най-добрите коне.

Къщата беше в края на града, до реката. Над вратата висяха три сребърни звънчета и когато Джил я отвори, звъннаха като нежен водопад. Влязоха в преддверието, тесен клин от кръглата къща,

отделен от останалата част с преграда от преплетени клони. На нея, вместо врата, висеше мръсно зелено одеяло.

— Кой е там? — викна Ото.

— Джил, сребърният кинжал, с един приятел.

Ковачът отмести одеялото и излезе, като си бършеше ръцете с един парцал. Той изгледа намръщено и с пресилено подозрение Саламандър.

— И така, млада ми Джил, вкусът ти по отношение на мъжете става от лош по-лош. Оставила си един сбъркан елф заради друг, но този отгоре на всичко е и келеш!

Саламандър зяпна сащисан, но Джил побърза да заговори, преди да е дошъл на себе си от изненадата.

— Въобще не съм оставяла Родри, Ото! Това е неговият брат, а не мой любовник.

— Хм. В чудно семейство ще се задомиш — той замълча и огледа внимателно гертдина. — Трябва да си дяволски сръчен с пръстите си, момче, за да имаш такива хубави дрехи. В никакъв случай няма да те пусна в работилницата си.

— Я слушай, аз не съм крадец!

— Ха! Само толкова ще кажа: ха! А сега, какво искаш от мен днес, Джил?

— Само един съвет. В града има ли честен търговец на коне?

— В града не, но на около миля на север от тук има. Казва се Бевид и ми е нещо като приятел. В течение на годините съм му правил много изискани седла и конски такъми. Кажи му, че аз те пращам. Тръгнете по пътя край реката, който води от града право на север, а след това завийте наляво по алеята с букови дървета.

— Една миля ли? — простена Саламандър. — Да ходим цяла миля пеша, така ли?

Ото завъртя очи, така че едва не му изпаднаха от орбитите.

— Я, колко били нежни крачетата на милейди! О, богове, на твое място, Джил, щях да намеря друг клан, в който да се омъжа.

— Веднъж като ги опознаеш, започваш да ги харесваш.

— Като мъх или, да речем, плесен.

— Много се извинявам — сопна се Саламандър. — Няма да стоя тук да ме обиждат.

— Без съмнение ще те обиждат навсякъде, където отидеш.

Саламандър отвори уста да отговори, но Джил го сръга с лакът.

— Моля те да му простиш, Ото. Чудя се дали нямаш някаква карта на Аудглин, която да погледна. Такава, която показва какво има на изток от тук.

— Ами то — замълча и се почеса по главата с разкривения си пръст, — може и да имам нещо такова и заради едно време ще отида да я потърся. Но докато ме няма, ти наглеждай контето вместо мен.

Ото бутна настрана одеялото и след мъничко се чуха звуци, които трудно можеха да бъдат сбъркани — някой ровеше из купчини предмети, шумолеше, дрънчеше и от време на време псуваше.

— Нека боговете му подкастрият брадата! — просьска Саламандър. — Мене да нарече крадец, нахалникът му с нахалник.

— Хайде, хайде, не го приемай лично, защото не е така.

— Хм! И тебе си те бива — представи си, да молиш не някой друг, а него, да ми прости.

— Е, само се опитвах да изгледа нещата. Шът, връща се.

Ото се върна триумфално с пожълтял и шумолящ свитък в ръка. Занесе го до прозореца и го разви внимателно, а Джил и Саламандър се скупчиха зад него да гледат. Показан бе преди всичко брегът на Аудглин и Джил определено остана с впечатлението, че картата е била изготвена далеч преди провинцията да е напълно заселена. На изток от Дън Мананан се виждаше островната група, известна като Прасето с прасенцата, но селото Бригветин на север от тях липсваше. Дори по на изток пергаментът беше празен, ако не се смяташе малко флагче с думите: „Тук може да има дракони“.

— Дракони ли? — обади се Джил. — Това ще да е било приумица на писаря и нищо повече.

— Точно така — рече Саламандър. — Деверийските дракони до един живеят на север.

— Какво?!

— О, просто шега — но той говореше бързо и тя разбра, че прикрива нещо. — Друг път ще ти разкажа за това. А сега виждаш ли малката рекичка тук, гугутке моя? Табавер? Отиваме до мястото, където тя се влива в океана.

— Не съм чувала там да има град.

— Разбира се. Затова ти казах, че ти предстои изненада.

За разлика от друг път Саламандър говореше истината. След като си купиха нови животни — здрав сив кон за него, обучен за бой кестеняв кон за Джил и товарно муле, те се насочиха на изток, като следваха крайбрежната ивица до Кинглин, който се намираше на около четири дни спокойна езда. В тази си част пътят от чакъл и отъпкана пръст беше добре поддържан и минаваше през хубава обработваема земя, където селяните започваха да прибират златистото лятно жито. Самият Кинглин беше започнал да се превръща от голямо село в малък град и не срещнаха никакви трудности да си купят провизии. Но когато въпросът опря до познаване на местата, откъдето трябваше да минат, срещнаха само празни погледи или направо подигравки.

— Там няма нищо — рече ковачът, — нищо друго освен трева, де.

— Може и да е така — отвърна Саламандър. — Но не се ли е случвало човек да изпита любопитство? Все някой ще е прескочил натам, просто да погледне.

— Че защо? — ковачът замълча и плю в праха. — Там няма нищо.

През първите два дни Джил беше готова да се съгласи с него и започна да се пита да не би Саламандър да се е смахнал. Отначало пътят стана черен, след което се превърна в пътека на сърни, сетне, на около петнайсет мили от Кинглин, напълно изчезна. Саламандър ги изведе на самия бряг и до вечерта, а и през целия следващ ден язدهа по добре отъпкания пясък покрай водата. Появиха се Диви на рояци, които се струпваха около тях, качваха се на седлата им и на задниците на конете, тичаха заедно с тях, изпълваха въздуха, вдигаха се от сребристите вълни, които се разбиваха и бумтяха наблизо. Когато устройха лагера си за вечерта, духчетата насядаха наоколо, сякаш очакваха нещо. Джил разбра какво, когато Саламандър им достави удоволствието да им изпее една песен. Те го изслушаха очаровани и в мига, в който свърши, изчезнаха.

На четвъртия ден обаче ѝ предстоеше изненада. Оставиха зад себе си океана и се насочиха навътре към сушата, където намериха друг път. Отдавна не беше използван и представляваше само тясна пътека през поляните с висока трева край морето, но вървеше прав и целенасочен. Тъкмо по пладне стигнаха до подивяла овощна градина, където под гъсто сплетените, неорязани дървета гниеха ябълки. Точно

отвъд нея имаше кръгла затревена могила, която приличаше на остатък от стена, издигала се някога около село; вътре в нея Джил различи вдълбани в земята кръгове — там, където някога е имало къщи. Още щом приближиха развалините, Дивите изчезнаха.

— Какво се е случило тук? — попита Джил. — Знаеш ли?

— Изгорили са го пирати.

— Пирати ли? Че защо ще горят най-обикновено село? Готова съм да се обзаложа, че тук не е имало приказни богатства за грабене.

— Наистина злато или скъпоценни камъни не е имало, но въпреки това богатство. Роби, невинна моя гугутке, роби за търговията с Бардек. Избивали са до крак мъжете, защото създавали повече неприятности от парите, дето са щели да получат за тях, и са взимали жените и децата на корабите си. Нали разбираш, деверийските роби са рядкост на островите, екзотика и затова струват скъпо, както Западните ловци в търговията на Елдид с коне. Тук е имало множество малки селца, пръснати нагоре по реката, навътре в Аудглин. Вече не съществуват.

— Всички ледове в пъклите да ме вземат! А местният гуербрет защо не е сложил край на всичко това веднага? Защо му е трябвало толкова време?

— Местният гуербрет се намира на около сто и четирийсет мили от тук, сладката ми. Накрая пиратите сами сложили край. Прекалили с ловуването си и не останали села, които да могат спокойно да нападат.

— Охо. А мислиш ли, че ковачът в Кинглин знаеше за това?

— Разбира се, че знаеше. Просто не иска да говори, това е. Сигурно цялото това село се бои, че боклуците ще съберат достатъчно смелост и ще дойдат да отведат и тях в робство.

Най-голямата изненада предстоеше след още два дни. Крайбрежните скали започнаха да се снижават, докато накрая се превърнаха в дълга редица дюни, по които тук-там растеше морска трева. Колкото по на изток отиваха, толкова по-гъста ставаше тя, появиха се мънички поточета; земята стана влажна и на места се виждаха дървета покрай вирове и поточета. Внезапно намериха път, направен от дървесни стволове, наредени в калта. Колкото пъти Джил се опитваше да извлече някакви сведения от Саламандър, той само се усмихваше и й казваше да чака. След още два часа пътят ги изведе до рибарски хижи, пръснати покрай пясъчно заливче, разположено от

едната страна на широко речно устие. В него имаше плавателни съдове — няколко очукани рибарски лодки, а след това три въоръжени търговски кораба и две галери, всичките с подозрително снаряжение по носовете си.

— В името на Адовия властелин — обади се Джил. — Тези приличат на стенобойни машини.

— Та те са си точно това. Помниш ли пиратите, за които ти говорих? Те зимуват тук. Имат си цял град, малко по-нагоре по реката, както и ферми, които да го изхранват. Това, моя прескъпа гугутке, е Слайт.

В продължение на няколко минути Джил седеше на коня си, изпаднала в нещо като шок, и гледаше към мирното заливче. През пръснатите покрай речния бряг дървета видя други сгради, а по-далеч — нещо, което приличаше на покривите на немалък град. Накрая си възвърна дар слово.

— След като знаеш толкова много за това място, защо не си казал за него на някой от гуербретите в Аудглин?

— Опитах се. Не искаха да слушат. Виж какво, единственият начин да се превземе Слайт е с помощта на бойна флота. Никой от местните гуербрети не разполага с такава.

— Могат да се обърнат с молба към краля.

— Разбира се, и да отстъпят част от своята независимост на Негово величество. Няма гуербрет с всичкия си ум, който да поиска помощ от краля, освен ако не е притиснат към пословичната стена. Кралската помощ носи и задължения към краля, гълъбчето ми.

— Да не искаш да кажеш, че заченатите в грях гуербрети са готови да оставят тези свине да се развъждат тук само и само да не трябва да поискат услуга от краля.

— Точно това искам да кажа. А сега върви и остави аз да говоря. Да кажеш нещо не на място в Слайт е сигурен начин да ти прережат гърлото.

Докато слизаха към пристанището, Джил забеляза, че навсякъде по плажа има дървени стойки с наредена да съхне по тях риба за зимата. Подуши тежката воня на разлагащи се вътрешности, глави и опашки, по-финия мирис на самата риба, както и дъх на блато.

— Човек забравя как е в Слайт — обади се Саламандър със задавен глас. — Трябваше да си донесем благовония.

Същинският град се намираше на около миля на север, на брега на реката. Приближиха се през блатото по хлъзгавия път, който ги изведе до отворени порти в дървена отбранителна ограда, покрита обилно с битум, за да не гние. За Джил тази защитна стена беше признак на чиста наглост; ако се стигнеше до същинска обсада, на тези стени им трябваша една-две стрели, за да изгорят. Портите бяха обковани с желязо, както в истински дън, но никой не стоеше да ги пази.

— Не е трудно да стигнеш в Слайт — рече Саламандър. — Съвсем иначе стои въпросът с излизането от него.

— А ти какво си правил тук преди, а?

— Това, славейчето ми, е нещо, което друг път ще ти разкажа. Засега устните ми са заключени.

Зад стените имаше около петстотин сгради, разположени покрай хубаво застланите с калдъръм улици. Повечето от къщите бяха добре строени и наскоро варосани, но вонята от блатото присъстваше силно навсякъде. Джил предположи, че след известно време човек свиква, тъй както свиква с нея по улиците на голям град. В центъра се натъкнаха на изпълнен с хора площад, който изглеждаше като всеки друг в кралството в пазарен ден — с просяците му, със занаятчиите, които предлагаха направените от тях неща върху дървени сергии, а селяните нареждаха стоката си върху одеяла, излагаха зайци в клетки или пилета, вързани за краката на дълги пръти. Но клиентите им съвсем не бяха толкова обикновени — мъже с олюляващата се походка на моряци, до един препасали мечове, и жени, чиито лица бяха дебело нарисувани с бардекски мазила. Когато Джил и Саламандър минаваха с конете си покрай пазара, хората вдигаха очи, поглеждаха ги, а след това внимателно се извъръщаха, без да проявяват любопитство. Очевидно в Слайт никой не задаваше въпроси.

Навсякъде около пазарния площад се виждаха ханове и кръчми — далеч повече, отколкото се полагаше на град с такава големина. И всички те сякаш бяха добре посетени. Пред едно преуспяващо на вид заведение имаше четири коня, вързани в единия край на покрит с калдъръм двор. Джил пое шумно въздух и сграбчи Саламандър за ръката.

— Виждаш ли кестенявия? Той принадлежеше на един познат.

Саламандър промърмори някаква ругатня, забави хода си, но не спря, оглеждайки коня с ъгълчето на окоето си. Животното вече не носеше такъмита на Родри; на мястото на бойното върху него сега имаше леко седло, представляващо най-обикновена, не много дебело подплатена кожа със стремена, каквито носят куриерите или пък хората, които яздят за удоволствие.

— Очевидно има нов собственик — рече Саламандър. — Не се пули така, гугутке моя. Много е невъзпитано.

Джил се обърна и започна небрежно да оглежда различните ханове, но вътре в себе си кипеше от ярост. Сега вече всеки човек по улиците, всеки в този вонящ град беше неин враг. Искаше да изгори стените и корабите им, да се нахвърли върху тях и да ги избие, докато бягат от огнената смърт. Саламандър прекъсна потока на тази приятна фантазия.

— Стигаме до нашия хан. Избирам го, защото по всяка вероятност там ще бъдем само ние, но все пак внимавай за всяка своя дума.

В една тясна уличка имаше малък хан, построен в бардекски стил, с напукан покрив и петна от вода по стените. В калния двор имаше конюшня с провиснал покрив, счупена каруца и кочина. Когато слязоха от конете си близо до коритото за поене, от главната сграда се показа около петдесетгодишен мъж и огледа Саламандър с вид, който издаваше тревога.

— Не ми казвай, че идваш пак в града, гертдине.

— Идвам, добри ми Думрик. Как бих могъл да живея, без да видя отново хубавото ти лице и още веднъж великолепния Слайт, да вдъхна пак този богато напоен с аромата на вино, въздух?

— Не си спрял да дърдориш, види се. Кой е този с теб?

— Охраната ми. Позволи ми да ти представя Гилин, истински сребърен кинжал, който е убил поне по един човек за всяка от шестнайсетте си години.

— Аха. Да не повярваш.

Джил мигом изтегли меча си, замахна и с върха на острието разцепи кожената престилка от врата до търбуха му. Думрик писна и отскочи назад, хващайки разтворилите се половинки.

— Следващия път ще кльцна тлъстото ти гърло — рече Джил.

— Добре де, момче. А сега прибири това нещо и влез да пийнем по една хубава, мирна половиница.

Саламандър избра за тях стая на ъгъла на втория етаж, с прозорци, които гледаха и в двете посоки към двора с конюшната, защото в Слайт беше винаги добре да виждаш ясно откъде може да се зададе неприятност. Пренесоха багажа, заключиха вратата със здрав катинар, а после слязоха в кръчмата. На огнището някакво малко момче бъркаше мазна яхния в желязно котле, докато на края на една маса Думрик кълцаше с кинжал ряпа. Джил и Саламандър си наляха пиво от отворено буре, извадиха от него по една-две мухи и седнаха наблизко.

— И какво те носи този път в Слайт? — попита Думрик. — Е, разбира се, ако нямаш нищо против да ми кажеш.

— Нямам, макар и да не съм готов да отговоря. Гилин обаче търси един стар свой приятел, с когото са споделяли много пъти лагерния огън и тежки сражения. Момчето сякаш е тръгнало от Кермор на изток, поне така си мисля. Е, може би ще научим нещо за него в Слайт, защото той е елдидец и разбира от кораби, а не само от мечове.

— За такива като него винаги има работа насам.

— Точно така. Казва се Родри от Аберуин.

— Хм — Думрик съсредоточи вниманието си в ножа. — Не съм чувал за него.

— Може и да не използва това име. Хубав е на вид, висок, с тъмна коса, елдидски очи и носи сребърен кинжал на пояса си.

— Не съм се натъквал на него. — Думрик грабна друга ряпа и започна да я кълца. Кинжалът му се движеше бързо и нервно. — Но това нищо не значи. Може да си е намерил място още щом е дошъл и да е потеглил в открито море.

— Може би, може би. Той е полезен човек.

Думрик се усмихна със стиснати устни на ряпата и замълча. Саламандър се усмихна на Джил с вдигната вежда, сякаш за да й даде да разбере, че не бива да вярва и дума на онова, което казва ханджията. Не че се налагаше да я предупреждава; не й беше необходим могъщ деомер или нещо подобно, за да разбере кога някой я лъже в очите.

След като свършиха пивото си, излязоха да се поразходят из града. Пазарът започваше да се разваля; селяните и търговците

товареха онова, което беше останало от стоките им, в каруците, изморени деца хленчеха и се суетяха, а съпругите грижливо брояха какво са спечелили за деня. Неколцина пияни хъркаха в пръснатата слама; кучета ровеха из нея; ярко изрисувани проститутки се разхождаха и оглеждаха пиратите, които се упътваха към една или друга кръчма. Когато Джил и Саламандър отидоха да погледнат, видяха, че коня на Родри го няма.

— Излишно е да питаме за новия му собственик — забеляза Саламандър печално. — Никой няма да ни каже истината.

— Без съмнение. Какво ще правим сега? Ще седим в някоя кръчма, за да видим дали няма да дочуем нещо интересно?

— Не съм убеден. Аз...

— Гертдине! Саламандър! Пъклите да ме вземат, спри да те видя! Към тях идваше забързан тъмнокос мъж, много дебел, с дълга черна брада, вързана на шест спретнати плитки.

— Снилин, о, ти, най-красив плъх от дъното на трюма! Все още си жив, така ли?

— Жив съм и се радвам да те видя, момчето ми. Да имаш още няколко хубави разказа за нас?

— Имам, но този път съм довел и охрана.

Снилин гръмко се изсмя и тупна Джил по гърба.

— Човекът, когото си наел, е от предпазливите — пиратът се ухили, разкривайки няколко липсващи зъба. — Но си го бива, а? Не се знае какво могат да направят момчетата, когато се напият. Когато са трезви, имат голямо уважение към човек, който може да разкаже нещо интересно, но пияни, е... — рече той и сви огромните си рамене. — Саламандър, ела да пиеш половинца за моя сметка, а също и твоят сребърен кинжал.

Отидоха в любимата кръчма на Снилин, но Саламандър избра маса, където можеше да опре гръб на стената и да вижда добре улицата от прозореца. Разчорлено русо момиче донесе половинци тъмно пиво, после се забави при тях, оглеждайки с копнеж Саламандър, докато Снилин не я отпрати, плясвайки я по задника.

— Тя не иска да види как работи езикът ти, гертдине. — Пиратът се засмя на собствената си шега. — И така, кога пристигна?

— Едва днес. Отседнали сме в хана на Думрик, защото когато съм в Слайт, предпочитам да стоя настрана.

— Прав си, това е добра идея. Какво те носи насам, ако мога да попитам?

— Е, виж, това е нещо много странно. Ще оценя твоя съвет по един въпрос. Търсим един друг сребърен кинжал, а когато отворих дума за него пред Думрик, той отклони въпроса. Не е необходимо да ми отговаряш, но можеш да ми кажеш дали да забравя за него и повече да не питам.

— Дадено.

— Името му е Родри от Аберуин.

— Дръж си езика. Дори не питай защо.

— Така и ще направя. — Саламандър сръга предупредително Джил в ребрата. — Благодаря ти.

Саламандър започна да бърби със Снилин, а Джил седеше и кипеше мълчаливо над половиницата си. Искаше да извади меча, да заплаши с него, да мушка и съсича, докато измъкне истината от тези окаяници. Единствено простият факт, че ще трябва да се бие с няколко стотици души я караше да си мълчи. Саламандър поръча и плати за по още едно пиво, прие третото, което Снилин настоя да изпият, и го изгълта, но остана трезвен както само един елф може. Разказваше анекдот след анекдот, накара Снилин да се смее, докато не му потекоха сълзи, поръча още по пиво и скоро около него се накачулиха хора, за да слушат с удоволствие една невъзможна от гледна точка на анатомията история за ковача и дъщерята на мелничаря.

— И така чукът му се вдигал и падал — завърши Саламандър, — и наистина изправил подковата й.

Снилин виеше от смях и плесна по гърба Саламандър толкова силно, че едва не събори гертдина от пейката, сетне промърмори някакво извинение и го дръпна за раменете обратно. Гертдинът го прегърна приятелски и му прошепна нещо в ухото. Джил видя как отначало Снилин трепна, сетне прошепна нещо в отговор, но не можа да чуе нищо поради крясъците на пиратите, които искаха още анекдоти. Саламандър пусна Снилин и им направи удоволствието с още един виц, който беше дори по-мръсен от предишния.

Мина още час, преди да може да се измъкне от почитателите си, които му натикаха непочтено спечелени сребърници в ръцете. Упътиха се към своя хан. Джил вървеше малко зад него с ръка върху дръжката

на меча си и внимаваше за джебчии. Когато свърнаха от главната улица, ѝ направи знак да дойде при него.

— Е, имам лоши новини.

— Така ли? Какво попита Снилин?

— Хитрият Гилян с острия взор. — Саламандър ѝ се ухили. — Никога не подценявай силата на доброто приятелство, неприличното веселие и всичко останало. Освен това използвах силата на изненадата и му дадох да разбере, че зная повече, отколкото той смята. Въпросът ми беше, дали някой е спечелил от нашия Родри, а отговорът се оказа да, около двайсет жълтици.

— Двайсет ли? Това е огромен лъд за сребърен кинжал. Те сигурно знаят, че е наследник на Аберуин.

— Лъд ли? Аха, ти не си разбрала. Не става дума за кръвен откуп, красива моя чучулиго, а просто за цена. Виждам, че си живял безгрижен и щастлив живот, Гило, далеч от злините и бедите, които жестоките хора причиняват на...

— Престани с дивотиите или ще ти прережа гърлото.

— Колко грубо се изразяваш, но ще ти кажа. По-малко дивотии, повече жестоки истини. Отвели са Родри в Бардек да го продадат като роб.

Джил отвори уста, но от нея не излезе звук.

— Боях се от нещо такова — продължи Саламандър. — Ето затова сме в прекрасния Слайт. Онзи, в чиято власт се намира Родри, изглежда страшно неприятна личност. Нали видя как Снилин трепна само като помисли за него, а мога да те уверя, че той не трепва лесно. Има много извратени слабости, но в тях не влиза страхливостта.

— Бардек! О, в името на всички адови ледове, как ще стигнем дотам? Последните кораби, които ще минат през океана, вече напускат Кермор. Докато се върнем там...

— ... жестоката зима ще шиба Южното море и ще го доведе до лудост. Зная, зная. Имаме нужда от кораб. Способни сме да вървим, да препускаме, да тичаме и дори да танцуваме, но не можем нито едно от тези неща по водата. Твърде е далеч, за да плуваме дотам. Затова сега важното е да намерим кораб. А тук сме на място, където има кораби, все внимателно изтеглени на брега долу, в залива. А какво означава това за теб, гугутке моя?

— Виж какво, това са пирати! Ако останем сами на вода с тези типове, кой ще им попречи да ни хванат и продадат като роби? Не мога съвсем сама да се справя с двайсет души.

— О, колко ти прилича скромността! Права си, разбира се, на пират вяра не бива да хващаш. Направил съм впечатление на въпросните пирати, но това не е достатъчно. Когато става дума за тези момчета, работа върши само едно — страхът. Хайде да отидем да хапнем, докато измисля някакъв план.

Хапнаха питки със сирене и пържен лук и се върнаха в центъра на града. По това време, когато слънцето залязваше, улиците на повечето градове ставаха тихи и се изпразваха, но тук имаше много хора навън, като някои от тях носеха фенери или факли и вървяха бързо, за да си вършат работата, други просто висяха по ъглите или в страничните улички, сякаш чакаха нещо. Мнозина водеха сиви магарета със самари на гърба и поводи, накичени с малки звънчета, които звънтяха като музика. Мракът се сгъстяваше, хладният морски бриз помиташе пред себе по-голямата част от вонята, а Слайт беше някак странно весел, като град, който се готви за празник, но в ума на Джил се въртеше само убийство. Тези привидно невинни хора бяха помогнали нейният Родри да бъде отпратен към ужасяващ Уирд и на нея ѝ се щеше единствено да ги види мъртви. Всичко беше неестествено ярко и ясно — звънчетата отекваха като гонгове, факлите пламтяха като огромни огньове, запотените лица около нея изпъкваха и се раздуваха, обикновеният слънчев залез гореше като море от кръв. Внезапно Саламандър я хвана за ръката, здраво я разтърси и я дръпна, за да се усамотят, доколкото това беше възможно, в една тясна уличка.

— Какво ти има? — прошепна той. — Приличаш на самата смърт.

— Нима? О, богове — Джил прокара разтреперани длани по лицето си и пое дълбоко хладен въздух. — Не зная какво направих. Аз... мислех си за разни неща и отведнъж светът стана необикновен, както когато бях с Перин. Трябва да съм получила достъп до силата, без да го зная.

Саламандър простена под нос.

— Такова нещо е опасно, като да си призовала демон! Не можем да разговаряме по въпроса тук, затова се опитай да се овладееш.

Джил кимна и внезапно се почувства много уморена. Светът около нея остана обагрен с по-ярки от обикновените цветове, но иначе зрението ѝ се успокои. Влязоха в някаква кръчма на един от ъглите на пазарния площад. Беше голяма и представляваше кръгло каменно помещение с необикновено висок таван. Когато момичето, което сервираше, им донесе пиво, Саламандър го попита защо заведението е толкова високо.

— О, просто момчетата се сбиха и събориха един фенер върху сламата. И пуф — изведнъж всичко пламна и подът на горния етаж отиде заедно с останалото.

— Сигурно е било великолепно забавление — рече Саламандър. — Извини ме за миг, Гило. Трябва да отида за малко отзад. — Щом Саламандър излезе от задната врата, момичето приседна на пейката до Джил. Беше хубавичко, на не повече от шестнайсет години, доколкото можеше да прецени под бардекския въглен, с който бяха изписани сините ѝ очи. Русата ѝ коса беше сресана на сложни къдрици, в които имаше забучени малки гребенчета от раковини по бардекска мода, но носеше две обикновени деверийски поли.

— Сигурно си бил много самотен по пътя с този бърборещ гертдин — рече то. — Какво ще кажеш за малко компания, Гило?

Джил се стресна прекалено силно, за да каже нещо. Една жена се беше хванала на нейното предрешване! Свикнала бе да заблуждава мъжете, но повечето жени веднага прозираха, че играе роля. Когато момичето положи ръка на бедрото ѝ, тя се отдръпна стресната.

— Охо, стряскаш се значи, така ли? Гертдинът те нарича своя охрана, но съм готова да се обзаложа, че си и нещичко повече. Е, какво от това, нали разбираш, че не искам да те обиждам. Има такива мъже и това не ме смущава, винаги съм казвала, че си е тяхна работа — момичето замълча и се усмихна злобно. — Но пък ти си толкова млад и въобще. Не смяташ ли, че все пак поне веднъж трябва да опиташ и друг вид месце, а?

Прекалено объркана, за да заговори, Джил се огледа в отчаяние и установи, че около тях са се събрали зрители, един кръг от ухилени пирати и момичета. Внезапно някой прошепна предупреждение — Саламандър влизаше през задната врата.

— Какво означава всичко това? — Разигравайки бясно възмущение, гертдинът си проби път през тълпата. — Ти, кучко

такава! Опитваш се да ловуваш из моите земи, така ли?

Бавно и театрално Саламандър вдигна ръка и посочи половиницата, която момичето все още държеше в дланите си. От пръстите му изскочи син огън, попадна върху половиницата и припламна, като накара пивото да вдигне пара и да възври. Момичето изпищя, хвърли я на масата и скочи, полите ѝ се закачиха на пейката и я спънаха. Зрителите се отдръпнаха с псувни и крясъци.

— Ти, пачавро малка! — обърна се Саламандър към Джил. — Не си по-свестен от момичетата, кълна се!

Двамина пирати сред тълпата посегнаха към мечовете си. Саламандър се изсмя и смехът му прозвуча като вълчи вой. После отново размаха ръце. Отекна гръм и изтрещя; вдигна се дим, във внезапно настъпилия мрак просветна синя светлина. Всички момичета се разпищяха и побягнаха към вратата; мъжете отстъпиха, стреснати. Саламандър се извъртя и метна една малка, но убедителна светкавица към вратата. С истерични писъци момичетата се върнаха бегом и се скриха в тълпата.

— Никой няма да си ходи! — обяви Саламандър. — Вие, глупаци с мръсни съзнания. Вие, вонящи и накацани от мухи буци свински лайна. Та кого сте тръгнали да обиждате така безочливо?

С грациозно махане на ръка Саламандър скочи на масата сред внезапно извил се виолетов пушек и започна да се смее — дълбок, музикален израз на задоволство, какъвто само човек с кръвта на елф в жилите си може да издаде. Задъхани и с побелели лица, пиратите и момичетата се струпяха в нишата на стената. Момичето, което предизвика цялата бъркотия, изпълзя на четири крака при тях.

— Така значи — Саламандър зловещо проточи думите си. — Свине! Лайна! Смятахте ме за бърбив глупак, така ли? Обикновена играчка, която стои по-долу от вас, които тънете в похот и кръв! Ха! Та смее ли човек немошен да се появи по зловещите улици на Слайт? — замълча и се намръщи театрално на тълпата. — Стига да искам, мога да изпепеля тази воняща дяволска дупка до земята, а вие, копелета въшлясали, ще пълзите и ще се пържите в нея.

За илюстрация изстреля една светкавица по посока на буре с пиво, по чиято повърхност лумнаха пламъци. Момичетата писнаха отново; мъжете се хвърлиха напред; но огънят прогори дървото,

пивото потече навън и го загаси, предизвиквайки острата воня на опърлен хмел.

— Някой да се съмнява в мощта ми? — продължи Саламандър.

Всички единодушно завъртяха глави в знак на отрицание. Саламандър сложи ръце на кръста си и се усмихна студено и жестоко.

— Е, добре, свине такива. Върнете се към гнусните си занимания, но помнете какво представлявам аз и се отнасяйте към мен с уважението, което заслужавам.

Скочи от масата и седна до Джил. Още известно време тишината изпълваше помещението, също както и остатъците от дима; след което бавно, един по един пиратите започнаха да шепнат, върнаха се при пивото си, а по-слабите духом се измъкнаха през вратата. Когато шумът се върна към нормалното си равнище, Саламандър прегърна Джил през рамото, привлече я към себе си и прошепна:

— Това би трябвало да им вдъхне дълбок, макар и краткотраен ужас, а? — и отново викна. — Момиче! Ела вземи тази обгоряла и воняща половиница и ми донеси прясно питие!

Кланяйки се, разтрепераното момиче се промъкна и грабна все още пушещата половиница с нагънат парцал в ръка. Когато донесе новата, направи кникс като дворцова дама, сетне позорно побягна. Саламандър вдигна чашата си за поздрав и отпи доста от нея.

— И така, неверни ми Гилин, научи урока си, нали?

— Наистина го научих. — Джил се чудеше дали да не го удуши заради всичко онова, което издрънка. — Но не зная кой точно.

Вестта за станалото се разнесе почти толкова бързо, както и деомерският огън на Саламандър. На малки групички пирати и граждани се появяваха на вратата или прозореца, подаваха глави вътре да погледнат Саламандър, сетне се дръпваха бързо и отминаваха. Накрая влезе с широка крачка Снилин и разтърси ръката на гертдина със сърдечен шумен смях. Както вече Саламандър бе имал възможността да отбележи, страхливостта не беше сред пороците му.

— Как се ругая за това, че изпуснах гледката — рече Снилин и седна, без да го канят. — Щях да изпитам удоволствие да видя как свинските му копелета бягат от теб, магьоснико.

— Ако някой пак ме ядоса, ще имаш тази възможност.

— А това е дяволски малко вероятно, освен ако, разбира се, не останеш дълго тук.

— Не, наистина нямам такива намерения. Всъщност, друже мой, може би си в състояние да ми помогнеш. Имам намерение да отида в Бардек, преди да е настъпила зимата. Познаваш ли някого, който отива там, преди тя да е дошла? Ще платя добри пари за пътуването.

Снилин даде знак да му донесат пиво и се замисли над въпроса.

— Абе, всъщност не зная да има такъв — рече накрая той. — Но можеш да убедиш Бутвин да те закара. За него е все едно дали ще зимува тук или в Пастур, а това лято не можа да направи много пари. Зависи колко си готов да дадеш.

— Без съмнение, подходяща сума. Имам голямо и непреодолимо желание да видя отново Бардек, красивите палми, блестящите пясъци, богатите търговци и техните чували със злато и скъпоценности.

— Там човек като тебе може да направи добри пари. В името на косматите топки на Адовия властелин! Ти можеш сам да обереш цял керван!

— Предпочитам да измъквам с добро парите от лапите на търговците, но си съвсем прав за печалбата. Тъй както обичам да живея, не мога да мина евтино, а и това мое лисиче развива определено вкус към лукса. Наистина трябва да се съжалява, че младите момчета толкова лесно се покваряват.

Снилин се задави от смях, а Джил се зачуди чий врат би желала повече да пререже — неговия или на Саламандър.

— Но този Бутвин да внимава да не ни създава и най-малките неприятности — продължи гертдинът. — Мога да подпаля дърво с едно щракане с пръсти, разбираш ли. А както знаеш, корабите са направени от дърво.

Снилин млъкна и едновременно с това посивя.

— Виждам, че добре си ме разбрал — Саламандър се усмихна нежно. — Не бой се, ще се погрижа славният Бутвин също да го разбере. Къде можем да намерим този принц на океаните, кръвожадния морски лъв?

— В „Зеления папагал“, но наистина не бих го нарекъл така.

Бутвин беше един от най-високите мъже, които Джил някога бе виждала, а също и един от най-мършавите, като раменете му бяха също толкова тесни, както и бедрата. Имаше дълги, покрити с белези ръце, лицето му се оформяше само от остри ъгли и на него стърчеше дълъг, преципан нос. По готовността, с която посрещна предложението на

Саламандър, стана ясно, че не го бива много за пират. Каза, че притежавал опърпано, но годно за далечно плаване корабче, петнайсет момчета екипаж и всички те, поне така се закле той, били верни мъже, които не приказвали много. Саламандър се погрижи да осигури тази лоялност, като запали дърветата в огнището на кръчмата с едно махване на ръка. Когато пламъците лумнаха и обхванаха едрите цепеници, Бутвин пребледня.

— Направо в Бардек и никакво мотане насам-натам — рече пиратът, като преглътна с труд. — Толкова бързо и направо, колкото ни водят ветровете.

— Чудесно! — рече Саламандър. — Можем ли да натоварим конете, или трябва да продам нашите великолепни жребци?

— На твое място бих ги продал. Животните трудно понасят пътуването по море, а това не е голям търговски кораб. Освен това в Бардек човек може да си купи добри коне.

— Това е така. Кога ще отплаваме? Мразя да чакам.

— Утре, когато започне отливът. Това достатъчно скоро ли е?

— Достатъчно. Ще се срещнем на пристанището, докато е още тъмно.

Когато се върнаха в хана на Думрик, Джил и Саламандър установиха, че вестите са ги изпреварили. Един поновому сервилен Думрик им даде фенер и докато се качваха нагоре към стаята си, не спря да се кланя подобно на сврака, която пие вода. Още щом вратата беше добре залостена, Саламандър се срина на тюфлека и зави от смях, докато не се задави. Джил окачи фенера на един пирон, забит в стената, и гневно го загледа.

— О, богове — рече задавено Саламандър, когато намери сили отново да заговори. — Това наистина беше една от най-хубавите ми шеги, а трябва да ти кажа, че съм правил не една и две, Джил, гугутке моя.

— Не се и съмнявам — гласът на Джил беше леден.

— Аха — рече Саламандър, седна и обхвана колене с дългите си ръце, а усмивката изчезна от лицето му. — Започвам да си мисля, че си се притеснила от цялата измама, зловеците думи, пламтящите огньовете и тъй нататък, но ако момчетата не ни смятат зли като тях — и също така опасни — няма да ни уважават, независимо колко намеци правим

за деомера на мрака. Нямам желание, когато сме в открито море, някоя хубава нощ да ме упоят и да ме метнат през борда.

— Е, това е вярно, но — о, богове — защо беше цялото това представление? Защо просто не запали нещо и не ги заплаши?

— Джил — Саламандър я изгледа с укор в очите, — та това нямаше да е толкова забавно.

— Какво щели да правят? — Илейно беше толкова ядосан, че гръмотевичният му глас накара дървените капаци на прозорците да затрополят.

— Отиват в Бардек на пиратски кораб. — Невин все още не можеше да повярва на собствените си думи. — Онзи дърдорещ идиот елф ще води Джил в Бардек на пиратски кораб.

Илейно отвори и затвори устата си няколко пъти.

— Пийни малко медовина — рече Невин. — Обикновено не пия такова нещо, но тази вечер, по някаква странна причина, изпитвам нужда от нея.

Вече няколко нощи Блейн не можеше да спи. А когато го налегнаше безсънието, обикновено ставаше, обличаше се и бродеше из лабиринта от коридори на кралския дворец, питайки се защо си губи времето да стои в Дън Девери. Скоро трябваше да потегли на дълъг път до Кум Пекл, преди зимните снегове да са го затворили в кралския град далеч от дома. Точно тази нощ той се отправи почти целенасочено към апартамента на лорд Мадок и установи, че — както някак беше и очаквал — под вратата се виждаше светлина. Тъкмо се колебаеше и се чудеше дали да почука, вратата се отвори и на прага се показа Мадок с нощна риза над бригите си.

— А, ето ви и вас, Блейн. И аз не мога да спя, а духовете ми казаха, че идвате насам. Влезте да пием по едно.

Блейн побърза да се огледа, но не видя духове и реши, че е достатъчно безопасно да влезе вътре. Мадок наля и на двамата тъмно пиво, подсладено с канела и карамфил.

— Да го загревам ли?

— Не се притеснявайте. Нямам нищо против да го пия и студено.

— Добре тогава — Мадок му подаде половиница. — Седнете на някой стол.

В стаята се усещаше течение, затова двамата се наместиха до мангала, чиято светлина имаше черешов цвят. Блейн отпи одобрително от силното тъмно пиво.

— Възнамерявах да дойда при вас още утре сутринта — рече Мадок. — Имам новини. Кралят най-накрая благоволи да ми каже, че утре на разсъмване изпраща хералд в Аберуин.

— В името на Адовия властелин! Защо?

— Никой не знае. Негово величество е бил повече раздражен от Савил, отколкото от вас, и не казва нищо конкретно. Разбрах единствено, че хералдът ще носи важна и сериозна прокламация. Може да е, че връща Родри, или че свиква Съвета на избирателите, за да определи нов наследник. Боговете са ми свидетели, няма да се учудя, ако съобщава, че повишава данъците — откъде да знам?

Блейн простена под нос и отпи яка глътка пиво.

— Разбира се, веднага съобщих на Невин — рече Мадок.

— Чудесно. Слушайте какво, ще ви задам открито един въпрос? Къде е Родри? Мисля, че знаете.

Мадок помисли за момент, изучавайки лицето на Блейн, сякаш разчиташе по него някакво послание.

— Вярно е, че зная — проговори накрая той. — Ще ми се закълнете ли да не го кажете на никого?

— В честта на моя клан.

— Хубаво тогава. Родри е в Бардек. Враговете му са го отвели там и са го продали като роб.

— Какво са направили? В името на всички богове, ще наредя да бъдат обесени за това! Ще ги набуча на кол и ще ги пратя на колелото на мъченията! Каква наглост! Да продадат мой роднина като някакъв скапан роб!

— Ваша светлост? Мога ли да ви предложа да седнете?

Блейн с учудване установи, че се е изправил. Пое дълбоко дъх и седна отново.

— В края на краищата, Ваша светлост, поне все още е жив.

— Точно така — Блейн въздъхна тежко и си напомни, че не може нищо да направи посред нощ. — Мисля си дали ще мога да взема

кораб за Бардек по това време на годината — такъв, дето ще е в състояние да натовари голяма част от бойния ми отряд.

— Не можете, Ваша светлост, и истина ви казвам, че няма да е разумно да тръгнете да го търсите. Според мен от вас ще има по-голяма нужда тук през пролетта, когато той се върне. Във всеки случай — тук лицето на Мадок придоби измъчен вид, — ако успеем да го измъкнем оттам.

— Имам голяма вяра в силата на деомера, милорд.

— Благодаря. Да се надяваме, че ще е оправдана.

Съдейки по лекото поклащане на корпуса, пленникът разбра, че се намират на котва в някакво пристанище. Известно време просто остана да лежи на сламеника си, като оглеждаше почти празния трюм. Когато потеглиха, той беше пълен със сандъци и бали. Колко време мина оттогава? Седмици. Не беше сигурен колко. Изправи се на колене и веригата около глезена му издрънча и изтропа, но беше достатъчно дълга, за да може да стигне до страничния отвор и да дръпне напоената с мазнина кожа. Ослепителната слънчева светлина, която се отразяваше от водата, го накара да примижи и от очите му потекоха сълзи, но след няколко минути успя да различи, отвъд гора от мачти, дълъг бял плаж и стръмна канара. Всички пристанища, в които се бяха отбивали, изглеждаха по същия начин. Спокойно можеше да са се движили напред-назад между два града. Но знаеше, че се намират на Бардекския архипелаг. Онези, които го бяха заловили, му го повториха няколко пъти, сякаш беше важно да го разбере. Сега си го припомни, казвайки си на глас: „Намирам се в Бардек.“ Това беше едно от малкото неща, които знаеше за себе си.

Вдигна дясната си ръка и погледна бледата кожа, която показваше, че е девериец. Знаеше какво представлява Девери и къде се намира, но не можеше да си спомни дали самият той е бил там. Хората, които го държах в плен, го уверяваха, че е роден там, поточно в провинция Пирдон. Спомняше си също родния език и малкото бардекски, който знаеше, преди да бъде пленен. Всъщност един от малкото му ясни спомени беше за това как го е учил като дете. Виждаше образа на тъмнокож мъж със сива коса и мила, вечно готова усмивка, който му казваше, че трябва да учи много заради

положението си в обществото. Но какво е било това положение, не можеше да си спомни. Може да е бил син на търговец; това беше разумно предположение. Във всеки случай, макар и да не говореше свободно бардекски, ранната подготовка му даваше възможност да долови по нещо от разговорите, които чуваше, и да задава прости въпроси. Понякога получаваше отговор на питанията си; в повечето случаи не.

Пленникът чу звуци зад себе си, обърна се и остави покривката в отвора да падне. По стълбата слизаше човекът на име Гуин, който носеше малък платнен чувал под ръка.

— Дрехи за теб — Гуин подхвърли торбата. — Туника, сандали, бардекски дрехи. Днес си отиваш. Радваш ли се?

— Не зная. Какво става след това?

— Ще те продадат.

Пленникът кимна, премисляйки нещата. След като вече му бяха съобщили, че е роб, вестта не го изненада. Дори чу някой да казва, че за него ще вземат добра цена, защото бил екзотична стока — нещо като рядка порода кучета. Докато той се обличаше, Гуин ровеше сред останалите сандъци и бали, но просто ей така, сякаш да се увери, че не е забравил нещо.

— Гуин? Знаеш ли как ми е името?

— Да. Никой ли не ти е казвал? Казваш се Талиейсин.

— Благодаря. Чудех се.

— Не се съмнявам — той направи пауза, оглеждайки пленника със странен израз — някакво много слабо, много крехко съчувствие. — Някой скоро ще дойде де те вземе. Пожелавам ти късмет.

— Благодаря.

Гуин си отиде, а Талиейсин седна на сламеника и се запита защо подобен човек ще му желае късмет, сетне сви рамене и отмина въпроса като нещо, на което не може да намери решение, също както и на много от тайните около себе си. Повтори името си няколко пъти с надеждата, че ще събуди някакви спомени. Нищо не можа да си спомни — съвършено нищо, ни образ, ни звук, нито една-едничка дума от живота, който трябва да е имал преди тази сутрин, преди седмици, когато се бе събудил в трюма на кораба. Все още си спомняше абсолютната паника, която го обхвана, когато осъзна, че не знае нищо за себе си, нито как е станало така, че е окован там. Няколко минути се

чувстваше като истерично животно, което се мята насам-натам и хапе онези, дето се опитват да го успокоят. Но пристъпът бързо премина, далеч преди хората, които го бяха пленили, да слязат да злорадстват. Беше открил познанието, от което имаше нужда онази сутрин — със или без спомени той продължаваше да е човек, можеше да говори, да мисли и щеше да се бори, за да запази това чувство за собствено аз.

През последвалите седмици изрови няколко частични спомена от миналото си и сглоби от тях история, която определяше онова, което знаеше за себе си. Сега разполагаше и с още нещо, което да добави.

— Аз съм Талиейсин от Пирдон, някога син на търговец, а сега роб. Но не забравяй — ценен роб. Казват ми, че съм направил дългове на комар тук, в Бардек. Спомням си, че деверийският закон не пази свободен човек, който се намира толкова далеч от родината, затова са ме арестували и продали срещу дълговете ми. Трябва да съм син на важен търговец; иначе какво ще прави девериец в Бардек?

За момент разсъди по въпроса, но не намери отговор и го остави. Имаше три действителни спомена, които съвпадаха с тази история. Първият беше, разбира се, за стария му учител по бардекски и той съвпаднаше чудесно. Другите два обаче трудно се съчетаваха и това го смущаваше. На първо място беше красивото русо момиче. Естествено бе един син на търговец да има съпруга или любовница (защото в спомените му тя лягаше с него), но защо сваляше мъжки дрехи вместо поли? Вторият спомен беше дори още по-безсмислен. Виждаше лицето и раменете на мъж, облечен в ризница и с шлем на главата, а по лицето му бликаше кръв. Образът беше придружен с думите: „Първият човек, когото убих.“ Но синовете на търговци не убиваха хора — освен ако убитият е бил разбойник.

Талиейсин се усмихна с облекчение. В това би имало смисъл — ако е водил керван и онзи човек е бил разбойник, а докато размишляваше по въпроса се събуди и друг спомен — как мулета реват в една студена утрин. Разбира се! Разбира се! А ако момичето е било съпругата му и е пътувала с него? Разбира се, че е било трудно да язди с дълги поли — защо да не носи мъжки дрехи? Изпита дълбоко задоволство от това, че най-сетне сглоби историята.

Но удовлетворението беше моментно, защото не забравяше, че е възможно хората, които го държаха в плен, да го лъжат. Онова, което казваха, беше смислено и съвпадаше с общите познания, които имаше

за света, но не можеше да потвърди нито едно от тези неща. И цялата тази работа, че му е трудно да мисли. Понякога едва успяваше да върже две думи на кръст или да си спомни какво са му казали минутка преди това; друг път светът му се струваше много особен, отдалечен, но ярко оцветен и съзнанието му правеше необясними скокове и пропуски. Като размишляваше за това, се сети, че често се чувства по този начин, след като му даваха да яде. Вероятно слагаха странни вещества в храната. Знаеше, че някъде в съзнанието си имаше причина да смята, че тези хора са такива, които упояват пленниците си, макар и да не можеше да си спомни точно какъв е той. През изминалите седмици беше започнал да си представя познанието, което преди винаги бе смятал за нещо дадено, в смисъл на много сложна метафора — че всяко нещо, което човек знае, е като водна лилия. Цветовете плават на слънцето по повърхността на вира на съзнанието му, но зависят от дългото си стебло и корените под себе си, за да се свържат чрез тях с почвата и всички останали лилии. Имаше чувството, че някой е замахнал с коса през съзнанието му, оставяйки зад себе си само няколко прерязани цвята да вехнат по повърхността на вира, които нямаха връзка с нищо и помежду си, а още по-малко някакъв възможен смисъл. Метафората беше необикновена, но тя съвпадаше по особен начин със състоянието, в което се намираше. Нещо беше прерязало съзнанието му. Убеден беше в това.

След няколко минути чу слабо раздвижване на палубата, корабът се залюля веднъж и до него достигнаха гласове. Някой се качва на борда, сети се той. Хрумна му, че сигурно е бил на кораби и преди, че знае нещо за тях, но за по-малки, като галери например. Спомни си, че е бил на бойна галера, застанал до извития нос, и е усещал пръските да се разсипват върху него. Че какво би търсил синът на търговец на бойна галера? Не му се отдаде повече възможност да разсъждава по този смуцаващ въпрос, защото някой отвори капака на кърмата и в трюма се разля светлина.

По стълбата слезе немият и издаде гърления звук, който минаваше за поздрав. Прегърбен и изсъхнал като черен рак, с отдавна отрязан език, както му беше казал Гуин, без да допълни защо. След него се появи човекът на име Бридин, с мазната си коса и още по-мазна брада, а отзад се показва висок, тъмнокафяв бардекец, когото Талиейсин не беше виждал преди. Носеше фина бяла ленена туника с един червен

ръкав и държеше две дървени дъсчици, намазани с восък, както и костен писец. Бридин посочваше различни бали и сандъци, а другият започна да бележи цифри и символи върху восъка. Митничар, сети се Талиейсин.

Немият коленичи и отключи веригата около глезена му. Облекчението, което изпита от махането ѝ, внезапно секна, когато старецът му подаде халка и посочи врата му. Талиейсин се поколеба, но Бридин се обърна към него.

— Слагай я. Веднага.

Талиейсин я закопча на врата си и не възрази, когато немият я заключи с катинар за веригата. Трудно му беше да си спомни подробностите, но знаеше, че веднъж преди това Бридин му е причинил болка — много силна болка. Този неясен спомен му вдъхваше страх, който караше стомахът му да се свива винаги, когато Бридин поглеждаше към него с безцветните си очи без мигли. Митничарят се покашля, сетне зададе дълъг въпрос, от който Талиейсин нищо не разбра.

— Да. — Бридин подаде парче пресована кора, която бардекците използваша вместо пергамент. — Ето.

Митничарят кимна със свити устни и го прочете внимателно, като от време на време поглеждаше към Талиейсин.

— Скъпа стока — отбеляза той.

— Варварите роби са редки напоследък.

Едва тогава Талиейсин осъзна, че чиновникът разглежда документа за неговата продажба. Страните му пламнаха, защото го обхвана срам — него, девериеца и свободния човек, го продаваха като кон в чужда земя. Но Бридин и чиновникът бяха насочили вниманието си другаде. За тях той не представляваше нищо повече от рутинна сделка, която не заслужава съжаление, нито пък гавра. Когато свършиха в трюма, немият поведе Талиейсин след тях нагоре към палубата. Докато Бридин и пристанищните чиновници се пазаряха за мита и такси, пленникът можа за първи път от седмици насам да се огледа около себе си.

Пристанището представляваше тясно заливче, около половин миля на ширина, врязано във високи скали от светлорозов пясъчник. Четири дълги дървени кея се подаваха от плиткия плаж, където сред извадени на брега рибарски лодки и палмови дървета бяха струпани

колиби и навеси. Над тях, по скалите, както изглежда имаше по-големи постройки с продълговата, четириъгълна форма, в бардекски стил.

— Град? — попита Талиейсин.

Немият кимна утвърдително, а един моряк, който стоеше наблизко, погледна към тях и каза:

— Милетон. Казва се Милетон.

Талиейсин повтори името и го добави към малкото факти, с които разполагаше. Както си спомняше, Милетон се намираше на остров Бардектина. Когато деверийците за първи път бяха доплавали насам, погрешно бяха дали част от името му на целия архипелаг. Сложи длан над очите си и изучи малкото сгради на върха на канарите, които можеше да види. Една от тях предизвика особен интерес в него. Беше огромна дървена постройка, дълга поне сто стъпки и висока три етажа, а покривът ѝ беше извит и издут като обърнат корпус на кораб. До нея се издигаше дървена статуя, висока около четирийсет стъпки — мъж с птица на раменете си.

— Храм? — попита Талиейсин моряка.

— Да. Давей-о-контеймо. Албатросът водач, бащата на вълните.

— Аха. Значи храмът му е на пристанището.

Морякът кимна. Немият дръпна рязко веригата, отведе Талиейсин настрана от човека, сякаш беше опасен, и го накара да застане близо до прехвърлената към брега дъска. Талиейсин погледна случайно през борда и едва не извика. Синьо-зелената вода гъмжеше от духове, лица, ръце и дълги коси, които се оформяха и разтваряха отново, очи, които гледаха към него от слънчевите петна, гласове, които шепнеха в пяната, дълги тънки пръстчета, които сочеха към него, сетне се губеха. Инстинктивно разбра, че не бива да казва за тях. Огледа се потайно около себе си и видя, че никой нищо не е забелязал. Испита задоволство, почувства се едва ли не хитрец; в това отношение превъзхождаше онези, които го държаха в плен — че Дивите го знаеха и разпознаваха. Само му се искаше да си спомни защо. Изведнъж палубата се изпълни с гномчета — високи и сини, кафяви и тлъсти, мършави и зелени същества с лица на жаби и пъпчиви пръсти, и всички те се струпаха около него някак утешително. Потупваха го, усмихваха му се, сетне изчезнаха тъй, както бяха се появили. Вдигна очи и видя да се приближава Бридин, който разучаваше нещо — стори му се, че е товарителница. Сърцето на Талиейсин заблъска, сетне се

успокои, когато стана ясно, че Бридин не е видял Дивите — дали пък и той не ги виждаше? Талиейсин помисли, че може и да ги вижда, но не помнеше защо.

— Е, всичко е наред — рече Бридин на немия. — Да заведем роба на пазара. Не е необходимо вече да го храним.

Немият намигна и се усмихна, като хвърли хитър поглед към митническия чиновник, който се отдалечаваше по кея. Това беше първото потвърждение на чувството, което имаше Талиейсин, че нещо не е наред с тези търговци. Сега вече беше сигурен, че документът за продажба не е съвсем редовен. За миг му мина мисълта да повика чиновника, но Бридин отново го наблюдаваше. Сребърната щипка във формата на гущер проблесна на силното слънце.

— Понякога ми приличаш на дете — рече Бридин на деверийски. — Мога да прочета всичко по лицето ти. Помниш ли какво ти направих, когато накарах да те вържат на палубата?

— Не помня, всъщност не си спомням подробности — и отново страхът го накара тежко да преглътне и да произнесе насила всяка дума през пресъхналите си устни.

— Без съмнение така е най-добре, момче. Искам да те предупредя. Отсега нататък си законен роб. Разбираш ли какво означава това? Ако се опиташ да избягаш, ще те гонят, докато те заловят. Никой в тази населена от демони страна няма да си мръдне пръста да помогне на избягал роб. Веднъж хванат ли те, ще те умъртвят — но бавно, малко по малко. Онова, което ти сторих, не беше нищо в сравнение с начина, по който хората на един архонт се отнасят с разбунтували се роби. Чувал съм за един нещастник, който умираше в продължение на два месеца. Разбираш ли?

— Разбирам.

Бридин се усмихна, очите му без мигли премигаха един-два пъти при спомена за изпитаното удоволствие. Талиейсин трепна и отклони поглед. Споменът избиваше все по-близо и по-близо до повърхността на съзнанието му — пламтяща като огън болка, предизвикана от натиска на пръстите на мъчителя му. Когато потрепери, Бридин се засмя под нос с такъв самодоволен звук, че Талиейсин усети как страхът му се скъса като старо въже. Независимо каква болка можеше да му струва, трябваше да реагира или никога повече нямаше да бъде мъж. Погледна Бридин право в лицето.

— Ще ти обещавам нещо. Някой ден наистина ще избягам и когато това стане, ще дойда за теб. Запомни — един ден ще те убия заради това.

Бридин се засмя отново, спокойно и открито.

— Да го бичуваме ли? — попита той на бардекски. — Не, това ще му намали цената. Само минута ми трябва, за да му покажа кой е господарят тук.

— Не — онзи, който се намеси, беше Гуин. — Ти причини достатъчно злина на човек, който е два пъти повече мъж от теб.

Бридин застина — опасно спокоен, опасно неподвижен, но Гуин не се изплаши.

— И без това няма време. Отведи го и го продай, че да се свършва.

Мърморейки под нос, Бридин махна на немия, който дръпна веригата толкова силно, че Талиейсин едва не падна, но под зоркия поглед на Гуин повече не го направи. Слязоха по дъската, стъпиха на плажа и до един започнаха леко да се препъват в мекия пясък. Талиейсин се опитваше да се сети с какво е заслужил уважението на Гуин, но спомените не се връщаха. Дълбоко изсечени в камъка виещи се нагоре стъпала ги изведоха на скалата право при храма, но Талиейсин нямаше време да го разгледа. Остана общото впечатление за огромен сводест вход, върху който бяха изрязани поредица от човешки фигури и птици, но немият му изръмжа и го накара да побърза.

Портите на града се намираха точно от другата страна на широкия път от храма. Когато навлязоха в него, Талиейсин имаше чувството, че вървят през гора. Накъдето и да погледнеш, виждаше дървета. Те обточваха широките прави улици и ги покриваха със сенчести навеси от преплетени клони или пък бяха засадени гъсто около всяка къща и сграда. Разпознаваше по някоя и друга палма, но повечето бяха от вид, какъвто не беше виждал преди — приличаха на храсти и имаха мънички червени цветчета на топчици, високо дърво с дебел ствол и тесни, сивкави като праха по улицата листа с мирис на подправка; и още едно друго с лилави цветове, дълги като човешки пръст. Около тях се виеха пълзящи растения и заплашваха да завладеят различните дървени и мраморни статуи, които видяха пръснати по малките площади и кръстовища. Сред зеленината се издигаха

продълговати четвъртити сгради с покриви като обърнати морски съдове, някои пазени от високи статуи на предтечите на обитателите си, други — от двойки кръстосани неща, които приличаха на дървени гребла, но големи като за великан.

По улиците ходеха или преминаваха от къща в къща, без да бързат, хора — един непрестанен поток, както мъже, така и жени, облечени в туники и сандали. Мъжете обаче имаха на едната си буза ярко оцветени рисунки, докато жените носеха подобни на брошки дребни украшения в грижливо накъдрените си и вдигнати високо коси. Смътно си спомни, че както украшенията, така и рисунките показваха коя е „къщата“ или кланът на съответния човек.

Но онова, което най-много го изненада, бяха децата, които препускаха необезпокоявани на групи по улиците, играеха сложни игри на публичните пространства и в частните градини, без някой да им се скара. Повечето от тях бяха голи. Момчета и момичета носеха само по парче ярко оцветен плат около бедрата си. Докато ги гледаше, си помисли, че наистина е чужденец тук, защото в Девери децата щяха да са облечени като родителите си и да работят край тях в семейната работилница или на фермата.

Колкото повече вървяха, толкова по-големи ставаха къщите и повече се раздалечаваха. Някои от тях бяха отделени с високи, измазани с хоросан огради, по които имаше нарисувани животни и дървета, други — с цветни плетове и лиани. Изведнъж се озоваха между две сини стени, а от там излязоха на широк площад, голям колкото три деверийски площадки за турнири. Ниски стъпала ги доведоха до покрито с калдъръм пространство, почти празно в трептящата горещина. Един старец дремеше на мраморна пейка; три дечица се гонеха около мраморен фонтан, където под изливащата се вода се преплитаха делфини.

— Какво е това? — попита Талиейсин. — Пазарен площад ли?

— Не — отвърна Гуин. — Това е мястото на събранието, където гражданите идват да гласуват.

— Да гласуват ли? Тази дума не ми е позната.

— Гласуват — избират си ръководител. В деня на избора слагат урни около фонтана, по една за всеки кандидат. Всеки свободен мъж и жена слага по едно камъче в урната на човека, когото предпочита. Който събере най-много камъчета, става Архонт за три години.

Гуин можеше да каже и повече, но Бридин се обърна, озъби се и му нареди да си държи езика и да бърза.

— Ей сега, малкия — прошепна тихо Гуин на Талиейсин. — Там скоро ще се отървеш от него.

„Там“ се оказа тясна алея без дървета, която се виеше между стените на задни дворове. Стените ставаха все по-ниски и накрая напълно изчезнаха, а къщите — все по-малки и по-бедни, докато се изродиха в лабиринт от хижи и зеленчукови градини. Тук-там Талиейсин видя и подуши кочини, като във всяка от тях имаше по едно-две дребни прасета със сива козина. На едно място бременна жена с огромен корем излезе от разнебитена колиба, за да сипе помия на прасетата. Когато погледът ѝ падна върху него, лицето ѝ се смекчи видимо от съжаление. Никой от досега срещнатите хора не му бе обърнал внимание, тъй както не обръщаха внимание на полугладните кучета в канавките или на пищно оцветените птици по дърветата.

Накрая уличката направи последен завой и свърши с открит площад, където бурените избутваха редките камъни на калдъръма и пилетата ровеха, писукайки от време на време на дечицата, които деляха място с тях. От другата страна се виждаше висока стена, на сини и червени ивици, очевидно част от някакъв лагер. В средата имаше обкована с желязо врата. Всичко това накара Талиейсин да изпита тревога — дебелината стена, пищно оцветена, но на практика едно отбранително съоръжение, здравата врата, укрепена като портите на деверийски дън. Бридин погледна към него и се усмихна по особено неприятен начин, сетне направи жест, който включваше и Гуин.

— Тук ще трябва да се разделите.

Заблъска с юмрук по вратата и продължи да блъска, докато не чува някакъв глас да крещи отвътре на бардекски, че собственикът идвал. Вратата се отвори мъничко, сетне по-широко и стройно тъмно момче на около петнайсет години, което носеше светлосиня туника, се поклони дълбоко на Бридин.

— Господарю Барума! С какво мога да съм ти полезен?

— Вътре ли е баща ти? Имам човек за продаване.

— Варваринът ли? Той много ще се заинтересува.

Последваха момчето по тесен коридор и влязоха в дълга стая с под на сини и бели плочи и тъмнозелени стени. В единия край имаше нисък подиум, отрупан с многоцветни възглавници, където пред ниска

маса седеше, кръстосал крака под себе си, дебел мъж със светлокафява кожа и къдрава черна коса. Когато влязоха, той вдигна поглед от нещо, което Талиейсин сметна за игра, която се играеше на кръгла дъска.

— Барума! — Той се надигна тежко на крака и побърза да направи дълбок поклон. — Каква чест, каква чест. — Но докато продължаваше да говори (твърде бързо, за да може Талиейсин да го разбере), той изглеждаше много повече изплашен, отколкото преизпълнен с признателност заради оказаната му чест да посреща Бридин.

Двамата мъже започнаха бързо да се пазарят с пискливи гласове, като размахваха ръце, правеха драматични гримаси, изглеждаха сякаш се заплашват взаимно, но — както забеляза Талиейсин — Бридин винаги печелеше. Накрая търговецът на роби, чието име се оказа Бриндемо, безцеремонно заповяда на пленника да се съблече, сетне прокара ръце по ръцете и гърба, опипа краката му като джамбазин и дори му погледна в устата. В края на всичко това Талиейсин изпитваше желание да го убие.

— Девериец си, така ли? — попита Бриндемо с относително добър акцент. — Значи опасен мъж. Говоря грозния ти език. Виждаш ли? Само да направиш или да кажеш нещо, което не трябва, ще заповядам да те бият с бич.

После се обърна към Бридин, който извади документа за продажбата от кесията на пояса си и го подаде. Талиейсин забеляза как очите на търговеца се присвиха подозрително, като го погледна. Когато отново заговориха, донякъде по-бавно, Талиейсин успя да долови по някоя фраза. Изглежда, Бридин предлагаше на онзи да го продаде в медните мини във високите планини на югозапад или на флотата от галери на архонта. При тази мисъл стомахът му се сви от страх; помнеше достатъчно, за да знае, че робите, продадени на такива места, умираха бързо — и бяха щастливи от това. Бриндемо му хвърли последен поглед, сетне се обърна към Бридин.

— Колко опиум си му давал, почитаеми господарю?

— Не много и не много дълго — отвърна Бридин и добави нещо неразбираемо, което направи удоволствие на Бриндемо, защото тлъстият търговец кимна и се усмихна.

Монети смениха притежателите си, около двайсет жълтици, доколкото можа да види Талиейсин. Бриндемо взе документа за

продажба, сложи го в своята кесия и изпрати Бридин, докато синът му държеше Талиейсин здраво на къса верига. Когато търговецът се върна, дълго оглежда новия си роб с пронизателен поглед.

— Не можеш да избягаш, Талиейсин от Пирдон. Ако го направиш, хората на архонта ще те намерят...

— И ще ме убият. Това го зная.

Бриндемо отключи халката и я свали от врата му.

— Това ще те претрие и ще остави грозни рани. Трябва да те държим хубав.

— Че ще има ли значение в мините?

— Охо! Значи знаеш малко бардекски, така ли? Става все по-хубаво. Мините ли? Ха! Барума заминава утре. Той минава оттук, да речем веднъж годишно, че и по-рядко. Откъде ще знае къде съм те продал? Мините плащат цена, определена със закон. Варварите са много по-скъпи. Ако се държиш добре и покажеш добри маниери, ще те продадем в почтен дом. Седни. Между другото отвън, достатъчно близо да чуе, имам въоръжен човек.

— Няма да се опитвам да избягам. Прекалено съм уморен и дори не зная къде се намирам.

Бриндемо се засмя, отпусна туловището си на възглавниците и даде знак на пленника да седне на ръба на подиума. Извади документа за продажба и го разгледа със свити устни.

— Името ти — рече накрая той. — Наистина ли е Талиейсин?

— Предполагам.

— Какво? Ти сигурно знаеш собственото си име.

— Всъщност не го зная. Не помня нищичко за живота си допреди няколко седмици.

— Какво? Да не са те ударили по главата или нещо подобно?

— Може и да е така, нали? Силен удар по главата понякога кара човека да губи спомените си. Но не зная. Никой не ми е казал.

Бриндемо почука известно време по украсен със злато зъб с ъгълчето на документа, докато в същото време оглеждаше покупката си.

— Я ми кажи нещо. Барума, той... причини ли ти болка?

Талиейсин трепна и погледна към пода.

— Виждам, че го е направил. Така ще бъдеш лесен за управление — рече търговецът, но зад студените думи се долавяше и следа от

съжаление. — Не бих искал да заставам на пътя на Барума. Обвиняваш ли ме за това?

— В никакъв случай.

— Но също така не бих искал да заставам на пътя на архонта и на свещените закони в моя град. Ако наруша закона, ще бъде точно толкова болезнено и дори по-скъпоструващо, отколкото ако пресека пътя на Барума.

— Това нещо е подправено, нали?

— Аха, действието на опиума започва да отслабва. — Той вдигна документа на светлината, която идваше от прозореца. — Направено е много ловко, много, много професионално, но пък и друго не може да се очаква от Барума. Нека някой помисли възглавницата за свещник и да седне на него! Опитай да си спомниш кой си. Може би мога да ти помогна. Имаш ли роднини и клан в Девери?

— Баща ми беше там важен търговец. Дотолкова си спомням.

— Аха! Без съмнение тогава той ще откупи сина си на справедлива цена, стига да може да го намери. Постарай се да си спомниш. Не мога да те задържа дълго — ами ако Барума се върне и попита за теб?

Талиейсин потрепери, но този път се презря заради това.

— Виждам, че разбираш. — Бриндемо потрепери на свой ред. — Но ако всичко друго се провали, ще те продам на добро място, а когато баща ти дойде, ще му кажа къде. Може би ще ми благодари с добри пари, а?

— Разбира се — Талиейсин установи, че като имаше предвид какъв е залогът — може да лъже с изненадваща лекота. — Той винаги е бил щедър.

— Добре — вдигна ръце и ги плесна. — Ще ти дадем храна и място, където да спиш.

При сигнала през една врата близо до подиума влезе чернокож мъж. Беше висок седем стъпки, много мускулест и носеше къс меч в претенциозно украсена ножница. Дори да не беше мечът, Талиейсин не би бил склонен да спори с човек, чиято ръка беше голяма колкото собствената му глава.

— Дарупо, донеси му нещо да яде. Готов съм да се обзаложа, че Барума го е държал полугладен.

Човекът кимна, погледна към Талиейсин със съчувствие, сетне отново изчезна. Когато си отиде, Бриндемо се върна към играта си, като движеше пулове от слонова кост по пътечки в дървото в съответствие с хвърлените зарове, които много приличаха на деверийските. След няколко минути Дарупо се върна с керамична купа зеленчуци в пикантен сос и кошничка с много тънки хлебчета, които приличаха на кръгли пергаменти. Той показа как да къса ивици от хляба и с тях да поема от кашестата смес в купата. Макар и да му беше трудно да яде от яхнията, тя беше великолепна и Талиейсин започна да лапа с искрена благодарност. Хрумна му, че да го хранят добре беше разумно от търговска гледна точка, защото купувачите биха платили повече за здрав роб, отколкото за болен, но беше прекалено гладен, за да се задълбочава върху етичната страна на въпроса. Бриндемо въздъхна внезапно и вдигна поглед от заровете си.

— Каквото и да правя, знаменията са лоши. — Той махна отчаяно с ръце по посока на дъската. — В сърцето си имам мрачно предчувствие или както там го казват деверийците. Може и да спечеля добре от теб, Талиейсин от Пирдон, но ще окайвам деня, когато боговете са те довели при мен.

Над пристанището на Аберуин валеше ситен дъждец и правеше камъните на калдъръма хлъзгави като стъкло. Завит във великолепната си алена наметка кралският хералд пробяга по дъската до кея и накара галерата да се разклати зад него. Високият нос, който представляваше двукрак дракон, сякаш се поклони на събралата се тълпа. В края на кея, който опираше до брега, Невин понечи да излезе напред да го поздрави, сетне се поколеба, обърна се към Кълин, който стоеше начело на почетната стража.

— Бъди така добър, погрижи се моряците да пийнат нещо горещо веднага щом стигнат до дъна.

— С удоволствие. Бедните копелета са гребали половината от пътя от Кермор в този дъжд.

Невин побърза да излезе и да размени обредните поздравии с хералда, който се владееше по удивителен начин. Макар да беше мокър, изтощен и хремав, гласът му отчетливо кънтеше при всяка сричка и се поклони с грацията на танцьорка.

— Аз, Орис, идвам по кралска повеля. Кой е човекът, който ме посреща?

— Името ми е Галрион, съветник на регента, Нейна светлост тиерин Ловиан. Кралската справедливост е винаги добре дошла в Аберуин.

— Благодаря, добри съветнико. Виждам, че сте осигурили коне. — Внезапно се усмихна, защото ритуалът свърши. — Ще се махаме ли от този противен дъжд?

— Разбира се, лорд Орис.

В голямата зала на гуербретите на Аберуин огромни огньове пламтяха шумно и в двете огнища. Застанала права като войн, Ловиан ги чакаше край почетната маса. На стола ѝ беше нагласена наметка в червено, бяло и кафявото каре на Клу Кок, а от рамото ѝ беше отметната наметка в синьо, зелено и сребърното каре на Аберуин. Когато хералдът ѝ се поклони, тя прие уважението с леко махване на ръка, защото не беше време за кникс. Сега беше също толкова господар тук, колкото е бил и нейният син.

— Поздрави, почитаеми глас на краля. Какво те носи при мен?

— Сериозни вести, Ваша светлост — той бръкна в ризата си и извади от нея сребърна кръгла кутия за послания. — Нося прокламация с изключително сериозно решение.

Залата се смълча напълно, никой не поемаше дъх и се чуваше само пукането на огньовете. Тъй като кралят беше запазил съдържанието на прокламацията в тайна от всички в двора, дори и Невин не знаеше какво съдържа. Огледа се и видя, че войскарите и от двата отряда седяха като вкаменени на масите си от другата страна на помещението; слугите бяха на практика замръзнали на местата си; съпругата на Рийс стоеше на стълбището с побеляло лице; Тевила и Рода се бяха промъкнали през задната врата и се навъртаха там.

— За мен ще бъде чест, о, глас на краля, ако я прочетете на събраните тук — рече Ловиан с твърд и спокоен глас.

Лорд Орис измъкна със замах пергаментата от кутията, постави я на масата и разгъна документа, който изпука.

— „С това да стане известно в провинция Елдид, както и във всяка друга провинция на нашето деверийско кралство, че аз, Лалин Втори, крал по кръвно право и право на меча, в пълно съгласие със законите и жреците на Свещения Бел, сметнах за свой дълг да се

занимая с династията на гуербретите на Аберуин, тъй като гуербретството е много обичано от нас, а и важна част от нашите владения. Докато Рийс Мелуейд, гуербрет Аберуин е жив, нека никои да не посмее да свиква Съвета на избирателите да се намесва в законното преминаване на рана към възможните наследници.“

Сърцето на Невин удари оглушително.

— „Освен това — тук хералдът се покашля да си прочисти гърлото, — нека стане известно в Елдид, както и във всички части на нашето любимо кралство, че аз, Лалин Втори, изхождайки от властта, дадена ми от Великия Бел, крал на всички богове, с това отхвърлям и отменям напълно във всички нейни подробности присъдата на споменатия по-горе Рийс, гуербрет Аберуин, за прокуждане от клана на неговия брат Родри Мелуейд, от Дън Гуербин.“

Имаше и още много, но никои не го чу поради аплодисментите и виковете на бойните отряди, вълна след вълна от одобрение и смях. Невин погледна през тълпата и откри Кълин да стои при задната врата с Тевила. На слабата светлина трудно можеше да е сигурен, но му се стори, че вижда в очите на капитана да блестят сълзи. По време на всички овации Ловиан стоя напълно неподвижна, лицето ѝ не изразяваше нищо освен леко облекчение и известно удоволствие при мисълта, че най-сетне е възтържествувала справедливостта. Никога преди Невин не се беше възхищавал повече от нея.

Много по-късно, когато хералдът почиваше съвсем заслужено в най-добрата стая за гости, Невин успя да разговаря насаме с тиеринката в приемното помещение на нейния апартамент. Там тя можеше да си позволи да запее победен марш и дори да изтанцува няколко стъпки от селски танц на бардекския килим.

— Значи Блейн спечели, нека боговете го благословят! Истина ти казвам, Невин, не знаех какво да очаквам, когато Орис разви това парче агнешка кожа.

— Нито пък аз. И така, имаме една година и един ден да върнем Родри тук, за да предяви претенциите си като възстановен в клана.

— Ах, бедното ми момченце! Да си беше у дома! Невин, в името на всички богове, ти криеш нещо от мен. Къде е Родри?

— Ваша светлост, моля ви да ми имате доверие. Не искам да говорим сега за това, но ви моля да приемете на доверие, като ви

казвам, че е жив. Обещавам ви, че деомерът ще направи всичко по силите си да го върна у дома при вас.

— Не зная дали мога да приема... Е, какво има?

Изплашен паж се промъкна страхливо в стаята.

— Ваша светлост? Лейди Мадрона ме изпрати. Негова светлост ви вика.

Повдигайки поли като селска мома, Ловиан изтича от стаята, следвана по петите от Невин. Влязоха при болния и намериха Рийс облегнат на възглавници. Лицето му беше опасно пламнало, дъхът му трополеше в хлътналите гърди. Над всичко висеше вонята на болна урина.

— Мамо! — той произнасяше мъчително всяка дума. — Чух слугите да говорят. Кралското му копеле е върнало Родри, така ли? Не ме лъжи!

— Не е необходимо да ви лъжа, Ваша светлост. — Ловиан дойде до леглото и протегна ръка. Той я хвана и я стисна силно, сякаш извличаше сили от нея. — Рийс, моля те, така е най-добре за Аберуин. Така е най-добре за клана Мелуейд.

Той издаде звук, който беше нещо средно между ръмжене и кашлица. Силно разтревожен, Невин бързо се приближи.

— Негова светлост не бива да се притеснява. Той трябва да почива.

— Да почивам ли? Когато кралят се подигра с мен? — дишането на Рийс беше толкова плитко, че думите му трудно се чуваха. — Не можа ли да почака, докато умра? Поне това можеше да направи, проклет да е.

— Не е могъл, Ваша светлост. Ако бяхте умрял без наследник, Аберуин щеше да се превърне просто в кокал, за който се бият кучетата.

За момент това сякаш успокои гуербрета; после той се намръщи, сякаш премисляше нещо.

— А къде е Родри?

— На път за дома, Ваша светлост.

— Аха — замълча за малко, дишаше тежко и се мъчеше да поеме дъх, а ребрата му се надигаха под изящните вълнени покривки. — Още не се е върнал, така ли? Проклето младо пале! Няма да получи онова, което е мое, все още няма.

— Рийс, моля те! — сълзите накараха гласа на Ловиан да потрепери. — Не можеш ли да му простиш?

Рийс обърна глава към нея и изразът в очите му говореше за изпълнено с досада презрение, сякаш се чудеше как тя не може да разбере нещо толкова очевидно. После се закашля, задави се и се присви в спазъм, а гърбът му се изви — бореше се да си поеме дъх. Невин го сграбчи, пхна ръка под раменете му и го подкрепи, докато той не изплю оцветена в кръв хрчка. Очите на Рийс потърсиха лицето на Ловиан.

— Но, мамо — прошепна той, — то беше мое. Наистина беше.

Сетне умря, с последен спазъм понечи да се закашля, но така и не успя. До вратата Мадрона отметна глава и нададе агонизиращ вой и не спря да пищи, докато Ловиан не изтича при нея и не я прегърна, за да може най-сетне да се отпусне и да заплаче. По лицето на тиеринката се стичаха сълзи, но тя мълчеше. Невин затвори очите на Рийс и скръсти ръцете му над раздробените му гърди.

— Дано намерите мир в Отвъдните земи, Ваша светлост — прошепна той толкова тихо, че жените да не го чуят. — Но имам ужасното предчувствие, че омразата няма да ви даде мира.

Остави жените с мъката им и слезе в голямата зала. Поне можеше да обяви официално за станалото и да спести на Ловиан мрачното задължение. Докато вървеше към почетната маса, си спомни за хералда и изпрати един паж да го събуди. Няколко души се обадиха да кажат по нещо приятелски на Невин, но нито един сякаш не забеляза колко е опечален, защото го болеше душата не толкова за Рийс, колкото за онова, което смъртта му означаваше за Аберуин. Бяха прекалено заети да празнуват връщането на Родри. Когато сънливият хералд дойде, Невин се качи върху почетната маса и кресна всички да мълчат. Залата внезапно утихна, бойците от отрядите се обърнаха, най-сетне загрижени, и зачакаха да чуят какво има да каже. Невин не беше в настроение да говори тържествено и дълго.

— Гуербрет Рийс е мъртъв.

Всички едновременно поеха дъх и ахнаха.

— Нейна светлост, Ловиан, тиерин Дън Гуербин, е сега регент за своя по-малък син — Родри Мелуейд, гуербрет Аберуин.

Звукът не можеше да се сбърка: хората понечиха да завикат радостно, но не посмяха от уважение към мъртвия, смехът им бе

потопен от кашлица и мърморене, усмивките бързо изчезнаха и бяха заменени с израз на сащисване и срам. „Бедни Рийс — помисли Невин, — сега вече ми се струва, че малко по-добре те разбирам.“ Но докато оглеждаше залата, той се почуди с горчивина в сърцето си дали Родри ще седне в гуербретския стол; дали верните му бойни отряди ще видят някога младия лорд, когото обичаха.

ИСТИНСКАТА МАГИЯ

През изминалите няколко години читатели са ме питали най-различни неща за деверийската поредица. Обикновено такива въпроси се отправят в шумни помещения, на конференции, където всъщност никой не чува отговорите, но сега любезно ми се дава възможност да отговоря на някои от тях в писмен вид, а при него винаги е тихо. Както изглежда, две са нещата, които най-много искате да станат ясни: какъв вид магия използват героите и по какъв начин съм организирала книгите.

Деверийският деомер е, най-общо казано, основан на „истинската магия“ в западната традиция, като област на познание, което най-добре може да бъде определено с помощта на неговата история. На първо място обаче нека изясним какво магията не е, независимо от народните вярвания и често повтаряните клишета. Магията, съвсем категорично, не е в състояние да замести техниката, нито е равностепенна на нея. Работата на истинския магьосник е в още по-малка степен предназначена за лично облагодетелстване. Както неотдавна я определи един много мъдър човек: „Магията е изкуство, което осъществява по желание промени в съзнанието и ги използва, за да разшири познанието на цялото човечество.“ Забележете ударението, което се поставя върху съзнанието. Това не означава, че магията никога не дава никакви резултати в така наречения „действителен“ или физически свят. Тъкмо напротив. Работата е там, че истинската магия поставя винаги в центъра съзнанието, а физическите резултати са на второ място. Тъй като пиша преди всичко приключенски романи, в Девери физическите резултати са много драматични, но това е една от причините, поради които твърдя, че магията тук е най-общо основана на западната традиция.

А каква е в такъв случай традицията? Поради хулите, сипани от различни църкви през изминалите две хиляди години и в последно време от страна на научната общност, магията на Запад е трябвало да стои скрита, да се практикува тайно, да бъде публично преследвана

винаги, когато инквизиторите са я подушвали. Поради гоненията, онова, което би трябвало да е комплекс от философски размишления и духовна практика, е било осакатено и изкривено, съчетало се е в народното съзнание със суеверията, с преклонението пред дявола, както и с номерата и глупавите приказки на измамници и хитреци. В Азия нито една организирана религия не е получавала господство над душата на човечеството и там положението е различно. Мнозина от вас знаят за йога, една истинска духовна дисциплина, която води началото си отпреди хиляди години, или пък са чували за монашеския живот при будизма и изключителните духовни прозрения и сили, които неговите поклонници постигат след години на медитация. Западната магия би трябвало да не им отстъпва.

Нека ми бъде позволено да кажа, че когато говоря за Европа и Азия, нямам никакво намерение да отричам съществуването на местни духовни системи в Африка и Америка. Просто не зная достатъчно, за да говоря смислено за тях. Най-вероятно обаче всички духовни системи, включително и онази, която можеше да е европейската, са пуснали корени в една и съща почва, а именно развитието на шаманството при ловците от времето на палеолита отпреди петнайсет хиляди години, та дори още по-рано. Съмнявам се дали това някога ще стане ясно, но би трябвало да сте изключително скептично настроени към онзи, който твърди, че знае истината, особено ако твърди, че в това са замесени летящи чинии, потъналият континент Атлантида или други подобни сензационни елементи. Ясно е, че по времето, когато писмеността бавно се е разпространявала в евразийския континент, някъде около 2000 години преди новата ера, шаманството е било развито в огромно разнообразие от духовни дисциплини, които Азия е имала щастието твърдо да вплете в религиозния живот на местните култури.

В Европа, Средиземноморска Африка и Близкия изток духовните дисциплини процъфтяват само до разпространяването на монотеизма. Техните останки откриваме като езически мистериозни култове, например тези на Елевсин; виждаме частици от тях в елинизирани египетски религии — например култа към Изида; разполагаме с шепя текстове на гностичните мистериозни школи, едни от тях християнизирани, други не, които по някакво чудо са оцелели въпреки организираното гонение от страна на ортодоксалността, била тя

християнска или мюсюлманска. Но онова, с което разполагаме, представлява до голяма степен издръжлива частица от корени на поразено растение — отрязано, преди да е разцъфтяло напълно, от онзи вид свещенослужител, който поставя временната си власт над духовното здраве на своето паство. Единствената наистина магична система, с която разполагаме, е еврейската кабала, запазена жива въпреки клеветите и преследването от хора, проявявали невероятна смелост. В онези мрачни години юдейството — едничката голяма западна религия, осъзнава, че различните видове души изпитват различни потребности и винаги ще има хора, които ще искат да знаят и да подложат на проверка истината сами за себе си и заради това ще са готови да пристъпят извън сигурната територия. Онези от нас, които вярват в същото, са задължени в огромна степен на тази религия и на нейните привърженици.

Тук не разполагам с място да изложа превратната история на различни магьосници и алхимици, християни, кабалисти и розенкранцианци, да не говорим за суфитите от мюсюлманската страна на равенството, които са се опитвали да пазят жива западната магия през последните около хиляда и осемстотин години. Че все пак те са успели, е само по себе си удивително; несправедливо ми се струва да посочвам, че на разчистената, но така и незасята с подходящи семена нива са пуснали корени и са се развили различни странни бурени, но не всеки, който е претендирал да е следовник на верния път, наистина е бил такъв. Разбира се, лъжите и клеветите са продължили и продължават — че магията те осъжда на проклетие или те кара да полудееш, че вещиците служат на дявола и, в по-ново време, че тя не е нищо друго освен окултни брътвежи, от една страна, и илюзия и измама, от друга. Като читатели ще трябва сами за себе си да решите кое от тези неща приемате за вярно. Моята позиция би трябвало вече да ви е ясна.

Колкото до структурата на деверийските книги, мнозина мърморят, сами на себе си или открито пред мен: „Защо прибягвате до всички тези проклети ретроспекции?“ Ами на този свят има повече от един начин да се организира който и да е разказ — или дори комплекс от фактическа информация. Принципът „започни от началото и върви до края“, с който сме отгледани, води произхода си от класическите гърци и ни е предаден от римляните. Като част от аристотеловата

логика той представлява основата на модерната наука и научен светоглед (макар и съвременната физика да започва да го подкопава). Ако гледаме по този начин на света, стрелата на времето лети право и само в една посока. Магичната традиция обаче, ни учи, че за да стигнеш до целта, не е задължително да вървиш по права линия.

Класическите автори като Диодор Сицилийски и Полибий заявяват, че келтите, които са били техни съвременници, са вярвали в прераждането, а това е една от доктрините на съвременната магична традиция. Очевидно изкуството на галите и разцъфтялото след него, в ранната християнска епоха, келтско изкуство представляват достатъчно ясно доказателство, че този народ е организиран информацията по един не-класически, не-аристотелев начин. Тъй като в края на краищата пиша за древни келти, заела съм и техния възглед за света, с лупингите и спиралите в линията на моята фабула, която криволичи и свързва различните животи на героите. Кълна ви се в боговете на своя народ, ако така ви харесва, че имам някакъв, макар и не праволинеен, план наум и съм искрено убедена, че ако се опитате да го видите в неговото развитие, ще извлечете определена полза, дори и тя да е само възможността да пробвате вкуса на това да мислиш по неправолинеен начин. Ако не сте виждали келтско изкуство, плавните спирали и трискели^[1] на галите, красивите дантели и ширити на ирландските монаси, то направете си удоволствието и прелистете някоя книга за тях в библиотека или книжарница. Кълна ви се, че моето скромно умение не е нищо в сравнение с тяхното.

Катрин Кер

---

[1] От гр. трискелион — трикрак. Композиция, обикновено символична, състояща се от три извити клони, три свити крака или ръце, които излизат радиално от един център. — Б.пр. ↑

РЕЧНИК

Абер (деверийски) — Устие на река, делта.

Авер (дев.) — Река.

Алар (елфически) — Група елфи, обикновено (но не винаги) свързани с роднински връзки, които са решили да бродят заедно за неопределен период.

Алардан (елф.) — Среща на няколко алара, обикновено повод за бурно пиршество.

Ангвид (дев.) — Неизследван, неизвестен.

Анун (уелски; буквално, означава „никъде“) — Името на света, в който са се преселили деверийците.

Архонт (превод от бардекското „атзенарлен“) — Изборният ръководител на град-държава (бардекски ат).

Астрална плоскост — Сферата на съществуване, която се намира веднага „над“ или „отвъд“ ефирната. В други магически системи бива наричана **Акасхикски запис**, **Акашови хроники** или **Съкровищница на образите**.

Аура — Полето от електромагнитна енергия, която изпълва всяко живо същество и се излъчва около него.

Бара (елф.) — Частица в сложносъставните елфически думи, която показва, че предходната съставка е определение на следващата, като например в кан + лапа + мелим — Дивата река (дива + частица за име + река).

Бел (дев.) — Върховното божество в деверийския пантеон.

Бел (елф.) — Частица, подобна на бара по своите функции с изключение на това, че се използва, когато първата съставка е производна от глагол, както например в Дарабелдал — Течащото езеро.

Бриги (дев.) — Широки вълнени панталони.

Брох (дев.) — Масивна кула, която служи както за отбрана, така и за жилище. Първоначално в Старата родина тия кули са имали голямо огнище в центъра на приземния етаж и множество малки стаички покрай стените, но по времето на нашия разказ този

архитектурен стил вече е заменен от нормални етажи с огнища и комини от двете страни на сградата.

Великите безплътни духове — Някога са били хора. Те съществуват в недостъпно висока сфера на битието и са се посветили на целта да просветят всички мислещи същества. При будистите са известни под названието „бодхисатва“.

Гейс — Нещо като табу, забрана за някаква дейност. Нарушаването му представлява ритуално оскверняване и неприязън (не винаги наказание) от страна на боговете. В обществата, които имат подобни вярвания, нарушителят трябва да извърши определено покаяние, инак най-често умира от тежка депресия или от подсъзнателно предизвикан от тях нещастен случай.

Гертдин (дев.) — Буквално преведено — „музикален човек“, скитащ артист и музикант с много по-ниско обществено положение от истинския бард.

Гуербрет (дев.) — Най-високопоставеният благородник, непосредствено под кралското семейство. Гуербретите (на деверийски „гуербретион“) изпълняват функциите на върховни магистрати в своите райони и дори кралете се въздържат да отменят техните решения поради древните традиции.

Дал (елф.) — Езеро.

Деомер (превод от деверийското „дуъндейвад“) — В тесен смисъл — магическа система, целяща постигане на духовно просветление чрез хармония с вселената на всички нейни равнища и във всички нейни проявления; в простонароден смисъл — магия, вълшебство.

Духове — Живи, но безплътни същества, обитаващи различни сфери на битието. Само първичните духове, например **Дивите** (превод от деверийското „елкион гойкл“), могат да се проявяват пряко на физическото равнище. Всички останали имат нужда от посредник — скъпоценен камък, благовонен дим или магнетизъм, излъчван от прясно откъснати растения или пролята кръв.

Дън (дев.) — Крепост.

Елкион Лакар (дев.) — Елфите; в буквален превод названието означава „светли духове“.

Ефирен двойник — Човешката същност; електромагнитната структура, която крепи тялото и приютява съзнанието.

Ефирно равнище — Равнището на съществуване, което се намира непосредствено „над“ физическото. С магнетичната си субстанция и течения то държи физическата материя в невидима матрица и е всъщност източникът на онова, което наричаме живот.

Инис (дев.) — Остров.

Кадвридок (дев.) — Пълководец. За разлика от генерала в съвременния смисъл на думата, кадвридокът обикновено се вслушва в съветите на своите подчинени лордове, но има правото на решаваща дума.

Капитан (превод от деверийското „пендейли“) — Вторият по власт военачалник във войската след самия лорд. Интересно е, че думата „тейли“ (видоизменено „дейли“) в различен контекст може да означава както войска, така и семейство.

Канабер (елф.) — Музикален инструмент, подобен на панфлейта, но с доста по-скромно звучене.

Копие (метателно) (превод от деверийското „пикекл“) — Тъй като използваното в Девери оръжие е дълго само около метър, не бива да гледаме на него като на обикновено копие или пък като на някой от грамадните уреди, които се използват в съвременните олимпийски игри.

Кум (дев.) — Долина.

Лъд (дев.) — Кръвен откуп, обезщетение за убийство; характерно за Девери е, че кръвният откуп не се определя категорично от закона, а при определени обстоятелства може да бъде предмет на преговори.

Мелим (елф.) — Река.

МалOVER (дев.) — Официален съд с участието на жрец на Бел и гуербрет или тиерин.

Мисловна форма — Обемно изображение, обикновено създавано от ефирна или астрална субстанция чрез мисловните усилия на обучено съзнание. Ако в тази дейност се включат повече и по-добре подготвени хора, мисловната форма може да съществува сама за себе си известно време в зависимост от вложената енергия. (Подобен процес често бива наричан одухотворяване.) Виденията на богове и светци обикновено са мисловни форми, забелязвани най-често от деца или хора с наченки на второ зрение. Понякога голям брой необучени

умове могат да създадат мъгляви или зле очертани мисловни форми, например НЛО или видения на дявола.

Мор (дев.) — Море, океан.

Омагьосване — Постигане на хипнотичен ефект чрез пряко въздействие върху аурата на даден човек. (Обикновената хипноза въздейства само върху съзнанието на жертвата и поради това не дава толкова силен ефект.)

Пан (елф.) — Частица, подобна на описаната по-долу „фола“, с единствената разлика, че предходното съществително е в множествено число, например Корапанмелим — Реката на многото бухали. Не бива да се забравя, че в елфическия език множественото число винаги се обозначава чрез прибавяне на полунезависима морфема.

Пекл (дев.) — Далечен.

Ран (дев.) — Област с единна политическа власт, например тиеринство или гуербретство, т.е. владение на даден тиерин или гуербрет. Размерите на различните ранове се движат в доста широки граници, зависещи не толкова от правната страна, колкото от случайностите на многовековни войни и прехвърляния по наследство.

Светлинно тяло — Изкуствена мисловна форма, създадена от майстор на деомера, за да пътува с нея през по-висшите равнища на съществуване.

Сигла — Абстрактен магически знак, който най-често обозначава даден дух или определена енергия. Тези знаци обикновено имат геометрични форми и се съставят по сложни правила или чрез използване на магически диаграми.

Синя светлина — Друго название на ефирното равнище.

Сканирам (превод от деверийското „скрай“) — Изкуството да виждаш отдалечени места и хора с помощта на магия.

Теир (дев.) — Страна, област.

Тиерин (дев.) — Благородник, който стои по-горе от обикновен лорд, но по-долу от гуербрет.

Уирд (превод от деверийското „тингед“) — Участ, съдба; неизбежни проблеми, които едно същество наследява от предишното си въплъщение.

Фола (елф.) — Частица в сложносъставните елфически думи, която показва, че предходното съществително служи за име на следващата част, като например Корафоламелим — Реката на бухалите.

Хирейд — Типична за келтските народи дълбока печал, свързана с безнадежден копнеж по нещо недостъпно; и по-специално носталгия.

Издание:

Катрин Кер. Магия за зора

Американска. Първо издание

Редактор: Петър Колев

Първа корица: Момчил Митев

Географска карта: Камо

Коректор: Светлана Петрова

ИК „Аргус“, София, 1999

ISBN: 954-570-052-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.